

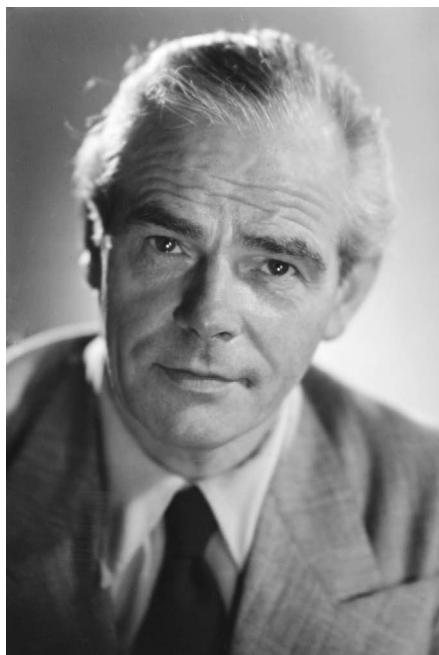
Vraag en Antwoord

Deel 6

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Vraag en Antwoord (6 boeken)

In de periode 1949-1952 beantwoordde Jozef Rulof tijdens contactavonden in het gebouw 'Ken U Zelfen' in De Ruitersstraat in Den Haag vragen van toehoorders. Veel van de vragen gingen over de inhoud van de eerder verschenen boeken. Andere vragen handelden over de thema's en levensvragen waar de toehoorders mee bezig waren. Eerst werden de vragen en antwoorden schriftelijk vastgelegd. De uitwerking hiervan vindt u in deel 1 van 'Vraag en Antwoord'.

Later werden de contactavonden op de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) vastgelegd. Teneinde de lezer de oorspronkelijk uitgesproken tekst zo compleet mogelijk aan te reiken, bevatten deel 2, 3 en 4 van 'Vraag en Antwoord' woordelijk de door Jozef Rulof uitgesproken tekst.

Delen 5 en 6 van 'Vraag en Antwoord' bevatten de antwoorden die meester Zelanus aan toehoorders gaf tijdens contactavonden aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Ook deze delen bevatten de woordelijk uitgesproken tekst. Hier werden soms ook vragen gesteld over de lezingen die meester Zelanus in dezelfde periode in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag hield, en die zijn vastgelegd in de drie delen van de 'Lezingen'.

Tijdens deze avonden wezen de sprekers er herhaaldelijk op dat de antwoorden bedoeld waren voor wie alle boeken had gelezen.

Jozef Rulof

Vraag en Antwoord

Deel 6

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

De illustratie op de stofomslag van dit boek is een tekening van Rie Reinderhoff naar de aanwijzingen voor het bandontwerp die Jozef Rulof visionair ontving op één van de contactavonden.

© 1951-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Vraag en Antwoord Deel 6, 2021

ISBN 978-90-70554-79-8

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1951

Contact-avonden	19
Dinsdagavond 2 januari 1951	21
Dinsdagavond 16 januari 1951	47
Dinsdagavond 30 januari 1951	77
Dinsdagavond 13 februari 1951	104
Dinsdagavond 27 februari 1951	135
Dinsdagavond 13 maart 1951	163
Dinsdagavond 27 maart 1951	193
Dinsdagavond 10 april 1951	223
Dinsdagavond 24 april 1951	249
Dinsdagavond 8 mei 1951	278
Dinsdagavond 22 mei 1951	309

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
De Kringloop der Ziel (1938)
Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
Het Ontstaan van het Heelal (1939)
Tussen Leven en Dood (1940)
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
Geestelijke Gaven (1943)
Maskers en Mensen (1948)
Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
Lezingen Deel 1 (1949-1950)
Lezingen Deel 2 (1950-1951)
Lezingen Deel 3 (1951-1952)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

- 113. Bijbelschrijvers
- 114. God
- 115. De eerste priester-magiër
- 116. Het oude Egypte
- 117. Piramide van Gizeh
- 118. Jezus Christus
- 119. Judas
- 120. Pilatus
- 121. Caiphas
- 122. Gethsemane en Golgotha
- 123. Apostelen
- 124. Kerkelijke vertelsels
- 125. Evolutie van de mensheid
- 126. Hitler
- 127. Joodse volk
- 128. NSB en nationaalsocialisme
- 129. Genocide
- 130. Graden van Liefde
- 131. Tweelingzielen
- 132. Moederschap en vaderschap
- 133. Homoseksualiteit
- 134. Psychopathie
- 135. Krankzinnigheid
- 136. Het mediumschap van Jozef Rulof
- 137. De Eeuw van Christus
- 138. Lichtende toekomst
- 139. Ultiem genezingsinstrument
- 140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geeselijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Contact-avonden

gehouden aan de

Sarphatiestraat 8-10 in Amsterdam

vanaf 2 januari 1951 t/m 22 mei 1951

door meester Zelanus via Jozef Rulof

Dinsdagavond 2 januari 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u is er gereed met de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik zou dit willen vragen. Volgens de boeken schiep God het eerste leven op de maan. Is mijn opvatting juist dat dit een zeer ijle wereld moet zijn geweest, omdat het zo dicht bij God lag, en dat het leven op Mars minder ijl moet zijn geweest, en dat het leven op de aarde het meest stoffelijk van de drie graden is geweest?'

Heel goed. Hebt u dat gelezen in 'Het Ontstaan van het Heelal', in 'De Volkeren der Aarde'?

In het begin was het menselijke embryo eigenlijk geestelijk. Voelt u wel? Uit de geest, uit die astrale stof is het begonnen. En vanzelfsprekend, naarmate de zon meer bewustzijn, kracht, licht kreeg, kwam er verharding. Die verdichting was reeds geestelijk, daarna stoffelijk, in die en die en die en die graad.

De maan heeft tijdperken beleefd, de zon heeft tijdperken beleefd, van bewustzijn. En toen de aarde, als kind van zon en maan, zou beginnen, had het universum zich reeds verdicht, en straalde de zon meer kracht, licht, bewustzijn uit. Duidelijk?

Heel goed begrepen. Hebt u nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Is de ontwikkeling van ... Is het juist dat duizenden jaren geleden het menselijk oog minder gevoelig is geweest voor kleuren dan thans?'

Wanneer u nogmaals honderdduizend jaar teruggaat, toen bezat de mens zijn kleur in het oog niet eens. En dat moet u aanvaarden als ik u het volgende vertel.

Toen het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dit bewustzijn, weer volgens het universum ... Door het universum hebt u het licht in uw ogen gekregen. Neemt u aan. Maar gaat u terug naar het oerwoud, naar die eerste graden, hoe is dan het menselijke oog? Eén kleur, nietwaar? Dus voordat de mens dit bewustzijn had bereikt, was er slechts één kleur in het menselijke oog: donker, duister, onbewustzijn. Dat wil niet zeggen, nu, in dit stadium ...

Aan het eind van de aarde, aan het eind van het menselijke bestaan hier zijn er geen rassen meer, is er maar één ras – neemt u ook aan – en dat is het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Kleurlingen, alles lost op, want eens zal de mens het hoogste beleven. Neemt u ook aan. Moet

u aanvaarden.

In de natuur ziet u dat. In de ruimte ziet u dat. U ziet het voor uw innerlijk leven. Wanneer u eenmaal die hoogte hebt bereikt, begrijpt u dat, voelt u dit. Nietwaar? En dat is, stoffelijk natuurlijk, één levenstijdperk. Eens zal de mens één graad vertegenwoordigen.

De wateren zijn leeg, de wateren komen vrij. Het dier uit het oerwoud komt in de hoogste graad. De mens krijgt zijn hoogste evolutie, verandert, evolueert; lichamelijk en geestelijk. Kunt u weer begrijpen: opvolgende rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), opvolgende tijdperken.

Dus er is een tijd geweest dat wij allen in het oerwoud leefden. En wat is dat nu, die vijftig-, die honderdduizend jaren? Hoe was de mens, hoe was de maatschappij voor honderdduizend jaar?

Alles leefde in het oerwoud. Uw steden, uw licht, uw technische wonderen waren er niet. Nu hebt u een maatschappij, u hebt een faculteit opgebouwd. Maar de wetten van God zijn precies hetzelfde: vader-, moederschap. Hoe beleeft gij het moederschap? Hoe beleeft gij het vaderschap? Is het leven niet eenvoudig?

En daarbij kreeg de mens later bewustzijn, een geloof. Christus kwam. Ik heb u op een avond een beeld gegeven: hoe leefde de mens in het prehistorische tijdperk? Had die mens het moeilijker dan gij? Nietwaar?

Veel eenvoudiger was het leven. Ze zijn er gekomen. Nu beleven ze het Albewustzijn. Wij zijn nog hier. De sferen zijn bewoond. Er leven nog mensen in het oerwoud. De Bijbel, God, de ruimte, alles is verwaasd.

Toen de mens – gaat u eens even na, die ontwikkeling, die innerlijke ontwikkeling – toen de mens een geloof kreeg, kwam de strijd op aarde. Wanneer de mens geen geloof had gekregen, waren er geen godsdienstoorlogen gebeurd, ontstaan, en bezat u geen godsdienstwaaninnigen.

U kunt in deze leer nooit gek worden, als u maar doordenkt. Indien u maar niet die wetten wilt beleven en bezitten. U kunt die wetten beleven, u kunt ze doordenken, doorvoelen. Maar geen kuur, geen yogi-kuur, geen magische kuur. Voelt u wel? Dan kunt u verongelukken. U kunt uw stoffelijke zwaartekracht, uw stelsels niet overwinnen; dat is een studie van twintig, dertig levens. Maar u kunt nooit, nimmer krankzinnig worden. Wel door godsdienst; u komt niet verder, u loopt vast. Voelt u dit? Dit geeft u ruimte, dit blijft ruimte. En zo is het met alles.

(Tot de zaal): Nog meer? Denk nog even na.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Is in de Vierde Kosmische Graad de stof dan nog dichter?'

Nog?

(Meneer in de zaal): 'Dichter.'

Ijler.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar u hebt zojuist gezegd, we zijn van ijler naar dichter gekomen.'

Nee, we zijn vanuit het ijle naar de verdichting gegaan. En nu heeft de aarde de hoogste verdichting, neen, de verharding ontvangen.

Indien u het prehistorische tijdperk voelt en vóór u ziet: toen was een bloem, deze bloem, die was zo groot als deze ruimte. Maar wanneer u fttt (blaast) zo kwam, was de bloem verdwenen. Vocht, ijle substantie; geen verharding.

Dus het leven heeft zich verhard, heeft zich verdicht. Een menselijke gestalte was reusachtig; een dierlijk leven, u kent uw prehistorisch dier. De mens was ontzagwekkend, maar, in de ruimte, in het organisme. En naarmate ... Voelt u, eerst verruiming.

De planeten hebben dat gekend. Mars in de verte: gigantisch ten opzichte van de aarde. Maar de aarde klein, en zou ook meer bewustzijn optrekken, aantrekken.

Doordat de aarde tussen zon en maan ligt, de aarde die plaats in het universum heeft ontvangen, kreeg de aarde meer verdichting, meer verharding, meer bewustzijn. En bewustzijn stuwt u tezamen, bouwt op. En het andere dijt uit, zou uitdijen.

Dus in het beginstadium, uitdijning, nietwaar, op de maan. Andere planeten. Het prehistorische tijdperk: een enorme uitdijning, het aanvaarden van die ruimte, het beleven van die ruimte. Maar op een hoger stadium het terugtrekken van die kracht, en meer verdichting, meer eenheid.

Zo kunt u elke wet, elke stof in de natuur volgen, terug tot het ontstaan.

De geleerden staan, en zijn daar en daar en daar, op die graden gekomen, telkens weer staan ze voor een probleem en zeggen ze: 'Ja, hier hebben we het stadium, dat kunnen we beleven, kunnen we zien en terugvoeren naar het huidige.' En dan komen er weer miljoenen tijdperken.

Waar zijn die skeletten gebleven? Waar zijn de verschijnselen? Uw steenkool – u gebruikt het reeds – het is allemaal verhard en verdicht en veranderd. De laatste levensfasen ziet u nog even, en dan lost die tijd, die levensgraad lost alweer op.

Maar nu komen we vanaf de aarde. De aarde heeft een astraal bewustzijn gekregen; astraal bewustzijn, voelt u? Dat hebben die andere planeten niet. Dat had een prehistorisch tijdperk moeten beleven. Ja, de mens – dat leest u weer in 'De Kringloop der Ziel', in 'Het Ontstaan van het Heelal', 'De Volkeren der Aarde' – de mens die het eerst de kringloop had volbracht, stond voor een duisternis.

Nu zegt de mens – men heeft mij vragen gesteld – : ‘Maar is dat niet onrechtvaardig?’

Wanneer u aan Gene Zijde komt, is Gene Zijde, is de astrale wereld aan ruimte gereed. Die is gereed. Die sferen zijn er. Maar wanneer u voor die sfeer geen moeite doet om die wetten ... Die onbewuste graden, dat zijn nu die hellen, voelt u wel, waar geen vuur is. Wat zou de katholieke kerk een machtige eenheid krijgen voor de aarde. Maar u beleeft het zelf – dat heeft André beleefd, dat hebben miljoenen beleefd – wanneer u eenmaal zover bent, dan loopt u vast; u hebt geen God meer, geen Christus meer, neen, u staat voor een God die verdoemt. En nu moet u verder.

De mens die zich daar niet vrij van kan maken, gaat voort. Maar de mens die een God liefheeft, die liefde is, gaat verder, moet verder, en nu remt, helaas, wat jammer is, de katholieke kerk de ziel; de mens krijgt geen bewustzijn, geen bewustzijn voor die liefde, voor die rechtvaardigheid. De één ontkomt aan die hel, en de ander krijgt de genade en gaat verder. Voelt u?

Had de katholieke kerk dit maar bij die ruimte gebracht, dan waren er geen wijsgerige stelsels nodig geweest en dan was heel deze mensheid katholiek, een geloof mét wijsheid. Voelt u wel?

Dus u krijgt van die eerste mensen daar het hiernamaals te zien als een onbewuste wereld. Wij schrijven, wij spreken over hellen, maar dat zijn geen hellen. God heeft geen hellen geschapen.

Dus de mens krijgt precies dat beeld, die wetten te beleven, die u nu ook ontvangt. Indien u voor die wetten, voor die ruimte, voor dat innerlijke leven niets doet, dan komt u aanstonds in die duisternis. Uw karaktertrekken, uw eigenschappen zijn nog niet bewust ingesteld, op welke wetten? Dat heeft u de Christus weer geleerd. Dat zijn de tien geboden, dat is de liefde, dat is de rechtvaardigheid, dat is het een-zijn. Voelt u wel?

Dat is geen druk op de andere mens leggen. Dat is niet dat de ene mens voor de andere moet leven, zoals u in de maatschappij beleeft en aanvaarden moet. De mens die heeft geen mogelijkheid om zijn bestaan te verzekeren.

Kan dat? Ja, er zijn melaatsen, er zijn zieken. De maatschappij werkt voor de zieken. Maar nu wil de gezonde de onrechtvaardigheid beleven van de ander. De ene mens teert op de andere persoonlijkheid. Dacht u dat gij dat ook kunt doen aan Gene Zijde met uw innerlijk leven, voor uw ruimte? Moet dat verdiend worden? Dat moet u verdienen. U zult fundament leggen op fundament.

U staat voor een hardheid aan Gene Zijde, in die astrale wereld, want elke karaktertrek moet voor honderd procent in die harmonie, in die liefde, in die rechtvaardigheid. En dat is ook hier voor het stoffelijk leven.

Het leven is eenvoudig, maar de mens maakt het moeilijk, want de mens

wíl niet.

En nu klaagt de mens. De mens zegt: 'Ja, en die mens die heeft alles.' Maar u moet maar eens kijken, volg die persoonlijkheid eens, en dan moet u rechtvaardig aanvaarden: wat heeft die mens voor dat eten, drinken, dat bezit gedaan? En wat doet de andere mens? Ziet u?

Dan zijn de sferen hard. Aan Gene Zijde – aanvaard het, mijn vriend – worden geen aalmoezen gegeven. U staat daar ...

U bent híér reeds aan Gene Zijde. U gaat door; een dood is er niet. Dus u komt aanstonds in de astrale, geestelijke wereld, de stof blijft achter, en u denkt, u voelt, u hebt uw bezit zoals u hier bent. En nu staat u voor uw astrale onbewuste of bewuste wereld. Wie bent u? Wat wilt u? Wat doet u? Hoe beleeft u het leven? Is er een liefde? Waarlijke liefde? Geen liefde van de aarde. Die van Gene Zijde die voert u weer (naar): Petrus, sla niet! Sla dat kind niet! Vernietig mijn fundamenten niet! Wat heeft Christus gedaan? Ziet u? Dóórgaan.

Wat leest u in 'De Kringloop der Ziel'? Negen eeuwen lang. Wat zijn negen eeuwen? Maar gaat u maar voort om u vrij te maken van het duistere, duistere denken.

Wij kunnen altijd een mens opvangen. Maar wij gaan niet tot die zwakheden van de mens: het gemak, voelt u wel, de luiheid, de afbraak, het willen verdienen, het willen leven, het willen hebben dat wat de aarde, wat de maatschappij u schenkt, veel bezit. Verdien het maar! Zet er uw leven maar voor in!

Nu staan de meesters voor de Messias. Nu staat u voor, nu komt u – wat ik u ... beelden heb ik u gegeven, wat ik u heb verklaard – voor Jeruzalem, voor Golgotha, voor Gethsemane, voor de geboorte, voor de ruimte, voor zon, maan en sterren, maar altijd weer voor uw eigen ik. Ziet u?

De beelden die ik u gaf van en voor het prehistorische tijdperk en nu, zijn precies hetzelfde. De sferen zijn gereed; maar wat hebt u van die sferen? Die sfeer bent u zelf. Die sfeer die leeft hier, nietwaar? Dat is uw licht, dat is uw voelen, dat is uw denken, dat is uw liefde, dat is uw harmonie. En ga nu ...

U dorst. U komt, u wilt weten. De ruimte, miljoenen zijn er gereed om één mens te kunnen opvangen. Want die mens die zijn wíj. Dat ben ík. Dat is de Christus. Dat is de godheid in u.

Wanneer u tot de ontwaking komt, heb ik meer licht. Want ik vertegenwoordig met u, door u, door de natuur, door de ruimte, het universum, het levenslicht van God, van Christus, van zon, van maan.

Wat is liefde? Gaat u mee? Ziet u? U dijt elk ogenblik uit. En naarmate u uitdijt ... Eerst verkennen, en dan straalt uw persoonlijkheid uit. Ziet u, wat de natuur bracht, wat de ruimte bracht, wat Christus bracht, wat God heeft

geschapen, leeft in de mens. Bent u.

Vanzelfsprekend hadden die tijdperken daar geen bewust hiernamaals. Kijk maar naar de natuur. Indien dit niet waar zou zijn, indien we moeten aanvaarden dat een onbewuste planeet een hiernamaals, een geestelijk bewust denken en voelen bezat, dan was de aarde geen vijf cent waard. Dan had de aarde geen bezit. Alleen de aarde heeft, Moeder Aarde, met haar bewustzijn, heeft, door de ligging van het universum, achter de kist, achter dit leven, hoger voelen en denken, hoger bewustzijn. En dan gaat u zeven graden beleven.

U komt door die werelden. Het zijn werelden, oneindigheden, maar met een einde. Want u gaat plotseling die daad weer, die gevoelens weer anders beleven. U zet zich er anders voor in. En langzaamaan legt u fundament na fundament. U staat (stil) indien u van dit alles niets moet bezitten, niets wilt beleven, en u hebt geen liefde, geen gevoel ... Die mensen komen er ook. Maar hoe?

En indien de mens hier niet wil, dan hebt u die gevoelens, dat verlangen, dat dorsten ook niet achter de kist. Dus, hier zegt men: 'Ik wil met die goddelijke wetten nog niets te maken hebben.' De mens zegt: 'Ik wil met die boeken, met die leer niets te maken hebben, dat maakt u maar krankzinnig.'

Nu het onbewuste: 'U mag niet anders leren dan de Bijbel het u geeft.' Voelt u die armoede? Voelt u nu de armoede van een geloof, een God die verdoemt, een duisternis waar u brandt?

Welke ruimte krijgt u nu? Dat móét u zich eigen maken. Die ruimten die zult ge beleven. En naarmate u zich die wetten eigen maakt, ondergaat u een levenswet, dat wil zeggen, de karaktertrekken. Hoe handelt u ten opzichte van de mens? Nietwaar? U kunt er nu een boek over schrijven. En langzaamaan dijt die wereld uit, komt de gedachte naar hoger voelen en denken, krijgt bewustzijn, krijgt 'vleugelen', en uw licht in u en in de ruimte ontwaakt.

Ijler en ijler wordt de mens, geestelijker en geestelijker. Dat wil zeggen, in harmonie zoals de God van al het leven Zijn ruimten, Zijn bloem, Zijn natuur, Zijn vader-, Zijn moederschap, Zijn ziel, Zijn geest heeft geschapen.

Nu vertegenwoordigen wij God. We zijn goden, heb ik u gezegd. Gaat u dat eens in uw maatschappij vertellen, dan lacht men u uit, men haalt de schouders op: daar hebt u weer zo'n gek. Maar u bent een godheid.

Ik had verleden de kinderen ... mijn leerlingen in Den Haag gaf ik hun goddelijke kringloop. En toen was de mens in het Al. Hij zegt: 'En waar is nu God?' En God was niet te vinden, want God was licht, God was leven. Maar, ziet u, de Almoeder manifesteerde zich dóór de mens, dóór het dier, dóór de natuur, dóór de bloemen, dóór de planten.

Maar de mens is het opperwezen, dat denkt en voelt en handelt naar die

bron, die Albron, dat Allicht, dat Alleven, gaat u maar verder.

En nu komt de mens in het Al, en de mens vraagt: 'En waar is nu God?' En God was niet te zien, want hij had zichzelf als een godheid te beleven en te aanvaarden.

En nu gaan we even terug. Nu kunt u vragen gaan stellen. Die reis beleeft u in 'De Kosmologie'. De eerste vijf boeken – van de zeven heb ik er vijf gemaakt, André had er zeven tijdens de oorlog beleefd – die liggen nu gereed. En als u die vijf hebt, dan kunt u vijfhonderd miljoen jaar vooruit. Alles ligt klaar. We zouden morgen kunnen ophouden.

André kan wensen: morgen hou ik op; dan maken wij hem overmorgen vrij, en dan gaat hij hier vandaan. Dat kan, dat werk is gereed.

Wanneer u die godheid in u tot ontwakking brengt ... U kunt dat niet op goddelijke afstemming, op goddelijk bewustzijn, maar u bent bezig. U stuurt het naar de ruimte, u stuurt uzelf naar dat licht.

Maar de mens die in het Al kwam, dat hebben we moeten beleven, die zocht en die vroeg: 'Waar is God nu?' Nietwaar? God. Wat is God nu?

En ga terug – vraag ik u, zeg ik u – naar de aarde. Hoe denkt nu de katholieke kerk? Hoe denkt het protestantisme? Ga naar het Oosten, ga naar de ingewijden. Wat weten zij van hun godheid af?

Wel, hebt u dat niet geleerd hier? Wat moet u doen?

Maar in het Al denkt men ...

Wat zegt de Bijbel? Dat heeft de mens geschreven. Ziet u?

Nu zijn er ontzagwekkende fouten vastgelegd, eigen gedachten; de mens is gaan denken. De mens zegt: u zit daar aanstonds, dan moet u voor God verschijnen en dan zal God oordelen. En God oordeelt niet, want u bént God! Hoe zal God oordelen? Er is in de schepping geen oordeel te bekennen, te beleven.

Voelt u? Wat moet daar allemaal uit? Welke fundamenten zijn daar verkeerd gelegd? Welke ballast moet overboord? Wat blijft er nu nog van de Bijbel over? Het begin, die nonsens die men daar vertelt, uit Adam werd Eva geboren. En het moederschap moet u baren en scheppen. Dat zijn de woorden van mijn leerlingen. Hoorde ik. Dat is waar, mijn kind. De moeder moet u baren. God niet. Het is juist andersom. Voelt u die nonsens? Gaat u maar door. Denkt u dat eens in. En in stilte, door uw handelen, door uw denken.

U kunt zaken doen zoveel u wilt; gaat u in bedrog, dan weet u het, dat voelt u. Wilt u met bedrog, met leugen, met afbraak, vernietiging, bezoedeling te maken hebben? Ja. Dan hoort u, dan krijgt u de afstemming op een duistere wereld, op een duistere graad. Dan krijgt u daar geen licht in te beleven. Nietwaar? Is het leven niet eenvoudig?

De mens zegt: 'Het is zo moeilijk.' Is het zo moeilijk om goed te doen? Om

goed te zijn, lief te zijn, hartelijk te zijn?

Ja, breekt u maar. Wanneer u zichzelf kunt breken als vrouw en man, als vriend, als broeder en zuster, en u staat voor de wetten, en u ziet uzelf, hoe de mens het ene leven afbreekt om zichzelf, om u, om een ander op te trekken ... Voelt u?

De mens krijgt daar zijn zin niet, en 'Dat had ik gaarne gewild'; maar de mens zegt: 'O, nee, ik kijk door u heen, ik ga weg.' Dan bent u een slet. Dan doet u mee aan bedrog. Wat bent u al niet, indien de mens u niet leeg kan schudden?

Ziet u? En nu moet u kunnen bepalen: wat is goed en wat is verkeerd. Niet met problemen lopen. Doe ik verkeerd? Ik heb geen rust meer. Mijn hart bonkt.

Slaap rustig, en weet: bedrog voert u naar duisternis. Kijk voor u. Bedrog voert u naar duisternis, bedrog voert u daarheen. Eis dat de mens zelf begint te denken.

De maatschappij komt nu in een goed gareel. Dat wil zeggen ... Voordien, er zijn mensen geweest die lieten u leven, die gaven u leven, die gaven u bezit. Kunt u de mens met duizend miljoenen helpen? Geef de mens ...

Bij André kwamen mensen. Heel dicht naast hem, een broeder van hem.

Hij zegt: 'Ja, wat zoudt ge willen?'

'Ja, ik begrijp het niet.'

'Ik begrijp het wel.'

'Ja, vroeger was je een vreemde', zijn eigen broer, die dag en nacht met dit kind omgaat. Hij zegt: 'Ja, waarom zit het niet in mij? Ik kom ook uit dat nest.'

Een, twee, drie, vier – heb je het niet gelezen? – vijf jongens, zes jongens (Zie de trilogie 'Jes van Moeder Crisje'). Ze begrijpen dit kind niet. Maar als kind was hij al denkende. Ja, in onze hand, natuurlijk, natuurlijk. Was hij er gekomen op eigen kracht? Neen.

Maar u moet ook gaan denken in die lijn.

En hij laat zijn broer verhongeren, hij laat hem sterven, indien hij ziet dat de wil niet is ingezet.

Want dan gaat u een mens bederven. U slaat hem alleen maar van achterop met een zwaar voorwerp op dat hoofd. U gaat de mens vernietigen indien u de mens helpt om die luiheid te koesteren, die afbraak te zoenen. Dan worden de sferen hard, weet u dat? Maar dan staat u voor de waarheid, de werkelijkheid. En dan móét die wil wakker worden.

De mens die niet dorst ... U kunt hier zeggen: wat kan mij dat schelen. De mens die aan Gene Zijde, in die wereld zegt: 'Wat kan mij dat schelen', die kijken wij niet eens aan. Die laten we daar zitten. Die mens die zit in een we-

reld 'wat kan mij dat schelen', die wereld is niets, niets, duisternis, armoede, koude. Honger? Is er niet. Dorst? Ja, stoffelijke honger. Stoffelijke dorst. 'Ik heb die wereld niet nodig. Ik heb dat niet nodig. Ik heb dit niet nodig!' En u bént het. U móét die wereld tot ontwaking brengen, bewustzijn geven, voeden, voeden, voeden, voeden, in liefde, in hartelijkheid.

U kunt niet met u beiden sterven, zei ik u, u sterft alleen. En het is merkwaardig; de mens met liefde, die overwint deze wereld? Nee, die draagt deze wereld. Waar of niet? Hebt gij gezien aan een kind.

Zo kan ik doorgaan, avond aan avond, aan avond, aan avond, om u vanuit die ruimte terug te voeren naar de aarde. Niet te zweven in die ruimte. Wat doet gij hier? Wie bent u? Wat wilt u? Zeg mij wat u doet. Vraag mij iets. Ziet u?

In de sferen van licht hebt u niets meer te vragen, u moet het weten. En uw gevoelsleven stuurt u hoger en hoger, legt een weg, een pad waarop gij loopt, altijd zorgend dat gij kunt verder wandelen.

Wat zou er van de maatschappij, wat zou er van miljoenen mensen terechtkomen, indien die mensen geen wil hadden?

Ja, er zijn mensen die hebben het bewustzijn ook niet om te dienen, om te werken. Wij hebben ontzag voor uw straat-mensen. Denk maar niet dat de geleerdheid de sferen van licht vertegenwoordigt. Want er is geen een fout meer. Hoe hoger u komt, des te dieper wordt de val. Geloofd ge niet. Dacht ge waarlijk aan Gene Zijde een doodstraf te kunnen tekenen met uw hand, uw eigen leven te vermoorden? Kan dat? Wat deed Christus? Waarom doet gij het dan niet? Wat wilt u? Wat vraagt u? Wat zoekt u?

Er begint een nieuw jaar. Voor ons? No! Er is geen einde en geen begin bij ons, wij leven in het eeuwigdurende. Wat maakt ge een drukte van het oude en het nieuwe jaar. Neen, dat is nu: het oude, verkeerde moet ge laten sterven en het nieuwe laten ontwaken. Is dat niet broederlijk? Is dat niet ruimtelijk? Is dit verkeerd? Dat zeggen de wetten. Dat leren u de boeken. En dagelijks kunt gij dat onder uw kinderen, onder uzelf, onder de vreemden, die u nooit ziet, de mens die u zomaar ontmoet, kunt ge dat uitdelen. Is dat niet zo?

Blij, opgewekt, stralend en gelukkig. Wat zeggen wij? Wat kan ons de dood schelen, wat kan ons armoede, wat kan een ziekte ... U hoeft niet naar ziekte, naar pijnen te vragen. Indien u een opgewekt karakter bezit, en u aanvaardt alles zoals het komt, en u zet daar zo de wil in, u zegt: 'Dat is niet zo mooi, niet zo fraai, maar we zullen doen wat we kunnen', die mens overwint alles. Die mens heeft geluk. Die mens wordt ook niet afgebroken.

In het onbewuste, in de mens die niet door de dingen heen kijkt ... dan begint het hartje te kloppen, het zenuwstelsel raakt kapot en in de war. Is het niet zo? Ziet u, allemaal naar de volmaaktheid, naar het hogere.

Ik zal de mensen van dit jaar juist naar die dingen plaatsen. U hebt eerst ‘De Kosmologie’ gekregen, maar aanstonds gaan we hameren. Wat doet u? Wat wilt u? Wilt u morgen geluk, en u hebt die wereld niet, verlangt u niet naar dit, dan is er geen geluk.

Ik heb u op een avond voor de universele kus geplaatst. De mens kust, de mens heeft lief? Jazeker, met de verdoemdheid naast zich. Hij staat bovenop verdoemdheid, het laatste oordeel, op ‘Wat kan mij het schelen?’

Wanneer wij in de ruimte, in onze sfeer, één zwak gevoel ontmoeten, en opnemen ‘Wat kan mij het schelen’, die verbannen wij uit onze wereld, die dulden we daar niet langer. Maar het gaat vanzelf. Die mensen zonderen zichzelf wel af. Voelt u dat?

En eindelijk komt u. Eindelijk wordt die wil wakker, dat echte waarlijke, ruimtelijke en natuurlijke dorsten, dat tot bewustzijn voeren, dat doorhameren op die ene wil, die wil die álles tot ontwaking brengt, bewustzijn geeft. En nu gaan we elkaar dragen. Is het niet zo?

(Tot de zaal): Is er nog iets? Tevreden?

(Tot iemand in de zaal): Wacht even.

(Meneer in de zaal): ‘Mag ik nog even verder vragen ...’

Gaat u door.

(Meneer in de zaal): ‘In de Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Graad, zijn daar ook stoffelijke wezens?’

Dat zijn nog steeds stoffelijke lichamen, door een geestelijke substantie opgebouwd. Ziet u? Tot de Zesde Kosmische Graad baart de moeder nog. En dan gaat u in het Al over, en dan is moeder en vader, man en vrouw, zijn één leven, twee mensen. Daarom, spreken wij – en dat is geen spreken, dat zijn wetten – krijgt de mens zijn eigen gevoel naast zich.

U hebt hier wel uw levens beleefd, dertigduizend, honderdduizenden levens; u bent kinderen van uw kind, u bent vader van de vader, en moeder van de moeder. U bent hier man en vrouw, en u bent ... daar is er iets van u en daar is er iets van u. En overal ontmoet u mensen en zegt u: ‘Merkwaardig, wat voel ik u diep.’ Ziet u?

Dacht ge waarlijk dat ge in honderdduizenden levens geen honderdmaal moeder bent geweest, en kinderen hebt gebaard? Is er niet een kind van u bij? U kent die wezens niet. Ga er ook niet op in. Want dat leven moet weer de eigen karmische wetten beleven, het oorzaak en gevolg.

Maar een graad van bewustzijn komt naast de ander te staan, en dat is man en vrouw, God. Alleen kunt u dat niet aan. Alleen kunt u dat niet beleven. Alleen kunt u dat niet dragen. Daarvoor is de moeder. Daarvoor is de vader. Maar u hebt beiden één gevoel, één leven, één gedachte; twee bloemen van één kleur.

U bent goddelijk licht, goddelijk leven, een goddelijke persoonlijkheid, want u hebt de wetten beleefd, door vader- en moederschap. Ziet u hoe eenvoudig dat het eigenlijk wordt? U kijkt nu door ál die werelden heen. En in het Al ... Ja, wat doet u in het Al? Verveelt u zich daar niet, als u niets meer te doen hebt? De mens zegt: 'U doet niets meer.'

Maar wat doet u, wat noemt u op aarde iets doen? De taak die u op aarde verricht, welke taak ook, is dat waarlijk geestelijk bewust? Is dat een substantie die blijft bestaan? Wat doet u? Wanneer bent u kosmisch dragende, voelende, denkende, maar dragende, vertegenwoordigend het goddelijke leven, licht, leven, moederschap, vaderschap? Wanneer is dat?

Voelt u wel? Als u er niet bent, dan verduistert dit licht. Als u weggaat en u gaat vanuit de sfeer naar de aarde, dan zien wij dat u weg bent. Want het licht zal kunnen verduisteren. Wij voelen: één mens, miljoenen mensen gaan naar de aarde en zijn bezig. Ze maken zich vrij van de sferen en ze nemen hun licht mee. Dat moet u meenemen. Uw huis lost op hetzelfde ogenblik op. Uw tempel die trekt u op, uw ruimte, uw kunst, uw gevoelens, uw moederschap, uw vaderschap, uw bloemen, de liefde voor Moeder Natuur, liefde voor de vogelen, liefde voor de mens, voor de karaktertrekken ... Staan die open? Dan ziet u dat alles opgebouwd in uw woning, in uw gewaad. En wanneer u naar de aarde gaat, u gaat naar de duisternis, naar de duistere sferen, u wilt op aarde hier iets dienen, u helpt bijvoorbeeld een doctor, een technisch wonder, een technisch mens, nietwaar, kunsten en wetenschappen, u bent bezig, dan onttrekt gij uw licht uit de sferen; en wij zien dat. Ik zie het. Miljoenen zien dat. Voelt u wel?

En dan, wanneer u heengaat – wij gaan allen uit die sferen van licht, alles is leeg – dan ziet u de hemelen verwaasd. Zoals de zon ondergaat, zo verwaast het scherpe, duidelijke licht uit de sferen van licht, want de mens is heengegaan. Dat bent u.

Hoe bent u vanbinnen? Wat wilt u? Waarnaar verlangt u? Wat doet u? Wordt het toch niet eenvoudig, mijn broeder? Is het eenvoudig? Het is eenvoudig.

We hebben dat lijden, die smarten hebben we beleefd. Ja, later dankt ge. Dan zegt ge: 'Had ge de zweep er maar opgezet.'

Hier schrikt men reeds, nietwaar? Gaat u maar streng deze wetten behandelen, dan loopt de mens weg. U moet hier de leeftijd, het bewustzijn voor hebben bereikt, wilt gij uzelf staande kunnen houden.

Hier kan het kind van vijftien, van twintig, van eenentwintig jaar niet aan beginnen, of u bent reeds een geestelijk bewuste. Welk kind van eenentwintig is geestelijk bewust?

Ja, we hebben die mensen leren kennen. Er zijn wezens van negentien,

twintig, vijftentwintig jaar, die dorsten als de mens van tachtig niet kan. U bent het, of u bent het niet. Nee, u hébt het verlangen, u hébt het gevoel, of het zal nog moeten ontwaken. Gaat u maar door.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'In 'De Kringloop der Ziel' daar staat ... gezien dat u negenhonderd jaar geleden stierf in een gevangenis in Rome, onder barbaarse omstandigheden ... Was dat uw laatste leven op aarde?'

Dat was het laatste.

(Meneer in de zaal): 'U hoefde niet meer hier naartoe?'

Ik ben niet meer teruggeweest.

(Meneer in de zaal): 'Hoeft dat niet meer voor u?'

Ik was vrij. Vrij.

Ja, ik heb goedge maakt in die negen eeuwen. Ik ben uit die duisternis. Had ik dat kwaad in mij kunnen beheersen en Roni niet neergeslagen, dan had ik met mijn gevoel regelrecht doorgegaan naar de eerste sfeer. Dat gevoel was er. Ook die liefde. Maar ook nog die boosheid, die drift.

Want indien men u besteelt en indien men uw liefde afneemt, en indien een ander u belastert, bezoedelt en slaat ... Wat heeft Christus ons geleerd? Dat had ik moeten kunnen, nietwaar?

Maar ik ben geboren in China. Ik had nog meer levens kunnen beleven; indien u geboorte wilt zijn. Dat is weer geen genade. U voelt wel, elk woord, elke gedachte, elke levenswet, elke sfeer is een ruimte, is een wet, is rechtvaardigheid, of liefde, of geluk, of vader-, of moederschap.

Maar elke wet en ál die ruimten en werelden moeten wij overwinnen indien wij God willen vertegenwoordigen. U krijgt het voor niets indien u alleen maar aan die wetten begint. En dat is heel eenvoudig. Indien ik u langer naast mij kon nemen en we gingen samen op wandel, ik zeg, wat zou u doen? U struikelt. Struikelen zegt niets. Dat wil zeggen, u zult een toestand behandelen, die u niet behandelt volgens de levenswetten door God geschapen.

Dan zeg ik: 'Ik doe dat zó.' Want we hebben het geleerd.

En dan zegt u: 'Hoe is het mogelijk?'

Ziet u? Nu gaat u, langzaam gaat u een daad ijler, ijler, ijler, liefdevoller behandelen.

U remt zich in alles. U gaat eerst denken voordat ge woorden spreekt. Want de mens vermoordt en vernietigt zichzelf altijd maar weer door die woorden. Bedenk het toch vanbinnen. En, als het op u afkomt, houd u dan vast, rem u. Rem u.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'De vorige keer had u het over het gele gevaar. En nu

hebt u indertijd over gesproken ...'

Dat staat in 'De Volkeren der Aarde'.

Hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Als u in Rusland komt, zeg ik: 'Let nu op het gele gevaar.' Ziet u? Er is een paar, enkele jaren zijn er voorbijgegaan nu, maar het gele gevaar komt. Dat is nu, sinds een half jaar terug is het begonnen. U leeft nu in die tijd. Dat kan vier, vijf, zes jaar duren. En daarna eerst krijgt u de rust, de universele vrede. Dan bouwt u reeds ...

Wat is vijf jaar? Wat is tien jaar? Wat is vijftien jaar?

Maar u leeft op dit ogenblik in de mooiste en de machtigste tijd die ooit door de mensheid wordt beleefd. Wanneer er straks vrede is, en alles welvaart en geluk, is het geen kunst meer om te leven.

Nú is het kunst, nú te handelen, te denken en te voelen: wat moet ik doen? Ziet u? En nu wordt er door de mensheid fundamenteën gelegd. U leest 'De Volkeren der Aarde'. Die karaktereigenschappen, wat een volk is, en door een volk wordt vertegenwoordigd – begrijpt u? – dat ziet u nu ontwaken.

Dat Oosten moet vrijkomen. Dat is het gele gevaar; dat is het onbewuste voor het Oosten. En dat Oosten krijgt ook westers gevoelsleven, handelen en voelen, álles, álles wat u bezit. U hebt, het Westen, de volkeren van (het Huis) Israël willen geen oorlog meer. En dat wist u in 1914 niet. Dus tussen 1914 en 1940 - 1945, dat zijn ongeveer dertig jaar, in die dertig jaar heeft de mensheid dertig miljoen jaren geleefd én zich nu eigen gemaakt. Voelt u wel? Zo snel is de ontwikkeling vooruitgegaan voor deze mensheid.

De ruimten klagen niet, alleen de onbewuste mens klaagt. En indien – ik heb u verklaard – en indien u dit kosmisch, geestelijk zou behandelen, dan was er in één dag rust en vrede. Want dan kreeg elk volk zijn eigen zelfstandigheid; die die mensen nu moeten bevechten. U gaat ertegenin, dat moet gebeuren nu, maar het was niet nodig geweest. Voelt u?

Hoe zou Christus, heb ik u gevraagd, hoe zou Christus op dit ogenblik hebben gehandeld, als u Christus als rechter bij de United Nations zou hebben gesteld? En daar zit nu geen Truman, en daar zitten geen regeerders, of geen heersers over de aarde, geen koningen en geen keizers, maar daar zit Christus. En nu hebt gij, als volken der aarde hebt u wetten voor de Messias neer te leggen. Hoe zou Hij nu hebben gehandeld?

Ja. Heel eenvoudig. Dat was in vijf minuten beslist.

Maar u hebt een geloof, u hebt de Bijbel gekregen. Maar u schiet.

Heeft uw koningin zo'n goddelijk vertrouwen dat ze wapenen nodig heeft? Is dat zo hoog, dat bewustzijn? Helpt dat beeld? Foei! Dacht u daarmee een sfeer te beleven, God te vertegenwoordigen?

Wat deed Christus met Petrus? Wat wordt, wat wordt er van u verlangd? Is dat hard? Is dat Hare Majesteit aanvallen?

Aan Gene Zijde leven er geen Hare Majesteiten, ook geen koningen, geen dogma's, geen geloven meer. Dit is het. U moet de wet beleven. Bent u lief? Bent u hartelijk? Wie bent u? Slaat u als ik u iets zeg?

Neen, wij gaan weg. En wilt u onherroepelijk mij beleven, mijn kinderen, en ik kan niet heengaan, ik ben uw gevangene? Nu, maakt u mij maar af. Ik doe u niets. Ik blijf u liefhebben.

Want indien de Christus één verkeerde gedachte naar Pilatus, naar Caiphas zou hebben uitgezonden, dan was Hij voor de ogen van Caiphas en Pilatus bewust vernietigd, voor Zijn godheid, Zijn goddelijke afstemming.

Voelt u wat er allemaal verandert nu? Waarom nu de mens zo kan spreken? En waarom u deze boeken hebt gekregen? En waarom u zelf bezig bent?

(Tegen iemand in de zaal): U had iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Heeft de ziel in het vonkstadium een uitstraling? En zo ja, heeft dan een moeder die die ziel aantrekt daar verandering in haar aura ...?'

(Tot een paar mensen in de zaal): Bent u zelf bezig, het aan het behandelen met u twee daar? Interesseert het u niet?

(Iemand in de zaal): 'Nee.'

Nee?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot de vragensteller): Bedoelt u ...

(Tot de pratende mensen in de zaal): Anders stuur ik u uit de zaal, hoor.

(Tot de vragensteller): Bedoelt u ...

(Tot de pratende mensen in de zaal): Blijf stil zitten, en praat niet met elkaar. Doet u dat alstublieft later.

Ik heb niets tegen u, maar ga niet naar elkaar kijken, doe dat later.

Wij hebben hier een klas. Als u naar de school gaat, dan moogt ge dat ook niet doen. Luisteren. Aanvaarden. Ja of nee, dat moet u weten. Maar ik verlang: neerzitten, rustig neerzitten, en meer niet. Ik doe mijn best, en dan verlang ik van u dat u uw best doet om rustig neer te zitten.

Mag ik dat zeggen?

(Zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot de mevrouw die de vraag stelde): Bedoelt u de moeder die nu aantrekt?

Dat kind, die ziel heeft bewustzijn. Maar u weet het: de mens, als een astrale persoonlijkheid, daalt af tot het vonkstadium, en is het gevóél nu.

Kunt u van de mens hier de uitstraling zien? Uitstraling is gevoel. Dat kunt u alleen achter de kist.

De stoffelijke ogen stralen uit. Maar kunt u door het menselijke oog het gevoelsleven bepeilen, en door het licht – dat is het stoffelijke licht, maar nu het geestelijke licht – vaststellen hoe de afstemming voor de geest is? Als geestelijke persoonlijkheid? Voelt u wel? Dus de ziel ... Naarmate u ...

U hebt natuurlijk, dat weet u, geen bewust astraal leven indien u weer geboren moet worden. Maar dat bewustzijn keert terug tot het embryonale leven en is alleen werking en gevoel. En gevoel is leven. Dus het is onbewust leven. En iets dat terugkeert naar het onbewuste straalt geen fluïde uit. Dat kunt u niet zien. Of u moet waarlijk één zijn met de wetten voor de ruimte, en u moet door het leven, door die graad ... Want in die cel is alles aanwezig.

U kunt het terugzien. U kunt zien waar die mens heeft geleefd daarvoor. Dat ligt in dat leven, dat ligt eraan vast, is waar te nemen. Dus u moet bewustzijn hebben. U moet, de wetten voor de geboorte moet u kennen, die moet u hebben beleefd. Ziet u wel?

Dus, u gaat dóórdenken, u gaat die levenswet voor de geboorte bevoelen. Nu gaat u eerst kijken: wat, hoe wordt het kind? Hoe wordt die ziel? Vader-schap of moederschap?

En het vaderschap straalt meer uit dan het moederschap. Het vaderschap ... Ik heb nog nooit en te nimmer over deze wetten gesproken, maar het vaderschap blijft zeven graden van gevoel boven het moederschap. Dus het moederschap zit nog dieper weg dan het vaderschap. Hier heb ik nog nooit over gesproken. Dat kunt u ook niet volgen, omdat dit kosmologie is, want dan raakt u te ver van dit stadium en beleven af. Voelt u wel? Nog iets?

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Tot iemand in de zaal): Bent u geschrokken?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus.'

U moet niet van mij schrikken, vriend.

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Bij de laatste lezing in Den Haag meende ik begrepen te hebben dat u mededeelde, dat het eerste leven op de maan meer bezieling had ontvangen dan het leven in de latere stadia. Is dat ...'

Kan toch niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee, daarom ...'

Hebt u niet begrepen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Zeg het nog eens.

(Meneer in de zaal): 'Dat het eerste leven op de maan meer bezieling had

ontvangen dan het leven in de latere stadia.'

In welke stadia?

(Meneer in de zaal): 'Ja, op de maan. Dus het leven dat, het eerste leven op de maan had meer bezieling ontvangen dan ...'

Ik begrijp wel waar u heen wilt. Dan had ik, misschien had ik er iets bij moeten zeggen, of u hebt het niet vast kunnen houden.

In het beginstadium, daar ging het over, in het beginstadium van en voor het embryonale leven, daar had u de goddelijke afstemming, nietwaar? Dat was alles. Maar even later moest u er zelf aan beginnen. Voelt u wel?

U bent nu bezig om uw godheid te vertegenwoordigen. Dat doet u. Elk insect heeft dat. Maar u bent bezig om uw innerlijke leven op God af te stemmen. Dus dáár kreeg u die directe goddelijke afstemming als een zelfstandigheid in handen. Dat was het goddelijke ogenblik. Maar nú moet u dat, die afstemming, vergeestelijken én verstoffelijken. Dus u hebt nu alles in handen.

Nu vragen wij: wat doet u? Hoe bent u? Hoe voelt u? Dáár had u alles. Nu bent u begonnen. U komt telkens weer voor een duisternis te staan. En in dat stadium had u meer licht dan hier. Maar daar behoorde u tot het prehistorische tijdperk, tot de demonen der aarde. Bent u niet meer.

Waarom doet u niet mee aan roof en moord, brandstichting? Waarom dieft u? Waarom bent u bezig? Waarom hebt u de persoonlijkheid om eerlijk uw brood hier op aarde te verdienen? En een andere zegt: 'O nee, dat is mij te moeilijk; ik steel daar.' Ziet u?

Wie bent u nu?

Licht, harmonie, rechtvaardigheid. Dat is God, dat is de God in u die ontwaakt, en die reeds een maatschappelijk, menselijk bewustzijn vertegenwoordigt. Is dat duidelijk? Bent u er nu?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Hebt u nog iets? Niet meer?

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, in 'Maskers en Mensen' daar staat Frederik om 3 uur op 's nachts, en hij gaat schrijven. En dan zegt u nog eens: "En het was 's nachts om 3 uur." Waarom legt u daar zo de nadruk op?'

Nou, omdat het niet op de dag was.(gelach)

Kijk, met andere woorden, met andere gevoelens: de mens ... Er zijn schrijvers die werken in de nacht. Maar wat is nu goed? Op de dag werken of 's nachts?

(Mevrouw in de zaal): 'De dag.'

Omdat, daarmee bereiken wij dat hij, in zijn toestand, 's avonds werd be-

invloed. Want Frederik werd beïnvloed. Hij was een sensitief mens en interesseerde zich, zoals u, voor de wetten, voor krankzinnigheid, psychologie.

Als u een Frederik wordt en bent, en later een Elsie, dan bent u móóí. Want u voelt wel, Frederik is de mens, zo moet de mens worden.

Indien u 'Maskers en Mensen' goed hebt gelezen, en wilt lezen zoals het daar staat, en u komt erdoor, dan bent u zonder erbij te denken ineens achter de kist; en ge draagt een machtig mooi gewaad indien u handelt zoals Frederik denkt.

U hoeft zijn kastelen niet weg te geven, want hij had het. En hij gaf het weg, maar hij leerde erdoor. Een mooi leven heeft Frederik gehad.

Maar omdat hij in de nacht werkte en voelde, tijdens zijn slaap ... Op de dag was hij reeds in contact, en in de nacht kwam het tot werking, studie, in die stilte. Ik zeg, ik vraag u: wat is nu beter, op de dag werken of 's nachts?

Dat is natuurlijk weer een andere toestand. Maar hij kreeg in de nacht beïnvloeding. En dat heeft niets te betekenen, alleen maar omdat het in de nacht geschiedde.

Nu leg ik dit ernaast. Wat is beter? Wanneer kunt u het meest bereiken? Er zijn schrijvers die werken, en ontvangen hun bezieling het makkelijkste 's nachts en niet op de dag. Wat is nu beter?

Er zijn er die beginnen 's avonds om elf uur, om twaalf uur te schrijven, en tot de morgen, en dan gaan ze dit doen en dat doen en zus doen, en slapen ze. Wat is beter?

(Meneer in de zaal): 's Nachts schrijven.'

Dat is in álles verkeerd. Want God, de natuur gaf u het dagbewustzijn om te werken en te dienen.

(Meneer in de zaal): 'Maar je kunt toch geen contact krijgen, bijna, overdag?'

Wij hebben André juist op de dag laten werken en 's nachts slapen. En hoe is het lichaam, hoe is het organisme nu ingesteld?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar het gaat nu toch over Frederik?'

Het gaat over Frederik. Maar u ...

(Meneer in de zaal): 'Maar die moest toch dat schrijven, nietwaar, dat beleven?'

Daar hebben wij het nu niet over. Ik heb die wet: wat is goed en wat is verkeerd? Wanneer u in de nacht uw beïnvloeding krijgt, dan is dat voor u. Ik heb het nu over het normale: wat is nu goed en wat is verkeerd? Omdat dit kind juist de vraag stelt: waarom 's nachts, en niet op de dag?

Op de dag stond Frederik er niet voor open. Dan ziet u te veel en beleeft u te veel.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

En dat is de moeilijkheid. Ja, dat is uw bedoeling, niet, dat is uw bedoeling. Maar mijn bedoeling is: wat is goed en wat is nu verkeerd?

(Meneer in de zaal): 'Maar een mens werkt altijd overdag en ...'

Dat is de natuur. Moeder Aarde slaapt nu, nietwaar?

Wat is herfst? Wat is zomer? Wat is lente? Wat is winter? Wat gebeurt er nu in de natuur? Dat is de nacht voor de ruimte, dat is de winter, de dood; het nieuwe leven komt. Het is het afsterven van één tijdperk. U beleeft elk jaar verschillende tijdperken. U beleeft nu het tijdperk van het nieuwe bewustzijn, dat is de natuur, dat is de ruimte, dat is het universum.

Maar wilt gij staande blijven, wilt ge stilte beleven – er is veel over te zeggen – dan voer ik u naar de ruimte, en dan is de nacht weer ontzagwekkend, omdat ge nu tot het moederschap komt. Want de nacht is moederschap, is moeder. U noemt het de nacht, nietwaar? Maar de nacht is voor de ruimte moederschap. En als de zon opkomt, dan is het: de vader gaat schijnen, gaat stralen. Dan voor één weg, voor één gedachte.

Nu komen we: waarom is er nacht? U moet die nacht loslaten, en dat moederschap ook, want nu gaan we kijken op de aarde naar de ruimte. Dan is het weer baring, wéér baring, sterven, evolutie, bewustzijn, of u verbrandt. Ziet u? En dat is dan een stoornis. Zo krijgt u wet na wet.

Maar Frederik beleefde dat in de nacht. Omdat hij op de dag begon te denken, dat was scheppen, en 's nachts ging hij geestelijk baren. Want elke nieuwe gedachte die u beleeft, wanneer u een dag beleeft tijdens uw slaap, in de droom, is dat báring. Of schepping? Hoe beleeft u die droom? Voelt u wel?

Want u gaat slapen, maar u bent bezig om te analyseren, om datgene wat u op de dag te veel hebt beleefd goed in harmonie te brengen met de stelsels: hart, zenuwstelsel, bloedsomloop. Maar het heeft voor de rest niets te betekenen.

Maar wat wel betekenis heeft, indien u 'Maskers en Mensen' goed beleeft ... We hebben ze kosmisch geschreven, en ook menselijk, voor duizenden tijdperken zijn nu 'Maskers en Mensen'. Over miljoenen jaren leven die boeken nog. U gelooft toch niet dat wij romans gaan schrijven die u morgen zo naast u neerlegt? Die kunt u duizendmaal lezen. Want indien u Frederik volgt in zijn denken en voelen, en u komt aan het eind van het derde deel, dan kent u: psychopathie, krankzinnigheid en al de levenswetten.

U leest ze wel, die boeken, maar u beleeft ze niet. En André heeft ze beleefd. Dat is het verschil met u. Maar u kunt ook gaan beleven. En dat doet u op de dag. Voelt u wel? U schept op de dag. U neemt die boeken.

De mens weet alles van die boeken. Er zijn mensen die hebben ze twintigmaal gelezen, 'Ik ken alles, elke wet', maar geen vijf gram gevoel bezit, van

een zin, een wet; een duisternis. Zal ik u een beeld van geven.

Iemand die heeft ze vijftienmaal gelezen – kent elke wet, elke handeling over de hellen – al die boeken, telkens weer opnieuw, nu al zeventienmaal. Maar het dienstmeisje mag niet mee naar mij. Anders moet het dienstmeisje met mevrouw mee, en dat staat toch niet. Zoveel heeft de moeder beleefd.

En die: ‘O, wat is dat mooi.’ ‘O, Jozef’, dan komen ze bij Jozef, ‘Wat is dat prachtig.’ En Jozef kijkt die mensen de deur uit, want hij wil met dat soort niet te maken hebben.

Dat kind daar, dat dienstmeisje verlangt ook om te ontwaken. En die dame die heeft de boeken vijftienmaal gelezen, maar het meisje mag niet mee, want het meisje moet in de keuken zijn.

Waarom gunt u dat kind dat niet? Wat gunt u uzelf, en wat gunt u een ander? Houd er rekening mee. Dit kost niets!

Maar dat dienstmeisje dat mag niet zoveel naar André, of naar de meesters, want dan zit ze naast mevrouw. En die mevrouw zegt weer tot André ...

André ergert zich daar niet over, maar hij kijkt die mensen in de ogen en denkt: ja, achter de kist zien we elkaar terug!

En dan zegt die dame, die jonkvrouw, die zegt tegen de andere dame: ‘Dat is uw stand niet. Hoe kunt u met die dame daarheen gaan, dat is toch uw stand niet?’

En voor die mensen spreken wij. Merci.

En die dame las zeventienmaal de boeken. Er zijn er die lezen zoveel de boeken, en dragen de ruimte, hebben contact met de meesters, maar ‘hun kind’ dat vermoord heeft, ‘wordt door de meesters geholpen’.

Er is iemand anders, een mens – ik kan u duizenden voorbeelden verklaren, en die dingen die maakt u zelf mee – een mens, een moeder, aanvaardt alles en zet haar leven in voor alles, voor dit, voor haar goedgevoelen, haar denken en voelen. Maar haar kind die zesenvestig kinderen van het andere volk uit de lucht heeft gepaard, dus in de ruimte heeft vermoord – dat was een vlieger – dat kind ‘wordt door die meesters beschermd en werd uit de modder gehaald, en dat was Christus.’

Om, dat kind, die moordenaar ... Dus, wij moeten aanvaarden dat Christus een moordenaar uit de modder trekt. Hij werd zojuist nog gered, om dat leven van die moeder – ‘Wat een bescherming, mijn kind is door de meesters en door Christus uit de modder gehaald’ – juist op tijd, en Christus was er ook bij, om dat kind weer de mogelijkheid te geven om nog meer Jappen en Duitsers naar beneden te halen, en om het vermoord voort te zetten. Dat bestaat niet aan Gene Zijde. Ziet u?

En waar blijft nu dat gevoel, dat gevoel en dat vechten voor de meesters, voor Gene Zijde, voor Christus? Waar blijven de mensen die ik hier heb

gehad, en die over André zoveel hadden te zeggen? Dachten die mensen met roddel, kletspraat, afbraak, vernietiging Gene Zijde te vertegenwoordigen aanstonds achter de kist? Waar zijn die lieverds van mij? Nee, het kaf is van het koren gescheiden, aanvaardt u dat maar.

We hebben André gewaarschuwd voor deze wereld, voor u en voor een ander. Straks zult ge kleur bekennen.

We spreken liever, Christus sprak liever tegen twee mensen, dan tegen tweehonderd miljoen die Hem toch niet begrepen.

Maar waar is uw wil, uw wet, uw levensstrijd, uw harmonie, uw dienen? Door af te breken? Door uw kind de genade te schenken van Christus, om dat kind van dit kind af te maken, te vernietigen? Is het dat? Kunt ge daaronderuit? Wilt ge voor uw volk gaan vechten, zoals uw kinderen dat weer gedaan hebben nu? Wat een helden! U hebt uw vaderland lief; doet u mee aan die afbraak? U wordt van voren, links, rechts, omhoog en omlaag bezoedeld, verkocht, gesmoord.

Men smijt niet alleen uw geld, uw bezit weg, maar ook uw ziel, uw geest, uw persoonlijkheid. Van u blijft er niets meer over. Waarvoor vecht gij, waarvoor leeft gij, indien gij de tien geboden, indien gij de Christus wilt aanvaarden? Is dat niet echt menselijk? Wat wilt u?

Ga naar Korea nu en dien de man met de sterren. Ja, is dat zo onwaarschijnlijk? Vertel ik u iets nieuws? Is dat nieuw? Dat is tweeduizend, dat is twee miljoen jaar oud. Maar alleen door de Christus kreeg het gestalte. En wilt u om de Messias heen?

‘Ik heb God lief. Wij hebben een volk. Wij hebben een God. En God zal ons beschermen’. Hoe kan God u beschermen indien u zelf die godheid bent? Welnu?

Dat bent u in huis, dat bent u op straat, dat bent u overal. Is dit zo moeilijk? Wat wilt u?

Is er nog iets? Kan ik nog iets aan u kwijt?

(Tegen de meneer in de zaal): Bent u nog over die nacht aan het denken?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee toch?

(gelach.)

Want wij gaan vlug verder.

Leer denken, leer voelen, leer begrijpen. Leer dan eens uw vriend, uw kameraad, uw vrouw of uw man liefhebben. Wees eindelijk eens hartelijk, maar wáár! Verkoop hem niet, verkoop haar niet.

Maar wanneer men hardheid, bedrog, onbewustzijn, ‘ik moet dat niet’, dan laat u dat ‘moet maar niet’ gaan. En blijf uzelf. Verlies u niet. Tracht ze niet te dragen; dat moeten ze zelf doen.

Het leven wordt hard? Jazeker. Want u krijgt aan Gene Zijde niets voor niets. U moet uw godheid tot die ruimte, tot de ontwaking, bewustzijn, vader-, moederschap ... Elke karaktertrek krijgt 'vleugelen'. U wordt een sfinx? Neen. U wordt een piramide? No. U wordt Isis, Ra (Ré), Amon-Ré. Waarheen wilt u?

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik had u nog willen vragen, hoe kwamen de mensen in het begin ...'

(Meester Zelanus reageert op iets wat in de zaal gebeurt): Wat is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Niets, dat kriebelt een beetje.'

(Er wordt gelachen.)

Ja, daar keek ik ineens ... U bent aan het praten, en u doet dat. En toen wist ik niet ... Waar heb ik het nu over? Wie is nu handelende, die arm daar of het hoofd?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe kwamen de mensen in den beginne aan hun geloof, dat wilde ik u vragen?'

Hebt u 'De Volkeren der Aarde' niet gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Zo wat.'

Nou? En wat nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik bedoelde, heel, heel in het begin.'

Ja, dat waren ze. Die daar, daarzo, die daar, die daar waren, die ... (gelach)

De mens die de hoogste levensgraad op aarde had bereikt, Mozes, nietwaar, was aan Gene Zijde. En ... Het hoogste denken en voelen. Wie is nu, wie vertegenwoordigt van u, in deze maatschappij, in dit Amsterdam, het hoogste denken en voelen? Kunt u dat vaststellen? Durft u dat niet? Kunt u dat niet?

Als u die boeken leest, en u hebt ze als die dame gelezen, en u hebt ze als die dame beleefd, komt u er niet.

(Tot iemand in de zaal): Ja, u kijkt nog naar uw armen. U trekt mij mee. Ik ben vanavond dicht bij u. Elke handeling zie ik.

Als u in de sferen die vraag stelt aan de meesters (gelach), dan zegt hij: waaraan denkt u?

Hebt u niet gezien dat André straks dat deed? Over dat machtige Ave Maria gingen uw gedachten, ging uw gepraat. Wij waren aan het luisteren. Luisterden. Wij stelden ons op die machtige klanken in; en hier blablablابل kwam het heen. Daarom kom ik hier niet graag, ziet u?

Morgen gaan we weg en dan komen we niet meer terug, totdat u zwijgt.

(Tegen iemand in de zaal): Ik heb het niet tegen u.

Maar begrijpt u nu, toen de mensen dát hadden bereikt ...

(Tot iemand in de zaal): En, ziet u, dat neem ik al van u over. Die hand

zit nu in mijn weg. Ik heb mij ingesteld op die arm en nu ga ik hem voelen. Wanneer ik er niet op inga, voel ik dit organisme niet. Maar nu bijt mij hier iets, en dat bent u.(gelach)

Indien u zien wilt, als u uw gedachten kunt voelen, en zien wilt, en ik concentreer me even verder, is het al een rode plek. Dat is stigmatisatie. Ik ben bezig met dit lichaam, en ik mag me op niets van dit lichaam instellen.

Op een avond heb ik u stigmatisatie hier laten zien, weet u dat nog?

(Zaal): 'Ja.'

Toen waren we één, bij Christus.

Kan altijd gebeuren. Ik spreek, ik handel, ik denk, ik kijk. Vanavond kijk ik dicht bij u; kunt u aan de ogen trouwens zien. Maar ik mag niets aanraken. En indien u mij een vraag stelt, en ik zie, ik ga onmiddellijk op een handeling in ... En toen kreeg ik dit.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ik pakte toch heus mijn sjaal.'

Nu blijf ik daar de hele avond mee bezig.

André is precies zo. Wij gaan naar de mensen, wij gaan naar een handeling, en nemen die handeling op.

En dat was ook voor de eerste mens, toen die mens de aarde had volbracht, de kringloop der aarde ... Er was reeds bewustzijn aan Gene Zijde, nietwaar? De mens heeft zich vrijgemaakt, leest u in 'De Volkeren der Aarde', tot de eerste sfeer. De eerste meesters gingen verder. Daar was Christus bij. En toen zij eerst de zevende sfeer hadden bereikt, aan de Vierde Kosmische Graad waren begonnen, toen ging ... Christus en de Zijnen gingen door naar het Al, bouwden door, ziet u? Dat leven moest voortgaan. De sfeer was er reeds. Dus diezelfde overgang. Maar wie die graad van gevoel en bewustzijn nog niet had bereikt, die kon reeds in de sferen gaan werken.

En toen zei de Hoogste: '...ziet u, in deze ruimte bezit Moeder Aarde alleen bewust goed en kwaad.' Want op die andere planeten is er alleen bewust, neen, onbewust kwaad. De mens weet niet beter; is in een dierlijke afstemming en weet niet beter, voelt niet meer.

Maar toen zij de sferen van licht hadden bereikt, kon men op aarde inwerken, de meester ging door, en toen de Messias met de anderen het Al hadden bereikt, toen kwam het contact en het geloof voor de aarde.

Want toen wist men ... Toen had men reeds het contact verstoffelijkt en vergeestelijkt, dat wil zeggen, men had het aan Gene Zijde gebracht, vanuit het Al terug. Daar staat, in 'De Volkeren der Aarde' staat het: 'Toen kwam de zevende graad, en de zesde, de vijfde, de vierde, de vierde met de meesters uit de zevende sfeer, door: "En nu gaan wij beginnen. Leg fundamenten."'

En die fundamenten waren, dat er een huisgezin zou komen vanaf Gene Zijde, met het gevoel 'ik heb iets', met sensitiviteit, met helderhorendheid,

met helderziendheid. Dat waren mensen uit het schemerland, tussen het schemerland en de eerste sfeer.

Dat was de eerste vader, Abraham. Toen kwam Isaak. Of dat een neef of een oom van hem geweest is, doet er niet toe. Want de kerk heeft daar iets moois van gemaakt. En later kwam Mozes. Weer hoger bewustzijn. En ga nu eens verder. De ene profeet na de andere kreeg meer, meer, meer, meer bewustzijn, totdat er één mens is die zegt: 'En nu zal het geschieden.' Dat was Johannes de Doper, dat was het hoogste bewustzijn voor de ruimte. Niet Jesaja.

Want er zijn er die hebben nonsens verteld. En de mens heeft dat weer overgenomen, de mens heeft het heerlijk verfraaid in zijn richting, in zijn denken, zoals het gereformeerde, het protestantistische kind het wil zien. Zo is de Bijbel geschreven en mismaakt.

En toen kreeg de mens een geloof op aarde onder die heidenen. Men spreekt over heidenen. Ik ben ook een heiden. Ik ben voor uw wereld een ketter.

Als u die wildheid ... Ziet u wel, het is heel eenvoudig. Als u over de aarde kijkt, hoeveel mensen hebben God, hebben Christus? We moeten dankbaar zijn dat de mens een geloof bezit, want wat was er van die miljoenen terechtgekomen? Dan leefden we nog in het oerwoud met onbewustzijn.

Was het goed geweest? Was het noodzakelijk? Hebben de meesters goed werk verricht? Denkt u dat ik denk dat ik vanavond iets bereik met u?

André zegt: 'Ik heb nu mijn vierentwintigste boek af, maar mij hoort niets toe. Maar *hiér* heb ik iets.'

Hij heeft niets meer dan gij. Hij heeft het werk gedaan, jazeke, willen dienen, het verlangen om u iets te schenken.

Een gesprek met de mens is het ontzagwekkendste, het machtigste dat gij beleven kunt. Want door het spreken gaat ge in elkaar over, als man en vrouw. De ziel, de moeder ontvangt, de vader schenkt. Nu is een gesprek ontzagwekkend, geluk, een-zijn. Ziet u? Dat kunt u aan een onbewust wezen ...

(Tot iemand in de zaal): Ja, u heeft alweer. U zegt altijd: daar zijn er twee voor nodig. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Dan maak ik het alleen maar wakker. Maar het is goed om het wakker te hebben, het wakker-zijn te beleven. Dan weet u dat u het niet meer verkeerd zult doen.

Maar zo kwam er geloof, zo kwam er ruimte, en kreeg de mens het houvast met een God.

Men heeft er 'de Heer' van gemaakt, 'de meester' betekent dat. Hadden de meesters ... De meester zegt dat. Ja, later, de Christus is de Meester. Maar dat

had de mens in die en die tijd niet begrepen. Dus men moest de mens, die kinderen die moest men iets geven en vertellen van een machtig Vader, een machtige God werd het, 'de Heer'. Later werd het 'de God'. De God. Wat is God? G.O.D. Woorden.

Als u achter de kist komt, is alles gevoel, een levenswet. Elk woord dat u aan een wet hebt gegeven, waarvan u een wet hebt gemaakt ...

U noemt de maan 'maan'. Wat is nu 'maan'? Wat is dat nu? Waarom noemt u ... De Eerste Kosmische Levensgraad dat heet voor u 'maan'. De aarde. Wat is de 'aarde'? Wie gaf deze Derde Kosmische Levensgraad een naam 'aarde'? Wat is 'Jupiter', 'Venus', 'Saturnus', wat zijn dat voor namen?

Ziet u? Dat zijn allemaal levenswetten. Voelt u dat uw universiteiten eigenlijk maar schijngestalten hebben geschapen? En dat uw universiteiten aanstonds de Eerste, de Tweede, de Derde Levensgraad hebben te aanvaarden voor dit universum? En dat de zon geen 'zij' maar een 'hij' is? Voelt u de eenvoud in alles toch weer?

En dan komt u vrij van de aarde. Ziet u? En die boeken helpen u. En zo kreeg de mens een geloof, een denken naar het hogere, ruimere, ontwaken, bewustzijn.

Bent u tevreden? Dan is de avond over.

(Tot de zaal): Wie van u nog iets?

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. In het boek, het tweede boek van 'Het Ontstaan van het Heelal', daar behandelt meester Alcar met André de taak van de eerste planeten in het universum ... de moederplaneet ...'

Dat is de maan.

(Meneer in de zaal): 'De maan. Die taak, of die werking, die vinden wij in de gehele schepping terug, op de duizenden planeten waarop leven is. En "op die duizenden planeten", daar zit ik mee in mijn maag.'

Daar zit u mee in uw maag.

Kijk. Op die duizenden planeten die zichtbaarheid, verstoffelijking en verdichting kregen. Er zijn duizenden kleine, miljoenen zulke kleine planeten. Ziet u wel? Ze zijn niet ...

Kijk, we hebben hier te maken met moeder-, vaderschap. Maar we hebben bewust moederschap en onbewust moederschap. Dat is: die planeten bezitten geen dierlijk leven, maar zijn planeten. Komt u er nu uit?

Er zijn miljoenen zonnen, meteoren, sterren in het universum. We hebben slechts, u hebt slechts met één zon te maken. Dat zijn allemaal stelsels van dit organisme. Dat kunnen planeten zijn, zo groot. Ja, als ze zo groot zijn, ziet u ze al niet.

Dit ganse universum kunt u duizenden malen beleven, na al dit licht. Er

zijn miljoenen planeten nog te beleven die nog niet zijn gezien. Voelt u dat? Want dit is alles dichtbij. Dat is oneindig. Het uitdijende heelal.

Als u, zeg maar, in de diepste levensgraden van dit organisme kijkt, dan komt u: hoe is uw niertje hier vanbinnen? Dit is de uiterlijke kosmos, en nu de innerlijke kosmos, aan organen, sterren, planeten en zonnen. Voelt u wel?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar ... dat er staat: waarop leven is?'

Waarop leven is. Daarbij heeft meester Alcar niet gesproken van direct menselijk leven. Voelt u wel? Maar plant, water, lucht, atmosfeer: allemaal leven. Het komt er niet op aan. Ja, wanneer u direct ... Nu gaat ... Ziet u, dat is de kosmos, dat is Gene Zijde. Wat wilt u weten?

De mens? Dan gaan we onmiddellijk naar het menselijke bewustzijn. Naar leven? Welk leven? Welke graad? Voor levensadem, of voor een bloem, of voor verdichte stof? Dan gaan we naar die planeet; die planeet heeft het. Die niet; die is ijzig. Die heeft ...

U ziet, in die ruimte, vanuit het moederschap gaan we ook weer zes planetenstadia door, en we komen tot het niets, geen warmte, alleen koude. Ja, hoe zien die planeten eruit? Wat is het gevoelsleven van zo'n planeet? Dat is stof die is verdicht ...

(Tot de geluidstechnicus): Ik zie u.

Het is alweer gebeurd.

...en heeft verharding. Heeft dit gevoel ten opzichte van de natuur? Als er natuur is, waarlijk, er kan ... Die schepping, in een stuk steen leeft ook de natuur. Voelt u waarheen we gaan? U ziet elke levensadem verdicht, maar ook weer terug, als vader- en moederschap, door duizenden gevoelsgraden heen, als eigen zelfstandigheden.

Een boom is een zelfstandigheid, de bloem ook. Wat is de ruimte, heb ik u op een avond verteld, van die bloem? Wat is het groen?

En wat is de bloem? U noemt dat 'bloem'. Wat noemen wij dit? Wat is dit? U noemt dat 'bloem' hier op aarde, nietwaar? Het is een bloem. Dit zijn uw siringen. Maar wat is dit nu eigenlijk voor de ruimte? En wat bent u als mens? Dacht u dat u aan Gene Zijde een mens bent? Dat u daar het mens-zijn hebt te vertegenwoordigen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Een levensgraad als gevoel, als hoog denken, voelen, begrijpen, voor de liefde, als het hoogste gevoelsleven, direct uit die bron geschapen. Maar nu hebben we niet meer met mensen te maken, maar met een levensbron van de Almoeder, het Allicht, het Alleven.

(Spreekt over de bloemen die er staan): Dit is het kleurenrijk Gods als vaderschap. Dit is het moederschap, want uit de aarde komt ... De bol gaat in de aarde, dat is baring. En als u nu het universum ziet, dan is het licht van

de zon uitstraling, nietwaar? Dit is verdichte, witte – het kleurenrijk erbij – verdichte levensuitstraling, door een graad van leven tot stand gebracht die die levenswetten door Moeder Natuur heeft ontvangen.

Dat is de ruimte. Dat is astraal kosmisch weten.

Ziet u? U noemt dat een bloem. Een jaar geleden ... Geef nu de universiteiten van de aarde ... Want wij komen weer tot u terug.

Wat is een stuk steen? U hebt het over diamanten. U draagt immers diamanten? En nu weet de mens niet ...

En iemand, een moeder, een vrouw draagt een diamant, en voelt zich onwel. Een diamant kan u genezen. Als u de goeie hebt, wordt u nooit meer ziek. Maar ga met mij, dan zal ik u de goede kopen.

‘Moeder, waarom neemt u díe kleur niet?’ De moeder moet baring hebben, en geen schepping.

Waarom stoot de felle uitstralende diamant het leven? Dat gaat boven uw bewustzijn. Want de diamant met de ruimtelijke straling is vaderschap. Hoe wilt u de moeder beleven wanneer u dat niet kent? Ziet u?

De tulp, de sering, al uw bloemen, wanneer het de bloem is, is het een deel van de zichtbare zon, als kleur, als verdichtte stof, als leven. En nu heeft elke cel, mijn broeders, elk celletje hier, die bezit hier, zo’n kleine cel, die bezit ook het Alstadium in zich.

Als u een tulp goed bekijkt ... U kent de bloemen niet. Ziet u dat zachte overgaande groen naar het wit? Dat is nóg baring. Alleen die oppervlakte hier is schepping. Want de baring is ook weer in de cel aanwezig. Niet hier, maar ook daar zit het.

Geef mij uw plant- en dierkundigen, geef mij de astronomen, de psychologen, de psychiaters, en we zetten ze daar aan de voeten van de ruimte. Dat is kosmisch bewustzijn.

Ik dank u voor uw heerlijk welwillend nieuw gevoel voor deze tijd, maar ik hoop dat u het vasthoudt.

Mijn zusters en broeders, ik dank u vanavond voor uw heerlijk voelen en denken. Komt u maar met niet meer mensen die niet voelen kunnen; zo gaat het goed. Dan krijg ik adepten, waarlijke leerlingen. En dan bent u achter de kist zeker van uw ruimte, uw licht, uw leven, uw harmonie, uw gevoel en uw een-zijn, en voor al het leven dat u toebehoort, waarmede gij op de maan aan uw leven bent begonnen.

Ik dank u.

(Zaal): ‘Dank u wel, meester Zelanus.’

Bent u tevreden?

(Zaal): ‘Jazeker.’

Dinsdagavond 16 januari 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u is er gereed met de vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wou u graag iets vragen. In de 'De Volkeren der Aarde' heb ik gelezen dat ... En nu ben ik de vorige week hier op een openbare bijeenkomst geweest, waar door een instrument achtereenvolgens een Egyptenaar, een Chinees, en toen een uit Tibet doorkwamen. En die bracht mij daar een vreselijke boodschap.'

Hierzo?

(Meneer in de zaal): 'Ja, in Amsterdam.'

In Amsterdam. O, u hebt een zitting meegemaakt ...

(Meneer in de zaal): 'Juist. Een bijeenkomst die ...(niet te verstaan) een openbare bijeenkomst, en waar door een instrument, achtereenvolgens een Egyptenaar, iemand uit Tibet en een Chinees waren. En die ...'

In het Hollands?

(Meneer in de zaal): 'In het Hollands, ja. Gewoon in het Hollands ...(niet te verstaan) voorspelling.'

Dat zegt niets. Maar in het Hollands. Gaat u verder.

(Meneer in de zaal): 'En die schilderde ons een toestand van 1951, 1952 en 1953, die meer dan verschrikkelijk is. Waarvan 1953 ... de ondergang van deze wereld.'

Dan stort de wereld in.

Meester Johannes Andreas.

(Gelach en gepraat in de zaal.)

(Meneer in de zaal): 'Nu wilde ik graag weten, is er ook in andere gebieden verschil van mening over dat?'

Nee.

Maar wie spreekt hier? U moet luisteren wie er spreekt hier. Hier spreekt de mens zelf.

Nu kunt u dat onderzoeken. Stél die persoonlijkheid, die meester, toch vragen. Zet hem voor de kosmologie.

U hebt mij duizenden vragen gesteld. Wij hebben de boeken.

(Meneer in de zaal): 'Er konden daar geen vragen gesteld worden.'

Nee, hij doet dat niet. Wij kennen dat kind. In Egypte, in Frankrijk, in Duitsland, in Engeland, overal, in Amerika, komen er 'bewusten'. En dit is groot gevaar.

Wij brengen u rust, vrede. En indien het niet zou zijn, dan kreeg u de volle

honderd procent.

Maar waarom zou ... Wanneer u de mensheid ziet ...

U hebt 'De Volkeren der Aarde' gelezen. U ziet, we hebben voorspeld ... Dat boek was klaar voor 1940. We hebben honderden en duizenden voorspellingen, profetieën doorgegeven aan de mens; niet alleen voor de wereld, maar ook voor de mens zelf.

André heeft gezegd in die tijd: 'Blijf op uw plaats; Berlijn valt eerder dan Scheveningen.' Kijk, want de Duitsers zouden van hier komen, en zo langs de kust.

Hij zou ook moeten vertrekken. Meester Alcar zegt: 'Blijf. Wanneer er gewaarschuwd moet worden, doen wij dat.'

Die mensen zijn er gebleven, anderen geloofden het niet en gingen heen, van het kastje naar de muur.

Maar Berlijn is eerder dan Scheveningen gevallen.

Er waren profetieën van zittingen, spiritualisten: 'Hitler wordt vermoord.' Ziet u? En wij zeiden: 'Dat kan niet!'

Maar hoe eenvoudig was Hitler niet te vermoorden? Tienmaal, daar die zittingen, en daar, kwamen de mediums: 'We hebben vanavond doorgekregen – ik was erbij, meneer – : Hitler wordt vermoord. Het is spoedig afgelopen.'

André zegt: 'Dat kán niet', want hij had 'De Volkeren der Aarde'. Hitler zou zijn taak afmaken (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). De mensheid zou tot bewustzijn worden gebracht. En wij hebben hem, André, meegenomen om te laten zien hoe Hitler zou handelen, in 1935 reeds.

De mediums zeiden: 'Adolf Hitler verongelukt.' Men heeft dat geprobeerd; het was niet mogelijk. Men zei: 'Die duivel wordt nog beschermd ook.' Bommen voor en bommen achter hem.

Toen hij in München was, toen zeiden wij: 'André, let op, hij komt, of hij gaat vijftien minuten, twintig minuten te vroeg weg. Er gebeurt niets'. Maar de bom lag onder zijn voeten; Adolf was er niet.

Waarom? Beschermd het kwaad Hitler? Nee, die taak zou worden volbracht.

Het gaat hier, dat weet u, om God, om Christus, om de ruimte, om Caiphas, Pilatus, maar vooral, voor de mensheid. Die mens zou zijn taak afmaken. Die spiritualisten, die mediums en die meesters, die spraken wartaal, nonsens. U hebt dat beleefd.

En dit is ook niet het goede. Onthoud goed, de mens brengt een boodschap, de mens voelt iets, de mens wil iets. Er zijn miljoenen mensen op aarde momenteel die iets willen. Maar waar komt dat vandaan?

En dan zeg ik u: André heeft mij die persoonlijkheid getoond, daarom

noem ik u een naam. Wij moeten er weer tegenin. Hield de mens zijn mond maar indien hij geen inspiratie voelde.

Hoeveel mensen onder u zouden hun levens niet willen inzetten voor vrede, rust, welvaart, rechtvaardigheid, voor de mensheid? Wie niet? Nu voelt de mens zich gedrongen, de mens heeft bezieling, de mens heeft gevoel, en komt tot iets.

Hebt u dat daarvandaan? Hiervandaan? Hebt u dat gelezen? Fout. Nonsens. Ziet u?

U moet die mensen eens voor de feiten plaatsen. U moet vragen stellen. Doet meneer, doet de ingewijde, doet de yogi niet. 'Komt u volgende week maar eens terug; zal ik erover nadenken'. Ziet u?

In 'De Volkeren der Aarde' staat: 'De mensheid komt tot eenheid. Europa, de wereld komt tot eenheid.' U hebt de United Nations. 'De dominions, koloniën van Engeland, uw volk, uw Indië: komen vrij.'

Wie wist dat in 1940? Wie geloofde in 1940 dat Engeland zomaar, waar dat volk honderden jaren voor gevochten heeft, gestreden en geleden, zomaar dat bezit zou weggeven? Geloofde geen mens.

Toen Hitler zei ... André lieten we uittreden. Hitler ligt te slapen. Hij denkt dat hij droomt, hij hoort een stem: 'Hoort u mij?'

'Ja.' O, hij dacht de voorzienigheid. Ik ga eerst beginnen met het Tsarenland. Toen dat, toen zus, toen zo.

Voelt u? Napoleon is begonnen. Hitler zou komen – niet alleen om de mensheid tot eenheid te brengen – moest en zou komen, moest en zou komen, (zo)dat Europa tot eenheid komt (zie artikelen 'Evolutie van de mensheid' en 'Hitler' op rulof.nl). En Hitler bracht dat. Napoleon bracht dat.

Dat is al begonnen direct na Christus. Eerst voor het geloof. Ziet u?

En wat is er nu gebeurd in die enkele jaren? Waarheid. Europa komt tot eenheid, de wereld.

Er komt een oorlog, een wereldbrand? Nee.

In 'De Volkeren der Aarde' staat: 'Kijk naar het gele gevaar'. In die tijd leeft u. U houdt tot 1951, tot 1952, tot 1953, tot 1954, tot 1955, veel eerder, u houdt nog even dat aanvallen en dat afstoten.

China komt vrij, Indo-China komt vrij, Rusland heeft zichzelf. U vecht op dit ogenblik nog tegen één eigenschap van deze mensheid. Ziet u?

Daarom begrijpt u de mensheid, omdat we de volkeren der aarde als één mens zien. En zo moet u zichzelf zien.

En nu is Stalin daar, op het land van haat. Het Chinese volk moet bewustzijn krijgen; ja, het westerse.

Japan – ik heb u verteld, het oosterse volk komt tot (het huis) Israël – moet zich die eigenschappen, dat bewustzijn eigen maken. Alles gaat langzaam

naar Christus. En dat is de realiteit.

Nu kunt u voor uzelf vaststellen: als dát gebeuren moet, dan is de Christus te vroeg op aarde gekomen. Voelt u dit? Wanneer u onze werken, hetgeen er uit de ruimte komt, kunt aanvaarden, aanvaard dan wat daar in Jeruzalem is gebeurd.

Wanneer er nu nog, na 1939, 1945 ... U houdt narigheid onder de volkeren. Ik heb er meer-, meermalen over gesproken, en die wetten als volk, als karakter, als eigenschap ontleed.

Wanneer er nu nog – onthoud dit nu – een wereldbrand moet komen, dan stort waarlijk het universum in; dat niet mogelijk is, maar zo machtig zou het zijn.

U krijgt Christus niet meer te zien en geen God meer te zien. Uw kerken kunt ge naar het prehistorische tijdperk sturen. En geloof, u hoeft mij niet te aanvaarden, u hoeft geen meester te aanvaarden. Aanvaard geen meesters, dat (wat) u niet met uzelf in vergelijking kunt brengen met die maatschappij, met de ruimte, met Christus, met God.

Wanneer het zou en moest gebeuren, dan is Christus te vroeg op aarde geboren. Maar dan blijft geen kerk, geen godsdienst, geen Bijbel meer over. Weet u dat? Ziet u, dat kan niet.

Maar u krijgt van ... Men heeft gezegd ... Ziet u, het valt in de eerste plaats niet mee, het is niet zo eenvoudig om u ... Of u moet al die boeken hebben gelezen, u moet die vijf-, zeshonderd lezingen die wij u hier hebben gegeven, hier in Den Haag, maar hier heel veel, die moet u hebben beleefd, en dan eerst komt u tot een eigen denken en voelen ten opzichte van de natuur, van uw wetenschappen.

We hebben de wetenschappen ontleed, de psychologie, krankzinnigheid, bezetenheid. Zijn ... De mensen die die lezingen hebben meegemaakt, weten reeds niet meer wat zij eigenlijk nog moeten vragen.

Ziet u? Dat is alles behandeld.

Ga nu naar die meesters, ga naar die profeten en stel die profeten voor de feiten. U moet de wijsheid hebben.

U behoeft niet meer in een wit laken rond te lopen, met geen Christus en geen kruis op uw borst; dan bent u reeds een onbewuste. Ziet u?

Ja, wij kennen dat. Die mensen worden van die wereld uit gevolgd. En, wee hen, die de mens vanuit het licht naar de duisternis voert. Wee u.

Ik heb hier gesproken over de geestelijke gaven. Een medium, een ziener, een zieneres, zij geeft boodschappen door, het lijkt allemaal eenvoudig. Maar voelt u dan niet, heb ik gezegd, en dat zeggen de sterren en de planeten, dat zegt het leven van Christus, dat zegt het oude Egypte, daarvoor gingen mensen de leeuwenkuil in, dat is het tegenhouden van deze bewustwording,

voelt u dan niet dat u deze ontwaking voor de mensheid remt en tegenhoudt, door uw ontvangen, door uw beleven, door uw kletspraat, uw nonsens die u krijgt daar, aan dat kruis-en-bord? Ga eens beginnen. Probeer eens om door de geestelijke wetten een boodschap te ontvangen.

U hebt 'Geestelijke Gaven' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nog niet.'

Moet u eens proberen. Eén op honderdduizenden die waarlijk gevoel en contact heeft, want het is heel niet eenvoudig. U moet u duizendmaal kunnen verliezen. Ziet u?

En vertel eens, wat heeft dat mens, dat gevoelsleven u gebracht? Vertel het hier aan de mensen, dan weten de mensen wat u hebt gehoord. Wat hebt u? Welke boodschap kreeg u?

(Meneer in de zaal): 'Nou, er was daar een boodschap dat, 1951 was het jaar van voorbereiding, en 1952, dan zou er een ...(niet te verstaan) uitbreken, en 1953 dan stortte echt alles in.'

Dan is het gebeurd.

Echt Jehova. Echt Jehova, dames. Hebt u nog geen pestilenties genoeg op de wereld? Is er geen cholera, geen melaatsheid, wat is er al niet? Staat de mensheid voor een dood punt? Voelt u, u moet die profeten waarlijk bij hun jasje pakken en zeggen: éruit!

Doet u het maar.

U mag mij weggagen. Ik ga direct, als u mij op onwaarheid ... Wanneer ik u voorspel dat en dat en dat en dat zal er gebeuren, dan heb ik er mijn leven voor in te zetten. En indien ik onwaarheid zou vertellen voor die wereld, dan stortte mijn wereld in.

Maar de mens die zó spreekt, is geen profeet. Want de goddelijk Bewuste, de kosmisch Bewuste waarschuwt u niet voor vijf seconden indien de narigheid tot u komt. Want dan bent u niet meer bewust. En dan bent u niet meer uzelf. Integendeel, u gaat aan de ren. En waarheen nu?

U krijgt altijd ... Heeft Christus u geen rust gegeven?

Ontloop uw leven niet. De mens vliegt uw land uit, Europa uit. De mens loopt zijn eigen ongeluk tegemoet. Er gaan mensen naar Australië, Canada. En ze zijn angstig voor de Rus, nietwaar, voor Stalin.

Is Stalin waarlijk zo angstwekkend, des duivels? Ziet u?

Adolf Hitler was veel gevaarlijker dan Stalin. Weet u dat niet? Adolf bezat de intellectualiteit. Heeft Rusland niet; dat heeft dat volk nog niet. Die massa moet ontwaken. Maar leest u, leest u ...

U hebt 'De Volkeren der Aarde' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Maak vergelijkingen met de wereld, met de mensheid, met álles, en u ziet

het. Het gaat machtig, het gaat zo eenvoudig en natuurlijk, er is geen speld, geen gedachte van deze wereld tussen te krijgen. Het gaat precies zoals het gaan moet.

Ik zei, ik heb dat boek geschreven, niet Jozef Rulof. Ik zei: 'Kijk nu naar het gele gevaar'. Dat is er nu. Ziet u? Dat móét komen. Want nu krijgt u bewustwording. Dat China krijgt een eigen zelfstandigheid.

Hebt u niet gevochten vroeger om rust te krijgen? Hebben uw provinciën niet álles gedaan om die eigen zelfstandigheid te behouden? Heeft uw Holland Friesland en Gelderland niet aangevallen? Ziet u? Nu bent u een eenheid. En langzaamaan ...

U ging naar Indië en u zou daar de volkeren bewustzijn brengen. Maar Indië komt vrij. Toen ik die lezing gaf in 1946, toen heeft men mij uitgescholden, uitgeschreeuwd voor bolsjewiek. Ja. Toen vroegen ze: u hebt daar zeker geen geld?

Neen, ik niet.

We moeten die problemen aards bedenken. Met kruisen lopen, in een mooi gewaad; hebben wij dat reeds verdiend? We moeten de wijsheid brengen, direct vanuit die levensbron. En die kunt u testen, die kunt u bevoelen.

(Tot de vragensteller): Ga er nog eens heen en stel vragen.

Er zijn meer van die kinderen. En indien het goede woord komt, is het prachtig. Maar hierdoor remt dit leven weer zichzelf. Indien het waarheid zou bevatten, dan kreeg u, van mij kreeg u er nog duizend graden bij. Dan zouden we het zó erg maken, dat ge nu reeds uit uw wereld en uit uw Amsterdam ging verdwijnen. Kreeg u het veel erger. Maar dat kan niet.

Het zal dáár broeien, en het zal dáár broeien, en daar. Kijkt u maar naar Europa, kijk naar het Oosten, en u ziet de karaktertrekken van de mensheid, die laatste nog, die zijn bezig om tot de ontwaking te komen. En dan het machtige mooie, mijn vriend. De volkeren der aarde staan voor slechts één karakter-, staan slechts voor enkele karaktereigenschappen, en dat is een soort volk. Dat is China, dat is Rusland. En u met u allen, ál die eigenschappen van deze mensheid, deze persoonlijkheid, willen vrede en rust.

Laat Stalin maar komen. Laat hem maar komen. U bent met uw vijftig, zestig, zestig tegen één. Kunt u dat niet? Indien hij toch wil?!

Ik heb u verteld: (het Huis) Israël kreeg de atoom-. Ook Stalin. In de laatste oorlog hebben we André getoond, overal was het gas aanwezig. Hitler durfde het niet te gebruiken en de geallieerden ook niet. Hij wist: ik ga door mijn vindingen kapot.

En laat Stalin nu maar beginnen, laat Rusland maar beginnen. Maar Stalin wil geen bewuste oorlog. Indien hij dat doet, dan staat u onmiddellijk voor een wereldbrand. En dan blijft er van de mensheid ook niets meer over;

alleen de mens die nu nog in het oerwoud leeft, die zal zijn bezit hebben. Maar uw maatschappij, Europa, Amerika, en wat dan ook van de wereld, heeft geen betekenis meer, want dan spreekt de atoombomb, dan spreekt algehele vernietiging.

En die had alleen kunnen komen direct na Christus. Toen hadden de volkeren zich nog op te bouwen. Voelt u? De mens moest nog iets voor zichzelf doen.

Maar dit kan niet meer stuk. Anders had u immers die technische wonderen nu niet ontvangen? Geloof u niet dat alles vanuit een bron komt die weet? En dat is de Universiteit van Christus.

En dacht u nu: de meesters hebben u kanonnen gegeven? Neen, zij gaven nu, zij gaven nu de mensheid technische wonderen! Wat heeft de mensheid ermee gedaan? Kanonnen gemaakt. Maar ze waren noodzakelijk en nodig voor de innerlijke, uiterlijke, stoffelijke mens, voor ziekten en narigheden.

De mens heeft zijn kunnen en denken ontvangen. En nu is de Universiteit van Christus in de ruimte, aan Gene Zijde, zó dwaas om u nu reeds dat gouden bezit te schenken. Terwijl die meesters ... De Christus – het gaat toch om de Christus? Begrijp wat u daarmee doet. Het komt, komt. Houdt u maar rustig.

En wanneer u weer dat hoort, stel vragen. En laat (u) uw rust niet ontnemen. Blijf zien en voelen.

Ik kan u mijn bewustzijn niet schenken. Maar lees dat nogmaals, en kijk over de aarde, hoe machtig zuiver dat het gaat, hoe die eenheid wordt opgebouwd. Nietwaar?

Wij hebben meer van die mensen. Dit is nog niet eens erg. Maar het is erg nu, het is heel verschrikkelijk in deze tijd om de mens zijn rust en zijn gevoel – we hebben hier in de maatschappij miljoenen kindertjes – om dat gevoel en die rust de mens, dat kind, af te nemen. Daarvoor zult ge geslagen worden. Het is veel erger, net zo erg als de mens die een verhaal geeft van Gene Zijde, en later kan de mens vaststellen: het zijn nonsens. Dit zijn nonsens. Is het niet verschrikkelijk?

Wat moet u met zo iemand doen? Het is het gevaar voor deze mensheid. Het is gevaar voor uw maatschappij. Dit is erger dan de dief en de moordenaar; de bewuste moordenaar, die kunt u zien. Dié mensen die kent u niet, althans niet de onbewuste. Dat kind waarover ik spreek, dit kind krijgt een vreselijk pak slaag, heeft geen rust meer, de vrede is weg, zoek. De persoonlijkheid valt daar.

Dacht u dat die verschijnselen er niet zouden zijn? Die zoudt u allemaal kunnen zien. Maar u ziet het. Al de volkeren, ál de leiders vechten op dit ogenblik voor vrede en rust, en ze zullen het behouden. Maar er zal geschie-

den wat gebeuren moet.

Dat Korea, dat China dat komt vrij, dat krijgt een eigen zelfstandigheid. U moet als Europeaan daar uit, ziet u? U moet daar weg. U wilde Indië niet geven. Wat is er gebeurd? Tweemaal oorlogen, zoveel geld, zoveel bezit. U hebt het daar neergesmeten. En wij zeiden: 'Laat dat vrij!' Wij kunnen ons niet met politiek bemoeien. Wij kunnen daar niet op ingaan. We brengen u geestelijke wetenschap. Maar die wetten liggen immers open?

Omdat het noodzakelijk was, schreven wij 'De Volkeren der Aarde'. Waarom? Omdat we u door deze tijden met het eeuwige nu kunnen verbinden. Anders hadden wij dat niet eens gedaan. U hebt meer aan een geestelijk boek dan aan een roman. Dit is een geestelijk roman ten opzichte van deze mensheid. Dit boek sterft nooit en te nimmer uit. Het zal blijven, omdat het waarheid bevat, omdat het de wetten verklaart. Ziet u?

Ik kan er nog meer op doorgaan, maar u weet het: die mensen kent men in die wereld. En die worden achtervolgd. Men kijkt en hoort dat aan ...

Kom nu eens in dat andere licht. Voelt u de verschrikking? De mens die aan Gene Zijde ... Ze zullen de eerste sfeer aanvaarden, de mens die de duisternis heeft overwonnen. Ik spreek niet eens over een kosmisch bewuste.

Die straalt en spreekt in deze tijd: 'En nu zal het gebeuren', en zelf niet weet dat het zal geschieden?! Geef dan de bewijzen. Indien u de mensheid wilt afbreken, indien u de vrede en de rust ...

Waarvoor heeft Christus geleden? Nietwaar? Is er één gevoel, een gram gevoel bij van weten-heid, bewustzijn ten opzichte van de aarde, de mensheid, uw ziel, uw geest, de ruimte, Christus, God, het Al? Ik kan doorgaan. Maar dat is de bedoeling niet.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'In de oorlog hadden wij (een) onderduikadres voor joden. En er waren ergens dertien joden. En toen was er één in de hongerwinter, die man die werd zo nerveus, die dreigde al die mensen te verraden als hij geen eten kreeg.

En er waren al kennissen van ons naar het kamp gebracht en gefusilleerd. Toen is die man doodgeschoten.

Moet diegene die dat nu gedaan heeft, om die andere mensen te redden, dat goedmaken?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Hadden dan al die andere mensen in gevaar moeten ...'

Als ú mij en een ander in gevaar brengt ...

Ik weet niet of de mensen dat daar gehoord hebben. U vraagt, u zegt: er was een jodenman, niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, er waren in dat onderduikadres dertien joden.'

En als ze hem geen eten wilden geven, dan zou hij die anderen verraden?

(Mevrouw in de zaal): 'Allemaal.'

En dat heeft hij gedaan?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Men heeft hem vermoord.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat heeft hij niet gedaan. Maar die andere mensen werden zo ongerust, die wilden vluchten. En er waren al zoveel van die mensen in de kampen gebracht en gefusilleerd. En toen wisten ze maar één weg: om die man dood te schieten, om al die mensen te redden.'

En dat hebben ze gedaan?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ze hebben die man doodgeschoten.'

En wie is nu de moordenaar?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, degene die dat gedaan heeft.'

Ziet u? Dat is de moordenaar. En u vraagt aan mij: heeft die man nu schuld? Had die man dat mogen doen, of niet mogen doen?

Wat heb ik u geleerd? Wat zegt Christus? En wat zeggen de tien geboden? Gij zult niet doden!

(Mevrouw in de zaal): 'Al die andere mensen gingen er anders aan.'

Als ... Ja, die gingen eraan. Er is nog nooit een mens eraan gegaan! Want de mens blijft eeuwigdurend leven.

Wat noemt u: hij is eraan gegaan? Voor ú, u verliest uw stoffelijk organisme; is dat eraan gaan, innerlijk, en uw geestelijke persoonlijkheid, uw eeuwigdurend bezit? Kan dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Maar die mensen wisten dat niet.'

Ja, maar ... De mens wist dat niet. Ja. Maar wat weten de mensen nu voor het goede? Als u aanstonds tot uw leiders zegt: geef mij dat, we zullen er goed meedoen. En u zegt nog iets meer en nog iets meer, dan gaat u de gevangenis in. En dan zegt u later: ja, maar ik wist het niet! Zo zijn er duizenden en miljoenen mensen afgemaakt. Ja, ik wist het niet! Adolf Hitler zal het nu wel weten. En Stalin, als hij komt, als hij zou komen, dan krijgt hij zo'n vreselijk universeel pak slaag, dan weet hij het ook.

Ja, ik wist het niet. En bent u daar ... Dan gaat hij er ook aan. En hoeveel miljoenen mensen gaan er niet aan?

Mijn kind, er zijn miljoenen mensen gesneuveld tijdens de oorlog; er is er niet één doodgegaan. Niet één.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat weet ik.'

Dus, wat hadden die mensen moeten doen ten opzichte van Gene Zijde?

(Iemand in de zaal antwoordt.)

Ja ...

(Mevrouw in de zaal): 'Maar dat wisten die mensen niet. Die waren over hun ...'

Angst heen.

(Mevrouw in de zaal): 'Die konden niet meer denken.'

Die konden niet meer denken.

Nu, ik had dat joodse kind, dat had ik niet vermoord. Maar ik had alleen gezegd: we zullen ons overgeven aan ons eigen ik. En zwijgen. Laten, alles maar. Nee, André zou zo gehandeld hebben – ik kan natuurlijk niet spreken, ik kan zeggen wat ik wil – maar: neemt u mijn eten en drinken ook nog maar, en van die en van die en van die. Bent u nu tevreden? Nog niet? Dan krijgt u morgen onze eitjes ook nog. U had natuurlijk geen eitjes meer toen. Maar u kunt mijn ziel, mijn zaligheid, mijn bloed, mijn hart, mijn leven krijgen. Bent u nu tevreden?

Ziet u? Niet door één gedachte mag u en zult ge de mens iets doen; en er zal niet één haar op uw hoofd worden gekrenkt indien u met afbraak, vernietiging of duisternis te maken hebt.

Kijk, de mens heeft zijn tijd beleefd, maar niet zichzelf, tijdens de oorlog. En de mensheid beleeft, Europa beleeft de eigen tijd, maar niet zichzelf. En ook geen God, en ook geen Christus. Weet u wat dat is?

(Mevrouw in de zaal): 'De stof alleen.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Die hebben het stoffelijke alleen beleefd.'

Neen, we hebben een God en we hebben rechtvaardigheid, we hebben een astrale wereld.

Uw koningin zegt: 'Vader, dat U ons zult mogen bezielen en ...'

Mooie woorden, nietwaar? Maar waarom grijpt u naar een geweer indien God u moet beschermen? Is dat niet het laatste? Waarom koopt ge kanonnen, en waarom geen liefde voor uw geld?

U spreekt, de mensheid spreekt, een volk spreekt: 'God zij met ons.' Maar wie dient u eigenlijk? Welke rechtvaardigheid bezit u wanneer uw opperste gezag voor uw maatschappij, voor uw eigen volk spreekt? Is dat hard? Val ik dit leven aan wanneer we zeggen: waarom geeft u zich niet over; u gelooft toch in een God en in een Christus? Maar waarom geeft u zich niet over zoals Christus dat Petrus heeft laten zien? Ziet u? En wat was er nu gebeurd met het joodse kind, en met u allen die dat meemaakten?

Schenk alles; en krijg alles. Had u dit joodse kind het leven gegeven, wel, dan was er rust gekomen en vrede. Hoe kunt u de mens overtuigen wanneer u hem zo ontvangt? Is het hard? Dat zijn nu universele stelsels. Dat zijn wijsgerige stelsels. Uw universiteit spreekt erover. En uw leiders, uw regering, uw mensen die kunnen het weten.

Hebben ze dat bezit?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Ziet u? Wanneer uw volk ... Men heeft dat André gevraagd. Ik had van 'De Volkeren der Aarde' tienduizend pagina's kunnen schrijven; maar waar is het voor nodig terwijl u ziet hoe de mensheid nog leeft? Niemand had het boek gelezen indien ik had gezegd wat ik had moeten zeggen: 'Koningin, wat doet gij?'

Had de Christus toen Hij wist dat de kruisdood kwam, moeten verdwijnen? Wat is groot zijn? Uw volk beschermen daarginds, waar men u zelf niet kan raken? Is dat het bewustzijn voor deze wereld? Is dat het alles inzetten wat u hebt gekregen als taak hier? Wie dient u eigenlijk?

Wat gebeurt er wanneer u rechtspreekt?

Ziet u? André heeft in die oorlogstijd duizenden mensen gewaarschuwd: 'Bemoei u niet met Mussert. Bemoei u niet met Hitler. Doe daar niet aan mee. Maar ga rustig door, en er zal niets gebeuren.' Het is merkwaardig dat juist die mens die rustig door is gegaan: 'Ik wil met u niet te maken hebben' ... En dat kind heeft Hitler niet vermoord.

En indien de duivel in eigen persoon, de Satan opnieuw komt, en u zegt: 'Wat wilt u van mij?' ... Wat kan u dit leven schelen? U leeft eeuwigdurend. U krijgt miljoenen levens. En wat is dit, dat lichaam, wat is dat? Maar dat is dat verlangen, die angst, het niet weten, om dit leven. Hij gaat eraan, nietwaar? Maar ik ben er niet aan te trekken. Ik ben ook niet af te stoten. Niemand kan mij vernietigen. Ik zet alles in; ik heb niets in te zetten.

Ziet u hoe dat verandert? Als u het eeuwige leven bezit, wie kan het u ontnemen? Als u een godheid bent en u valt en u wordt daar door de duivel, door de Satan, door het kwaad, de afbraak, de vernietiging, de bezoedeling belasterd, nietwaar, hartstocht en geweld, aangevallen, wat kan het u schelen indien ge innerlijk weet dat u een kind van God bent, neen, dat u die godheid innerlijk draagt?

En nu kijken naar het bewustzijn van uw volk, ziet u? Uw rechters, uw koningin. Wij doen haar niets. Wij zullen haar niets zeggen.

Maar komt daar dan niet eens en uiteindelijk uit de mens: wat wilt u? En dacht u dat het probleem 'aarde' een goddelijke afstemming bezit? De aarde lost aanstonds op, en uw kunsten en wetenschappen, en u leeft in een heel andere wereld.

Wie hebt u gediend? Wie?

Ziet u? Adolf Hitler was een schurk, nietwaar? De beul van de mensheid hebben wij hem genoemd. Maar wat had ú goed te maken tijdens 1939 – 1945? Hebt u niet te eten gehad? Waarom wilt u niet sterven? Waarom koopt u, slaat u zoveel in? U breekt toch op een goede morgen ...

Er zijn mensen geweest die hadden hun bezit opgeslagen. En dan was er zo'n fles olie – ik heb het van André ook moeten nemen, maar ik heb het niet in 'De Volkeren der Aarde' vastgelegd – die was gesprongen of stukgeslagen, en de man valt over zijn eigen olie en breekt zijn kostbare nek.

(Er wordt gelachen.)

En de mens die komt daar, iemand bij hem: 'Kunt u mij helpen? Wat moet ik doen?' De mens daarginds bestormde André: 'Wat moeten we doen? Waar moet ik heen? Moet ik gaan verhuizen?'

'Dat moet u weten.'

'Maar komen daar de Duitsers dan niet?'

Wat zegt het? De mens gaat daarginds weg. De mens komt hier in Amsterdam. De mens kijkt even, hij hoort iets boven zijn hoofd; hij is gevlucht daar, bij u, daarginds, bij Den Helder, hoe heet dat? Hij is gevlucht, hij komt in Amsterdam, hij hoort iets, vliegt naar buiten, hij wil ook kijken, en krijgt een heerlijk stuk scherf midden in zijn gezicht en is morsdood. Hij ontliep zijn leven? Wilt ge uw leven ontlopen?

Een ander, ik heb het in 'De Kosmologie' vastgelegd, een ander kind gaat om eten te kopen. André kent dat mens, die man, die ziel, die geest. Ze zijn aan het fietsen met zijn tweeën. Ik leg dat in 'De Kosmologie' vast. 'Hé', zegt de een, 'ik steek een pijp tabak op.' De ander zegt: 'Ik ga door. Ik zie je wel.' Ja. Daarna, toen het gebeurd was, vraagt de mens zich af: wie heeft mij gewaarschuwd dat ik mijn pijp moest opsteken? Want daar bij die tunnel kwamen de Engelsen. Die gingen bombarderen. En die eerste, die fietser, die was morsdood, aan stukken en brokken. En de man die zijn pijp opstak, leeft nu nog. Wat is dat?

'Ik ben beschermd. Gene Zijde, mijn vader en mijn moeder hebben mij gewaarschuwd!'

Neen, mijn kind, uw eigen leven zei: ho, wacht even.

En indien u nu aan kwaad doet ...

U bent hierin nog in harmonie. Dus de overheersende wetten voor uw leven, voor uw geest, voor uw persoonlijkheid, uw astrale wereld, voor uw vader-, voor uw moederschap, die zeiden: neen, stop even. Wacht. Rustig aan. Want alleen door uw pijpje kan ik u bereiken. Of het leven had u van uw fiets geslagen.

Maar indien u nu ...

Dat is overheersend.

Maar indien u nu met kwaad, met afbraak, met vernietiging te maken hebt, en u hebt dáár het leven vernietigd en hier het leven vernietigd en dáár beoedeld en hier vermoord, dan bent u uit die ruimtelijke reïncarnatie, die universele harmonie.

Ziet u hoe eenvoudig of alles wordt? Dat gij uw eigen dood bepaalt? U gaat precies op tijd, geen seconde te vroeg, maar ook geen duizendste seconde te laat naar de volgende reïncarnatie, of de volgende evolutie. Ziet u dat dit heel iets anders is?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u nog wat vragen, meester Zelanus?'

Gaat u door, maar spreek zo, dat men daarginds u hoort.

(Mevrouw in de zaal): 'Er was ook nog een kennis. En die zijn zwager die zat vast, omdat, als, hij zei dat, "als je zegt wie die man is die een bloot hoofd heeft, een beetje afgezaakt, dan mag jij vrij." Maar we hadden afgesproken niet te praten.

Toen zeg ik tegen hem: "Doe je illegale werk uit het huis", ik zeg, "want als ze dan huiszoeking bij je doen, vinden ze niets." Ik zeg: "Laat één van die mensen vrij." Toen zeg ik tegen hem: "Denk erom, die vrouw is in verwachting." Want ik wist dat hij de kogel kreeg. Toen zegt hij: "Ik kan niet anders." En veertien dagen later heeft hij de kogel gekregen.

Heeft die nu zelfmoord gepleegd, omdat hij de joodse mensen toch hielp?'

En de kogel kreeg?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meneer. Kijk, meester Zelanus, het was zo. Het was er ook één die erbij hoorde. En die ...'

Gaat u maar door.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zeg tegen mijn vriendin: "Die gaan weg, het huis uit." Het was 's ochtends. En toen zegt hij: "Ik kan niet anders." Nou, en ik zag dat hij de kogel kreeg. En veertien dagen later kreeg hij de kogel, omdat hij dat niet gelaten heeft. Heeft die nu zelfmoord gepleegd?'

Dat is zelfmoord. Door wraak.

(Mevrouw in de zaal): 'Goh.'

Is dat zo goh? Dat is heel eenvoudig, mijn kind. Als u door het verkeerde, dat u kunt voelen, dat u kunt zien, dat u weet, dat u kent ...

Heeft Christus niet alles op aarde gebracht? Waarom moeten we dan nu nog spreken, waarom moeten de meesters opnieuw weer aan boeken schrijven beginnen? Door het leven van Christus heeft de mensheid alles.

Waarom stemt u zich op verraad af? Dan zal het verraad u volgen, nietwaar? En dat is nu zelfmoord. Jazeker.

Wordt u angstig? Weg angst, weg duisternis, indien we het goede beleven. Maar de mens is wel eens angstig om dát te verliezen. U verliest zichzelf nooit en te nimmer. Is het niet mooi? Nietwaar?

En toen ging hij er wéér aan.

(Er wordt gelachen.)

Ik dank u voor ...

Nog meer vragen? We zijn vanavond dicht bij elkaar. Ik kan heel dicht bij

u zijn.

(Tot iemand in de zaal): Ga hier zitten, plaatsnemen.

(Tot een meneer in de zaal): Ja, meneer, mijn vriend?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Excuseer mij dat ik zeg 'meneer'; aan Gene Zijde zijn we broeders en zusters.

Wat is er?

(Meneer in de zaal): 'Op de Eerste Kosmische Graad, de eerste ontwikkeling tussen de mannelijke en de vrouwelijke cel, dan ontstaat er een nieuwe vrucht. En waarvandaan komt nu de bezieling, want er was toen nog geen astrale wereld?'

Er was geen astrale wereld en er was geen vrucht. Dat moet u meester Johannes Andreas vragen.

(Er wordt gelachen.)

U hebt 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen. Uit? Ja, nietwaar?

U hebt 'De Volkeren der Aarde' ook?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Ik heb hier avond na avond u dat verklaard. Ik heb er tienmaal, twintigmaal over gesproken en ik zag u, uw persoonlijkheid. U hebt het niet opgenomen?

Als ik u de mensen aanwijs, dan zeggen ze: 'Ja.' Ik krijg gelijk. U was hier, u bent hier reeds lang. En verleden jaar heb ik er tien-, vijftien-, twintigmaal over gepraat. Is dat zo?

(De mensen in de zaal beamen het.)

Ziet u? Als u mij eenmaal iets zegt, dan houd ik dat vast, en ik vergeet het nooit meer, nooit meer.

We hebben hier een vierhonderd, driehonderd, vierhonderd lezingen gegeven. Ik wil u elke lezing opnieuw geven. En u kunt mij vragen stellen voor drie jaar terug op een avond, dan weet ik het nu nog. Dat komt, dat is van mij. En het komt vanzelf, wanneer u dat aanraakt, komt dat vanzelf weer tot bewustzijn en wil het zelf iets zeggen.

Maar, ik heb u verklaard – wij hadden toch kosmologie – dat dit licht wat u hier ziet, dat was in het universum aanwezig na tijdperken. Dus de Almoe-der, de Albron, het Allicht, het Alleven, nietwaar, zo begon ik, de Algeest, het Alvader-, het Almoederschap manifesteerde zich door de ruimte en werd (uit)eindelijk licht. Dat is God als Vader, als Moeder, als Licht, als Leven, als Geest, nietwaar? Onthoud dit nu. Dat is álles. Dat zijn wij. Dat is de natuur. Dat is het dier.

Dit splitste zich weer. En toen begon de makrokosmos. De makrokosmos ging zich verdelen en dat werd ook weer vader- en moederschap. In de ruimte

is er niets anders te beleven dan vader- en moederschap. En dat was de zon, en dat is nu de maan. De maan die nu dood is.

Dus, die maan begon met eenzelfde stadium, eerst de nevelen, en toen kwam er een afscheiding. Heeft die cel die nu, door die splitsing, door de maan, door dat nevelstadium, door die wolken, door die levenswetten, door verdichting, nietwaar, verruiming, heeft die geen ziel? Dat is ziel. Dat is een goddelijke kern, en bezit alles, nietwaar? Nu komt die cel tot bewustzijn voor moederschap, vaderschap, en raakt zich.

Ik heb die avond, in Den Haag ook, maar hier ook vooral, ik heb mijn handen zo bij elkaar genomen: we scheidden iets af. En toen ... Deze cel gaf iets, zou zich splitsen, dat ligt in die cel; dat is de vermenigvuldiging voor het leven. Een insect, een dier, een bloem en ál het leven bezit die eigenschappen, dat zijn de goddelijke eigenschappen voor vermenigvuldiging, vader-, moederschap, wedergeboorte, reïncarnatie.

Die beide cellen scheidden iets af en dat werd één cel. En die cel die splitste zich na korte tijd. En dat is, dat kunt u nu nog beleven, dat kunt u beleven in de moeder, dat is tussen de derde en de vierde maand, maar dat is een ontwikkeling die ook weer zeven stadia bezit. Dus die cel scheidde zich.

Nu wilt u weten van mij ...

Dus we hebben door die eerste cellen een nieuw leven gekregen. Twee levens, twee vonken. Die cel gaf iets, en dit leven gaf iets; dat wordt dus het leven dat u hier zoekt, dat u wilt bezitten als man, als vrouw. Dat wordt uw tweelingziel, noemen wij dit. Maar dat is het leven dat van u is, dat tot uw persoonlijkheid, tot uw graad, tot uw gewicht, tot uw grammen behoort. Duidelijk?

En nu gaat ... nu hebben die eerste cellen zich gesplitst, die gingen sterven, en nu komt dat nieuwe leven tot bewustzijn. Hebben die geen ziel?

Waar moet dat ... Dat hoeft ... Ja, wél voor de nieuwe geboorte. We krijgen nu ... U laat dit nu los, en nu komen die twee cellen tot ontwakking, en die moeten baren en scheppen, die moeten ook die evolutie voortzetten.

Maar wat wordt er nu aangetrokken? Kunnen die twee iets aantrekken? Die wereld is leeg. Daar zijn twee zielen. Er zijn alleen ... Het waren duizenden, miljoenen zielen op dat stadium, in dat stadium, en die worden nu aangetrokken. Waarom? Omdat zij tot die cellen behoren. Dat is Leven, dat is Licht, dat is God, dat is Christus, Christus was er nog niet, dat is vaderschap, moederschap, dat is Geest, dat is Licht, dat is een verdichtingswet, een verhardingswet. Voelt u wel?

Begrijpt u nu dat ... Waardoor kregen die kinderen, die cellen, een ziel? Dit is goddelijke ziel. Dit is goddelijke geest. Naarmate dit leven verruimt, zich verdicht, het gevoel krijgt voor vader- en moederschap, krijgt deze ziel een

zelfstandigheid, maar ís goddelijke afstemming, bezit ál de eigenschappen van God. Nu duidelijk?

Ziet u hoe eenvoudig alles eigenlijk weer is? Vraag het maar aan uw biologen, en zij kunnen u ...

Ja, zij weten dát nog niet. Ze weten wel: we zijn in de wateren geboren. Een cel splitst zich. Maar die wetten, dát, die cel, de menselijke cel, de natuur, het dierenleven, hoe dat allemaal geboren is, na elkaar, voor elkaar, door elkaar, is er een tweede schepping ontstaan, dat weet men nog niet. Ziet u?

Dit zijn, op die avonden die ik u gaf, dat waren en dat zijn profetieën voor de wetenschap. Ik heb u hier duizenden machtige profetieën gegeven, maar we hebben er niets aan, want ze lossen weer op. Had ik maar de universiteit hier, dan konden wij tegenover elkaar spreken, en vastleggen voor de universiteit.

Krijgen wij gelijk? Wij krijgen onherroepelijk gelijk. De bioloog is reeds zover en zegt: 'Ja, de mens is in de wateren geboren.' Ziet u? Maar dat zeg ík, door de lippen, door de mond van Jozef Rulof. En die komt uit Gelderland; die heeft geen studie gehad, geen universiteit, geen boek in zijn handen, want die sloegen wij uit zijn handen vandaan. En nu blijken wij weer gelijk te hebben.

Wat wilt u weten? Kunt u nu, kunt u dit aanvaarden?

Vraag het aan Johannes Andreas.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja, mijn kind.

(Tot een tweede mevrouw in de zaal): Ik kom aanstonds bij u.

(De tweede mevrouw vraagt): 'Bij mij?'

Ja, bij u.

(Tot de eerste mevrouw): Nee, nu bij u.

(Tot de tweede mevrouw): En aanstonds bij u, daarginds.

(De eerste mevrouw in de zaal): 'In 'De Volkeren der Aarde' op bladzijde 405, daar behandelt u het kankerproces. Daar schrijft u van enige aura's van volwassen personen, die u daar voor onderzoek bij elkaar had. Want, schrijft u, kinderen kunnen geen kanker beleven. Maar men hoort hier toch wel dagelijks van kinderen die aan jeugdkanker gestorven zijn. Of is dit een verkeerde benadering?'

Kinderen kunnen die en die graad van kanker niet beleven. Maar men heeft nu reeds bij een kind van vijf en zes jaar kanker vastgelegd, en vastgesteld, en bewezen.

Maar het kind ...

In die en die graad.

Dan is dat kind dus al voor honderd procent beïnvloed. Is mogelijk. Maar

het eigenlijke kind ...

Er zijn op dit ogenblik enkele kinderen op de wereld ... In Amerika beleeft u dat meer, dan ... Dat gaat ... hoe is dat organisme ontstaan? En welke voorouders en welke tijdperken hebben aan uw lichaam gewerkt? Voelt u? Maar voor de massa ...

Er manifesteren zich meer verschijnselen door ziekten, die daarna weer oplossen, maar dan spreken hier natuurwetten in het kind. En dat is nog geen kanker zoals de mens dat heeft van vijftig, veertig, dertig, twintig, zestig, dat is een heel ander verschijnsel. Maar het is mogelijk dat het kind beïnvloed wordt. En dan moeten we terug naar die en die graad, en dan manifesteert zich hier een overheersende ziekte, die u kanker noemt. Ja, dat is mogelijk.

En nog iets anders?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dank u.'

U had het nog over de aura.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ...(niet te verstaan) ik bedoelde dat zo van, dat u zei dat kinderen dat niet beleven konden.'

Dat kan niet. De eigenlijke kern kanker is ... Dit is een heel ander verschijnsel. U kunt dat niet vergelijken met de kanker die de vader, de moeder heeft, de mens heeft van veertig.

Een maagkanker die is onmiddellijk rottend en bloedend; heeft het kind niet. Dat is een heel ander verschijnsel, ziet u? U kunt eigenlijk nog niet spreken van kanker voor het kind. Dus, de kanker als persoonlijkheid – dat is een persoonlijkheid, als wezen – kan het kind niet bereiken, noch beleven, omdat die weefsels het natuurlijke groeiproces nog bezitten. Het is heel iets anders.

Men wijst het naar die werking, en men zegt: 'Hé, dit kind van vijf, zes jaar, daarbij hebben we kanker vastgesteld'.

We kunnen u onmiddellijk die ziekte verklaren, en dan krijgt die ziekte een heel ander beeld. En dan is het nacht en nacht. Maar tussen nacht en nacht is een verschil, maar wat? Voor u is dit nacht, nietwaar? En voor de ruimte is dit de slaap, afkoeling, rust. Vindt u dat niet vreemd?

Ziet u, wij komen tot de goddelijke, ruimtelijke terminologie. U hebt ziekten namen gegeven en die zijn voor de ruimten dat en dat, en dat en dat en dat. En dan krijgt het verschijnsel een heel andere betekenis. Dan is het een graad van die en die, en die afbraak, door dat en dat, en die en die stelsels. Door vader- en moederschap, door overgrootvader. En nu zegt de geleerde, de bewuste geleerde van deze tijd, zegt hij: 'Dat bestaat niet eens.' Ze zeggen: 'Dat is niet waar.' Het is wel zo.

(Tot iemand in de zaal): U daarginds.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, als beginneling van de geestelijke

universiteit vraag ik u ... U zei daar zonet: het geestelijk bewustzijn kan ik u niet schenken. Maar nu vraag ik u: hoe kan ik tot geestelijk bewustzijn komen?’

Indien u dat zelf wilt beleven. Ik kan het u niet schenken. U kunt de boeken lezen, u kunt luisteren, maar u moet er zelf aan beginnen. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): ‘Inderdaad.’

Daar hebt u het.

(Mevrouw in de zaal): ‘Daar ben ik aan begonnen. Maar hoe kan ik verder komen?’

Dat leest u ... Hebt u de boeken gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Begin eens met ‘Een Blik in het Hiernamaals’. Begin, indien u van zelfmoord hebt gehoord, ‘De Kringloop der Ziel’. Begin, hoe u moet handelen.

U kunt ontwaking krijgen door uw eigen kracht. U hebt die boeken desnoods niet eens nodig. Maar wanneer u doorgaat en u geeft liefde, u aanvaardt de Messias zoals Hij het heeft gewild ...

Maar niet gaan bidden ‘En U zult me morgen wel helpen’, en ‘u zult morgen uw handen op Zijn bloedoffer kunnen leggen.’ Dat nemen wij niet, en dat bestaat ook niet. Dat heeft de kerk, dat heeft de universiteit van nu nog te aanvaarden en te beleven.

Maar wanneer u daaraan wilt beginnen, dan krijgt u vanzelf de ontwaking.

Maar wanneer u nu door uzelf naar het hiernamaals zoekt, de astrale wereld, dan komt u daar niet zo spoedig achter. En dan kunnen die boeken u weer helpen, door de mens die er leeft. Is dat duidelijk?

Nu krijgt u wat de professor uw leerling, uw student leert om een mens te helpen, om die ziekten eruit te snijden, uit het lichaam. Bijvoorbeeld, indien u – u voelt wel wat ik bedoel – indien ik u zeg: ‘U moet er zelf aan beginnen’, ja, dan hebt u aan die boeken een steun. Want dan gaan wij en zullen wij u vertellen wat wij hebben beleefd toen wij dát en dát en dát konden bereiken en betreden.

Door ‘De Kringloop der Ziel’ krijgt u bijvoorbeeld een beeld: waarom heb ik zelfmoord gepleegd? Doe dat nóóit. Ziet u? Want wanneer u die wetten niet kent, ook al zoudt u nog zo lief en goed en oprecht en eerlijk zijn, liefdevol, u leert nimmer de wetten voor de zelfmoord kennen. En de mens die zelfmoord heeft gepleegd, en die dat door kan geven, die geeft u nu houvast, en die draagt u. Voelt u wat ik bedoel?

Alleen dán, wanneer u het leven beleeft, met de mensen spreekt – u komt hier in de maatschappij met duizenden mensen in contact – dan kunt u goeddoen, maar dan blijft u in het stoffelijke. Of u zult de gaven moeten

bezitten om die ruimte voor uzelf te kunnen opvangen. Hebt u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Enigszins.'

U moet zelf weten wat u doet, mijn kind. Maar ik zeg altijd dít, en dat is waar, of wij zouden de hovaardij aanvaarden: ik verbeeld mij niet dat ik u iets geef, ook al gaf ik u duizend boeken; u moet er toch zelf innerlijk aan beginnen.

Is dat eerlijk?

(Mevrouw in de zaal reageert.)

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Tot iemand in de zaal): Ik kom aanstonds bij u.

En wat hebt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wilde u vragen of maagkanker altijd rottend, direct rottend is?'

Er zijn zeven graden van kanker. Maar, kanker is het afsterven van die en die, en die weefsels. En die afstervende weefsels die hebben te maken met de gezonde weefsels. Dus kanker is eigenlijk een verbloeding, een innerlijke verbloeding, het afsterven van die en die levensgraden voor werking, stuw-
wing. Wat heeft een weefsel als deel van de maag te doen, nietwaar? Dat is afsterving, is rotting. Dat komt, wanneer het die en die graad heeft bereikt, dan blijft er van elk weefsel niets meer over.

En wat is nu het uiteindelijke stadium? Als die maag doorboord wordt van deze rotting, en u krijgt vloeiing en u krijgt, uw bloed loopt weg, dan voelt u wel, dan is die maag uitgeschakeld; en die kunt u niet missen. U kunt wel een been missen, een arm missen, uw ogen missen. Maar de edele organen, wanneer die worden aangetast ...

En nu is de laatste jaren, de laatste tijd komt de kanker steeds meer tot bewustzijn. Waarvan u vroeger niet hoorde, dat breekt nu door. U hoort de laatste tijd van longkanker. En dit is een heel andere kanker dan een maagkanker. Ziet u? U hebt de geestelijke kanker, maar die kent de wetenschap nog niet, u hebt de stoffelijke kanker, en de dierlijke kanker. En de mens die de maag ... en baarmoeder, moeders, nietwaar ... Die organen die het meest hebben te volbrengen, de zwaarste taak hebben te verrichten, die bezwijken het eerst.

Waarom uw neusje niet en uw lipjes niet en uw oogjes niet en uw handen niet? Die hebben niets te doen. Altijd en weer, eeuwig door, de innerlijke organen die bezwijken. En dat is alleen maar het bezwijken door afbraak.

En kan men nu die bacil, of het doet er niet toe wat het is, die kracht, die invloed, kan men die doen oplossen, kan men die genezen? Dat schrijven wij. Ik geef u een beeld, bijvoorbeeld, voor de toekomst, dan lost kanker en tbc en

lepra, en noemt u maar op, melaatsheid, cholera, dat lost allemaal op, omdat de mens met de universele genezing wordt verbonden.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, zou u kanker onder de infectieziekten willen rekenen?’

Neen. Waarom?

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat u het naast lepra zet en melaatsheid.’

Neen, ik noem maar een ziekte die oplost. Ik verbind de lepra en melaatsheid niet met de kanker.

Ik ga weer even verder, ik zeg: dat lost in de toekomst allemaal op, want de mens zal deze ziekten overwinnen. U krijgt technische wonderen, waartoe de atoomenergie behoort. U krijgt technische wonderen, u hebt de stoffelijk diathermie, maar aanstonds komt de geestelijke diathermie, en dat jaagt elk verkeerd verschijnsel, afbraak, uit uw organisme. Dat lost vanzelf op.

U kunt ook straks ... Dat is niet meer zover van u weg, een vijfenzeventig jaar, vijftig, vijfenzeventig. U leeft in een wonderbaarlijke eeuw, in de machtigste eeuw die ooit door de mensheid ... En de mensheid leeft nog miljarden eeuwen en tijdperken. Jehova, hoort u dit? Zo oud wordt deze mensheid. Want elk kind moet de aarde kunnen beleven. (Anders) dan deugd er iets niet in de goddelijke schepping.

Maar er komt een tijd dat u het lijkt duizenden jaren ... Dat wordt weer verkeerd natuurlijk. Want duizenden jaren zult ge het lichaam bewust houden en voorkomen dat de rotting, het eigenlijke sterven voor het organisme intreedt.

Dat wordt weer verkeerd. Want weet u wat de wetenschap weer doet? Dan hebben ze daar een halve mensheid, niet op sterkwater staan, maar ze leven daar zo. Ze hebben de kosmische aura in zich; alleen het leven, het denken is eruit. Maar de ogen die kijken u aan, wezenloos, als een psychopaat.

En wat gebeurt er nu met u? Men heeft u hier heerlijk opgebaard. U staat daar. Ze houden u in leven. En dat organisme moet sterven, want u hebt uw aura nodig. Maar dan is het zover, dan zegt Gene Zijde door het directe-stemapparaat – u gelooft toch wel, als u ‘De Volkeren der Aarde’ aanvaardt, hoe machtig mooi dat wordt, een technisch wonder – dan spreken de meesters, dan zeggen de meesters: ‘Weg met die lijken. Geen crematie meer. Wég. In de grond. En afblijven met uw vingers. Wij zullen u helpen.’

U voelt wel, dan krijgen uw universiteiten college van de astrale meesters. En dan komt alles in goede banen. Dan beleeft de mens een koninkrijk Gods.

En u staat dicht in deze chaos, mijn vriend. Nu gaan we weer naar die Johannes Andreas, hoe heet dat kind? In deze chaos staat u bijna, en op de

drempel van het koninkrijk Gods. Zegt u dat maar uit mijn naam, en uit naam van Christus. De drempel, de eerste fundamenteen voor het koninkrijk Gods die zijn al tijdens 1939 en 1945 gelegd. De tempel is gereed. Nog enkele uren, voor de schepping zijn dat slechts enkele seconden, en dan hebt u eeuwigdurende vrede en rust.

Laat die chaos, laat de mens zich nu bedenken en bevoelen en betasten. U ziet wel dat heen en weer gaan. Stalin heeft gelijk dat hij dat maar niet zo doet. Wie gelooft hem? En wie gelooft u? Wij hebben die Stalin daar duizendmaal vermoord in de eeuwen die voorbijgingen. Dat dierlijke, hoe kan een beer, hoe kan een tijger, een leeuw, hoe kan het oerwoudkind u aanvaarden? U hebt dat niet bewezen.

Stalin is angstig en wil iets van zichzelf geven. Maar dat hebben wij niet meer nodig.

Ziet u? Het wordt heel eenvoudig. Maar de mens leeft reeds in het koninkrijk Gods. Wie zal mij, wie zal dit aanvaarden? Voelt u dat het veel eenvoudiger is om de mens af te breken, dan de mens op te bouwen? U gelooft niet wat ik zeg! U kunt het niet geloven! In deze chaos, in deze ellende, in deze afbraak, leugen en bedrog, staan wij in het koninkrijk Gods? Já.

En dat is moeilijk om te aanvaarden. Is het niet zo? Ziet u? Het kwaad gelooft de mens. De mens zegt: 'Hebt u dat gehoord? Hebt u dat gezien? Hebt u dit gezien? O, het is verschrikkelijk.' Maar nu het echte.

De mens gelooft onmiddellijk afbraak. De mens is eerder in staat om leugen en bedrog te aanvaarden. Maar waarom? Waarom nu?

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Omdat er in uzelf leugen en bedrog leeft.

Maar de mens op te trekken naar mooie dingen en zeggen: 'Het koninkrijk Gods is er. En we hebben de universiteit van Christus. Wij kunnen u colleges geven. De ruimte zal spreken.' Dan haalt de maatschappij de eigen schouders op. Hier moesten toch honderd miljoen mensen plaatsnemen? Dat heb ik verdiend. Niet Jozef Rulof. Dat hebben wij verdiend door de wijsheid, telkens maar door. U krijgt mij nooit.

Wilt u op de volgende lezing met uw zestig, zeventig vragen ... U stelt allemaal een vraag. Doet u dat? Wilt u mij testen?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Goed.'

Doe het eens. Dan geef ik u rustig een pak slaag op die avond.

(Er wordt gelachen in de zaal.)

Doe het eens, en test André, mij, en stel vragen over ruimte, het doet er niet toe wat. Dan ga ik ze snel, als een raketvuur gaan we ze behandelen. En dan zult u dat denken, dat kosmische denken ... dan kunt u naar zon, naar

maan, naar krankzinnigheid, kanker, tbc, melaatsheid, uw droom, het doet er niet toe, stelt u maar vragen; de hele maatschappij, uw ruimte is ervan gevuld. Wat wilt u? Nietwaar? Hebben ze het al gedaan?

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meneer, meester Zelanus.'

Ik ben helemaal geen meneer.

(Gelach in de zaal.)

Ja, meneer. Wij zijn aan Gene Zijde geen heren en geen dames meer. U bent daar niet eens mens. Gelooft u dit, dat u daar niet eens mens bent?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Maar waarom niet? Ja, u weet het. U bent daar een levenswet. Ziet u? De mens ... De Bijbel begint: 'En we zullen mensen maken', zei God.

Als God waarlijk had kunnen spreken, had Hij gezegd: we zullen levensvonken van Mijn leven scheppen en baren. En dan kan de mens, dan kan het dier en Moeder Natuur aan de eigen bewustwording beginnen, voor Mij. Want u vertegenwoordigt God.

Wat blijft ervan over, van uw eigen terminologie? Wie heeft het woord 'mens', maar wie heeft het woord 'dood' en het 'sterven' uitgevonden? Dat leeft er niet in de kosmos.

Maar gaat u verder.

(Meneer in de zaal): 'U sprak daarnet over het koninkrijk Gods dat hier gevestigd zal worden, op deze aarde.'

Dat is er reeds, ja.

(Meneer in de zaal): 'Juist. En enige jaren geleden heb ik een lezing gevolgd van de Rozenkruisers, waarin gezegd werd dat niet het koninkrijk Gods op deze aarde komt, maar op een andere wereld.'

Ja. En die Rozenkruisers zijn nog erger als uw Andreas Johannes en Petrus erbij. Die Rozenkruisers hebben een franjes opgebouwd, waarvan het leven spreekt, maar geen betekenis bezit. Is dat zo? Kunt u die mensen aanvoelen?

(Meneer in de zaal): 'Ze hebben daar ...(niet te verstaan) aangesloten, verleden jaar geloof ik dat het was, die bij de Rozenkruizers was, die was uit ...(niet te verstaan) gestapt.'

Die is verdoemd.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja ja.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee, maar dat is het.

Een volgeling van mij, die heeft André een boekje gegeven van de Rozenkruisers, en dat heb ik ontleed voor dat kind. En toen bleef er niets meer van over. Ik zeg: stuurt u het maar weg.

Er is een boek gekomen nu, voor een tijd terug: 'De wijzen uit het Oosten'. Hebt u die nonsens ... Maar ... Uit Amerika. André heeft er reeds tegen gevochten en stelling genomen. En in Amerika, daar heeft men de Christus naar mensen gestuurd, waar de Christus heeft geleefd. Daar is de Christus in tempels geweest. Die heeft tot de Christus gesproken. En eindelijk, toen de Christus gereed was, liet men hem los en stuurde men hem naar Jeruzalem. En gelooft u dat ook?

De godheid in Christus wordt zo mismaakt. André heeft het boek in zijn handen genomen en dáár neergekwakt.

Christus zit daar in een tuin, en dan komen die onderzoekers, die Amerikanen.

'Dat gebeurt ook alleen maar', zegt André, 'op Broadway.' En dat is alleen maar in Amerika te beleven. Maar de rest van de mensheid heeft geen contact.

En dan kwamen wij, broeders ... Wij hebben dat tezamen gelezen. Ik zeg: 'André, kijk eens ... Wat zoudt ge doen indien u die man ontmoette hier, op deze wereld?' Ja, dan zoudt ge hem het leven willen ontnemen, om te voorkomen dat hij voor zichzelf niet meer zoveel kwaad zou doen, om de Christus, de ruimte, de scheppingen zó te belasten en te bezoedelen.

Christus zit daar in een tuin, achter. Onze vrienden waren er ook, zegt hij die dat schrijft. En toen vroeg hij: 'Jezus, vertel nog eens wat van de Bijbel?' En Jezus ging vertellen, zo. En dan krijgen ze een heel mooi verhaal, van Jezus. En Jezus is als de man op uw straat die zijn sinaasappelen verkoopt. En dát heeft Amerika aanvaard. Is het niet verschrikkelijk?

André zei in Amerika tegen die kopstukken daar, die presidenten: 'Kunt u mij iets leren, als medium?'

'No, sir.'

Maar wat wilt u dan met Christus?

Hè?

Daar zegt men – wij namen dat boek – daar zegt men dat de Christus een studie heeft moeten beleven, daar en daar, en daar en daar. En uw mensen onder dit volk, geven dat werk uit, en zegt: 'Dát is het. Het is zo ontzagwekkend.'

Hebt u dan geen gevoel meer, dat de Christus uit het Al met Zijn goddelijkheid naar de aarde kwam? En moet zo'n yogi of zo'n fakir, zo'n magiër, een mens die iets van de natuurwetten afweet, moet die de Messias leren en onderwijzen?

En de Rozenkruisers? Ja, zo nu en dan gaat men naar Christus. In dat boek krijgt u: 'Christus, Christus, Christus, Christus', maar men breekt Hem volkomen af, omdat de mens zich naast Christus plaatst. Ze zitten met

hem in de tuin, en Jezus mag van de Bijbel vertellen. 'Vertelt u nog eens iets van de Bijbel, Jezus?'

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, meester Zelanus, dat kan toch alleen maar een onbewust volk accepteren?'

Dát is voor zichzelf een verdoemde.

(Mevrouw in de zaal): 'Juist.'

Die moet, wie dat boek, wie die wet, wie die gedachte in handen krijgt, die moet over de aarde ...

Weet u hoeveel duizenden schrijvers er aan Gene Zijde leven, die elk ogenblik beleven dat ze hun kelen, hun bewustwording dichtknijpen? Dat zijn uw seksuele romannetjes.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat begrijp ik.'

En de mens die zich nu aan Christus vergrijpt, die zegt – Christus zit daar –: 'Jezus, vertel eens iets van de Bijbel.' En toen begon Jezus maar te vertellen: 'Ja, en toen ...'

Indien Gene Zijde de macht in handen zou willen nemen, dan werden deze mensen vermoord. Omdat wij, omdat die meesters de mens, en u, en de maatschappij, het leven, de mensheid zou willen beschermen voor die nonsens, die bezoedeling, die afbraak. Zoals uw Johannes, Petrus en Paulus, die u hier in Amsterdam hebt. Dat is dezelfde afbrekende vernietiger, zoals die man daar in Amerika. Zijn onzin ... U moet het eens lezen. Maar koop het niet! U kunt van mij duizend andere boeken krijgen.

Maar daar vecht het hiernamaals voor. En nu moeten wij tegen dat bedrog in.

'Néén', zeiden ze daar, 'u kunt de Christus ... Men mag u niets leren.' Maar wat hebben ze daar met de Christus gedaan? Hem vernietigd.

En de leer der Rozenkruisers ... In Amerika kwamen er doctoren, theosofen, meesters van de Rozenkruisers, en die telegrafeerden naar Californië: 'De meester is hier.'

'Ja', zeiden ze daar, 'laat hem maar komen, want hij zal wel door ons licht worden verblind.'

Toen zei een dokteres, die zegt: 'Ja, meneer', meester, daar, 'wees voorzichtig, want wij hebben zijn boek gezien, zijn kunst gezien en het woord van hem gehoord. Hij gaf een lezing over, about 'reïncarnation' in Carnegie Hall (zie het boek 'Jeus van Moeder Crisje III'). En wat hij daar zei, kennen wij niet.'

En toen kwam het, of André daarnaartoe wilde komen. Om ruzie te maken? Om te wachten totdat de heren, die kinderen voelen: ja, ik moet van dat witte paard af?

Waar blijft uw theosofie? Ja? Annie Besant zei, en dacht ... Ook weer zo-

iets, hoe kunt u ... Kent u de Christus niet? Blijkt wel. De mens op aarde kent geen Christus. Maar hoe vechten wij voor de Messias? U moet Hem eerst maar leren kennen. U moet Zijn licht, Zijn leven, Zijn vader-, Zijn moederschap zien; vanaf de maan. Niet als een goddelijkheid op een troon daar. Maar van de maan, door de dierlijke graden, en opbouwend verder tot in het Al. Maar dan komt de mens op aarde en vergrijpt zich aan de Messias.

Annie Besant dacht: Krishnamurti is de Christus.

Christus komt niet terug om zich tweemaal aan het kruis te laten slaan. Doet u ook niet. Nee, men knalde Hem op straat neer, ziet u? Ja, zover zijn we nu. Maar gaat u voelen dat de Messias de goddelijk Bewuste is? En moet men die leren?

‘Jezus, vertel nog ...’ Piet of Herman, Nico, hoe heet de Christus? ‘Jezus, vertel nog eens iets (van) de Bijbel, voor onze vrienden?’ En dan begint Jezus in dat boek zijn wijsheid te verkopen: ‘Dag, vrienden. Dag. Tot straks.’ En dan gaat Jezus naar een andere zieke. ‘Kom, vriend, men heeft ons daar nog nodig.’ Het schaduwbeeld uit het werkelijke Jeruzalem.

En die Spalding uit Amerika. Miljoenen wachten hem op, om hem te leren hoe het niet moet.

En vergrijp u niet aan occulte wetten, aan intellectualiteit, aan waarlijk denken en voelen. Elke levenswet die door uw denken en voelen – dat is de mens – bedorven is en mismaakt, dat zult gij weer tot het goddelijke licht voeren. En dan moet u eens kijken wat u hoort, wat u daar afbreekt, en wat u daar hebt gegeven. Dat gaat over de wereld. Men kan alleen ... Overal waar u op de wereld komt, en u hoort van André, dan hoort u alleen: zo, zo, zo. Maar ook: nu wordt het hard, maar ook eenvoudig. En de reine klaarte is er te zien. U had dat immers in die jaren dat we hier tezamen zijn, kunnen vaststellen?

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Daarginds achter. Wat had u?

(Meneer in de zaal): ‘Zoudt u mij een verklaring willen geven voor het volgende, meester Zelanus? Ik bezit alle boeken die er uitgegeven zijn. Die heb ik met veel interesse bestudeerd en gelezen. Nu is het zeer eigenaardig dat toen ik het eerste deel ontving van ‘Maskers en Mensen’, toen ben ik daarin gaan lezen, en daar kwam een sterke tegenzin bij mij op om dat boek verder door te lezen. Ik heb het neergelegd. Even later weer genomen; weer kwam die tegenzin op. Toen kwam het tweede deel uit en toen ben ik het tweede deel gaan lezen. Er was een minder sterke tegenzin, maar ik ben er niet verder in gaan lezen. En het derde deel gekocht ...(niet te verstaan). Zou u mij dat kunnen verklaren?’

Ik ken u. Ik aanvaard u. En ik weet hoe u denkt en voelt.

Wat zijn nu de 'Maskers en de Mensen'?

Velen ... Daar is een lieverd van me, die wilde Frederik gaan spelen. Is het niet zo? En hij heeft waarlijk Frederik even beleefd, maar toen zat hij in Rosenburg (psychiatrische inrichting in Den Haag). Heerlijk zo, tussen de gekken. Hij had al contact met de geestelijke melaatsen. Is het niet zo? Was het niet heerlijk?

Als u ook in die wereld van hem afdaalt en u wilt die gek daarin ... (als u) de bagger van de maatschappij, de leugen, het bedrog, de onzin, de kletspraat, de bezoedeling wilt aanvaarden, wanneer u in die bagger onder wilt gaan, dat is het eerste deel, dan had u niet kunnen weigeren. U hebt het niet ten volle aanvaard. Is dat zo?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Als u dat boek, wanneer u dat boek wáárlijk was gaan lezen, wat het boek u te verklaren geeft, dan had u dat boek met een blij gevoel aanvaard.

Maar de mens hier, de mens die die andere boeken heeft gelezen, die gaat denken, die wil onmiddellijk achter die maskers. Maar voor u, ook al leest u alle boeken, déze boeken zijn nieuw. En komt geen schrijver, geen denker van uw wereld meer overheen, want ze zijn kosmisch geschreven. En vanuit de drek – niet direct, maar de drek – de bagger, de afbraak, de bezoedeling, de onwaarheid, leugen en bedrog, de mismaking van de occulte wetten, vandaar uit werden de eerste fundamenten gelegd. En nu, nu voelt u, nu bent u gaan lezen – is iets! – nu moet u vanuit uw eigen bewustzijn, dat is rust, dat heeft vrede, dat heeft het bewustzijn 'ik wil dat niet meer, ik zoek dat niet meer', daarvoor ken ik u, moet u toch even afdalen in de bagger van de maatschappij, tot in de onbewuste persoonlijkheid. Dat vraagt het eerste deel van 'Maskers en Mensen'

En hebt u dat gedaan?

(Meneer in de zaal): 'Nee. Want de tegenzin was zo groot ...'

Ziet u? Maar waarom gaat u niet even met ons mee in die bagger? Want dan krijgt u verschijnselen, dan krijgt u machtige dingen. Want in het begin zegt Frederik ...

Frederik van Eeden, met mij, (we) hebben dat boek moeten schrijven voor de meesters. U vindt Frederik van Eeden, zijn leven, en reïncarnatie, en alles van nu, vindt u terug.

Maar we moesten beginnen met dat voorwoord, de inleiding bijvoorbeeld: 'Een dood gaf ons kleine boeketjes met lelietjes-van-dalen, vergeet-mij-nietjes.' Is dat niet lieflijk?

De dood, ziet u. Er is geen dood. Maar uw leven gaf u wijsheid. Wanneer ik u wijsheid geef, is dat geen vergeet-mij-nietje? Is dat geen lelietje-van-dalen? En dan begint u met ... Plotseling kunt u daar niet inkomen, wanneer

daar een mens zegt, wanneer er een mens zegt: 'Ik ben mezelf niet. Ik weet niet wat het is'. En ze gaat spelen dat Frans Liszt het kan zijn. Frans Liszt was er. Ze werd geïnspireerd door Liszt. Maar dat zei ik niet, dat moet u ervan uitmaken.

En dan gaan we door naar die geboorte: 'Ik ben er en ik ben er niet.'

Maar wat hebt u van Erica? Van die geboorte? Van het spreken van Frederik? Van Karel? Wat hebt u daarvan als karakter? Wat hebt u van Van Hoogten? Wat hebt u van Hans? Wat hebt u van Elsje? En wat krijgt u later van Frederik, en René?

Frederik is de reine bewuste universele mens. En René is uw innerlijk ontwaken. Dat is uw geestelijk bewustzijn. Wat hebt u daarvan? Ziet u?

U moet zich ... Ga nu nog eens die boeken lezen, en bij het begin. U leest dóór. Want wat wilt gij? Dat hebben meer mensen gedaan. In het eerste deel wilt u achter die maskers kijken. 'Ik kom er niet door.' U moet er niet door komen, want dat zijn maskers, dat zijn problemen.

Het tweede deel rukt de problemen af, de maskers weg. En het derde deel gaat ze universeel verklaren en ontleden.

Mijn jongen, mijn vriend, deze boeken die stijgen boven de 'De Volkeren der Aarde', 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood', 'Een Blik in het Hiernamaals', en álles wat de meesters hebben gedaan en geschreven, bóven uit. Deze zijn góddelijk, rúímtelijk bewust, voor dit universum. Er is geen wet meer die wij daardoor niet hebben kunnen aanraken. Zó machtig zijn 'Maskers en Mensen'. Het grootste, machtigste geschenk voor deze mensheid en voor miljoenen tijdperken meer. Wij schrijven geen boeken die geen eeuwigdurend bewustzijn en bestaan bezitten, want dan zouden wij er zelf niet zijn.

En nu gaat u eens lezen, naar die machtige beeldspraak van Frederik van Eeden. Dat is zijn leven, zijn bloed, zijn geest, zijn denken, hier en voordien.

'Kunt ... Hebt u een boodschap voor mij? Kan ik iets doen? Ik heb willen schrijven. Ik heb de mensheid iets willen geven, en ik kwam er niet door.' En toen hij aan Gene Zijde kwam – ik heb u ook op een avond, althans in Den Haag, erover gesproken – was hij de adept van meester Alcar en kwam hij in mijn handen. En hij volgt mij nu nog. Ik heb hem in handen gegeven van mijn leerlingen. Wanneer we moeten spreken, moeten schrijven, dan gaat hij zo naar die leerlingen. En zijn we op aarde, en wil hij dit beleven, dan is hij hier. Waarom? Omdat wij één zijn voor deze ontwaking.

Stel u open en u krijgt twintig boeken van zijn leven nu.

Begrijpt u het nu?

Wat hebt u van ál die persoonlijkheden? De moeder moet kijken naar de moeder? Neen, wat hebt u van de moeder en de vader? Want u bent vader

en moeder.

Is het niet ontzagwekkend dat we door één zin, door één wetje, héél de katholieke kerk, het bidden, vader-, moederschap, oorzaak, wedergeboorte vastleggen, in één zin? Hebt u dat eens beleefd?

Wij zeggen daar: een moeder die gaat naar de kerk en legt voor Maria, uit dank dat ze moeder wordt, bloemen, bloemen, bloemen, bloemen. Nou moet u goed luisteren. Die moeder – dat gebeurt dagelijks, nietwaar? – dankt God voor de blijdschap. En dat kind wordt aan stukken en brokken op de aarde gebracht. En dáár – ik zeg het woord, zodat u dat begrijpen zult; ik kan het ook verfraaien, maar dat doe ik nu niet – maar die hoer daar krijgt een gezonde drieling. Die is besmet. ‘Dat was een straatmeid’, zegt Frederik!

Wat zeggen wij nu? Is er geen gebed? Is er geen dankbaarheid? Kan Maria geen ... Wat kan dat katholieke kind?

Daar ligt de katholieke kerk, daar ligt uw gebed, daar ligt uw dankbaarheid. Het kwaad wordt geholpen, het bedrog wordt opgetrokken, dat wordt begenadigd, en de mens die het goede wil en dankbaar is uit het diepst van de ziel krijgt daar een vreselijk pak slaag, zodat dat vrouwtje ... Die man zegt: ‘Ja, maar, mijn kind ...’ ‘Néé, ik wil van geen God, van geen Christus, van geen Bijbel niet meer horen.’ En na een korte tijd kon men dit leven opsluiten.

Wat leren wij daar? Wat zegt Frederik? Hebt u het niet gezien? ‘Ik weet het’, zegt hij tegen u, ‘ik heb het gezien.’ ‘Maar, mijn hémel’, zegt Frederik. Hij had erbij willen zetten: dan blijft er niets meer over. Maar hij wil u nu leren denken. U moet niet alles ineens krijgen, u moet nu gaan denken. Híérdoor kunt ge leren denken. Dát zijn nu de machtigste werken die u, uw mensheid, op dit ogenblik bezit.

Waar hebt ge dergelijke boeken, een dergelijke taal, de problemen zien ontleed, dan nu? Wie kan als schrijver van deze wereld de geestelijke reïncarnatie, de karmische wetten en oorzaak en gevolg ontleden? En wat hebt u gedacht wanneer Frederik zei: ‘Ik ben vandaag postbode van Onze-Lieve-Heer?’ ‘En dat zegeltje is niet te koop?’

‘Dat is niet te koop’, hebt u dat begrepen? Waarom?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee? Hoeveel postzegels heb ik u vandaag van Onze-Lieve-Heer verkocht? Maar dat kunt u niet kopen; die moet u verdienen.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ja.’

Hebt u dat uit de ‘Maskers en Mensen’ gehaald?

Ik ben vandaag de brievenbesteller van Onze-Lieve-Heer; zegt: ‘Het gaat u goed.’

Heb geen angst, Johannes Andreas, want de wereld zal blijven bestaan.

Johannes Andreas is nu een postbode voor de duivel, de Satan. Maar ik wil een postbode zijn voor Onze-Lieve-Heer, en dat is: 'Hebt u zich bezeerd? Kan ik u helpen? Kan ik u dienen? Ik heb ook nog geld. Hebt u honger? Hier hebt u een broodje.'

En dat zegeltje, daarop staat de stempel van Onze-Lieve-Heer, Zijn gelaat. Is dat zo? Had u dat eruit gehaald?

(Tegen de man die in Rosenburg opgenomen is geweest): U was een heel eind, mijn vriend. André heeft gezegd: 'Doe dat niet meer.' Maar aan Gene Zijde zult ge mijn eerste adept zijn, omdat u dát kon, hebt gewild. Maar niet door afbraak. André heeft u aanstonds gezegd: 'Waarvoor leeft ge?' Voor vrouw en kinderen, nietwaar? 'Ik moest u met een emmer koud water over uw body gooien', zei hij. Was dat waarheid?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja.'

Ziet u? U geeft mij niet die reine, ruime overtuiging en belevenissen, het ontwaken. Maar moet ik zien dat één mijner kinderen zichzelf afbreekt, dan laten wij u gaan. Ik heb u geholpen. Ik liet u daar niet verongelukken.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dank u.

Maar dat heeft André u niet verteld. Nú hoort u dat voor het eerst.

(Mevrouw in de zaal): 'Hij wist het wel.'

Wist u het?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, hij heeft het mij verteld.'

Mooi.

Hebben we iets moois beleefd?

En dat duizendmaal, miljoenvoudiger, miljoenvoudiger dieper, dieper, dieper. Wórd eens gek, echt gek, zoals Frederik het was. Dúrf eens wartaal te spreken en laat de ruimte u eens bezielen. Dan zal de gek, de krankzinnige, de psychopaat u méér waarheden kunnen brengen dan uw Johannes Andreas. Ziet u?

Raak die woorden, raak die mentaliteiten niet aan, want wij komen erop terug, om het leven te dienen. Maar nu nooit meer.

'Maskers en Mensen' geven u de Grote Vleugelen. Zij brengen u vanuit de bagger, de onvolmaaktheid, neen, het onbewuste, het afbrekende, het dierlijke, moord, brandstichting, van de mens, naar het goddelijke toneel.

Op een avond zegt Frederik ... André vraagt elke dag: 'Waarom schrijft u daar niet een toneelstuk over, u kunt het immers?' En dan zegt Frederik – en dat zou ik vanavond willen zeggen, want ik ben gewaarschuwd –: 'Ik stond vanavond alleen op de bühne. Er waren vandaag geen bloemen.' Maar nu zijn ze er. Ziet u? Er zijn toch kindertjes van Onze-Lieve-Heer (bloemen die voor die avond zijn geschonken).

Maar Frederik liep daar in het huis van Erica en zei: 'Ik sta vanavond alleen op de bühne, op het toneel, het toneel van de wereld.' Wat zegt dat?

Niemand was er. Hij was alleen.

En wanneer u naar de goddelijke waarheden, naar de liefde, de rechtvaardigheid, naar uw occulte geestelijke universele ik zoekt, dan staat u op slag, op dezelfde seconde, alleen op de wereldse bühne, mijn zusters en broeders, want niemand zal u kunnen helpen, mijn kind, u zult het zélf moeten doen.

Frederik is gééstelijk bewust. Aan u om er dat uit te halen, en er dát van te maken. Ik zou willen doorgaan, want u was erg lief vanavond. Wij waren van gevoel tot gevoel één. Ik dank u.

(Zaal): 'Dank u wel, meester Zelanus.'

Bent u tevreden?

(Mevrouw in de zaal): 'Heel erg, ja.'

En bedankt voor uw kindertjes (bloemen).

Dinsdagavond 30 januari 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u heeft de vraag gereed?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik heb hier onlangs eens gevraagd hoe het te verklaren was, dat u, die in het laatste leven op aarde Lantos was, de lezingen in het zuiver Hollands gaf, zelfs het Hollands idioom en zonder accent, hoe dat mogelijk was. Toen heeft u gezegd: "We leren hier een taal in tien minuten." Maar mijn vraag was eigenlijk niet volledig, ik had eigenlijk nog erbij willen vragen: hoever reikt de capaciteit van het instrument? Is het ook mogelijk om door het instrument die lezing in het Frans te geven bijvoorbeeld?'

Neen.

(Meneer in de zaal): 'O, kan dat niet.'

Omdat wij ... Dit is een andere opleiding. Wanneer de talen naar voren treden, dan krijgt u de epileptische slaap. Dus, we gaan nu door vijftientig procent bewustzijn van degene die spreekt, die we gebruiken.

Die handen, die, dat lichaam moet toch leven? En ik ben erbuiten. Ik heb geen contact, we hebben geen contact. We zijn niet één met het hart, met het bloed, met de zenuwcentra.

En die vijftientig procent die moeten weg, die moeten volkomen oplossen. En dan ligt u hier neer in de epileptische slaap, dus bewusteloos. En dan kunnen we niet eens spreken. Dus we moeten weer bewustzijn opbouwen, wilt u spréken. En dat kunt u alleen in de diepe, allerdiepste trance.

In het oude Egypte gebeurde dat zo. Maar wanneer u dat beleeft, dan is die meester bezig om talen op te bouwen en geen wijsheid. Hebt u nog geen talen genoeg?

Dus wij kunnen geen Frans, wij kunnen geen talen spreken, omdat dat instrument vijftientig procent gevoel wegneemt; óf epilepsie. En daarin hebben we Russisch, Frans, Arabisch en Grieks en Egyptisch gesproken, voor jaren geleden, dat behoorde bij de opbouw, bij de materialisaties en bij de epileptische slaap, de fysische trance. Dus dat gaat door het organisme. Dan slapen de stelsels. En dan krijgt u de gééstelijke trance.

En nu is er vijftientig procent nodig om dat lichaam ... Ik gebruik dat lichaam, dat organisme, maar dat is het leven van André. En daarom kan ik niet anders. We moeten die taal aanvaarden, we moeten het gevoelsleven aanvaarden en alles, en toch dat leven bewust uitschakelen, overwinnen. En dat heet een ... dat is een studie van dertig levens.

Wilt u dat voor uzelf eigen maken, en wil dat de meester, iemand vanuit de astrale wereld, wil die dat voor zichzelf beleven? Dat kan hij alleen dóór het gevoel van u dat is ontwaakt. Voelt u wel?

Maar hoe is dat gevoel op te bouwen? U leest 'Tussen Leven en Dood'; daar hebt u het. U leest 'Geestelijke Gaven'.

In het Oosten leven wellicht twee miljoen mediums. En als u er één uithaalt die volkomen in handen is van een astraal meester, dan is het veel. En die is er op het ogenblik niet eens. En er zijn er twee miljoen. Voelt u dan niet, dan had hij toch de wijsheid over de wereld gekregen?

Die meester stuwt dat leven voort. Wanneer wij werken en wij kunnen iets bereiken, dan moet u dat uitdragen, anders beginnen wij daar niet aan. Dus we moeten van tevoren berekenen wat wij kunnen bereiken. En dat heeft meester Alcar moeten doen.

Wanneer u hier voor komt te staan, voor dit, schrijft u maar een boek, dan gaat u duizendmaal door de dood en honderdduizendmaal door de krankzinnigheid. U moet u voor elke gedachte, elke karaktertrek, voor leven en dood, voor God en Christus, voor ziel, geest en organische stelsels moet u zich kunnen overwinnen en kunnen overgeven.

Waarom hebt ú dat dan niet? Waarom zijn er zo weinig van deze mensen? Ja, er leven er hier onder uw midden misschien tweeduizend. Maar waar zijn die levens? Hebben die mensen iets te vertellen aan de wereld?

Wanneer de ruimte spreekt, dan moet de ruimte ook iets te vertellen hebben. Hebt u. En gaat u maar, volg al die mediums, die instrumenten, en kijk. We hebben u 'Geestelijke Gaven' gegeven; u kunt die mensen peilen. Vraag maar. Wanneer komt er wijsheid? Nietwaar?

En Brits-Indië (het huidige India), het Oosten? Eens in de honderd jaar had het oude Egypte één Groot Gevleugelde. Er waren vier-, vijfhonderd priesters; er was er maar één bij met gevoel. En dat was een godheid.

En wat heeft het oude Egypte nog, nóg gebracht, nietwaar? Fundamenten gelegd. Het oude Egypte kreeg niet wat gij nu beleeft. En dat is nog maar drie-, vierduizend jaar geleden. Die godheden in het oude Egypte, die waren nog onbewust, die hebben deze wetten niet beleefd.

Wanneer ze daar die machtige zittingen ...wanneer ze daar bijeen waren, die priesters, de hogepriesters ... Daar was een wijding. 's Avonds of in de nacht kwamen ze bijeen. En dan was ... De Groot Gevleugelde, die werd in bezit genomen door Gene Zijde. Dat instrument was alweer ... Fundamenten, gelegd door de priesters, door Isis, door Ra, of door Ré, door Luxor. Al die tempels hebben hun gevleugelden gekend: een priester met gevóél. Meer niet.

Wie heeft de gave? Er is niet één mens op aarde – wanneer u in contact

komt met de astrale wereld – die dat heeft, vijf procent gaven bezit. Jozef Rulof heeft niets. En al zou hij willen, hij kan dat niet. Hij krijgt wijsheid? Jazeker.

Misschien denkt u: kan hij dit zelf?

Hij zegt het tegen zijn vrienden. In Den Haag probeert hij het. Hij komt, men stelt hem de vraag: ‘Wat is de zon eigenlijk, voor kracht? Is de zon vader- of moederschap?’

De zon heeft lichtgevend vader- en moederschap. Het moederschap voor de zon is barend, innerlijk, en de uitstraling is scheppend. Maar op dat ogenblik wordt André één met de zon. ‘En op datzelfde ogenblik’, zegt hij, ‘voelde ik m’n bloed weglopen.’ Ziet u?

Dus hij komt tot eenheid. Hier is geen gevoel. Waarom moeten wij spreken? Dat verklaar ik u nu. Hij zou dat niet kunnen. Omdat, wanneer u een vraag stelt en het gaat over de ruimte, dan móét ik die eenheid beleven. Wij praten niet buiten die wetten om, wij zijn op dat ogenblik wét! Wij zijn één met zon, met maan, met vader-, met moederschap, met de geboorte, met krankzinnigheid. Krankzinnigheid; u kunt geen wet meer opnoemen die u kent, of wij zijn één met dat leven.

En wanneer André, of Jozef Rulof, dat zou doen, dan lost hij op en is de macht, de concentratie over ál de stelsels verbroken, en slaat hij bewusteloos neer voor u, aan uw voeten. Dat gebeurt er.

U lost volkomen op. U kunt met deze wijsheid, met dit contact kunt u niet om die wetten heen praten. Dus wanneer u aanstonds achter de kist komt en u wilt die wetten beleven, u wilt naar het leven gaan kijken, daar, nietwaar, zoals hier ...

De katholieke kerk, het protestantisme, de Bijbel, alles wijst naar het leven. Kijkt u er maar naar. Bidt u maar. Leg u maar neer. Wat bereikt u?

U moet aan Gene Zijde aanstonds licht zijn, liefde zijn, hartelijkheid, in de eerste plaats liefde, gevoel, harmonie. Dus er moet ... Alles wat voor u betekenis heeft op deze maatschappij, hardheid, onwelwillendheid, al die verkeerde eigenschappen moeten eruit. En die bent u zomaar niet kwijt.

Maar nu bent u vrij van haat en alles. En wat dacht u nu dat u aan Gene Zijde gaat doen? Kijken zo, door het leven lopen; het is er wel, het is er, u bent er ook, God is er ook, Christus is er. Maar waar? Hoe wilt u Christus, hoe wilt u God leren kennen?

Wanneer André, wanneer Jozef Rulof, van kind af ... Wij waren reeds met dit leven bezig, toen Jeus – u hebt dat gelezen – nog in de moeder aanwezig was. En we hebben die dingen gedaan, meester Alcar heeft die fundamenten gelegd. Telkens raakte hij dat leven weer aan; dat móést aangeraakt worden, of het nam te veel stoffelijke ruimte in zich op. Dus dat kind mocht niet

eens leven zoals u dat hebt gekregen en hebt ontvangen. Altijd een tik, een aanraking; en opnieuw een fundament voor de astrale wereld, voor nú, voor nú. Dus vrij van de stof. Mocht niets leren. Alles wat u nu leert, dat voelt u wel, dat moet overboord. Dan voelt u zich stoffelijk, en dit zou astraal, geestelijk blijven. En nog die moeite, fundament op fundament, dertig jaar lang. Telkens maar dat leven achterna.

Hoeveel gevaren zijn er niet geweest? Dat heeft een meester, dat hebt u er straks voor over. Dus André moet die beleven. Hij zal zo moeten voelen voor élk ding. Van ons weg betekent disharmonie, nietwaar? Dus in de eerste plaats het gevoel om te vechten, om te strijden, om te geven. Goed. En dan bouwt de meester aan gevoelens, aan karaktertrekken, en dan legt de meester fundamenteën. Maar dan moet het gevóél in u zijn.

En tien gram sensitiviteit voor dit, daar kunt u dertig levens voor beleven, voordat u dat gevoel bezit. Het is kostbaar.

Maar nú, die vraag stel ik u, wat doet u nu aanstonds aan Gene Zijde? U loopt door het leven, u kijkt maar, de sferen zijn er, indien u licht hebt, dan behoort u tot dat licht; maar wat moet er nu gebeuren?

Elke wet, de natuur, een boom, een bloem, een plant, vooral de mens, het dier, dat alles moet u liefhebben, moet u opnemen, moet u leren kennen, en eerst dan komt die eenheid. Maar probeer eens het leven van uw bomen te leren kennen. Word eens één met de natuur, met baring, met schepping, met water, met lucht, met nacht, met de dag, en nú het planetenstelsel. Ziet u? We moeten die eenheid ondergaan. En vanuit die wereld spreken wij, hebben wij ook iets te brengen, en dat is reeds gebeurd. Voelt u wel? En dat is nu uw Frans, en mijn Spaans.

Is er nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, als ik u goed heb begrepen, heeft Jozef Rulof dan voordat hij naar Amerika ging Engels moeten leren?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Want daar heeft hij Engels gesproken.'

Wij hebben daar Engels gesproken.

Kijk, natuurlijk hebben we nog enkele fouten gemaakt. André ... We schreven eerst drie boeken, de trilogie 'Maskers en Mensen'. Daarbij heeft hij twee tentoonstellingen gemaakt. We hebben nog te werken aan 'De Kosmologie'. En toen hebben we hem ongeveer zes, zeven, acht weken tijd gegeven om Engelse woordjes op te nemen.

Nu had hij het geluk dat 'De Volkeren der Aarde' was vertaald, en dat boek lieten wij hem lezen. Maar, nu moet u goed luisteren, indien er nu geen vertrouwen is dat er iets kan gebeuren ... Hier hebt u nu een stoffelijk bewijs.

Gaat u nu eens naar Amerika en houd er een lezing over 'reïncarnation',

over de wedergeboorte, over de kosmische wedergeboorte, in het Engels, en u kent geen woorden; hoe wilt u zich voelen?

André, Jozef Rulof moest daar op die grote bühne van Carnegie Hall gaan staan, en dat in New York. Hij gaat.

Indien het noodzakelijk is, kan er alles gebeuren, en dan moeten die vorige levens terug, ziet u? En daar hebben wij uit geput.

Hij kende enkele woordjes. De lezing is klaar, het Panis Angelicus komt; nee, dat is er nog niet. Zijn broeder die heeft de mensen aangesproken. Hij wordt ingeleid. Maar een kwartier voordat wij ... – zoals hier gebeurt: hij gaat daar zitten, ik kom tot hem – valt hij in slaap. Hij gaat heerlijk slapen vóór de lezing, in New York, over reïncarnatie, in het Engels.

Toen kwam zijn broeder, die zegt: ‘Heb je dan helemaal geen zenuwen?’

Met mooie kleurtjes kwamen wij op de bühne. Máár wij bleven ... Vijftig procent voor mij, en vijftig ... Hij bleef in zijn organisme, en toch had meester Alcar in dat kwartier het Engelse leven wakker gemaakt, en toen sprak hij een society Engels.

De mensen hebben gevraagd aan zijn broeder: ‘Hoelang leeft u hier?’

Toen zegt de broeder: ‘Achtien jaar.’

Toen zegt hij: ‘Jozef spreekt beter dan jij.’

Toen kwam Dennis Lefton, die kwam boven. En dat was die astronoom in de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’. Die haalden wij toen omhoog, maar voor zeven procent, en toen ging het reeds. En, volkomen overgave.

Doet u het eens? Probeer het eens?

U moet in de eerste plaats uzelf volkomen, honderd procent kunnen overgeven. Ziet u? En het was een wonderbaarlijke lezing, met bezieling. We hebben er álles voor gegeven. André was als een wilde leeuw, en ook ik.

Maar toen hij daar stond, wist hij niet of hij in New York sprak of hier. Want die aura van u gebruikten wij. Die mensen waren, die mensen, dat waren geen Amerikanen, maar het waren Amsterdammers en Hagenaren. Díé aura die legden wij in de zaal.

En duizend dingen hebben we moeten doen om dat te doen slagen. Ziet u? Zodat hij, op het ogenblik dat hij zich gaf, en dat wij op die bühne kwamen en wij moesten beginnen, zodat hij niet New York voelde, maar de ruimte. En dat kan allemaal gebeuren.

Maar die enkele woordjes ... Ik heb tegen André gezegd: ‘Pik maar wat woorden; ik haal ze wel weer uit je vandaan’. En dat is gebeurd. Ziet u?

(Het blijft even stil.)

Nee.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja. Meester Zelandus, zou ik iets mogen weten over

de betekenis van de kleuren van de uitstraling?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Zou ik iets mogen weten van de betekenis van de kleur van de uitstraling, van de aura?’

Ja, welke kleur wilt u leren kennen? Mooi wit bijvoorbeeld?

(Mevrouw in de zaal): ‘Wit, ja.’

Dat is dood.

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat dood?’

Dit is mooi, dit is mooi.

U leest in ‘Een Blick in het Hiernamaals’ dat geel in die aura, in de ruimte, haat is, geel heeft haat. Maar voor de kosmos is het geel geen haat. Waarom niet? Wat wil deze kleur nu voor de kosmos zeggen, wanneer we over de kosmologie beginnen?

(Meneer in de zaal): ‘Goudgeel.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Goudgeel.’

Ja, goudgeel. Maar wat is dat, goudgeel? Wat vertegenwoordigt dit, deze kleur voor de ruimte?

(Meneer in de zaal): ‘De Christus.’

(Mevrouw in de zaal): ‘Heeft het iets met de zon te maken?’

De Christus, zegt u? Neen.

Deze kleur is het vaderschap van de ruimte. Dus deze gele kleur is direct ontstaan, en vertegenwoordigt het vaderschap als zon, maar nu als bloem.

En wanneer u in dít bloemetje kijkt, in het hart van dit leven, dan kent u de zon innerlijk ook, want de zon is precies hetzelfde. Dan kunt u onmiddellijk aan de geleerde vertellen: kijk, meneer, ik weet hoe de zon innerlijk is.

En de zon heeft ook stampers. Dat is de baarmoeder voor de zon. Want dacht ge niet, dat de zon niet zou baren? De zon vertegenwoordigt ín haar moederschap, en wanneer die cellen als lichtend vaderschap ... Voelt u wel?

We hebben stoffelijk vaderschap, maar ook lichtend en geestelijk vaderschap. Voor de ruimte is de zon lichtend vaderschap.

En wanneer u nu in de zon, op de zeven lagen afdaalt, zeven graden, voordat u de kern krijgt, dan is het één baring. En dan kijkt u in het hart van dit leven.

Gaat u maar naar een bioloog en een astronoom, en dan zegt u maar: hier hebt u de zon. Dan jaagt hij u onmiddellijk weg. Maar de zon en de maan, als moeder, maar vooral de zon, hebben zichzelf gebaard en geschapen. En dat vindt u in al dit leven terug.

De natuur, de kosmos is niet zo moeilijk. Als u eerst die fundamenteën kent, dan ligt gans deze onmetelijkheid voor u open. En dat bent ú, dat is

de wijsheid.

U kunt, duizend jaar kunt u bezig zijn, u kunt met u allen duizenden vragen stellen op een avond; en waar u heengaat, u kunt mij niet ontkomen. Dat heb ik trouwens moeten bewijzen, ik heb u die vragen beantwoord. Maar dit is nog niets. Wanneer we beginnen over de kosmologie met de geleerden ...

Ik wilde dat u vanavond met een vierhonderd geleerden hier was, en allemaal aparte vragen. En dan kunt u met Einstein komen en met iedereen. We hebben hem trouwens uitgedaagd in Amerika. Doet u dat ook eens.

Het gaat niet om die man aan te vallen, maar om een geestelijk gevecht, een duel, door de kosmologie.

En dat zijn nu de bewijzen die het oude Egypte niet heeft gekend. Ze waren in de ruimte, en ze wisten van het leven af, dat ze terug zouden keren, maar een stuk steen was nog altijd een godheid. Ze waren erbij, ziet u, zij stonden op die God van al het leven. Want een stuk steen is een godheid, jazekeer.

Maar zij bleven aan dat organisme vastzitten en ze konden die steen, en die boom, en dat water konden ze niet apart van de geestelijke astrale wereld zien. En daardoor kwamen ze niet verder.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik bedoelde ...'

We zijn nog niet uitgepraat.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik bedoelde eigenlijk de aura van de mens.'

Ja, de aura van de mens heeft dat ook. U kent de kleuren, u kent uw aardse, stoffelijke kleuren, maar er zijn er in de mens een kleine, ongeveer een zeventuizend, tienduizend aanwezig, kleuren. Wat wilt u daar allemaal van weten?

De mens hier voor de aarde die een mooi wit gewaad draagt, die is mooi, maar aan Gene Zijde heeft wit geen betekenis. Weet u dat? Dat heeft immers geen uitstraling? U krijgt in de kleur het leven. Alle kleuren zijn in één kleur aanwezig. Maar één kleur overheerst.

En wanneer u dus van die stoffelijke wereld in het geel komt, in de geest ... En nu wordt het haat. Want dit is hard, dit is vervloekend.

Stralend? Scheppend? Jazekeer, de zon is lief. Maar wanneer we dat zien in de mens door een karakters trek: nu wordt het gemeen, nu wordt het hatelijk, afbrekend, onwelwillend, onrechtvaardig.

Gaat u nu in de andere felle kleuren – u voelt wel, hoe hoger, hoe mooier, hoe zachter – in het felle groen, en dat is een geestelijke uitstraling, dan blijven wij uit die buurt. Gaat u dan maar weg, als u een mens ontmoet met fel-, felgroen.

(Mevrouw in de zaal): 'Roze?'

Roze. Ja, nu komen we tot de liefde. Nu komen wij tot ... wat? In de eerste plaats tot de liefde, tot het gevoelsleven. Roze. Alleen roze zegt niets.

U moet een gewaad zien van een moeder uit de eerste, de tweede, de derde, de vierde sfeer. Mannen hebben niet zulke mooie gewaden als de moeders daar. De man als de schepper loopt langs de schepping. Maar in die sferen ... Ik ben vanavond dichtbij u, dus ik kan heel iets anders vertellen. In die sferen ziet u de kleur naarmate de mens is ontwikkeld.

Doet u aan kunst, hebt u aan kunst gedaan, dan ligt die kunst zelfs in uw uitstraling. Alles wat maar met uw ziel en met uw geest, met uw ziel niet, want de ziel is de goddelijke vonk, maar met uw persoonlijkheid heeft uit te staan, dat vindt u in uw eigen gewaad terug.

En roze alleen is dood. Het zegt niet veel. Wit is ook dood. Een kleur op zichzelf is hard. U vindt aan Gene Zijde geen blauw, of dat blauw heeft ál de kleuren van de ruimte; maar dan is die uitstraling een violet-blauwachtig waas.

Als u een bloem ziet aan Gene Zijde, die kunt u zo doen oplossen. U kunt hem meenemen indien u die afstemming hebt. Anders sluit de kelk zich en dan is die ineens weg. Het leven verdwijnt zo voor uw ogen.

Wanneer u aan Gene Zijde komt, in de eerste sfeer, en u zou die afstemming niet bezitten, en iemand kan u meenemen, uw moeder, uw vader, uw meester, het doet er niet toe ... Hij zegt: 'Kijk, ziet u daar die bloem?' Die meester houdt die bloem gevangen, vast, bijeen. En indien u dichterbij komt, ziet u ineens niets meer, alles lost op. Vindt u dat niet merkwaardig? Dat wil zeggen: u hebt die afstemming niet. En dat leven trekt zich onmiddellijk terug. Dus het spreekt zo ontzagwekkend.

Wanneer de mens daar komt ... de mens behoeft niet naar zichzelf te zoeken, u ziet daar onmiddellijk uzelf, in kleur, in afstemming, in licht, in alles. Daar ziet u mensen, u ziet daar mensen met mooie gewaden, en daar hangt een franje naast, bij wijze van spreken. Dus u ziet daar duizenden miljoenen mensen waarvan de persoonlijkheid zich vergeestelijkt, en dat gewaad is nog niet af. De vreemdste manifestaties ziet u aan Gene Zijde.

U kunt een mooi pak kopen; dat kunnen wij niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar, meester Zelanus, Venry die bracht toch een bloem op aarde?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Venry die bracht toch een bloem op aarde?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'En die gaf die aan de koning, aan de farao.'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'En toen ging dat niet stuk.'

Nee, die bloem niet. Venry kon die bloem tienduizend jaar laten leven. Maar daarna lost die bloem op. Zolang Venry wilde dat die bloem op aarde bleef ... Kunnen wij ook. Maar dan stelen wij het leven daar. Wij doen niet mee aan bedrog.

Waarom gebeuren er niet zoveel ... André heeft meermalen gevraagd aan meester Alcar: 'Breng een bloem.' Wij hebben dat meermalen gedaan, op de donkere zittingen. En dan kwam de bloem van Gene Zijde, of van de aarde. We haalden hem daarginds vandaan en brachten hem door de muren heen en legden hem daar neer. Die bloem die blijft ... Wanneer die bloem ... door een meester ... Ziet u, die meester neemt dat leven in zich op, neemt het mee naar de aarde, en laat het leven los, en dat leven ziet u. Dat is halfwakend verstoffelijkt, half geestelijk. Maar u ziet het, u kunt het niet vasthouden.

Wanneer die meester even zichzelf terugtrekt met dit leven, lost het voor uw ogen op. Dat is allemaal mogelijk. Die bewijzen zijn er tal-, honderden malen gegeven, in Londen, in Egypte, in Brits-Indië, overal. Maar die wetten die zijn voorbij. Die orde, de Universiteit van Christus zei: 'Geef zoveel mogelijk bewijzen op aarde.' En die vijftiengintig jaar zijn voorbij. Maar in die vijftiengintig jaar dat de mensheid materialisaties, dematerialisaties, directestem kreeg, bloedde het hart van Christus.

Ja ... Nu wilt u natuurlijk alweer weten waarom. Omdat Christus, door Zijn leven en bloed, álles gaf, álles inzette. Maar niet door ... Christus had héél de ruimte naar de aarde kunnen trekken, de astrale wereld; Hij deed het niet. Hij liet zich slaan.

(Mevrouw in de zaal): 'Alleen voor Thomas heeft Hij zich ...'

Hij heeft het enkele malen gedaan.

En wat krijgen we nu? Wij wandelen nu naast het leven. De mens vraagt bewijzen. Duizenden en honderdduizenden bewijzen zijn er gegeven. We bereiken niets met bewijzen.

Er staat in 'Jeus' ... Toen Jeus vijf jaar was ... Wie gelooft nu dat Jeus, wie beseft het, dat dit kind Golgotha zou beleven, en dat de schepping verduisterde, en dat hij centjes zou vinden in het bos?

Dus meester Alcar die ... Wij weten dat niet. Maar onfeilbaar ergens in het bos – hebt u dat gelezen? – daar ziet meester Alcar geld liggen. Hoe is dat mogelijk? En Jeus vindt het.

Door dat bewijs zou héél de wereld, ál de universiteiten van uw aarde moeten aanvaarden: Gene Zijde kan denken, is een verbazende persoonlijkheid. Want dat kunt u niet.

Maar wat zegt het? Ziet u? Zo zijn er miljoenen bewijzen gegeven: foto's, extra's (geestesfotografie, zie 'Geestelijke Gaven'). We hebben André alles laten doen. Alleen voor dit, wat u nu hoort. Alleen om nu te kunnen pra-

ten, moest hij de materialisaties, directe-stem, levitaties, apports, ál de fysieke manifestaties, verschijnselen, wetenschap ... moesten wij door, want hij moest in de epileptische, fysieke slaap. En dan eruit. Want elke zenuw moet vanavond spreken en reageren, zijn hart, zijn bloedsomloop moet ingesteld zijn op dit spreken; of er weigert iets, en dan krijgt u geen woord over uw lippen. Jazeker.

Heeft nog drieëneenhalf jaar geduurd, hoewel meester Alcar reeds in zijn jeugd de fundamenteen heeft gelegd. Als kind van negen maanden trad dit leven al uit, maar niet bewust. Alleen om dat bewustzijn.

U leest dat weer in de 'Geestelijke Gaven'.

Maar u leest dat aanstonds in 'Jeus III'. Daar krijgt u ál die bewijzen, die feiten, die fundamenteen die we hebben gelegd voordat wij konden beginnen (met) schrijven.

We moesten André laten genezen. Waarom? Dat instrument zou een bestaan hebben. Meester Alcar heeft hem daar uit die garage gehaald, maar hij heeft hem ook chaufferen geleerd, op een stoel. En dat lijkt u vreemd, maar door die stoel had meester Alcar hem weer in handen. Ziet u wel? Wij kunnen alles, alles is mogelijk, als ú maar het gevoel hebt. En zo kunt u verdergaan.

Ons werk is nu gereed. Wanneer André wil vanavond, voor honderd procent, hij zegt: 'Ik ga', ziet u mij, ziet u hem niet meer terug. Wanneer hij vanavond voor honderd procent zegt – honderd procent; niet één procent moet hij verliezen – dan scheurt de aura weg. Ons werk is gereed.

Wij kunnen nog vijftig boeken schrijven. Meester Alcar zegt: 'Het is niet meer nodig.' Indien André wil, gaan we morgen beginnen. Maar hij zegt nu nog: 'Née.' 'Ik schrijf voorlopig niet meer', zegt hij. En nu hebben wij ons te buigen. Zover zijn we nu.

Als hij zegt: 'Ik spreek niet meer', dan hebben wij maar ons hoofd te buigen voor dit leven, meester Alcar, ik en de andere meesters waarvoor hij dient. Maar dat is nu geen Jozef Rulof meer, maar dat is André-Dectar. En die taak is voorbij. U beseft immers niet hoeveel bloed daarginds ligt?

Dit leven komt uit Gelderland. U hebt in uw steden ... U hebt geleerd, u hebt uw opvoeding gekregen; dit kind kreeg niets. Dit kind moest om de maatschappij heen een eigen ontwikkeling beleven. Ziet u? En de wereld begrijpt dit nog niet. U ziet hoe arm uw wereld is, de mensheid is, de psycholoog is.

Wij hebben duizenden en miljoenen bewijzen gegeven door de boeken, door het schilderen, door het genezen; het helpt u niet. En nu zegt André: 'Ik heb er tot hier genoeg van.' Gelooft u dat?

Zoudt u gaarne dit over willen nemen? Waarom niet? Het geeft u geluk.

Maar dan moet meester Alcar zich buigen. Want dit werk is gereed. Ik heb het u verleden trouwens gezegd.

Zolang u dit nog beleven kunt, is dit winst voor uw leven, winst voor de maatschappij.

Maar wij hebben hem, wij hebben dit leven volkomen gekraakt, zoals u dat hier kunt noemen. Er is niets meer, geen gram gevoel meer, of wij hebben het verbruikt, door de boeken, door de lezingen, maar vooral door de boeken. Alle krachten zijn opgeteerd. Elk gevoel aan kracht, dat ligt vast in de boeken. Er zijn er vijftientig gereed. We kunnen nog vijftien, twintig boeken ...

Wanneer hij aan een nieuw leven begint, hier, dan zouden wij nog vijftien boeken kunnen schrijven. Maar wij vangen de mensheid immers op in die korte tijd? U staat op dit ogenblik voor het koninkrijk Gods. Dat duurt een vijftientig, dertig, veertig jaar, en de mensheid leeft in een heerlijk paradijs. Paradijs nog niet, maar u hebt vrede en rust en welvaart en bewustzijn.

Wij hebben de mensheid alleen maar op te vangen. Dat zegt trouwens meester Alcar, dat zeg ik ook, in 'De Volkeren der Aarde'.

U hebt dat gelezen, in 1940 was het mogelijk dat hij kon sterven. Negen boeken zou meester Alcar op aarde brengen. En dat was een ontzagwekkende taak. Voelt u wel?

Vergelijk dit – u moet dit zien – met Brits-Indië, met Tibet, met het oude Egypte, met de wijsgeren uit het Brits-Indië. Wat hebben, wat bezitten die mensen?

Wat had Ramakrishna, wat heeft Ramakrishna, één van uw grote bewuste mensen voor het Oosten, wat heeft dit kind achtergelaten? Wat heeft Ramakrishna aan u, aan de mensheid gegeven? Wat gaf Boeddha, Mohammed? De kosmos? Heeft Boeddha de leer, de wijsheid, de wetten van God zó ontleedt als André heeft gekund voor u? Dat is niet te vinden op aarde, omdat meester Alcar, Anthony van Dyck, het instrument weer is voor de meesters en de Universiteit van Christus. Ik ben het spreekorgaan voor die universiteit.

Wanneer de wereld, de mensheid gereed was, mijn kind, dan hebt ge mij als uw mentor te aanvaarden.

U zegt 'meester', maar dat wil ik niet eens. Ik wil eerst dán die naam, dat woord, en André ook, willen wij aanvaarden, indien we heel de mensheid kunnen overtuigen. Ik wil dat verdienen.

Wanneer u nu 's avonds zegt 'meester', dan schrik ik, en doet het me zeer – u kunt me veel beter Piet noemen – omdat we de macht van de ruimte bezitten en we kunnen het niet kwijt. Ziet u?

André is kosmisch bewust. We hebben één en dezelfde sfeer, hij en ik. Ik moest de boeken schrijven, en ik moest met hem leren spelen, als kind. Ik

heb het dialect moeten leren, want er is geen gedachte – geen eten, geen drinken; dat liet ik aan hem over – maar er is niets voor zijn ontwaken of ik was in hem. En anders is dit spreken niet mogelijk. Dus ik moest onherroepelijk zijn leven beleven. Dít leven moest ik ondergaan en optrekken, dat was mijn taak. En meester Alcar stond daarbuiten. Die had dat in handen.

Voor dit armoedige woord, zal ik maar zeggen, wat u al jaren, jaren hebt beleefd, voor dit woord van de ruimte, vanuit de ruimte, is zoveel gedaan.

Maar die boeken, dat weet André, die komen in élk huisje. Dat zijn de boeken voor de Universiteit van Christus. Heel deze mensheid krijgt deze boeken, en hebben deze, die mensen, die miljoenen mensen hebben deze boeken te aanvaarden. Want wij dienen waarlijk Christus.

En daarvoor heeft André weer in het oude Egypte zijn gevoel ontwikkeld. Kunt u ook. Nietwaar? De één gaat door de natuur, en de ander gaat nu door de kerk, en zo gaat de mens voor zakendoen. Dát leven had het gevoel om de natuur, de wetten van God te leren kennen. Dat is alles. En daardoor, daarmede krijgt u leven na leven. U moet er aanstonds ook aan beginnen.

(Tot iemand in de zaal): Ja, wat is er?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar Dectar, wat was het verschil tussen Dectar en Venry?’

Dectar was de leermeester van Venry, en Venry was zijn adept.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar Venry had meer gevoel dan Dectar.’

Meer gevoel. Hij was in China even verder gekomen, enkele levens meer.

En nu zijn die levens tezamen gevoel. Dít is André. Maar de meester is Dectar.’

(Mevrouw in de zaal): ‘Is André Venry?’

Nee, we hebben het over onszelf.

Venry leeft in de vijfde sfeer, bij meester Alcar.

U kunt hem vaak zien wanneer we bezig zijn. Dan zegt hij niet ‘André’, maar dan zegt hij: ‘Dectar, ik ben hier. Ziet ge mij?’ En dan zegt Venry: ‘Wat heb ik u gezegd voor achtendertighonderd jaar terug, toen we ’s avonds kwamen van de farao, en ik zei: “Eens zult ge de mensheid overtuigen, en dan zult ge meer krijgen dan ik”? Dit is niets. Wat dienden wij, wat bereikten wij op Isis? Een koud armoedig leven. Maar, wij zijn begonnen.’

Indien de katholieke kerk waarlijk bezit had, is het priesterschap het mooiste wat er is. Maar niet nu wij de schepping ontlopen. De katholieke kerk legt duizenden, duizenden – voor de eigen kinderen, voor de priesters, de nonnetjes – voetangels en klemmen.

In het oude Egypte, ook alweer verkeerd, maar zo nu en dan, wanneer de Groot Gevleugelde gevoel kreeg, als liefde, dan zeiden de hogepriesters: ‘Ga, en kijk. Daarginds wacht u iets.’ Dan was er met dat leven niets meer

te bereiken.

U moet voor dit open zijn, leeg zijn. Ziet u?

U kunt nu de mensheid ... De maatschappij kan nu denken: wat heb ik daarmee te maken? Maar elk kindje, elke man, iedere vrouw, álles komt op deze weg, en elkeen moet eraan beginnen. U moet er allemaal aan beginnen. En dan staan we naast u.

De één is verder dan de ander, natuurlijk. Het Al is bewoond. De mens van de aarde, uit het prehistorische tijdperk, en dat kunt ge aanvaarden, dat heb ik u verteld, leeft in het Al en vertegenwoordigt de goddelijke mens. En wij zijn nog hier, u bent nog hier.

Maar u ziet het, het leven krijgt ruimte, schoonheid, gevoel. Man en vrouw vertegenwoordigen God als vader en moeder, en dat is de liefde, dat is het bezit nemen van de ruimte.

Wanneer u van planeten en zonnen, en krankzinnigheid, en élke wet, geboorte, vaderschap, moederschap, niets wilt weten, dan sluit u zich ook, voelt u wel? Dat is aan Gene Zijde, ik heb dat woord nog nooit gebruikt, maar dat is de halfbewuste zelfmoord.

De mens die zegt: ik wil met dat niets te maken, ik zal wel zien, die pleegt astraal, geestelijk zelfmoord. En die houdt zich gevangen in een kleine omgeving; ziet niets, heeft geen licht meer in de ogen. Want dít is slechts stoffelijk licht, ziet u? En in die astrale wereld, in die geestelijke wereld ziet die mens niet, want die mens zegt: ik wil er niet mee te maken hebben. Dus dit leven gaat volkomen voor niets voorbij. En zo is uw ganse maatschappij.

En dit is heel eenvoudig om te begrijpen, te aanvaarden, te leren, want u kunt opgewekt zijn, u kunt uw maatschappelijk leven beleven, het leven wordt elke seconde mooier en schoner, omdat u elkaar gaat voelen, u hebt elkaar iets te zeggen. Nietwaar? En nu lééft de mens, vooral de moeder.

(Tot iemand in de zaal): Ja, had u nog iets?

(Iemand in de zaal reageert.)

Ik kom aanstonds bij u.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt een onbewuste uittreding tot stand?'

Hoe een onbewuste uittreding tot stand komt?

Dan zijn er gevoelens in u, bijvoorbeeld in een droom. U slaapt en u hebt het gevoel: u bent ergens geweest. Dat kunt u op de dag ook beleven. U zit daar even, u valt in de slaap, en u zegt: ik heb het gevoel dat ik dáár was. Ik zal toch eens vragen of die en die persoon er ook geweest is. En die persoon was er, want u zag het.

Dan hebt u dus een uittreding gemaakt in de stoel. Maar dat is een gedachte-uittreding op honderd procent, en die is onfeilbaar. Maar u bent nog in uw lichaam.

(Mevrouw in de zaal): 'En de droom?'

Dus gevoelens in de slaap ... In de slaap gaat uw persoonlijkheid door, verder. Dus er zijn duizenden verlangens in u, gevoelens, verlangens om te ontwaken, om goed te doen, om mooie dingen, het leven mooi te beleven, en één trekje, één wet, dat is een wet, elke karaktertrek is een wet, en zo'n wet verbindt u nu met iets anders. En dan krijgt u een gedachte-uittreding. Voelt u wel? En die kan onfeilbaar, honderd procent, het duidelijke beeld in u afdrukken, want u treedt uit, en u kunt ook één zijn met uw lichaam, maar uw persoonlijkheid die stuurt u zelf de ruimte in om te kijken en om te handelen. En u ... Laten we zeggen, voor vijftientwintig procent. Maar die andere vijftientwintig procent leeft nog in het lichaam, is één met het lichaam. Voelt u wel? En toch onfeilbaar beleven. Dat is de droom.

De psychologen kennen de droom, spreken erover, maar ze kennen de wetten niet voor de persoonlijkheid en de geest.

Nu is ... De geest en de persoonlijkheid zijn één. Maar nu is de geest als gevoel het fundament, waarvan de persoonlijkheid denkt. En díé gaat uit, en is toch in het organisme; precies hetzelfde zoals wij spreken, en ik u heb verklaard.

Dus u beleeft vanavond, u kunt wetten ontleden, u kunt machtige problemen ontleden, en toch is André hier. Voelt u wel? Maar die is ook nu in slaap. Dus ik spreek en hij is in slaap. Dat wil zeggen: hij is overal. Hij maakt dit mee, hij krijgt alles terug wat ik nu doe, óf er zijn gaten in deze persoonlijkheid, en dat kan niet, dat vult zich vanzelf weer op. Elk woord komt voor hem terug. Nu is hij hier ergens. Waar is hij nu?

Dit speelt, dit harmonieert, dit verandert elk ogenblik. Hij komt dicht bij mij, vaak is hij in mij, is hij weer terug, dan praten we met elkaar, en ik ben toch sprekende. Nu is hij daar. Daar. Ja, waar is daar? Daar, bij die bloemen zit hij. Hij is de bloemetjes aan het bekijken.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Tot iemand in de zaal): U?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, kan het zijn dat iemand die veel over geestelijke dingen geleerd heeft, die twaalf jaar geleden overgegaan is, dat die nu bij deze orde kan horen, bij de geestelijke orde?'

Over twaalfduizend jaar.

(Mevrouw in de zaal): 'O, over twaalfduizend jaar.'

Twaalfduizend jaar.

Had die man dat al verteld?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Maar waarom vraagt u dit?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, ik heb ... Vroeger heb ik, ben ik bij de Rozen-

kruisers geweest ...'

Die zijn vlug in de hemelen.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Die komen er in veertien dagen, in enkele uren.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze zeiden dat ze zo hoog waren ...'

Dat u er niet bij kunt.

(Mevrouw in de zaal): '...dat ze niet meer op de aarde terug konden komen.'

Ze zijn zó hoog, dat ze niet meer zijn te bereiken. Ja ja.

Wat dacht u ... U kunt de sferen beleven, u kunt het schemerland ... Voor elke gedachte hebben we boeken geschreven. Dus wanneer u aanstonds komt, hiér, u, en u komt aan Gene Zijde en u zegt: ja, ik weet het niet, dan hebt u die boeken niet beleefd, dan hebt u die wetten niet beleefd. Maar voor elke gedachte hebt u een wereld ontvangen, een boek.

U weet precies hoe u van uzelf moet vrijkomen. Waar of niet? Maar het is niet zo eenvoudig. Dat bereiken gaat niet zo vlug. En doe het ook maar niet zó vlug. Ga rustig door; maar bewust, ziet u, bewust. U wilt met bedrog, met leugen, met onhartelijkheid, met onrechtvaardigheid ... U weet wel wat de mens moet doen om zich bewustzijn te geven. U kunt veel lezen en u kunt veel leren, maar wanneer er geen gevoel is ...

Wat zei Christus? 'Wat hebt u wanneer u de talen der wereld spreekt en geen liefde?' Niets, niets.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u daarzo?

(Tot de zaal): Wie vroeg mij iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Als er een oorlog op komst is, dan leven, die mensen die leven in vrees. En als de oorlog ...'

Dan leven de mensen in feest?

(Mevrouw in de zaal): 'In vrees.'

(Meneer in de zaal): 'In angst. En als de oorlog er niet is, is de angst nog groter, medelij is groter. Maar hoe leven de meesters met ons mee? In welk gevoel?'

Met andere woorden: nu heb ik u.(gelach)

Wat zou Christus ... Wat ben ik ten opzichte van Christus? En u?

Niets. Veel.

Wat doen de meesters uit de zevende sfeer, de mentors: Cesarino, Damascus, de Halve Maan, Ubronus? Wat zouden zij voor u voelen? Weet u dat niet? De meesters zijn hard. Maar wanneer ik u zeg 'niets', neemt u dat? Neemt u natuurlijk niet. De meesters moeten weer komen om die mensen

... 'O kind, het is zo moeilijk.' Nietwaar? Wij gaan naast u zitten schreien en treuren.

(Iemand in de zaal zegt): 'Nee.'

De bommen die komen, en wij lopen ook hard weg.

Maar wij blijven ...

(Er ontbreekt een stukje.)

...nog niet. Wij kijken alleen hoelang nog. Wat geeft het dat u sterft? Waarom bent u bang voor een oorlog? De dood is het mooiste wat er is. Waarom bent u bang voor oorlog? Wat is oorlog? Doodgaan, nietwaar? En de dood is evolutie, het mooiste en machtigste wat ge kunt beleven.

(Mevrouw in de zaal): '...ergere dingen, bang worden voor iets ...'

Dat is véél erger.

U hebt het over de oorlog, maar een kind met tbc, met kanker, met ergere ziekten, een blinde ... Hoeveel ongelukkigen hebt ge niet? En dan zijn de meesters nog niet ... Indien ze iets kunnen doen ...

Maar wij lopen ons te pletter. Wij staan machteloos tegenover uw karmische wetten, en kunnen niets doen. U bent zelf schuld aan uw ongeluk, aan uw blind-zijn, aan uw tbc en uw kanker. Dan zegt u: 'Ik heb het van mijn vader gekregen', maar u hebt met die mensen te maken.

En er zal geen haar – wat hebben wij allemaal beleefd, en we hebben ons moeten buigen – er zal geen haar op uw hoofd gekrenkt worden, indien u vrij bent van dat, dat, dat, dat, dat, dat. En dan kunt u een jaar, tien jaar doorgaan, en dan bent u voor uzelf nog niet leeg, zoveel is er nog.

Elk karaktertrekje vraagt verruiming, hartelijkheid. Ziet u? Maar hoe ... Wat dacht ge, mijn vriend? We hebben miljoenen levens gehad sinds wij uit het oerwoud kwamen. En wanneer gaat de mens beginnen? Kijk toch naar de maatschappij, kijk toch naar de mens die raak leeft, steelt, moordt, brandt. Er zijn mensen die hebben het eerlijk verdiend, maar een duizend, een vijftienhonderd van die kinderen hebben ze uitgezogen.

Is er één mens op de aarde die als miljonair kan zeggen: ik heb het eerlijk verdiend? Indien wij de wetten van Christus ernaast zouden leggen? Wat zegt Christus? Wat zeggen de wetten? U hoeft zich niet leeg te geven. Elkeen moet maatschappelijk gevoel opbouwen, ontwikkelen. Als u tegen ons zegt, wanneer u tegen de meester zegt: 'Ik ben zo arm, en die man daar en die vrouw daar, die hebben alles, alles.' U bent ... Daar zeggen mensen: 'Waarom heeft die man zoveel gaven? Hij kan schilderen, hij kan genezen, en hij schrijft de boeken, en hij heeft dit.' Ik zei u: 'Wij hebben de gaven; die mens heeft niets!' Maar maatschappelijk bewustzijn moet u ook opbouwen. Die mensen hebben daarvoor gewerkt. En wat zij er nu meedoen, moeten zij weten. Maar kijk niet naar de rijken.

En wanneer u dan aan Gene Zijde komt, dat leest u, dan bent u blij dat u dat niet hebt gekend. U was het vroeger ook. Voor eeuwen terug was u het ook. Zo'n oosterse Radja. Maharadja; is het nu goed? Zo'n Egyptische prins. Kijk maar in die oogjes.

De rijkdom ligt nog op uw gelaat, mijn kind. (gelach)

Maar hij gelooft mij niet.

Maar wat doen de meesters nu ten opzichte van leed, smart en ellende? Indien de magnetiseur iets kan doen ... Wanneer u naar Lourdes gaat ...

Men heeft mij zo vaak gevraagd: 'Bidden de meesters nog, André?'

Ja, wij bidden dag en nacht. Wij hebben geen nacht en geen dag meer, maar ... In die ruimte lopen wij altijd zó, bidden zó, met onze hoofden naar de aarde gekeerd, in de rouw, in het zwart. Já.

Wij hebben ... U kunt aan Gene Zijde ... Wanneer u eenmaal in de astrale wereld bewustzijn hebt, dan hebt u het geluk van de ruimte. En dan hebt u met het leed en smart niet meer te maken, mijn vriend.

Wij gaan niet naast u neerzitten.

En indien we kunnen, nemen we die pijn weg, waarom niet. Ik wil wel mijn leven geven, zegt de meester, maar die kleine dingen die moet u zelf beleven.

Wilt ge mijn leven, mijn gezondheid hebben?

Wanneer u waarlijk já zegt, en u mankeert iets, en wanneer u waarlijk zegt: Zo zijn de wetten van God. En wij vragen u, de meester, Christus vraagt u ... Heeft Christus dat niet gezegd? U weet niet wat er gebeurd is in die tijd, want men kent Christus niet. Christus zei tegen de mensen: 'Wilt u genezen?' En Christus kende zichzelf, of Christus had ziek tegen de aarde geslagen. 'Want gij kunt alléén genezen indien ik u ál mijn gezondheid daarvoor in de plaats geef.' Zo heeft André genezen. En indien de volle honderd procent, de liefde erbij is, loopt die ziekte door hem heen, maar ook weer uit hem weg. En zo hebben wij moeten genezen, zo genas André.

Maar medelijden hebben wij niet met u. Want in de boeken staat: medelijden is zwakte. U bent bezig om te evolueren. U bent bezig dóór strijd. Waarom doet u verkeerd? Waarom doet de mensheid verkeerd? U bent bezig te ontwikkelen; waarom zouden wij u die ontwikkeling ontnemen en naast u neerzitten? Waarvoor kunt ge nu nog bidden?

Nu moet u eens kijken naar de psycholoog en naar de katholieke kerk, de Bijbel. Hoor naar uw radio, uw geestelijke: bidden, bidden, bidden en bidden, en maar zingen. En wij komen zó aan Gene Zijde.

Christus wil dat gemiauw niet meer horen. En dat is waarlijk gemiauw. Want dat is heilig, wijding geven aan iets? Nee, dit neemt kén in. Bidden is kern. Bidden? De mens bidt om iets te bereiken, nietwaar? Waarom bidt

u? Waarom bidt de massa? Waarom zingt ge zo lief? Dacht ge waarlijk een wedergeboorte te ontvangen, en met een mooi liedje te gaan bezingen? De wedergeboorte te gaan bezingen door een alt, door uw alt, of uw sopraan, of uw tenor, en maar in die natuur staan en maar zingen, en maar zingen. Neen. Zo is er geen wedergeboorte gekomen. Voelt u?

Het wordt mooier, het wordt eenvoudiger. Maar gij zult het verdienen, mijn vriend.

Komt er oorlog? Wat zegt een oorlog? Wat zegt doodgaan? Ziekten die zijn, dat zijn verschijnselen waardoor ge kunt jammeren, zeker. U hoeft niet naar pijn te vragen. De mens die over pijn zou lachen en zijn schouders ophaalt, dat is een onbewuste.

U hoeft niet te vragen om geslagen te worden en bewust de brandstapel te betreden, om u eens heerlijk te laten smoren. Dat is niet nodig. Want God zei: 'Er zal u geen haar op uw hoofd gekrenkt worden. Ik heb u geschapen in liefde.' Maar nu beleeft ge uw karma. En moeten wij u daarin opvangen? Wie wil u daarin opvangen? Nu? Alles in de maatschappij is mooi, indien u dat mooie ervan ziet en beleven wilt.

U gaat aanstonds weg en u breekt een been ... Ik zeg niet dat het gebeurt, mijn vriend. Schrik maar niet.

(Meneer in de zaal): 'Maar ik wou u even vragen ...'

Ik ben nog niet klaar.

...en u gaat ... Kijk, waarom hebt u dit nu? Er zijn stoffelijke, maatschappelijke mogelijkheden waardoor ge uzelf leed kunt berokkenen. En daarin ligt alles.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Ik vind de leerstelling van u hard; op mijn manier, begrijp goed wat ...'

Dat is ook hard, ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar als ik nou langs de weg loop en er komt een tram en die rijdt iemand dood, en dan zeg ik: 'Ach mens, loop maar door, dat is karma; dat is h rd.'

Dat is nog harder.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nu is die tram harder dan de mens.

Ja, nee, dat bedoel ik niet.

Ja ja.

(Meneer in de zaal): 'En wat moet er dan andersom wezen?'

Kijk, u zegt ... Wat voor u hard en streng is, is voor Gene Zijde, uw geest, een wet.

U spreekt over doodgaan. Die man ging dood, nietwaar, onder die tram?

Hij was toch dood? Wij nemen aan dat hij dood is. Maar hij is niet dood. Wat maakt u daar nu van ineens? Waarom keek hij niet beter uit? Dan moet hij nu nog een keer naar de aarde terug om in de stad uit te leren zien. Hij moet terug om alleen te leren: ik heb voor mijzelf op te letten.

Want hoeveel ... Er zijn duizenden mensen die gaan door de halfbewuste zelfmoord over. En dat is nonchalantigheid. Ze kijken niet uit. U moet u aanpassen aan de maatschappij, en dat doet u niet.

Is dat hard, als daar een tram komt en u hebt niet uitgekeken? Is het vreselijk wanneer een mens weet: ja, er moet maar iets gebeuren, en ik vlieg met die automobiel tegen de muur?

Ik heb meermalen het stuur van André over moeten nemen, omdat hij het gevoel had: ik zal er eens eventjes alles uittrekken. En dan zeg ik: 'Stop eens even, mijn vriend.' En momenten genomen dat ik met ons vlugge, voelt u wel, met ons enorme denken, vlug, voor duizenden problemen te denken: boem, zo, zo, zo. Gebeurd. Ga nu maar verder.

Hij vloog eens door een straat, uit de straat, kijkt daar, en ziet daar de tram niet, u gelooft het niet, maar hij loopt zó onder de tram. En dat was in 1937. En de tram stopt, maar hij gaat door de tram heen, door de bestuurder, door de mensen, door de lichtjes, door de elektriciteit, en komt daarachteruit, aan de achterkant weer uit, en zwaait zo naar de overkant, waar hij juist zijn moet, bij die dame. En toen heeft meester Alcar hem opgevangen en gedematerialiseerd. En toen zegt hij: 'André, nog ééns, en dan heb ik geen macht meer.' En toen kwam André, Jozef Rulof bij de mens. Die dame die zegt: 'U lijkt een spook. (fluisterend) Wat zie je eruit.' Als een geest, hij was geest, als die muur ...

Die mensen werden angstig. 'Hebt u iets?'

'Nee.'

Maar dat bloed, in die snelle reactie ... Dat is gebeurd, in 1937. Maar dat kan slechts eenmaal gebeuren. En indien nadien André niet oplet, dan laat meester Alcar hem verpletteren. Is dat hard?

Wat hier hard is, is aan onze zijde een wet. U zegt: 'Och, die goede man moest sterven en nu blijft die arme moeder met zeven kinderen achter.' We nemen het voorbeeld maar in 'Jeus'. De Lange ging op negenenentigjarige leeftijd. En daar zat Crisje. Zeven kinderen. De dieven en de moordenaars, dacht Crisje, de ploerten op aarde ...

U hoeft het niet te zeggen, want, wat is dat?

De inbrekers en de bandieten, zei de ander, die hebben alles, en dáár slaat Onze-Lieve-Heer – ziet u, daar ligt de wijsheid in, daar in 'Jeus', daar beginnen we nu mee – dáár slaat Onze-Lieve-Heer een huishouden uit elkaar. En die mensen hadden elkaar lief? Nee, die vader zou voor de kindertjes zorgen.

Wat is dat voor een idioot daarboven? Ook hard.

Wanneer wij zeggen: wat is dat voor een idioot, die God van liefde, die daar de mens krankzinnig slaat, met tbc, kanker, melaatsheid ... Is dat geen idioot? Is dat een God van liefde? Deze is veel erger dan de hater in het Oude Testament.

En is dat allemaal hard? Mijn kind, het leven van de Lange zou, en zou eindigen. Zijn taak was voorbij, want er moest een ander komen; zij beiden hadden aan een ander goed te maken. En dat leest u aanstonds in deel II van 'Jeus'. En dan zegt u: hoe is het mogelijk?

Maar de Lange en Crisje zijn tweelingzielen.

U krijgt aanstonds een machtig mooi boek; want ik heb er mijn best voor gedaan. Ik hoop dat ik uw 'ja' krijg.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus.'

Ja, maar anderen zeggen dat ik in het eerste deel sentimenteel was.

(Meneer in de zaal): 'Goh, zeg.'

Jazeker. Dan zeggen ze tegen Jeus: 'Nou, het eerste deel is sentimenteel.' Dan zeg ik tegen Jeus, André: 'Dank je wel. Maar voor die heb ik het niet geschreven.' Er liggen daarin duizenden wetten. Want ik heb de stoffelijke, de menselijke, de moederlijke, de kinderlijke en de ruimtelijke ontleed en tezamen gebracht.

Ik begon met een gebed, élk hoofdstuk werd een gebed, een opening, en kreeg de wet te beleven. U leest het nog maar eens, om te beginnen, om het te vertellen. En dan, ik was erg speels. Ik zei net zo vaak als Jeus 'gadverdikke, dat mot ter nog bij komme.' De mens kijkt: de meesters spreken dialect. Ja, wij moesten en zouden, of we hadden dit leven niet kunnen optrekken. En dan, daarbij is dat de lieflijkste taal van al de talen die we hebben leren kennen. Waarom? Omdat nu het leven spreekt. Zijn niet vele lieflijkheidjes juist in het dialect? Dat heb ik mij eigen moeten maken.

(Tot iemand in de zaal): Had u nog iets?

Neen.

Is het nog hard?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nee, nee.'

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u nog iets geks vragen?'

Daar is een andere hand. Ik kom aanstonds bij u.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, moeten nu al die mensen die die halfbewuste zelfmoord plegen, de ontbinding van het lichaam beleven?'

Nee. Maar, hebt u dan niet geluisterd wat ik zei: wanneer ze dat niet willen, ze hebben geen verlangen ...

O, u bedoelt voor de ontwaking, die op straat lopen. Die zijn, die zijn zoveel uren, zoveel tijd te vroeg overgegaan. Maar er is geen rem, omdat die mensen geen wíl hebben ingezet voor de dood. Ze zijn er zelf van geschrokken.

Maar begrijpt u dat de nonchalantigheid u ook reeds met de zelfmoord verbindt? Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

U kunt meedoen aan technische wonderen. Toen André naar Amerika zou gaan, hebben we waarlijk, heeft meester Alcar waarlijk die reis van tevoren beleefd, of hij zou niet gaan. Want daar is nog, voelt u, daarin is nog geen zekerheid. En alles wat onzekerheid bezit, voert u naar de halfwakende zelfmoord. Wij kunnen immers in de boeken deze problemen niet ontleden, want dan komt u er niet meer uit. Maar dat is mogelijk.

Want vanzelf, u moet voor honderd procent in harmonie zijn met uw omgeving, nietwaar, met uw taak, uw werk, ten opzichte van de mens, voor uzelf, Gene Zijde. En hoe bent u? Hoe doet u? Nu is het uitkijken. Honderd procent moet u uitkijken. Dat hebt u te leren. En kunt u dat niet ...

Hoeveel duizenden mensen gaan er dagelijks niet over door nonchalantigheid? En die mensen die lopen aan Gene Zijde, die zijn er, maar ze missen nog iets. En nu missen ze al die tijd ... Ze zijn er, en zijn als het ware bewust in trance. Die tijd dat ze nog ...

Dit is een ongeluk. Er zijn mogelijkheden dat de mens juist onder, door die ondergang van dat vliegtuig, of die tram, of door iets anders, een trap van een paard, bij wijze van spreken, juist daardoor zouden overgaan.

Want God kent geen sterfbedden. Dat (sterf)bed van u heeft voor de ruimte niets te betekenen, dat geschiedt allemaal innerlijk. Of u staat, of loopt, of zweeft, waar u bent, elk ogenblik kan het geschieden. Wanneer het fluïdekoord breekt, gáát u; en dat is uw sterven. Maar de bijkomstigheden, ziet u, die zijn zo, zo, zo.

God heeft de mens geschapen voor zichzelf. Wanneer u ... We hebben er zo weinig aan om u die wetten goddelijk te verklaren. U kunt goddelijke wijsheid krijgen, maar dan moet ik zeggen: u bent goden! En dan komt de mens daar met zijn kleine karaktertrekjes en zegt: ik ben een godheid. Nu zal het geschieden. Ziet u wel?

Maar wanneer u de ruimte moet beleven, en wanneer u door vader- en moederschap die ruimte overwint, en wanneer u in het Al God als mens, als God-mens vertegenwoordigt, dan bent u nu reeds een godheid als mens.

Maar die wetten kan ik u niet verklaren, want u voelt die wetten niet. En dan komen wij tot de kosmologie: het ontstaan en het uitdijen van een graad, een gedachte, een handeling. Wanneer u een handeling begaat, is die

handeling geestelijk, is die ruimtelijk, is die goddelijk beziel. En naarmate u dat doet en beleeft, maakt u iets wakker van uw goddelijke afstemming, en u krijgt meer gevoel. Dat hebt u allemaal in handen. En dat moet u allemaal zélf doen. Begrijpt u het nu?

(Tot de zaal): Nog iets? Ja, wie had er iets?

(Mevrouw in de zaal): 'In hoeverre zijn de tien geboden nog voor ons?'

Wat u er zelf van maakt.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, daar zijn natuurlijk die geboden ... gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen. Maar er is ook nog een gebod: gij zult geen stenen beeld van enige gelijkenis maken met degene ...'

Als u mij vraagt ... Ik ... U noemt mij meester. En als u mij vraagt, hoeveel geboden kent u nog, dan moet ik zeggen: ik ken er niet één meer. Gelooft u dit?

Maar de wét ... Natuurlijk, Mozes bracht dat, dat, dat, dat. Maar hierna heeft de kerk aan Mozes geknabbeld, en heeft de tien geboden (naast) dat en dat en dat gelegd. Mozes kreeg dat: gij zult niet doden, in de allereerste plaats; maar daarna: gij zult geen overspel bedrijven.

Hoeveel miljoenen mensen lopen met de tien geboden in hun hart? En hoeveel miljoenen mensen zijn er gekomen aan Gene Zijde buiten de tien geboden om? Ziet u? We vangen alles weer op.

Mozes kreeg natuurlijk fundamenteën voor de mensheid. De mensheid zou een geloof ontvangen. Indien er geen meesters waren gekomen tot Mozes – dat waren de meesters – : 'Gij zult niet doden.' Ziet u? Dat was reeds machtig, dat Mozes aan de mensheid kon schenken 'Gij zult niet doden', maar vier dagen daarna moest Mozes zelf laten doden.

(Meneer in de zaal): 'Hij deed het zelf ook.'

Ja, nog beter.

(Tot iemand in de zaal): Weet u dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik weet het.'

Zo. Ik wist het niet eens. (gelach) Ik heb vanavond weer iets geleerd.

(Tot de zaal): Had u nog iets? André zou zeggen: 'Is er nog iets te verdienen?'

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, vanavond heeft u gezegd dat een schepper aan uw zijde niet zo'n mooi gewaad heeft als een vrouw. Dát begrijp ik niet.'

Dat gelooft u ook niet, hè. Kan ik dan zeggen dat ik mooier ben, dan u? Ik heb u de waarheid niet verteld vanavond. Omdat ik in het scheppende organisme ... Ik bedoel daarmee ... Het is natuurlijk gevaarlijk als ik zo spreek, maar ik bedoel daarmee: straks ziet u wel hoe wij zijn.

Maar wanneer de man mij, de moeder mij dat en dat vraagt, dan geef ik

haar het tegenovergestelde beeld van de schepper.

Maar u kunt toch wel voelen dat beide levens één zijn?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Daarom.'

Natuurlijk.

Maar moet ik zeggen dat ik zo mooi ben daar? Ik doe dat niet.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Het blijft stil.)

En daar heeft men niet veel vanavond.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wil erg graag iets weten, meester Zelanus. Mij is opgevallen, als Jozef Rulof spreekt ...(niet te verstaan) instrument, dan beweegt dít niet. Maar als u het bent, dan, bij elk woord drukt het hier in. Wat is daar ...'

Ik moet door het hoofd spreken, en Jozef Rulof niet.

Als ... Jozef Rulof spreekt vanuit de zonnevlucht.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Alles gaat op dit punt.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat heb ik gemerkt. Ik wou weten ...'

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'U zei daarstraks, om op dit gesprek terug te komen, dat wij bewijzen wilden hebben. Maar geeft het u nu een prettig gevoel dat wij in meester Zelanus geloven, terwijl wij hem toch nooit gezien hebben?'

Ja. Ja, dat is heerlijk. Ja, heerlijk gevoel. (gelach)

Het is een heel prettig gevoel dat u er bent. Ik ken mijn aura's. Ik weet wel dat u nog ...

U hebt geloof ik nog geen lezing gemist. Ja, één keer, toen was u ziek.

(Mevrouw in de zaal): 'Toen mijn dochtertje ...'

Dat weet ik ook.

Ik heb mijn mensen gezien. Maar ik ben heel gelukkig dat u er bent; niet voor mij, maar voor uzelf. Maar ik ben ook blij dat ú er bent.

Maar, kijk ... en dat is nu hetgeen André optrekt. In de ruimte – ik heb het u meermalen verteld – heb ik, onder de sferen, waarin de mensen aanwezig zijn, onder mijn sfeer, onder uw sfeer, heb ik zo'n honderd mil-, mil-, mil-, miljoen adepten. En hier heb ik er vanavond tweeduizend. Ziet u? De mensheid is niet gereed. Want het is makkelijker tot twee miljoen mensen te spreken dan tot vijftig, honderd. Ziet u? Want wij gaan verder.

Ik ben voor driehonderd vijftig jaar terug reeds aan de opbouw, aan mijzelf, voor negenhonderd jaar terug ... U kent 'De Kringloop der Ziel'. Maar toen ik wéér geboren werd, en Emschor tot mij kwam, het was in uw tijd, 1915, 1916, 1917, toen ben ik aan het dienen begonnen. En toen heb ik elke ... onder het dienen, de mens op aarde in de ruimte, in de nacht, het licht, in

de baring ... In de eerste plaats heb ik duizenden geboorten met de moeder beleefd. Ik daalde in de moeder af; het aantrekken van de cel, ik ging in u, en wij ontvingen de schepper en het nieuwe leven, en ik bleef in u, al die negen maanden – dat hebben we duizenden malen beleefd – om de karaktertrekken als ruimten te beleven, om de universiteit van de cel, de ziel, te kunnen opvangen.

En zo van(af) de maan. Want wanneer u de mens beleeft, én de maan, én de zon, dan kent u ál de scheppingen van God. En dan zijn we begonnen om dat leven te dienen. Altijd maar praten.

Aan Gene Zijde hebben we geen bloemen meer. Aan Gene Zijde moet u het doen door hetgeen wat u kent. En dat zijn mijn bloemen. Ziet u?

En dat is waarlijk het gevoel van universeel één worden: indien de massa mijn gevoel opneemt.

Indien u met honderden en duizenden aanwezig zoudt zijn, dan moet ik meer bezieling geven. Ik heb u op avonden hier te veel gegeven. Dat kan de mens niet verwerken. Ik ben ook niet van plan om altijd in die kosmos te blijven, omdat ge uw vragen en uw karaktertrekken voor de maatschappij, voor uw astrale leven niet kent.

(De geluidstechnicus geeft een seintje.)

Ziet u, het is alweer gebeurd.

(Iemand in de zaal): ‘Goh.’

U moet beginnen. En dit is óók kosmologie. Wij hebben eerst alles gedaan, alles gegeven, en toen heb ik tot mijzelf gezegd: nu wacht ik eens af.

In Den Haag moet ik, móét ik lezingen geven voor meester Alcar over de kosmologie. Hier niet, ik moet uw vragen beantwoorden. Maar die vragen kan ik zo diep maken als de kosmologie in Den Haag. En dan hebt u meer aan deze avonden dan aan de avonden die u in Den Haag krijgt, ook al zijn die wonderbaarlijk. Ziet u?

Tot kijk. Tot ziens.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

Wij moeten alweer vertrekken.

(Tot iemand in de zaal): Had u niets vanavond?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, ik kan toch bijna op aarde, zo in het dagelijks leven met al die moeilijkheden, kan ik dit toch bijna niet zo opwerken, geestelijk opwerken?’

Waar ligt nu die ontwikkeling?

U wilt het goede, nietwaar? U wilt waarheid. U zoudt uw bloed en uw leven en uw hart willen geven aan de mensen indien u daardoor de mensheid kon overtuigen. Dat wilt u, en dat kunt u, en daar bent u toe in staat. En als u dat ...

Dat wilt u toch?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wanneer ik vanavond met André naar de brandstapel moet en daar komt, de inquisiteur die komt binnen, en we moeten vanavond verbranden, gaat u met mij mee?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kan ik nog niet zeggen, meester.'

Weet u dat nu nog niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou het misschien wel durven.'

Misschien, hebben we niets aan.

Als u in het 'misschien' ... Ziet u? U vraagt mij ... Als u in het 'misschien' en het 'wellicht' wilt leven, dan komt het gemak niet tot u. U moet álles weten, willen weten, en kunnen doen. Dan komt de eenvoud in u, en dan wordt u door uw leven en de ruimte gedragen. En nu is het niet moeilijk meer.

Weet u wat moeilijk is? Om voor uw eten en uw drinken te zorgen. De mens moet eten en de mens moet slapen. Elk kind, elk diertje heeft recht op een natuurlijke slaap. Ziet u wel? De maatschappij is nog niet opgebouwd. Maar hierachter leeft weer: indien u de mens te veel helpt, dan verknoeit u de mens, dan breekt u de mens af. U moet álles uit de mens halen. Dus de mens zal en moet voor zichzelf werken en dienen, of anders breekt ge die persoonlijkheid af. Hoe moeilijker of het ook is, des te mooier wordt de mens achter de kist. Want dat wordt allemaal bezit. Is dat zo? Het leven is mooi, het leven is eenvoudig; als u het begrijpt.

Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester, wat ik bedoel, meester Zelandus: om de mens tot deze leer te brengen.

Kijk, er komen wel eens mensen, die komen met me praten. Ik tracht de mensen de boeken te geven ...'

En ze willen de boeken niet.

(Mevrouw in de zaal): '...wat ook. En dan heb je die mensen bijna gewonnen, en dan willen ze weer altijd bij je komen.'

En dan lopen ze weg.

(Mevrouw in de zaal): 'En dan denk ik, kijk ...'

Ja. Dacht u dat wij vragen of u nu blij bent, of niet blij bent? Zouden uw gedachten niet verschillend zijn? Zijn er niet onder u geweest die denken: die man is gek en krankzinnig?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

En wij gaan maar door. Wij moeten ... Indien u dat doet, moet u tegen die krankzinnigheid in spreken. Wij hebben niets meer te verliezen. Wij willen alles geven. Maar Christus wil het niet eens hebben! Alles is ingezet. En nu wordt het eenvoudig. Ziet u?

Wanneer de mens, wanneer u openstaat, en de mens hebt ge iets te geven, dan behoeft ge die mens niet te zoeken, want die mens komt naar u toe. Dit is ontzagwekkend veel, dat gij met dit aantal mensen hier zijt. Want wij bereiken nu ... is slechts één mens gereed onder de honderdduizenden, die gereed is en het gevoel bezit om te dorsten, om zichzelf, God, Christus en de ruimte te leren kennen.

De ontwikkeling, de persoonlijkheid mensheid is slechts zeven seconden oud. De mensheid moet nog aan de geestelijke ontwaking beginnen. Er zijn nog geen bewuste fundamenteën voor uw geest op aarde gelegd. Die zijn er nog niet. Ja, u krijgt ze nu! Maar de maatschappij, de universiteit, de psycholoog kent geen dood, kent geen astrale persoonlijkheid.

Wat zal de mensheid met André doen indien de universiteiten aanstonds ons hebben te aanvaarden? Dat willen wij niet beleven, ook André niet, want we worden uit elkaar gescheurd. We komen de deur, hij komt de deur niet meer uit.

Wanneer de mensheid wist: de goddelijk ruimtelijke bewuste ... U kunt van mij goddelijke vragen krijgen, goddelijke antwoorden, want ik ga naar mijn sfeer, naar mijn ruimte, ik ga hoger en hoger. En nu, indien u – die orde die laat mij nooit alleen – indien ik een goddelijk antwoord moet krijgen, is dat antwoord uit het Al in slechts een duizendste seconde in mij. Ziet u?

En dan dient u, dan bent u bewust, en dan gaat u verder. Dan is er niets meer wat u stoort, want ge gaat weten. Ziet u?

André die kan ook denken nu: wat moet ik (voor) deze onbewuste massa nog doen? Nu gaat hij lijden, wij lijden, om de armoede van de mensheid. Ja, wij doen dat aan Gene Zijde niet. Maar als u op aarde bent en u loopt daar, u kunt alles doen ... Maar voor hém is er een halt. De maatschappij is niet voor hem gereed. Ziet u? En nu kunt u de universiteiten laten komen; wij zijn klaar. Maar wij kunnen de goddelijke, ruimtelijke wijsheid niet kwijt. En dat is de pijn van de mens hier, ook voor André.

Had u nog iets?

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, toen Gerhard de koetsier tot ontwaking kwam, toen putte hij kracht uit de gebeden die André voor hem had opgezonden. Maar als Gerhard nu teruggekeerd was tot het embryonale stadium, dus geen bestaanssfeer had gehad, hadden die gebeden dan ook nut gehad?'

Die gebeden die hebben hem ook niet geholpen, ook niet. Die gebeden hebben Gerhard niet geholpen. Maar u kunt bidden. Het was alleen een aura, een denken van André, als u voor uw geliefde. U kunt bidden. Maar u kunt ...

Voelt u, dat directe bidden vallen wij niet aan. Maar u éíst met bidden. Waar of niet? U gaat vragen. Maar in de ruimte is er geen biddende vraag te leren, noch uit te zenden, want u remt zichzelf doordat ge door uw gebed gaat vragen. En u wílt ... en 'God', en 'Breng vader terug', en 'Waarom komt moeder niet?' En dat gaat maar door. Ziet u, u eist. U vraagt niet of dat mogelijk is.

Maar André stuurde zijn gedachten al mediterende tot Gerhard, en dan kunt ge de mens volgen.

Wanneer Gene Zijde ... Wanneer u wáár bent voor honderd procent, en u gaat waarlijk dorsten en u gaat verlangen, en u leeft zich uit voor de stelsels van Christus en de ruimte, dan is er op slag een meester naast u. Want nú is uw leven te gebruiken. Men kan met uw leven en uw persoonlijkheid iets doen. Voelt u wel? Maar wie doet dat? Wie kan dat?

Ik dank u voor die mooie bloemen voor André. En ik ga heen. Onze tijd is voorbij.

Nu zal ik u laten zien hoe vlug of we afscheid kunnen nemen ...

(Het blijft stil.)

Wie is dit nu?

(Zaal): 'Jozef.'

Nog niet. Nog niet. Nog niet. Hij was er bijna uit. Hij was er nog.

(Het blijft stil.)

Nu. Nu weet u het.

Is hij het nu?

(Zaal): 'Nee.'

Waarom kan dat nu niet gebeuren? Hij wil, ik wil, en het gaat niet. Waarom kan dat niet nu?

Ik stel me op u in.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u wordt vastgehouden.'

Nu moet u opletten ...

(Het blijft weer stil. Er klinken voetstappen.)

Ja, nou is het gebeurd.

Goedenavond.

Dinsdagavond 13 februari 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wie van u kan er onmiddellijk beginnen met de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester. U heeft hier al enige keren gesproken over tweelingzielen. Nu heb ik daaruit begrepen dat tweelingzielen van gelijke kleur zijn en dat het eigenlijk gezegd twee helften van één geheel zijn.

Maar nu heb ik de lering van de Rozenkruisers gevolgd, van, tenminste, het Nederlandse genootschap in Haarlem, en die leren een dergelijke lering ook. En nu heet het daar kosmische twee-eenheid. En daarin komt voor, dat je niet gelijk aan elkaar behoeft te zijn, maar geheel tegenovergesteld, zodat de goede eigenschappen van de ene partner de slechte eigenschappen van de andere partner aanvult.

Nu heb ik in de laatste regel van 'Maskers en Mensen' gelezen over drie paren tweelingzielen. En nu doel ik hier op Erica en Karel, die toch ook niet van gelijke kwaliteit zijn.

Nu is mijn vraag deze: moet dat werkelijk zo zijn, of kan men tegenovergesteld zijn in het stoffelijk leven, en toch geestelijk één zijn?'

U kunt ... Ik zal u aantonen dat die leer van de Rozenkruisers vals is. En dat zult u aanvaarden.

Het gaat niet, in de ruimte, om de karaktertrekken, maar om de graad van leven. Karaktertrekken hebben niets te betekenen; dat bent ú. Voelt u dat? Dat leert u. Wat zijn karaktertrekken?

Een deeltje, een vijf procent waarheid, rechtvaardigheid, liefde, welwillendheid – dragen, dragen, dragen, nietwaar – dat voert u naar de geestelijke eenheid. Dat blijft altijd nog karakter, persoonlijkheid.

Maar de oerbron, de goddelijke kern, dat is de tweelingziel. U hebt op de maan ... Op de maan hebt u de tweelingziel ontvangen, het deel van het andere leven. Bij de eerste bevruchting ...

Hebt u 'Maskers en Mensen' gevoeld?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Hebt u die kosmische reis gemaakt? Ze zijn kosmisch geschreven, hebt u het aangevoeld?

Karel en Erica zijn stoffelijk.

U hebt dierlijke afstemmingen als tweelingzielen, voordierlijk.

Er zijn man en vrouw, en die stelen beide heel gaarne. Dus ze hebben afstemming en karakter op diefstal. Voelt u wel?

U doet aan sport, man en vrouw rennen door het leven; dat is een stof-

felijke afstemming, op karakter. Nu zegt dat nog niets voor het leven, voor de eigenlijke kern.

Op de maan is die toestand gesplitst in het eerste embryonale leven, de mens in de wateren, als embryo, als vonkstadium. Zover moet u terug.

Dus wanneer die Rozenkruisers schrijven 'een deel van het karakter komt bij elkaar', heeft niets te betekenen, want dat is ménselijk bezit. Dat hebt u zich eigen gemaakt. Dat hebt u geleerd. Maar dat is de goddelijke kern niet; die heeft niets te leren, die leeft in u, dat is uw goddelijke afstemming, uw goddelijke vertegenwoordiging.

En dát deel, een vijf procent, gaf u aan een andere vonk op de maan, in dat eerste begin. En dat deel komt eens tot u terug. En dan zal dat deel bezitten: karakter, gevoel, voor kunst en voor wetenschappen, het doet er niet toe, maar dan hebt u nog altijd de persoonlijkheid. Dan hebt u ...

En dáár in die diepte, in dat onderbewustzijn, nóg dieper, het is de bron die alles is, daarin leeft nu uw deel. En dat noemt men dus tweelingziel, tweelingleven.

Een vonk van uw leven gaf u, en die kreeg u terug. U gaf het aan die andere vonk, en die vonk die gaf het u, en daardoor kwam er nieuw leven, een nieuwe vonk. En die splitste zich, en daardoor – dat leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal' – kwam de reïncarnatie, de dood, het geboren worden, en het nieuwe leven.

En dát leven hebt u naast u gevonden en gehad, totdat u de aarde als beginstadium hebt beleefd.

Op Mars en op de bijplaneten bent u reeds aan afbraak begonnen, aan moord. U hebt de mens opgegeten daarzo, dat hebben wij gedaan. Dus toen hebben wij die levens al ... Toen hebben wij onze eigen harmonie – nu komen wij tot de goddelijke stelsels – dus, wij hebben die harmonie verduisterd.

Ik heb het leven vernietigd van een ander. Dat leven heb ik afgebroken. En dat leven zou nog dertig, veertig jaar leven. Nietwaar? Dat moet ik goedmaken.

En nu, vanaf dat ogenblik ga ik reeds uit mijn leven, uit mijn kern, uit mijn ziel. Voelt u?

Is die ziel zuiver gebleven voor de goddelijke harmonie, dan verliest mij dat leven. En wanneer u nu de sferen ... En wanneer u van daaruit in de sferen wilt leven en u daarop wilt afstemmen, dan voelt u dat ééns een bedrog, een leugen, een snauw, een grauw, een afbraak, de vernietiging is voor uzelf, maar ook voor uw ziel, die ergens leeft. Voelt u wel?

Want u beiden bent hier op aarde – wellicht leeft die van u in de wereld van het onbewuste of in Amerika, onder de volkeren – u bent allemaal, er is niet één mens op aarde momenteel die vrij is van karmische wetten. Of u

was waarlijk met uw déél, uw leven, uw eigen bloed, dat is uw ziel, dat is uw geest, u was daarmede verbonden. Voelt u wel?

Dus van die leer van de Rozenkruisers blijft er niets meer over, want het ligt veel dieper. Wat de Rozenkruisers ervan maken, blijft karakter, blijft het nú, dat is het nú; dat is de persoon die zich iets eigen heeft gemaakt, en dat is de mens. Voelt u wel?

Karel – Frederik – en Erica, Frederik en Anna, wéér hoger, voelt u?

Frederik die zegt: 'Ik huw niet.' Hij hoefde niet te huwen. Voor God was hij gehuwd. Dat was zijn leven, zijn hart, zijn ziel. Dus hij hoefde niet te huwen. Hij zei het alleen niet in dat werk, wij schreven het niet. Maar dat kunt u voelen. Wij laten u daar denken. Voor God behoeft u niet te huwen. Ziet u?

Frederik had reeds de astrale k  rn in zich. Hij had een enkel woord kunnen zeggen, en dan had u daar iets aan gehad, dan had u kunnen weten: waarheen gaat hij. Máár de maskers voeren u – dat was voor hem een masker, een gevoelsleven, een wereld, een ruimte – die voeren u weer naar de geestelijke levensgraad. En daarom dijt 'Maskers en Mensen' uit.

Hebt u dat eruit gehaald?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Dank u.

Lees ze maar tienmaal; ze geven u telkens weer nieuw bewustzijn. En dan gaat u vragen, u hebt het over de maskers: wat heb ik van Karel? Wat heb ik van Erica? Wat heb ik van   l die mensen?

Want    bent dat. Ik heb er vaak over gepraat, die boeken zullen over duizenden, miljoenen jaren nog leven. Wanneer bent u Frederik? Want Frederik is de ge  stelijke mens. En Ren   is het k  smische bewustzijn, de ontwaking voor het geestelijke ik. De moeite waard?

(Meneer in de zaal): 'Het eerste deel is ontzettend moeilijk, vind ik.'

Dat zijn de maskers. Dat is niet moeilijk; als u dat maar rustig leest en het boek laat spreken. Maar u wilt daarachter kijken.

Weet u waarom dat moeilijk is? Omdat u dat masker wilt leren kennen, nietwaar? Maar dat kan niet, want het is zó, zuiver als een masker neergelegd. Want wanneer wij, wanneer van Eeden het masker zou ontleiden, dan had u die ... Men zegt, dat had u, u kunt dat in één deel schrijven, maar dan had u die ontwikkeling niet beleefd.

Want u moet het tweede deel krijgen, en daarna het derde deel, en dan worden die maskers ontleed, ze worden afgerukt.

God is een masker, Christus is een masker, die tweelingziel van u is een masker. Waar leeft dit kind, dat leven? Ziet u? Diep?

Maar dat hebben de Rozenkruisers niet. En dat hebben ze niet gezien,

en dat hebben ze niet beleefd, omdat het altijd nog franjes blijven, het blijft aards, het blijft stoffelijk. Maar de goddelijke kern leeft op de maan, want de maan is de moeder voor de ruimte. Met de zon. Op de maan hebben wij mensen onze ziel, onze goddelijke ziel gekregen, dóór de planeet; toen zij, de maan, nog astraal geestelijk moeder was. Want we hebben een deel van haar leven opgenomen en daardoor is het menselijke bestaan begonnen.

Dus niet ... Nu komt de Rozenkruiser weer, de theosofie: 'Uit God zijn we geboren.' 'En nu gaan we naar God.' Nietwaar? Maar we moeten de maan hebben.

Voelt u op welk een dwaalweg Blavatsky en al de anderen zijn gegaan? Regelrecht door een duisternis. En wanneer u het ontstaan van het heelal kent, dan kent u ál de wetten voor deze ruimte, en dan kunt u die analyseren voor uzelf. Tevreden?

(Meneer in de zaal): 'Dank u.'

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus, in de buurt van de Himalaya woont een volk en dat heet de 'Hunzas'. En die mensen kennen heel geen ziekte, in het geheel niet. En die zijn altijd allemaal gelukkig.'

Er zijn meer volkeren op aarde, en enkelingen, die gelukkig zijn en geen ziekten bezitten.

(Mevrouw in de zaal): 'En zij kennen ook geen ziekte.'

Kan. Die zijn er.

U hebt kernen van de mensheid die daar en daar en daar leven, en die kern, een graad van de mensheid, die is nog niet besmet. Die heeft zich ... Dus u gaat ...

Het is een familie, een graad. Die graad heeft zich uitgedijd. U komt bij één vader en moeder terug. En die graad is gaan uitdijen. Aangetrokken. Een graad van bewustzijn heeft zich afgestemd op een kleine massa. Die vindt u meer op de wereld, op de aarde. Dat is helemaal niet zo vreemd. Die hebt u.

Nog iets?

(Tot de zaal): Wie nu?

(Het blijft stil.)

Ik wacht.

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ja. Ik zou graag het volgende willen vragen: in het 'Blik in het Hiernamaals' daar bespreekt meester Alcar de zwarte magie met André.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Daar zegt meester Alcar: de magiër die bedient zich van ongelukkige geesten.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'En dat kunnen zijn ongelukkige geesten, zwarte geesten noemt meester Alcar dat, bijvoorbeeld groepen in het Verre Oosten dan, die een bepaalde haat nu nog hebben tegen de Europese indringer. En die ongelukkige geesten die blijven aan die plaats verbonden, die willen daar nog niet verwijderd worden.'

Nu is mijn vraag deze: die ongelukkige geesten, die hun kringloop, is die nu volbracht?'

U hebt, u hebt zeven duistere werelden. Dat noemen wij de hellen, maar dat zijn geen hellen. Dat zijn duistere, onbewuste werelden, waarin u zich kunt vergeten tot aan een kwal aan het strand. Is dat nog niet voldoende? Die hebben hun kringloop volbracht. Dat is de laagste graad, die direct afstemming heeft op de dierlijke afstemming van de aarde. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Leest u 'Het Ontstaan van het Heelal' maar.

(Meneer in de zaal): 'Ja, zo moeten zij toch de hoogste stoffelijke graad al bereikt hebben?'

Het zijn mensen die de hoogste ...

U bedoelt de lichamelijke graad?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, anders kan het immers niet.

(Meneer in de zaal): 'Nee, daarom. Daar was ik mee in verwarring. Ik begreep dat niet goed eigenlijk.'

De mens die vrij is van de aarde, die mens is vrij van moord; ook al is de mens nog dierlijk. Maar op dat ogenblik, wanneer het sterven komt, het vrijkomen komt van het organisme, van de aarde, laat de aarde u los, vrij. Niets houdt u terug. En dan kunt u nog ... Oorzaak en gevolg hebt u nog, want u bent in een onbewuste wereld. En dat zijn dan, dat noemt men dan de hellen.

Maar dat zijn geen hellen, dat zijn zeven verschillende graden om naar het bewustzijn, geestelijk bewustzijn te komen. Begrijpt u het nu?

En dat beleeft u ook met de karaktereigenschappen. Bent u vrij, hebt u dus, hebt u hier op aarde niemand meer, leeft hier niemand meer waarmee u te maken hebt ... Dat wil zeggen, u hebt duizenden, honderdduizenden levens gekend: hoe hebt u die levens beleefd? Voelt u wel? Dus totdat elke moord vrij is ...

U bent hier al te lang, weet u dat? U bent allemaal hier te lang. Verbeeldt u zich maar niets, want u bent allemaal nog aan het goedmaken, of u was hier niet meer. En dan hebt u zeven graden als werelden voor de duisternis.

Steelt u maar, doet u maar mee aan afbraak en geweld – voelt u? – en u hebt één van die werelden als afstemming. Een duidelijk beeld krijgt u in

‘Een Blick in het Hiernamaals’, u krijgt het in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – want dan keert meester Alcar daar weer op terug – en dan krijgt u het ruimtelijk te zien.

In ‘De Kosmologie’ is het nog duidelijker, maar daar verwijzen wij u weer naar die boeken. Want al die boeken vertegenwoordigen de kosmologie.

En dat begint met uw karakter; met uw karakter, en dan met uw geest. En dan krijgt u de wijsheid en de levenswet verklaard op kosmische afstemming, en daarna de goddelijke afstemming en verklaring. ‘De Kosmologie’ geeft u de goddelijke verklaring voor elke gedachte.

Duidelijk? Weet u het nu?

Zeg, zeg, zeg ja ...

En nu?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester, mag ik u iets vragen? U heeft in het derde deel van ‘Het Ontstaan van het Heelal’ ... daar beschrijft u hoe of iemand, die dan voor het laatst op aarde (heeft) geleefd, en voorgoed dus in die andere wereld is, hoe die daar leeft, en opeens, of langzamerhand, het gevoel krijgt dat hij nog weer naar de aarde terug zou willen.

En dan zegt, wordt er gezegd dat het een genade is. Dan wordt Bach ...Het gaat over Bach ...’

U kunt allemaal ... Het gaat hierover ... Uw vraag betekent ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar ik wil iets van Bach weten. Want Bach die gaat dan op een gegeven moment ... voelt hij ook in zich dat hij terug zou willen, de wedergeboorte zou beleven. En dan trekt hij zich terug aan de voet van het kruis, en dan wordt hem gegeven dat hij muziek zal maken ter verheerlijking van Christus.

Maar als hij dat dan gedaan heeft, dan komt hij weer terug in het hiernamaals, en jammert, en is droevig, omdat hij zijn plicht niet goed gedaan heeft.’

Hij had het nóg machtiger willen maken. Het is niet mogelijk geweest.

(Mevrouw in de zaal): ‘Terwijl hij daar toch voor opgevoed is.’

Tot zover, tot zóver.

Beethoven en Wagner en Bach, en ál de groten, die hebben gejammerd en voelden pijn en smart, omdat ze toch nog onder hun geestelijk voelen en denken zijn gebleven. Want ze hebben die muziek hun gevóél ... Voor Christus was Bach, en Wagner, de verstoffelijking van de ruimte in kunst. Wagner.

Maar Bach was in gevoel slechts vijftien procent voor de geestelijke aanraking voor zijn kunst, vijftien procent. En hij had honderd willen brengen. Dat kan niet. Want u kunt immers die stof, die klank, die kunt u immers niet vergeestelijken ten opzichte van Gene Zijde, en verstoffelijken op aarde; die voelt u en begrijpt u immers niet?

Welke trillingen, welke klanken bezit het universum? Vanzelfsprekend heeft Bach niet bedoeld dat men de Christus nu zo ontzagwekkend door zijn kunst bejammert. Voelt u wel? Want, het hele drama van de Mattheus Passion is een ellendige toestand voor Bach, omdat de mens er niets anders in ziet en voelt en beleeft dan de afbraak op dat Golgotha. En dat is het niet.

Die Christus die heeft, die werkelijke goddelijke Christus, die heeft Bach, voelt u, aan Gene Zijde gevoeld; maar op aarde niet kunnen verstoffelijken.

Want u bent allen aan gene ... U bent in de ruimte geweest. Een vergelijking: u hebt duizenden levens gekend. U handelt op dit ogenblik vaak nog uit het leven van Frankrijk, u. Wat weet u er zelf van? Niets. En zo is het voor elk mens.

U hebt verschijnselen, u hebt een karakter, u komt met een vast bewustzijn op aarde, maar u weet van het leven niets meer. U bent allen gereïncarneerd. U hebt duizenden, ik kan spreken van miljoenen levens gekend, alleen voor de aarde, miljoenen. Eén leven zegt niets.

U hebt in één graad vlugger een organisme ontvangen dan in het andere. In de eerste tijden ging het heel snel, omdat wij, omdat de mens geen disharmonie bracht. Toen kwam de geboorte – voelt u wel? – vanzelf. In zoveel weken, in zoveel maanden was u weer terug op de aarde.

Wanneer uw graad zuiver bleef in die tijd, de graad was zuiver voor de geboorte, dan ging u vanuit het moederschap naar het vaderschap, en van het vaderschap naar het moederschap. En dat ging door. U wordt alleen maar geboren; wat u leert voor de wereld, alles wat u op de wereld leert, heeft geen betekenis. U kunt doen wat u wilt. Alleen het gevoel voor de ruimte, voor elke levensgraad en levenswet, dat is goddelijk.

U kunt aan kunst doen, álles, wetenschappen, u bent een dokter, een geleerde, een schrijver, noemt u maar op, elke taak op aarde die direct contact heeft met de stof, die dus niets te betekenen heeft voor het innerlijke leven ... En dan komt hierna: wat doet u voor uzelf, voor de ruimte, voor de mensheid, voor de natuur, voor elke levenswet? Wat doet u in de allereerste plaats voor uw vader- en moederschap?

En nu blijkt het dat alle kunsten en wetenschappen geen betekenis hebben, want u bent aan Gene Zijde gevoel, een graad van gevoel, als mens. U vertegenwoordigt uw eigen goddelijke gevoelsafstemming. U bent een godheid, een deel van die Albron, dat Allicht, dat Alleven, dat Alvader- en dat Almoederschap. Ziet u? En alles wat u dus doet, alles wat u leert, heeft geen betekenis, omdat dit weer tot de persoonlijkheid behoort en tot de aarde. Voelt u wel?

Een dokter die dient, heeft weer met het innerlijke leven te maken. Een moeder die dient, dient om de mens tot ontwaking te brengen. En dat gaat

met u mee. Alles dus wat u zich eigen maakt voor het gevoel, voor Gene Zijde, voor de geest, dat blijft u bezitten. Dienen, daden doen, dat is uw bezit, dat zijn fundamenten. Maar kunsten en wetenschappen, dat blijft hier.

U bent aan Gene Zijde, in de eerste sfeer, als u die hebt, dan bent u in ene keer, op slag, op hetzelfde ogenblik bent u bewust, u hebt licht. En nu gaat het vanzelf.

U moet eerst proberen en trachten, élk mens, élke vonk, om u uit die onbewuste wereld naar het bewuste te voeren; dat is de strijd voor elk mens. Een Bijbel is er niet meer. Het leven wordt eenvoudig, ziet u? Het lijkt moeilijk, maar het wordt eenvoudig. U hebt niets meer met de Bijbel uit te staan, alleen met Christus en met God. En die God bent u zelf, en u bent de Christus zelf, als mens. U hebt de Bijbel in u, de ruimte in u, de Albron is in u, u hebt alles. Hoe leeft u nu? Gaat u in harmonie, gaat u in liefde, dan gaat het vanzelf, u evolueert vanzelf. Het gaat bewust, heerlijk eenvoudig gaat u hoger en hoger. Is dat zo moeilijk?

Maar wat Bach heeft willen doen, heeft men hier niet begrepen. Want u behoeft de Christus niet te bejammeren, en het is geen ellendige zaak op Golgotha, want Hij bracht u het eeuwige leven. Maar de mens staat voor zijn eigen moord. Ziet u?

En dát is de smart, en dat is de droefheid van Bach, dat de mens voor de moord, Golgotha staat. Christus heeft zich opgeofferd. 'Néén', zegt hij, 'Christus hebt u vermoord!'

En nu? Nu kunt u niet meer zingen. Nu zingt men daar de Mattheus Passion, en nu wordt alles gejammer. Een ellendige kwestie is het. De Christus is een en al droefheid, smart, mismaking.

Waarvoor? Waarom die droefheid en die mismaking, terwijl Hij uit het Al kwam naar de aarde om de mensheid op te vangen? Wat doen wij nu? Nietwaar?

Doet u ook aanstonds. U bent reeds bezig. U gaat allemaal beginnen, en dan krijgt u dat geluk. Voelt u? Ik moet u wakker maken. Wij zijn op weg om u wakker te maken. Waarom? Omdat u een deel van mijn leven zijt. Wij hebben miljoenen levens.

Als u, en als gij, en een ander, er niet zijn in de eerste sfeer, ben ik nog niet gelukkig. De Christus is nog niet gelukkig, omdat er op aarde nog kinderen zijn in duisternis.

En wat doet nu de Bijbel? Wat doen de kerken nu? Gaat u maar eens door. Wat blijft ervan over? Maar alleen dít.

Die ontzagwekkende wereld heeft niets te betekenen, alleen u, uw gevoel, uw woord, uw 'ja', uw liefde, uw rechtvaardigheid, uw welwillendheid, de liefde, de liefde, de liefde. Ziet u? En u bent bouwende, bouwende, dragende.

Geef, en u ontvangt; dát is het. Moeilijk? Is het niet mooi nu?

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, zou u nu kunnen vertellen van de Graal, wat de eigenlijke betekenis daarvan is?'

De Graal?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, in de encyclopedie staat van ... Dan willen ze die schaal ...'

Een vijftigste deel of een zestigste deel van de katholieke kerk. En nog iets erbij. Meer niet.

Wij kennen geen gralen aan Gene Zijde.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heeft geen betekenis dus.'

Ja, betekenis voor hier. Een graal, een graal, een graal ...

Wie heeft die woorden bedacht? Wie heeft die sekte, dat gevoelsleven opgebouwd? U kunt reeds een vergelijking maken met hetgeen wat ik u zeg. Wat is een graal, wat is een graal? Een soort sekte, soort gevoel, godsdienst. Daarvan een deel van katholieke kerk, het protestantisme, het soefisme, en haalt u maar meer sekten erbij, en u rammelt dat maar goed door elkaar, en dáárna doet u dat dekseltje open, en dan kijkt u wat er nog van over is; en dat is de graal.

Vreemd?

(Mevrouw reageert.)

Dank u.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Een beetje harder, want men wil u daar ... Er staat een 'oor' (microfoon) in de zaal. Hierzo.

(Mevrouw in de zaal): 'Het is een genade, zegt men, dat als men in dit leven is, dat men niets meer weet van zijn vorige leven?'

Is geen genade.

(Mevrouw in de zaal): 'Is het geen genade?'

Waarom?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat je anders krankzinnig zou worden van wroeging, van alles wat je kwaad hebt gedaan.'

Wat geeft het als u weet dat u vroeger vijftig moorden hebt gedaan en u doet het nu niet meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan kun je toch niet verder leven, als je zo ...'

Jawel. Als u nu ... Als ik nu een moord doe, en ik zeg over vijf minuten: 'Ik heb het gevoel en het bewustzijn gekregen: dat doe ik nóóit meer', is de moord weg. Ik ga terug.

U bent natuurlijk angstig; wij hebben het over moord, moord, moord,

moord, moord. En u bent angstig voor moord. En doe het ook niet. Pleeg ook geen zelfmoord. Allemaal verkeerd. U remt uw toekomst, u remt uw voortgang, uw eeuwigdurend ontwaken; u staat stil, nietwaar, wanneer we het, wanneer we deze wetten, deze mogelijkheden kosmisch gaan bezien. U krijgt immers weer een nieuw leven, u wordt weer moeder, u wordt misschien rijk, u wordt een koningin of een prinses, u hebt alle middelen, alle stof op de wereld, u wordt bediend, u wordt ontvangen. Die ... iemand aan gene (zijde) zei: 'Ik vind die moord nog niet zó erg. Want ik heb hele mooie dingen gekregen na die moord en het gaat ...'

Voelt u? Hoe diep is nu de goddelijke rechtvaardigheid? Ik heb het verleden gehad over de goddelijke rechtvaardigheid, waar duizenden lezingen over zijn te geven, maar dan begrijpt u het niet meer.

Een moord is erg. Maar dan komen we in de goddelijke wet: hoe diep is God in Zijn liefde? Kunt u dat voelen? Ja?

Ik zei u, u hebt een moord begaan, twee, vier ...

Nú niet; u moet slapen vannacht. Nu niet; u bent vrij van moord. Schrik niet.

Maar u hebt die moord begaan, ik heb een moord begaan ... We hebben allemaal vermoord en gebrandsticht, moorden, moorden, moorden, moorden. We hebben mensen opgegeten, we hebben ze heerlijk gekookt.

En ná ... toen wij bewustzijn kregen, en ik zag daar, en daarin, het was in het oude Egypte, toen zagen wij dat ik daar een landloper, iemand op jacht ... Iemand deed mijn wild weg; ik schiet, ik vermoord hem. En in het volgende leven was ik een prins. Nu moet u eens goed luisteren. Ik had rijkdom, ik had bezit. Ik heb een moord begaan, en ik heb dat leven beleefd als armoede daar, ellende, in de bergen, in de bossen. Ik heb dát leven zelf weer aangetrokken als moeder, met moederlijk gevoel in mij. Voelt u? Ik kreeg het stoffelijk organisme; die levens kunt u volgen, en dan beleeft u eerst de wetten. Toen ...

Ik heb dat gezien, mijn broeder, leerlingen. Ik zeg: kijk, daar waart u dat, armoedig, ellendig, in de bossen, in de nacht, geen huis, onder de grond. U hebt een moord begaan. We gaan nu zes eeuwen verder, en we komen in een mooi leven, in een paleis, en daar vinden wij die ziel terug, als een prins. Enorm veel bezit van de aarde. En dat is de moordenaar uit dát leven.

Vóél't u dat God u alleen maar het leven laat baren?

Hij moest eerst terug in het mannelijke organisme. In de derde graad: dat was het eerste leven. Weer een leven na tweehonderd jaar. Na driehonderd jaar weer een leven. En toen kwam hij in het moederschap, en toen kon hij eerst goedmaken. Dat lag, dat gaat terug, achthonderd, negenhonderd jaar terug.

In die andere levens was hij weer rijk en alles. Dus God – voelt u? – God

nu ... De rechtvaardigheid van een wet. Het gaat niet om uw moord, om uw bezit van de aarde, maar om het moederschap.

U krijgt rijkdom, u krijgt bezit. U dankt God zelfs voor de moord, als u het weten wilt, als u die wetten leert kennen.

Maar u doet het niet, want u zult zich niet vergrijpen aan het leven. Het is uw eigen leven; het kan uw kind zijn, het kan uw vader zijn. U zult niet doden. Dat is de wet die u remt. Die plaatst u in de duisternis.

Maar voelt u hoe diep de goddelijke rechtvaardigheid is? En dat dit bezit menselijk is? En dat u zomaar daar binnenwandelt? Voelt u wel? En dat God geen mensen kroont en zegent, als een koningin, als een keizer? Het prinsenschap, het adelschap heeft niets te betekenen; het gaat, voor de ruimte zijn wij alleen vader en moeder. Dat zijn de wetten. Is het niet eenvoudig?

(Tot een mevrouw in de zaal): Slaapt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik was nog niet klaar met vragen.'

Dan gaan we weer beginnen.

Gaat u door.

(Mevrouw in de zaal): 'Als nu sommige mensen in dit leven opeens een flits krijgen van wat ze vroeger hebben gedaan of gezien, zo duidelijk dat je het haast niet vertellen kan, maar dat je het voelt, het is zo voelbaar ...'

Innerlijk weet.

(Mevrouw in de zaal): '... dat je het als het ware zou kunnen neerleggen.'

Ja, en wat nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat wil dat zeggen?'

Dan hebt u een flits beleefd van uw vorige leven. En dat is niet zo eenvoudig om dat vast te stellen. Maar, u voelt wel, u draagt het gevoel, het bewustzijn van twintig, dertig levens bij u. Die zijn bewust.

U hebt honderdduizend levens gehad, die maken deel uit van uw gevoel. Nu krijgen we zeven diepten van gevoel, en het hoogste, de zevende, het dagbewustzijn in het onderbewustzijn ... Voelt u waar dat naartoe gaat?

Wat is nu ruimtelijke psychologie? In het dagbewustzijn van uw onderbewustzijn, daaruit teert u. En u leeft in dagbewustzijn. En dat heeft niets te betekenen. Het dagbewustzijn ...

U kunt brood bakken, en u kunt uw werk doen, maar u leeft in uw onderbewustzijn. U leert niets. Want u hoeft niets te leren, u hoeft alleen gevoel op te nemen, de dingen steeds ijler, geestelijker, mooier, harmonischer doen; dát is het fundament leggen voor uw geestelijke ik. Is het nu niet eenvoudig?

En als u dat altijd goed doet, en aanvaardt, u vecht ook niet voor een ander ... Ik ben niet bezig om ú te dienen, want ik dien mijzelf. Is dat duidelijk? U doet altijd en altijd weer alles voor uzelf.

Indien u alles kunt opvangen ... Indien u wordt gehaat, u krijgt leed, u krijgt smart; als u niets terugdoet, dan bent u de geestelijke bewuste die fundamenteen legt. Voelt u wel?

Wanneer u in de sferen komt en u zegt: ik ben zó geslagen, Onze-Lieve-Heer! De mensheid wordt geslagen, maar er wordt niemand geslagen. Voelt u?

Er is: 'Die kinderen zijn zó ontzettend ziek'; is mogelijk, maar God heeft er niets mee te maken, geen geestelijke wet, geen ruimte, geen Christus, dat bent u allemaal zelf. Is het niet eenvoudig? En schrei nu maar niet, en schreeuw nu maar niet; niemand kan u helpen, want u moet daar eerst af. En nu moet u dat ver-zieken of beleven, maar u moet eruit.

U moet uit de homoseksualiteit naar het moederschap. Dat kind kan kreunen en zeggen: 'Hoe kan God mij zó maken?' Die kinderen zijn er op de wereld, en die schreien en schreeuwen en jammeren: 'Hoe is het mogelijk? Hoe kan God zó rechtvaardig zijn? Is God rechtvaardig? Is er een God? Ik ben geen man en ik ben geen moeder.' En dat is een natuurwet. En u moet maar schreeuwen en u moet maar huilen ... Want u moet erdóór. Zo lief is God.

Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik bedoel die flitsen, die zo'n persoon dan krijgt. U zegt dat het niet gebeurt als er geen diepe betekenis aan verbonden is. Wat is dan de diepe betekenis van een flits? En dan is het opeens voorbij en dan wéét je dat het zo is. Wat is de diepe betekenis?'

Dat is een deel van uw gevoel, dat vanuit uw onderbewustzijn het dagbewuste menselijke nadert. En dat neemt u nu op door uw persoonlijk denken. Voelt u wel?

De persoonlijkheid is hier sprekende, put uit de diepe ondergrond, het gevoelsleven – dat is de kosmos in u – en daaruit komen gevoelens. En dan is dat ... U noemt dat een flits. En die flitsen verstoffelijkt u. Of die flitsen die vertegenwoordigen iets, betekenen iets, en dan zijn ze weer weg. Dan hebt u iets beleefd van uw onderbewustzijn, en dat is natuurlijk, vanzelfsprekend, u hebt nu contact met uw vorige levens. Voelt u wel? En dan gaat u er maar niet op in, want dát is het, dát.

Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik dank u vriendelijk.'

Tot uw dienst.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Om nog even op uw vorige vraag, beantwoording terug te komen. U sprak erover dat de Bijbel aan de andere kant geen betekenis heeft. Heeft ook de doop en het lid zijn van een of ander kerkgenootschap dan geen betekenis aan de andere kant?'

Niets. Kerken hebben geen betekenis aan Gene Zijde. Er zijn aan Gene Zijde geen kerken; er is alleen leven. Voelt u dat dan niet?

(Meneer in de zaal): 'Dat is precies als ik het aanvoel, ja.'

Goed zo.

Maar voelt u weer dat alles eenvoudig wordt? U kunt het ook niet bebid-den. De mens is hier angstig.

Ik heb, ik moet altijd scherp spreken. Waarom? Dit is nieuw, dit is nieuw voor de mensheid. En dit lijkt hard, maar het is niet hard. Maar u voelt wel, wij dringen tot de kern door. Eindelijk krijgt u de waarheid. U kunt de we-reld over gaan; u hoort dit niet. Er is geen mens op dit ogenblik op aarde die dat bewustzijn peilt. Dat kan alleen Gene Zijde. En u kunt mij duizenden vragen stellen. Probeer het. Test mij.

(Tot de zaal): Nog meer?

Waar bent u? Komt u hier alleen om te luisteren?

(Tot iemand in de zaal): Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Een paar lezingen terug, een paar, misschien drie of vier, weet ik niet precies meer, maar daar wou ik nog eens op terugkomen. Toen heeft u gezegd tegen iemand hier: u leeft maar gewoon door en u trekt u nergens wat van aan.'

Van de oorlog niet, nee.

(Meneer in de zaal): 'Nee, en ook niet ...over politiek had u het; ook niet aan doen. Dat is allemaal goed en wel, maar ik hoop dat ik u zeggen mag, dat ik vind dat u het toch enigszins verkeerd uitdrukt voor de mensen. Want ik zou graag willen dat u meer naar voren had laten komen dat God van ons de daad verlangt. En als we de daad doen, dan moeten we ons toch nog zoveel van het maatschappelijke leven aantrekken, dat wij gaan streven naar een betere samenleving, waarin we als mensen kunnen leven. Maar dat zei u niet. U zei toen zonder meer, dat ik een indruk moest krijgen: u trekt u maar nergens wat van aan, en je leeft je eigen leventje maar, als je maar goed leeft.

Maar het is toch, het gaat toch hierom: als God de daad van ons verlangt, dan moeten we streven naar een betere samenleving?'

Goed. Dat heb ik verteld. En hebt u dat niet begr(epen) ...

(Meneer in de zaal): '...tenminste, of ik u daarin verkeerd begrepen heb ...' Hebt u.

(Meneer in de zaal): 'Als ik het zeggen mag, ik vind dat u u enigszins verkeerd uitgedrukt hebt. Dat vind ik gevaarlijk voor de mensen. Dat ze dan maar denken: nou, ik doe maar nergens meer aan, ik kom hier alleen maar op de lezingen. En dat vind ik niet goed, alleen hier op de lezingen komen. Nee, we moeten het werk doen. Wij moeten het werk doen. En dat is het streven naar een betere samenleving.'

Ik ben, we zijn bezig ... U hebt hier een drie-, vierhonderd lezingen kunnen volgen, en ik praat altijd en ik zeg altijd hetzelfde. Ook toen.

Wij hadden het over de maatschappij, het ging over moorden, het ging over politiek en over al die dingen, en toen heb ik gezegd: bemoeit u zich daar niet mee. Die aan politiek heeft gedaan, die zit nog in het gevang. God heeft met politiek en met die maatschappij niet te maken. Nu moet u gaan denken: wat kan ik dan doen? Wat moet ik doen?

U moet geen maatschappij opbouwen, want u bent in bedrog, in leugen, in afbraak, in moord, brandstichting. Wat wilt u daarin bereiken? Wat wilt u daarin gaan doen? Dat bedoel ik.

(Meneer in de zaal): 'Nee. Is het niet onze plicht, nu we hier op aarde leven, dat we hier, hoe moet ik het noemen, een koninkrijk Gods krijgen? Daar moeten we toch voor werken?'

Dan gaat u praten met de mensen en zegt ... Dan kunt u alleen zeggen: hebt u de Bijbel? De Bijbel begint met onwaarheid.

De Bijbel moet u de mensen afnemen. Die dingen dan, die foute dingen, onwaarheden, die verkeerde wetten. En dan gaat u de mensen vertellen en overtuigen dat er een hiernamaals is. Meer behoeft u niet te doen. Alles nu wat stof heeft, is rottend slecht, door bloed, door verdierlijking opgebouwd; dat is uw maatschappij. En daar houd ik onze, mijn kinderen, leerlingen, uit. Zij moeten zich niet met de maatschappij bemoeien; dat is afbraak.

En wilt u mij daarin hebben, en ook de mensen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dat is het.

(Meneer in de zaal): 'Maar in een van uw boeken hebt u toch ook aangehaald dat ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): '...Bellamy is goed.'

Ja. En wat is dit?

(Meneer in de zaal): 'Juist. En dat is toch ook maatschappelijk?

Goed.

(Meneer in de zaal): 'En daarnaar streven, en daaraan werken, vind ik, dan doen we wat God van ons verlangt: in de daad overgaan. Dus, daarom bedoel ik, we hebben toch wel met dat maatschappelijke leven te maken?'

U leeft in de maatschappij.

(Meneer in de zaal): '...te streven naar een goede samenleving?'

Mijn lieve kind, voelt u dan niet wat ik bedoel? Als u mij, als u André naar het front stuurt om Rode-Kruissoldaat te zijn, dan dient u toch? Nietwaar? Is dat dienen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat doen wij niet.

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Wij halen u niet uit die linies, om u weer naar een dokter te brengen om u gezond te maken, en wéér weg te sturen. Wij bemoeien en willen met die marteling niet te maken hebben.

En wat u nu in die maatschappij ziet ... Die maatschappij heeft voor Gene Zijde niets te betekenen, hoewel ... want, ik zeg hier, ik spreek daar, alléén vader- en moederschap. U hoeft alleen maar te leven voor uw vader-zijn. Maak die taak af. En praat nu ten opzichte van de geestelijke, goddelijke wetten. Meer hoeft u niet te doen.

(Meneer in de zaal): 'Wat bedoelde u dan met Bellamy?'

Bellamy is goed, jazeke.

(Meneer in de zaal): 'Nou, wat bedoelt u daar dan mee?'

Maar Bellamy is de stoffelijke graad voor het maatschappelijke bewustzijn. Dat is een stoffelijke kern. Meer niet.

(Meneer in de zaal): 'Dat bedoel ik. Dan mogen we daar toch aan werken?'

Doet u dat maar. Maar blijf uit álles wat de maatschappij bezit, want u komt tot leugen en bedrog, u staat voor onrechtvaardigheid. Dat kunt u toch niet oplossen nu?

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar, nog even. Als wij ons geestelijk, ons in het geestelijke leven begeven, zoals we hier nu zijn, dan moeten we toch uitleven? En als we dat uitleven, dan komt toch vanzelf die drang dat we naar een maatschappij willen gaan streven, waarin we als mens voor en met elkaar kunnen gaan leven?'

En hoe wilt u dat doen in de maatschappij?

(Meneer in de zaal): 'Hoe? Op een zo goed mogelijke manier.'

Dan bent u klaar. Dan gaat u daar maar aan beginnen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, daar ben ik aan bezig. Ik, voor mij, ik streef naar economische gelijkheid. Dus ik ben er, naar mijn gedachten, aan bezig.'

Kijk, wij kunnen geen maatschappij opbouwen. Waarom niet? Omdat het bewustzijn van uw volk, uw massa, nog onbewust is, voor de stof.

(Meneer in de zaal): 'Die wil ik trachten bewust te maken, ja.'

Goed, daar kunt u aan werken. Maar ik zeg u: het is één en ál, honderd procent onrechtvaardigheid, leugen, bedrog. Voelt u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En u zult vijfhonderd jaar moeten leven, wilt u een kern bereiken. Het komt toch niet uit uw maatschappij. Het komt van Gene Zijde straks. Ziet u?

U kunt ... Natúúrlijk. Voelt u dan niet wat ik bedoel? Voelt u dan niet dat u met uw spreken, uw handelen en uw daden de geestelijke graad wilt beleven voor deze bewustwording? Dat wilt u doen. Heb ik toch niets op tegen?

Dat kunt u doen. Maar ik zeg u: uw maatschappij is onrechtvaardig. U botst.
(Meneer in de zaal): 'Daarom streef ik naar rechtvaardigheid.'

Dat kunt u doen. Ik zeg toch niet tegen de mensen dat ze onrechtvaardig moeten zijn?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dat ligt er, dat ... Die brón, die bron leeft hier, u staat er middenin. En dan kunt u gaan denken. Wat ik u zeg, dat is de geestelijke kern van de stoffelijke daad die u doet. Ik geef u de geestelijke ontleding voor uw stoffelijk denken en voelen, voor deze maatschappij, waar u in leeft. Is dat duidelijk? Dan hebt u toch alles?

U zegt wel ... U zegt 'nee', dat bedoelde ik. Maar ik geef u de geestelijke ontwaking, de geestelijke rechtvaardigheid te zien, het geestelijke aanvoelen, het geestelijke denken, ten opzichte van Christus en uw godheid in deze maatschappij. Dan ziet u toch immers wie onrechtvaardig is? En wanneer u die onrechtvaardigheid kunt oplossen, doet u dat toch?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is juist.'

Nou, meer is er toch niet?

(Meneer in de zaal): 'Daar wil ik aan werken, ja.'

Dus u moet mij begrijpen, en ik zeg weer niets anders, maar dát is de kern. In deze chaos, waarin u leeft, is geen geest uit de eerste sfeer, een meester, die kan niet voor burgemeester gaan spelen, noch voor koning, noch voor keizer. Want dat kan niet, dat doen wij niet, omdat wij (dan) met onrechtvaardigheid hebben te maken. We blijven eruit. U gaat u bezoedelen.

Dus u loopt door de maatschappij en u denkt en u praat; en dat is het hoogste bezit dat u hebt. Een taak te vertegenwoordigen als minister- president hier, voor u, dat kunt u niet meer als u die boeken leest. Ziet u? En wat wilt u nu?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat is ook mijn bedoeling niet.'

Nee, maar wat wilt u dan? Maar wat wilt u dan hier als kind, als enkeling in de straat beginnen?

André zegt: ik sta machteloos. Ik sta met mijn vierentwintig boeken, met mijn lezingen, met mijn kunst, met de wijsheid, ik sta machteloos. En wat wilt u?

Ik sta machteloos. Ik geef u slechts het weten. Ik verbeeld me niet dat ik u iets geef. Ik weet wat ik u geef. En nu kunt u beginnen. En zo beleeft u de maatschappij. U daalt af vanuit een bewust denken en voelen naar deze onbewuste massa, en u zegt iets. En dan gaat u maar door. U doet niet mee aan dat handelen; dan bent u al een kind van deze tijd, een kind van die massa. Begrijpt u dat niet? Gaat u maar door.

Maar de Bellamy die wil alleen stoffelijke fundamenten leggen voor maat-

schappelijk geluk, en niets anders.

(Meneer in de zaal): 'Daar moeten we toch ook naar streven?'

Is toch heel eenvoudig.

(Meneer in de zaal): 'Als het goddelijke in ons zit, moeten we dat toch uitdragen?'

Als u toch meer kunt verdienen in deze wereld, doet u het immers?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Als u het niet deed, en u zegt 'ja', als u ... Maar de geestelijke wet zou u andere dingen kunnen vertellen. Wanneer u morgen een prachtige taak krijgt, van vijfhonderd gulden in de week, nietwaar, waarom zou u het niet doen? Maar u hebt daar met bedrog te maken; doet u het nu nog?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat wil zeggen ...'

Als ik die vijfhonderd gulden maar heb.

(Meneer in de zaal): '...kan verdienen met een vuil ... kan mijn werken doen, nou, dan absoluut weiger ik het.'

Dan is het in orde. Ziet u? Dan bent u bezig om niet deel te nemen aan die afbraak, ten koste van uw eigen bezit. En nu, gaat u maar eens kijken naar de mensen, waarvoor de mensen zich geven.

Wist u niet dat u de mens kunt kopen voor tien gulden, voor vijf gulden? Dat wist Christus ook, want ze hadden Hem verkocht.

Bent u nu tevreden? Nog niet.

(Meneer in de zaal): 'Ja, enigszins wel, maar ...' (gelach)

Ja, maar ik blijf ...

(Meneer in de zaal): '...niet helemaal tevreden.'

Als u dat niet voelen kunt ... Er is niets anders. Voelt u?

De anderen zullen het voelen.

(Tot de zaal): Begrijpt u dit?

(Zaal): 'Ja.'

Praat met deze mensen. Ik kan hier niet bij stil blijven staan. Want ik geef u de kern, de wet. En het is heel eenvoudig: u gaat vanuit uw leven deelnemen aan maatschappelijke opbouw. Nietwaar? Dat doen toch meer mensen? En er zijn ...

(Meneer in de zaal praat erdoorheen.)

Ja, wacht even. Als ik spreek, houdt u uw mond, en als u spreekt, zwijg ik.

Er zijn miljoenen mensen bezig, eerlijk en braaf, voor maatschappelijk bewustzijn. Er waren miljonairs op aarde en die dienden de massa. Ziet u? Het is mogelijk.

En, begrijpt u dit niet? Wat wilt u dan nog meer weten?

(Meneer in de zaal): 'Nee. Weten? Ik wil dít alleen hebben. U zegt, de mensen begrijpen het. Dan hoop ik dat ze het zó begrijpen zoals ik het be-

doel, dat wij niet moeten stil blijven staan ...(niet te verstaan) eigen leventje moeten leiden, nee, dat – het integendeel – onze plicht is, om te werken aan de opbouw van een nieuwe samenleving, waarin we als mensen kunnen leven.’

Alleen voor ...

(Meneer in de zaal): ‘...bedoel ik, alleen dat de mensen dát dan moeten begrijpen.’

Alleen, kind, voor het goede. Die chaos, die afbraak, dat rottende onrechtvaardige, willen deze kinderen niet mee te maken hebben.

Begrijpt u het nog niet?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat begrijp ik wel. Maar ik zou hier weer verder op door kunnen gaan ...(niet te verstaan), maar dan blijf ik te lang aan de gang.’

Helemaal niet te lang. Maar in twee seconden kunt u dit begrijpen. Ik zeg het u duidelijk ...

(Tot de zaal): Is het duidelijk?

(Zaal): ‘Ja.’

En u vóél't het niet. Nu neemt u de tijd om daar in te komen. Of u zegt: ‘Ik begrijp u niet.’ Dan neem ik het. Dan zal ik ...

(Meneer in de zaal): ‘Het is mogelijk dat u mij niet begrijpt. Dat weet ik niet.’

Dan ga ik terug, en dan ga ik mij in die veertien dagen gereedmaken om u te begrijpen. Voelt u wel? Maar ik begrijp u.

(Meneer in de zaal): ‘Maar ik bedoel in elk geval het goede, hoor.’

Weet ik. Weet ik. Zie ik. En dat is wáár. Maar ik wil u uit die onrechtvaardige bron houden. U hoeft ...

(Meneer wil iets zeggen.)

Weer mond dicht houden.(gelach)

U hoeft zich niet te bezoedelen door die onrechtvaardigheid, die afbraak, die leugens.

Er zijn miljoenen mensen, zitten nu in de gevangenis, die moeten eruit; maar díé daar, waar u dan voor dient, díé moeten erin. En wilt u dáár nu voor gaan dienen? Dat is alles maatschappelijk voelen en denken. Heel uw maatschappij, heel uw volk, als kern, als bewustzijn, is rottend slecht; ook al schrijven wij in ‘De Volkeren der Aarde’ dat uw volk het hoogste bewustzijn bezit, voor Europa. En dat is waar weer. Maar u moet gaan leren denken.

(Meneer in de zaal): ‘Juist, de maatschappij is slecht en rot. Maar daar moeten we juist op wijzen, op die oorzaken, waardoor dat komt. Dat bedoel ik.’

Dat zég ik toch. Ik zeg: u gaat praten vanuit uw bron. En u zegt tegen de mensen en de maatschappij: zó moet dat gebeuren, en niet zó. Meer hoeft

u niet te doen, nietwaar? En dat zei ik al voor vijf minuten terug, toen wij begonnen, en toen begreep u het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'We hebben nog zoveel werk aan onszelf, dus hoe kunnen we de maatschappij verbeteren?'

Nee, maar, kijk ... Ik zei u in het begin: kunsten en wetenschappen blijven op aarde. U gaat aanstonds uit die maatschappij. En die maatschappij heeft voor Gene Zijde niets te betekenen. Het gaat alleen maar om een beetje geluk. Maar dat geluk leeft er nu ook. Voelt u wel?

Ik sprak over stoffelijk karma. Het gaat over toekomstbewustzijn. Ik had het over lichamelijk karma, geestelijk karma. Dat wil zeggen: wanneer u het gevoel niet hebt om voor bankier te spelen, advocaat, een dokter, dan moet u zich die studie eigen maken. Maar u komt er niet. U hebt geen hoofd, zegt men. Neen, u hebt het bewustzijn niet voor die stof.

Dus u begint aan uzelf. En naarmate u aan uzelf begint, komt de maatschappij met u tot bewustwording. Maar u behoeft het niet te gaan zoeken. Dat wil dit kind wel, maar dat doen wij niet, wij laten het leven tot ons komen. Wij gaan de mens niet zoeken om de mens te overtuigen, de mens komt tot óns.

Wij vinden een naald in een hooiberg, in uw levenszee. En dan vindt één kind ... Onder de miljoenen mensen op aarde is er één die schreeuwt en vraagt. Dat kind roept mij. Dat kind stuurt naar de ruimte.

U zegt bidden. Bidden; bidden, heb ik gezegd, helpt ook niet. Neen, niet voor het sterven, niet voor díé wetten, niet voor díé wetten. Maar wanneer u hulp nodig hebt, kunt u bidden, kunt u vragen. En dan hoeft u niet: 'Vader' en 'Vader' ... Maar wanneer er komt in uw gebed, het Onzevader, 'en leid ons niet in verzoeking', en u bidt het ene Onzevader na het andere; dat helpt u niet, want dan komt u al tot de afbraak in uw denken. Uw gedachten gaan niet hoger dan de bezieling die het gebed bezit, het gevoel.

Maar wanneer u ernstig denkt en u leeft in strijd, in smart, in leed, en u hebt ... U bent dus vrij innerlijk, en het is mogelijk, dan is, op hetzelfde ogenblik is er reeds gevoel in u. Dat is de bron, de Albron. Die stuwt u onmiddellijk.

U behoeft geen meester te hebben die u bezielt.

Wanneer we moeten gaan spreken, is die meester er nodig, is die meester noodzakelijk. Want nú, André had er niet aan kunnen beginnen; wij moeten het doen.

Maar wanneer u als mens buiten het mediumschap om geluk, liefde, alles wilt beleven, dan krijgt u dat onherroepelijk, óf er remt iets in u, en dat is uw karma. Voelt u wel?

En zo kunt u doorgaan. Steeds verder, steeds dieper, dieper, dieper. En

dan komt u vrij, dan komt u vrij van de Bijbel, van het laatste oordeel – God verdoemt niet – en duizenden en duizenden onwaarheden, Adam en Eva, en gaat u maar door.

Dan bent u niet in de Bijbel, maar u komt buiten de Bijbel, en u beleeft de goddelijke wetten, waardoor de Bijbel is geboren, de mens althans. En zo komt u al ... En zo komt u vrij in Moeder Natuur. U moet de aarde loslaten. Ziet u?

Maar wanneer u wilt dienen op geestelijke afstemming, dan bemoeit u zich niet met deze duistere zaken waarin u leeft. Kijkt u naar de mens? O nee. Kijkt u daar maar naartoe? Nee. Kan ik dáár iets doen? Nee. Want het bedrog staat voor u. Wat wilt u? Dienen? Praten? U bereikt die mensen niet. U moet uw maatschappij, uw parlement, uw universiteiten, die moet u waarlijk ondersteboven kunnen gooien, al die fundamenteen moet u afbreken, en dan legt gij de uwe er neer. Kan dat?

Dus u leeft nu, u praat ... Wanneer u de mens ontmoet, dan ...

Ik begrijp niet dat de mens zich nog met stoffelijke opbouw bemoeit. Ook al leeft u in de grond, onder een bodem, wanneer u het bewustzijn bezit als man en vrouw, dan hebt u het hoogste geluk van de ruimte, en God en alles, en de aarde erbij.

Want het ligt niet in stoffelijk bewustzijn. Als u goed leeft – voelt u? – en zuiver bent, rechtvaardig bent, en dát kind is ziek en het is een karmische ziekte, wat wilt u dan veranderen? Ik zei toch zo-even ... U denkt dan niet ... Ga eerst door de moord, door de ziekten. Er is niet één mens op aarde, of die mens leeft in oorzaak en gevolg en karmische wetten.

Als u narigheden hebt, uw man is niet goed, uw vrouw is niet gelukkig, u wordt geslagen en getrapt, dan leeft u in karma. En zo is het. Hebt u, verdient u niet genoeg? Dat is de stoffelijke psychologie. Verdient u niet genoeg? Benijdt u die man daar, die dokter, of die advocaat, of die bankier, die het zo goed heeft? Die bankier? Hebben ze het door waarheid, hebben ze het wáárlijk verdiend, dan is het prachtig. Maar u hebt het niet? Dan zult gij u dat stoffelijke bewustzijn eigen moeten maken. Voelt u wel? Moet ... U wilt voor, u wilt straks ...

De Bellamy zegt dat en dat en dat. Maar in 'De Volkeren der Aarde' staat er: straks krijgt u het koninkrijk Gods. Wanneer de mens, de massa ... Wanneer er geen oorlog meer nodig is, geen angst meer, dan kan uw goud worden gebruikt voor huizen, paleizen voor de mens.

U hoeft straks, de mens over duizend jaar die hoeft niets meer te doen, want de atoomenergie die doet alles. U hoeft alleen nog maar te eten en te drinken en naar de wetten, naar het leven te kijken van God. Voelt u? Maar dat komt vanzelf.

Nog iets?

Dat is heel diep, maar heel oppervlakkig. Heel naïef is het stoffelijk leven.

Uw Amsterdam, en een stad, is ontzagwekkend naïef, kinderlijk naïef, dom. Voelt u? Men smijt het de ruimte in, maar men vergeet ... Men krijgt alles stoffelijk toebedacht. Daarvan zeg ik, daarom zeg ik immers, vertel de mens van het leven achter de kist; en gij hebt duizenden steden en maatschappelijk bewustzijn overwonnen. U stijgt over dat maatschappelijke voelen en denken uit, wanneer u zegt: achter de kist is er leven, u komt terug. Meer hoeft u niet te doen. Dat wordt de stoffelijke opbouw.

Laat die stoffelijke afstemmingen, die mensen het zelf doen. U brengt véél meer. Doe ... Is dat niet zo? U brengt de geest. U laat de mens spreken. Ziet u? Wees meester. Maar doe niet mee aan die lage dingen. Daarvan zeggen wij: wilt u, wilt u ...?

Als de mens vraagt: u kunt toch die soldaat uit de linie gaan halen en verzorgen? U hebt toch liefde? Nee, doen wij niet.

Wij beginnen immers niet meer aan een taak die men onder onze handen verbrijzelt en vernietigt? Wij willen met marteling, met onrechtvaardig, onbewust denken niet meer te maken hebben.

En wanneer u altijd zorgt, in uw stof, wat u ook doet, om daar de rechtvaardige, harmonische kern uit te halen, dan leeft u reeds geestelijk. En dat is geestelijk, maatschappelijk, stoffelijk denken en voelen. Dat staat duizendmaal hoger dan de mens die zich druk maakt voor de maatschappij, om die maatschappij nu eens te veranderen. Voor wie? Voor wat? Verander uw geest. Want achter de kist hebt ge geen maatschappij meer. Het leven wordt nu heel eenvoudig. Want, bemoei u niet met die afbraak. Ga door het leven, en zing en lach, wees opgewekt en wees gelukkig; ook al bent u ziek, ook al wordt u geslagen, dan nog, u bent uzelf. Staat dat niet duizendmaal hoger?

(Iemand in de zaal reageert.)

Dank u.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelandus, mag ik nog één vraag stellen?'

U kunt zoveel vragen stellen, want deze mensen vragen mij niets.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar wat betreft uzelf, vindt u dat erg?'

Mij?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik bedoel ... Ja. U zegt, op karma doorgaande, dat wij in het leven geen mens ontmoeten, of we hebben in vorige levens ze ook ontmoet. Nu praat u voor ons eens in de veertien dagen; hebt u ons nou in al die andere levens ook ontmoet? Dat wou ik u vragen.'

Er zijn mensen hier die ... Er zijn hier, er leeft hier ... Er is één moeder van mij, en een broeder en een zuster, die zitten hier in deze zaal. En dan moeten

we terug ... (blijft even stil) ... achtentwintighonderd jaar terug, en die zijn hier, en die volgen mij reeds jaren. En ik kijk de moeder niet aan. Ik ben wel lief, en ik kijk. André heb ik verboden om ... niets te zeggen, ziet u?

Aan Gene Zijde is mijn moeder een wét. En wanneer ik die wet niet liefheb, dan bereik ik mijn moeder, en mijn vader, ook niet. Ik heb met die levens niets meer te maken. Nú, waarin ik nu ben, dat is het absolute.

Maar er zijn hier meer mensen, ook van André, en ook van u ... Ik zou u kunnen zeggen: kind, daar zit uw ziel, uw leven. Maar dat leven behoort nu een ander toe. En dat is nu geen man, maar dat is óók een moeder. En die moeder die gaat terug om even het kinderlijk mannelijke bewustzijn te krijgen, en dan komt die ziel, straks, dus over zoveel jaren, bij u in de sferen, en dan staat uw leven voor u. Ja.

Ja, die dingen die kunnen wij u wel vertellen, maar dan leeft u niet meer. Wanneer u dat allemaal weet uit het verleden, dan vergeet u het nú. En dít is het. Ook al leeft u in smart, ook al leeft u in leed, ook al wordt u geslagen, dít is het absolute.

Want wanneer u met mensen niet had te maken, u ... De mensen die u liefhebt, hebben u bedrogen, hebben u geslagen, maar u hébt met die mensen te maken. En alleen hieruit stijgt de eigenlijke bron omhoog, indien ú maar niet slaat, indien ú maar niet bedriegt. Dat is dus ruimtelijke zekerheid.

U kunt geslagen worden, u kunt leed hebben, u kunt smart hebben; ons zegt het niets, want u leeft, u bént er. En die u niet begrijpt: praten. Willen ze niet luisteren: zwijgen. Totdat de ziel gaat vragen. Is het niet eenvoudig?

En wat is er nog meer van mij hier? (Gelach in de zaal.)

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, wanneer de ouders niet meer dan twee kinderen krijgen ...'

Wanneer de ouders ...?

(Mevrouw in de zaal): '...niet meer dan twee kinderen krijgen, dan is dat om de graad in stand te houden.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar is het nu omdat die kinderen aan de ouders moeten goedmaken, of moeten de ouders toch aan de kinderen goedmaken?'

Wanneer vader en moeder twee kinderen krijgen, dan is dat goedmaken, óf het is dienen. Er zijn immers ook vaders en moeders op de wereld die klaar zijn, klaar?

André is nu hier, hij was – ik kom op uw vraag terug – hij was in de eerste sfeer. Dit leven komt uit de eerste sfeer en werd Jozef Rulof.

Dáár heette het Dennis Lefton, daarvoor. Het was in Londen. Het was een astronoom. Een astronoom die zich te pletter liep tegen de ruimte. En nu kent Dennis Lefton, en André, en Dectar, die kennen de ruimte. Ook al

kunnen wij dat aan de wetenschap nog niet kwijt, ú hebt het. Dus die Dennis Lefton ging verder.

Nu zouden wij die kinderen aan kunnen trekken ... Er is niets meer aan te trekken voor ons, voor hém, want hij is vrij; en kunt u ook niets meer aantrekken.

Het kind dat André kreeg, beleefde alleen de geboorte en het aantrekken, en ging terug. Dat heeft hij moeten aanvaarden.

Dus u kunt dienen. Wij hebben gediend. Er leven dus vaders en moeders voor hunzelf om terug te keren, (maar) ook om te dienen, om die graad ...

U bent moeder, u hebt het organisme, dus: óf u kunt bevrucht worden door de schepper, én u kunt dienen, u geeft aan een ziel het leven.

Nu is dat een schande, en nu is dat verschrikkelijk, u bent niet gehuwd, of u bent dit niet, maar straks is het allernoodzakelijkste ...

Over honderd jaar begint ... vijfenzeventig jaar, wanneer het directe-stemapparaat klaar is en de meesters spreken, voelt u wel, dan leggen de meesters de fundamenteën voor de Universiteit van Christus. Maar dan móét elke moeder baren. Gehuwd of niet gehuwd: báren. Want dat is de allerhoogste, goddelijkste wet die er is. Voelt u wel?

En als u dat hier in de maatschappij beleeft, dan bent u geen moeder, dan bent u een slet, en u bent zwart, en u bent duister; omdat u niet gehuwd bent. Voelt u wel?

Alles gaat aanstonds overboord, alleen uzelf blijft er. Want uw 'ja' blijft eeuwigdurend 'ja'. En uw 'neen' 'neen'. Ziet u?

Moet u vastgelegd worden, de mens, moet een mens ... De maatschappij moet u vastleggen door uw naam, u bent gehuwd, maar voor de ruimte niet; u beleeft een wet, karmische wet. U hebt aan het leven goed te maken en te dienen, en voor uzelf om tot de ontwaking te komen.

Voelt u dat de geestelijke wet, de geestelijke rechtvaardigheid naast, maar boven de stoffelijke rechtvaardigheid staat?

Dat is natuurlijk allemaal angst. Want de mens is niet te vertrouwen. Dus wij hebben stoffelijke wetten gekregen en die zijn noodzakelijk nog. Maar later dan is uw woord wet. En u bent moeder en vader; nu baren. Ziet u?

Dan zal men daar zeggen: zeg, ga dat moedertje eens een kindje geven. En dan is het rein, dat is het hoogste geluk.

En nu, voor uw maatschappij? Wanneer u zegt: dat is slecht, en dat is smerig, en dat is vuil, en dat is afbraak, dan is dat voor God rein, zuiver, dienen, moederschap. Voelt u wel?

Wij kennen geen slecht, geen vuil-zijn, geen afbraak, geen vernietiging daarin. Wanneer het kind geboren is, en u, en dat kind ... Een meisje heeft een kindje, een meisje is zeventien, achttien jaar; is voor de wereld een slet.

En voor God is ze rein en zuiver. Voelt u?

Dat moet allemaal weg. En dat is uw maat(schappij), dat is nog onbewust-zijn. U leeft nog maar in een stoffelijke dwang.

Men vertrouwt u niet. Men gelooft u niet. Waarom? Omdat miljoenen vóór u de moeder alleen lieten met de kinderen. De vader moet dát doen, en dát doen. Dat zijn stoffelijke wetten. Nu de geestelijke, dan de kosmische, daarna eerst de goddelijke. Mooi?

(Tot iemand in de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, blijft er dan niets van die liefde-banden over tussen moeder en kind, of ...'

Als ik u zeg ... Blijft er niets over van moeder en kind?

Er zijn moeders die willen toch hun kind niet verliezen, nietwaar? Maar er zijn geen kinderen.

Waar gaan we nu heen? Wat leert u hier? U moet al die moeders ... Miljoenen vaders en moeders, dat zijn uw kinderen. Ik ben van u, u bent van mij. Ik ben een kind. Kunt u mij als uw kind aanvaarden? Kunt u mij nét zo, op honderd procent liefhebben, als het kind dat in u geboren is? Dat moet u.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kan ik niet.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kan ik niet.'

Nee, dat moet. U moet alles, álles moet u kunnen baren en liefhebben.

André heeft alles lief. Wij moeten liefhebben, al het leven liefhebben; aan Gene Zijde is er geen kind meer, geen kind-zijn meer. Dat leest u immers in 'Een Blick in het Hiernamaals'? Voelt u hoe ontzagwekkend zuiver en rein de moederlijke, de menselijke liefde wordt? U hebt immers nog niets, u hebt nog geen liefde?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik vind u ontzettend lief, maar ik kan het toch niet vergelijken met dat wat ik voor mijn dochter voel, voor mijn kind?'

Wat zegt u? U hebt mĳ lief? (Er wordt hartelijk gelachen.)

Maar u hebt mij niet zoveel lief als uw kind.

(Mevrouw in de zaal zegt): 'Kan toch niet?'

En dat moet.

Kijk eens, mijn kind, ik moet méér liefde van u hebben, omdat ik méér verdien. Ik heb méér bewustzijn dan uw kind.

Aan Gene Zijde hebt u de liefde voor het hogere bewustzijn. Als uw broeder, uw zuster, uw kind dáár is, dan zult ge mij alles moeten geven, want uw kind heeft het nog niet verdiend.

En we hebben niet dat kind, maar we hebben miljoenen mensen die we zullen dienen. Alles liefhebben. U komt dus in de universele liefde; u hebt het maar over menselijke liefde. En dan krijgt u de geestelijke liefde, dan

krijgt u de kosmische liefde, de ruimtelijke liefde, en daarna de Alliefde.

(Tot de mevrouw in de zaal): Houdt u een beetje van mij? (gelach)

(Mevrouw in de zaal): 'Heel veel.'

We zijn aards, we denken aards, we denken stoffelijk, we denken geestelijk, we denken kosmisch, we kunnen goddelijk denken. Waarom? Omdat wij op aarde leven, we hebben een taak te volbrengen.

André moest door dat denken heen. Voor hem ... U kunt ... Mensen die hem kennen ... Vraag het háár, aan de Wienerin. Heeft hij ooit zijn liefde geweigerd, aan wie dan ook?

Natuurlijk, de mens kan dingen vragen, u zoudt mij dingen kunnen vragen die ik niet kán doen. Dan komen wij in de rechten van een ander mens.

Maar hij staat open. Of u staat stil. U moet volkomen open kunnen staan voor alles. Wij hebben lief. En nu komt het eropaan of wij u kunnen helpen. Loopt u in die graad, in dat leven, in die toestand? Nee, u krijgt het niet. Nee. Nee. Nee. Nee. Ja, daar kan ik u meehelpen. Ziet u? Want u moet eerst uit die toestanden, die onbewuste werelden, die hardheden.

Maar hier hebt gij uw kind lief. En dat is eenvoudig, omdat dit bloed uw bloed is, en één dagbewustzijn uitmaakt. Maar het is zo groot, zo groot, zo diep, zo diep is het slechts. Voelt u?

Want u moet de mensheid kunnen liefhebben; en dan de ruimte, elk dier, elke bloem, elke boom, álles, leven, nacht, licht, wolken, de bliksem en de donder. Alles is door u geboren. Wist u dat? En dat moet u liefhebben, dat laat u leven. En dat spreekt tot u. Voelt u dat bewustzijn? En dan die liefde; die is ruimtelijk, die is hartelijk, rechtvaardig. En dan wordt u gedragen.

Tot kijk. Wij ontmoeten elkaar wel in die ruimte.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. U zei veertien dagen geleden, dat iemand die door eigen onvoorzichtigheid een ongeluk beleeft, zelfmoord pleegt.'

Ik zei: wanneer een mens onvoorzichtig is, nietwaar, en een mens heeft zijn zenuwen te beleven, en hij ziet niet waar hij loopt, dan is dat onvoorzichtigheid, nietwaar? Dat is een deelname aan zelfmoord. Dus dat is geen bewuste zelfmoord, maar dat is een weg bewandelen die niet door God is geschapen, maar door uzelf. U moet in deze maatschappij uitkijken, of u gaat toch, door uw nonchalantigheid, door uw onvoorzichtigheid, maakt u deel uit aan die zelfmoord.

En dan beleeft u ... En dan gaat u de grond in. Voelt u wel? Uw lichaam gaat de grond in, maar u wandelt nu toch in een sfeer, van licht. Maar u bent er niet. Want dáár ligt u. En u leeft nog twintig jaar. We zullen zeggen dat u aan Gene Zijde komt, nietwaar? Gaat u terug in de wereld van het onbewus-

te, dan lost het onmiddellijk op. Dan moet u alweer geboren worden. Dus ...

En wat wil dat oplossen nu geven, aan u schenken, dat oplossen? U gaat ... Ik verbind u met twee wetten, met de bewuste wet aan Gene Zijde, en dan beleeft u dat u er bent ...

U bent bijvoorbeeld in de eerste sfeer, nietwaar? En u bent daar, door nonchalantheid, onvoorzichtigheid bent u door een tram, een wagen, bent u omvergereden. Want het had niet hoeven gebeuren. Dan maakt u, dan hebt u deel, dan hebt u afstemming gekregen op zelfmoord door ondoordacht denken; dus geen bewuste zelfmoord.

En dan komt u aan Gene Zijde, en dan loopt u daar, en dan loopt u in die sfeer, u ziet die sfeer, en u ziet toch niemand. Want u bent te vroeg aan Gene Zijde. Maar u zit niet vast aan die rotting.

(Mevrouw in de zaal): 'O ja.'

Maar nu, zei ik u, en vroeg ik u, nu komt u, nu moet u terug naar de wereld van het onbewuste; en wat beleeft u nú van die rotting? Niets. Maar waarom niet? Weet u dat niet? Hebt u al die boeken gelezen?

Wie van u weet het?

(Iemand in de zaal): 'Omdat het geen bewuste zelfmoord is.'

Omdat ...

Neen, niet. Omdat het geen bewuste zelfmoord is. Neen, nu blijven wij in die wereld van het onbewuste. Nu beleeft u, ondergaat u een wét die naar voren springt, naar voren treedt. Welke wet is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Om weer terug te komen. Om dat leven te herhalen.'

Ja, om terug te komen. Maar dat is het niet.

Weet u het? Weet u het niet?

(Tot iemand in de zaal): U?

Wat leren die mensen weinig.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Om de jaren die je te vroeg over bent gegaan in te halen.'

Nee, nee, nee, nee. Ziet u? Nu, dat kunt u voelen, dat kunt u beleven. Het is niet zo eenvoudig om te leren denken. Schrikt u maar niet. Want het is heel niet eenvoudig. Maar u weet het.

(Meneer in de zaal): 'Oorzaak en gevolg.'

Ook niet.

Ik leg u eens een probleem voor. Vraagt u het maar aan de theosofen en aan de Rozenkruisers; ze weten het niet. Maar het is heel eenvoudig. U zegt: hè.

Ik zal het u zeggen: omdat u in slaap valt, weet u? Schrikt u niet? Omdat u in slaap valt. U valt in slaap, en dan weet u van de rotting niets. Is het niet eenvoudig?

(Mevrouw in de zaal): 'Natuurlijk.'

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, hoe moet het anders?'

Nu moet u, als u, als u, nu moet u ...

Wilt u ontwikkelen, en leren denken? Als u een brug over bent, gaat u dan hier op aarde altijd maar weer terug? Als u de brug over bent met een geest, dan moet u nooit meer terug in hetzelfde.

Ik heb gezegd, wanneer u bewust bent – aan haar – wanneer u bewust bent, dan leeft u ... Aan Gene Zijde, u ziet mensen, en u ziet ze niet. U ziet ze, maar ze zijn wazig. Waarom? Omdat u nog op aarde afstemming hebt.

Ja, het lijkt niets, u voelt niets, maar u bent toch in een onzekere, onbewuste wereld, want u hebt het sterven, u hebt uw leven nog niet volbracht. U hebt uw aura nog niet verbruikt. Voelt u wel?

Dus u mist die aura. En ook als het lichaam, die rotting voorbij is, dan krijgt u dat nog niet, want dan houdt de levenstijd u op aarde gevangen. En wanneer de eigenlijke tijd komt, dan krijgt u als het ware – u loopt dus bewust in slaap aan Gene Zijde – en dan krijgt u dat, die kracht, toegevoerd, en u wordt als het ware wandelende wakker. U bent wakker, maar u bent in slaap.

En dát nu te verbinden met een realiteit op aarde. Waar vinden wij nu die toestanden, waar de mens in slaap is en toch wakker is? Waar leeft dit? U zegt weer: hè.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Krankzinnigheid.'

Ziet u, de krankzinnigheid, de psychopathie. Dat is in slaap zijn en toch wakker zijn. Dat is gevoelig en het leeft, het is onbewust. Voelt u, begrijpt u hoe rechtvaardig alles is, maar hoe wonderbaarlijk interessant en machtig? Dat u alles weer in de schepping terug kunt brengen tot de mens?

(Mevrouw in de zaal): 'Dus dat kind is geboren dan.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kind is dan weer aangetrokken ...(niet te verstaan) van die zelfmoord.'

U gaat mij, u brengt me nu in ene keer tot het kind wat geboren is. Maar welk kind?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat zeg ik.'

Ja, ik haal die psychopathie er maar bij.

Nu springt u plotseling weer in een andere wet, maar heeft hier niet mee te

maken. Ik heb alleen maar een vergelijking genomen, een fundament gelegd, om u dat te bewijzen.

Of die gek, of die krankzinnige de reïncarnatie beleeft, dat spreekt vanzelf, dat is reïncarnatie. En in welk bewustzijn dat is, daar heb ik het nu niet over.

Dus u moet ... Aan Gene Zijde blijven wij met één levenswet ... gaan wij honderd jaar op door. U wordt ... Wij hebben ... U vraagt, u stelt aan Gene Zijde de vraag: hoe kan ik nu, hoe moet ik geboren worden in de harmonie? Wat heb ik daarvoor te doen? En weet u waarheen we dan zullen gaan, om die vraag kosmisch te beantwoorden? Dan kunnen we duizend jaar op uw vraag doorgaan. En die vraag verbindt ons met elke levenswet, nieuwe geboorte, vaderschap, moederschap, de ene planeet met de andere planeet, tot, terug, tot de maan terug. Kunt u duizend jaar op doorgaan, op één vraag.

En elke vraag van u verbindt mij met de ruimte. U kunt een dier krijgen voor de dierlijke wereld, voor de natuur. Een bloem, een boom, hier in uw Amsterdam; wáár was die ziel voor tien miljoen jaar terug? Een boom. Maar nu de mens, het dier.

Plaats mij voor een boom, en ik zal u vertellen waar die ziel is ontstaan en waar we die ziel, die geest en die stof meer hebben gezien.

Aan die aura ... Een boom heeft een eigen aura, een bloem ook. En aan die aura ... die aura verbindt mij met de ouderdom van het nu.

(Tot de zaal): Had de mens bij het ontstaan van de schepping, had de mens toen een bewuste aura?

(Zaal): 'Nee.'

Wat zegt u?

(Zaal): 'Nee.'

Geen bewuste aura?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

In het begin, bij het begin van de schepping had de mens een bewustere aura dan nu?

(Zaal): 'Ja.'

Waarom?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat hij nog helemaal zuiver was.'

Die kwam uit God.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, tuurlijk.'

En nu is de menselijke aura ... bedorven, mogen we niet zeggen. Nee. De menselijke aura straalt niet bewust uit, en heeft nog geen bewustzijn. Want elke waarheid en karaktertrek die geestelijk is, straalt bewuste levende aura uit.

Is u dat duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Dus doe goed, heb lief, wees zacht, wees waar, en gij bouwt, gij straalt aura uit die regelrecht naar de eerste, de tweede, de derde sfeer gaat.

Denkt u aan iemand in een reine kern en in liefde, dat ... die voelt u onmiddellijk, waar die intelligentie, waar dat wezen ook is. Dat is het universele contact door waarheid.

Zondag krijgt u goddelijke waarheid.

Hoe denkt u? Wat wilt u bereiken door uw denken? Dan schrikt u. Bent u waar in het denken, in het voelen, in het handelen?

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(De geluidstechnicus geeft een seintje.)

We worden gewaarschuwd.

(Tot iemand in de zaal): Daarginds. Ja, meneer. Ja, mijn vriend.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, ik wil u vragen: tot hoever mag de mens zich laten overheersen?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Tot hoever mag de mens zich laten overheersen?'

Ik zal u antwoord geven, mijn vriend. U laat zich voor waarheid, huwelijk, harmonie, rechtvaardigheid, door niemand buiten uw huis overheersen. Ook niet in uw huis. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Een mens die zich in het hart van uw leven wringt, in het uwe, in de maatschappij ... Er zijn mensen bijvoorbeeld die zijn lief, die zijn harmonisch, maar gaan in uw hart. En die gaan zóver dat ze u en haar, en zij en hem, volkomen uit elkaar timmeren. Dat doen de mensen, en zeggen ze: we moeten harmonisch zijn. Men breekt het bezit. Men neemt zomaar het bezit van de mens weg. Ga nóóit en te nimmer ...

André zegt altijd: ik ga niet in u, want ik wil niet met u te maken hebben. En dat is de hoogste liefde die u krijgt. Hij gaat nooit op het bezit van u in. Dat kunt u immers niet?

De mens dus die stoffelijk, geestelijk op het bezit, zich instelt op het bezit van de mens, om daarin harmonie te bouwen en te scheppen, dat is duivelsgedoe. Die moet u onmiddellijk verbannen.

Er zijn mensen, ik heb volgelingen gekend – ik heb die levens gezien – die dachten harmonie te geven en te brengen door ergens de vrouw weg te nemen en de man alleen te laten staan; en dat noemt men geluk. Is dat dienen? Is dat broederschap? Is dat vaderschap? Is dat zusterschap? Wat is dat voor een overheersing? In de maatschappij, in uw maatschappij zijn dit de grootste problemen die er zijn.

Maar een mens die de boeken leest en Gene Zijde aanvaardt, die blijft uit het bezit van een ander. Is dat eerlijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik vind van wel.'

En die mens is afbrekend, is duisternis, is duisternis, indien de mens op andere levens ingaat en die levens uit elkaar slingert; om het ene leven te dienen en het andere te mismaken. Is dat duidelijk?

Van nu af aan laat gij u allen, en voor wie dat is, laat gij u niet overheersen, of gij ziet: hier is de duivel, hier is de afbraak bezig.

Begrijpt u?

U behoeft zich niet te laten overheersen, indien het voor het verkeerde is; voor het goede kunt u zich laten overheersen. Ik zeg u dit: dat is overheersing. Ik verbind u met die wetten. Mijn vriend daar zegt: ja, maar u hebt gezegd dát, en dat gelooft, en dat kan de mens niet zo begrijpen. Ik zeg: de geestelijke wet is de zekerste.

De mens nu, voor maatschappij, die zich daarin wringt, in het bezit, op het bezit van een ander, die heeft afstemming en krijgt afstemming, ook al bent u nog zo goed en zo lief, die krijgt afstemming met het land van haat; want het gaat om eigen genot, om eigen bezit. Is dat duidelijk? En wie daarin leeft, die weigert dat te aanvaarden.

Het is wel merkwaardig dat de mens mij, juist uit de maatschappij ... Bijvoorbeeld ... U durft dat zeker niet, de problemen zijn er niet. Maar het huwelijk is het machtigste bezit voor de aarde. Maar het alleen-zijn is nog groter; alleen, u beleeft nu geen wetten.

Dat u kunt spreken en dat u elkaar kunt dienen, en dat u elkaar, met elkaar één leven kunt afmaken, dat is bewustwording. Voelt u wel?

En wanneer u gehuwd bent, en wanneer er kinderen zijn, dan maakt u samen dat leven af. En dan moet daar niemand inkomen, want dit is úw leven en niet van een ander.

Een geestelijke persoonlijkheid die kan overheersen met goedheid, met waarheid, met rechtvaardigheid, maar niet en te nimmer om het ene leven op te bouwen en het andere te vernietigen. Dat noemen wij duivelsgedoe. Is het duidelijk?

Ik spreek tegen u en tegen de maatschappij. Maar u zult begrijpen: harmonie is lief te hebben wat leeft. Maar u blijft met de handen van het bezit van een ander af. U kunt dienen ...

Wanneer ik u ... Wanneer André ... André geeft en geeft en geeft en geeft, maar hij wil niets met u te maken hebben. Uw goedheid niet, uw liefde? Jazeker. Wij waarderen het, wij gaan erin, maar wij laten u in uw eigen graad denken, voelen en beleven. Voelt u wel?

Dus wij trachten u tot de ontwaking te brengen, maar u moet het zélf

doen. Maar wij bemoeien ons niet met: moet u dat zo doen? Moet u dat zo doen? Wat denkt u daarvan? Dat moet u zélf weten.

Hebt u ooit gehoord dat ik een drang, een gedachte op uw levens heb gelegd, en u dwong om dat en dat te doen? Dat moet u zélf proberen en zélf willen. Want dan wordt het uw bezit.

Had u nog iets?

(Er wordt iets gezegd.)

Mooi.

Mijn zusters en broeders, ik ga heen.

Tot de volgende keer. Ik dank u voor de bloemen, ook voor André.

De avond is vlug voorbij.

Dinsdagavond 27 februari 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wie van u heeft de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, ik wou u vragen: op het ogenblik, nietwaar, nu, als er mensen overkomen, of geesten, wezens overkomen van de tweede graad naar de derde graad, dan komen ze in het oerwoud terecht, nietwaar, dus in, eigenlijk, een volwassen lichaam, terwijl in het begin, nietwaar, toen de aarde nog een beetje massa was en de eerste geesten overkwamen, toen kwamen ze toch in een embryonale staat of iets?'

Dat hebt u nu nog. Wat wilt u eigenlijk weten?

(Meneer in de zaal): 'Ja, is dat dan niet een zeer behoorlijk verschil?'

Er is geen verschil in de schepping.

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar de tijd?'

Ook niet. De schepping heeft met geen tijd te maken.

(Meneer in de zaal): 'Die wezens die daar in het begin van het ontstaan van de aarde ... nietwaar, die hebben toch helemaal die ontwikkelingsfase mee moeten maken, nietwaar, van een enkel ...'

Embryo.

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

En gingen niet verder?

(Meneer in de zaal): 'Ja, langzaam maar zeker verder, nietwaar, tot het volmaakte lichaam bereikt was.'

Is dat niet hetzelfde?

(Meneer in de zaal): 'Maar dan is er toch veel langer over gedaan dan nu dat geval is?'

U moet dit zó zien: u bent op de maan geboren, en nu bent u op de aarde. Is daarin verschil? Voelt u verschil? U hebt die kringloop, de universele kringloop hebt u volbracht. En voelt u daarin verschil?

De mens dus, vanaf de maan, keert terug tot het Al. En u bent bezig. Meer is er niet. En dan krijgt u lichaam na lichaam, graad na graad, tijdperk na tijdperk.

Voor eeuwen, duizenden eeuwen terug was de aarde natuurlijk niet zoals deze nu is. Zoals ze nu is, uw maatschappij ... U denkt uzelf terug. Die maatschappij heeft niets te betekenen, heb ik u eens verteld. Dat wil zeggen: alles blijft achter. Alleen het leven heeft betekenis, uw geest, uw persoonlijkheid. En daardoor bezit gij goddelijke afstemming, ál het leven.

En wat wilt u nu weten? Is dat niet alles?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat ben ik wel met u eens, maar, ik bedoel, dat heeft in den beginne toch veel langer dan geduurd? De mensen, nietwaar, die nu van de tweede naar de derde graad overkomen, die krijgen al een volmaakt lichaam, terwijl in het begin, nietwaar, eerst dat enkele celletje, nietwaar, langzaam maar zeker zich heeft moeten ontwikkelen ...'

U bedoelt dit ...

(Meneer in de zaal): '...al die stadia heeft mee moeten maken in de loop van ik weet niet hoeveel miljoen jaren.'

In het embryonale leven was u embryonaal. En nu bent u mens. En dat is een verschil. Maar het leven beleeft al die stadia.

U moet die tijd, de tijd waarin u leeft, nu, moet u niet vergelijken met het oerwoudstadium. U bent in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), en de oerwoudbewoner moet nog naar het blanke ras. Evolutie, evolueren. Dus nieuwe lichamen om de kringloop der aarde, de graden en de levenswetten voor de aarde op te nemen, meer niet. En daardoor krijgt u het universum in u, door lichaam na lichaam. Maar verschil, en tijd, is er niet.

Die mensen hebben het prehistorische tijdperk beleefd, de prehistorische mens leeft nu in het Al. Maar dan moet u nog miljoenen tijdperken terug. Voelt u wel? Die eerste mensen leefden in het oerwoud vroeger – toen waren er geen steden – en die leven nu in de zevende sfeer, Vierde, Vijfde, Zesde en de Zevende Kosmische Graad. Het Al is bewoond, bewust bewoond.

Daarbij is Christus, als de hoogste Mentor. Hij kwam terug naar de aarde. De aarde kreeg geloof, u leest dat in 'De Volkeren der Aarde', u leest het in 'Het Ontstaan van het Heelal'. En dan kunt u het beeld zien van uzelf. U hebt die ruimte reeds overwonnen; nu nog de aarde, en u gaat astraal geestelijk verder in het leven achter de kist. Verschil is er niet.

Maar nu nog iets. U voelt hierin eigenlijk een onrechtvaardigheid.

Waar is mijn vriend?

(Tot mensen die nog binnenkomen): Wilt u hier plaatsnemen?

Verschil is er niet. De mens leeft in het embryonale stadium, gaat door oerwouden, tijdperken, ruimten, en overwint het universum. Voelt u wel?

Uw hiernamaals is gereed. Is dat zo?

Dat zoudt u wel willen.

Ik vraag u, úw hiernamaals is gereed, de hemelen zijn gereed; is toch zo? Maar is de uwe gereed? Ziet u? Dus de hemelen, de lichamen, de ruimten moet de mens, moeten wij mensen zelf verdienen. En dat kunt u alleen door de liefde, in harmonie zijn met de scheppingen. Is dat zo?

Bent u klaar?

(Meneer in de zaal): 'Ik hoop van wel.'

Vraagt u dan nog meer? Denkt u even door?

(Tot de zaal): Daarginds. Wie vroeg mij?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, het gebeurt dikwijls, als mensen op gevorderde leeftijd komen, dat ze kinds worden. Nu wilde ik u vragen: heeft kindsheid iets te maken met de graad van bewustzijn en ...'

Jazeker. U ziet hier de ouderlijke, volwassene psychopathie. Voelt u wel? Nu heeft het leven geen kern meer, geen groei meer. En dan kan, dit is ... Hier heb ik nog nooit over gesproken, en u geeft mij onmiddellijk gelijk. En dan daalt, dan heeft de mens geen houvast meer, en dan daalt de persoonlijkheid terug tot de gevoelsgraad die de mens eigenlijk is. En meer ...

Op dat punt, in dat stadium blijft de geest, de persoonlijkheid leven. En dat noemt u kinds-zijn. En wij noemen het voor de schepping: het terugzinken naar het eigenlijke bezit. Want de mens in de maatschappij is veel, doet veel, leert veel; maar de mens is voor de ruimte alleen gevoel! En nu ziet u de kracht en het bewustzijn van de persoonlijkheid voor u. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus.'

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ongeveer een week of zes geleden had u voor ons behandeld het boek 'Mensen en Maskers'. Speciaal had u stilgestaan bij de figuur, die Frederik.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Dat boek heb ik inmiddels gelezen, ik mag wel zeggen met grote belangstelling, en tot op zekere hoogte ook met grote voldoening, althans de twee eerste delen van het boek. Het laatste deel (daar) heb ik waarschijnlijk te veel van verwacht, en het heeft mij wat teleurgesteld.'

En het derde geeft u juist de climax.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Had u nog meer verlangd? Wanneer René zegt ... en kosmisch de wetten ontleeft, had u daar nog meer van gewild?

(Meneer in de zaal): 'Ik wou u twee vragen stellen, meester Zelanus, als het mag, over die figuur van Hans. Hans die dokter is, die meemaakt dat René ontwaakt, dat René zijn zittingen gaat houden, dat hij aan de wetenschap, aan de godsdienst, nietwaar, gaat verklaren de wetten, de occulte wetten.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'En Hans, waarvan wij horen dat hij in het verleden is geweest een hogepriester, een ingewijde, wil deze dingen niet aanvaarden. Hij was in het verleden een bewuste. Waarom herinnert hij zich deze dingen niet en sluit hij zich voor hetgeen wat René vertelt af? Dat is één vraag.

Waarmede ik mag verbinden: het eind van deze geschiedenis is dat, Hans pleegt zelfmoord, wat ik voor een ingewijde iets verschrikkelijks vind, nog

verschrikkelijker zou ik zeggen dan voor een gewoon mens. Er wordt ook meegedeeld: hij blijft nog vier jaar aan zijn stoffichaam vastzitten, want dan is zijn tijd uit, die hij had moeten dienen nog, hier in de stof. Maar hij hoeft niet terug, ondanks het feit dat hij René haatte, dat hij hem zelfs wel kon vermoorden, zoals Frederik ons meedeelt, ondanks het feit dat hij Elsie sloeg; dat er dus in zijn stofleven, het laatste stofleven, in hem veel boosheid is geweest.

Dit zijn voor mij twee vragen die ik moeilijk kan beantwoorden. Ik begrijp dat niet. Dat zijn voor mij tegenstrijdigheden.'

Waarom begrijpt u dat niet? U moet die Hans zien zoals die persoonlijkheid is. En dat zijn de feiten. En nu wilt u daar nog méér bij nemen, méér zien, méér beleven. En dat kan niet, want die mens die is zó uitgebeeld.

En of die mens ... U zegt: een ingewijde ... U doet ... Hier leven in de maatschappij miljoenen mensen die in het Egypte een graad, en een tempel ... U hebt duizenden levens achter u.

Wat weet u nu bijvoorbeeld van Brits-Indië (India)? Wat weet u daar van af?

(Meneer in de zaal): 'Ook niets.'

Maar u bent er geweest. Ziet u?

En elk mens die het gevoel heeft – dat kunt u rustig aanvaarden – heeft eens van de mystiek geproefd; en dat is uw gevoel, dat is uw sensitief voelen en denken. En wat weet u er nu af? Wat weet u van uw verleden, uw vorige levens af? En zo is dat nog geen bezit. Voelt u wel?

U kunt nu spreken over 'en God is liefde', en 'God is rechtvaardig', en u kunt ... Hebt u die mensen niet in de maatschappij, die alles zijn en innerlijk niets?

Dat moest en zou Hans nog verdienen. Voelt u wel? Hij zat ... Daar hebt u het bewijs. Ik heb zelfmoord gepleegd in 'De Kringloop der Ziel.' En Hans daar had het geluk, laten we zeggen, het is geluk – het is tijd, het is een wet – dat hij vier maanden of zoveel jaar zou leven, anders had hij die ganse verrotting moeten aanvaarden. Voelt u wel? Dus ... En toen vrij. Dus zijn einde, dat was zijn laatste leven op aarde. En dan vrij naar de astrale wereld, met zijn boosheid, zijn haatjes en al zijn eigenschappen die hij bezit. Voelt u wel? En daar kan hij nu beginnen. Hij krijgt hulp, omdat hij weet. U weet. U bent straks allemaal te bereiken. En op slag hebt u dat geluk in u.

De mens die niet openstaat, die de katholieke kerk aanvaardt, het protestantisme, die dat niet los kan laten, die zijn haat heeft, die kunt u niet bereiken. Dan staan we machteloos. U moet vrij zijn.

Maar de figuur, díe had u moeten zien, en dat is Frederik; dát is de mens, de geestelijke mens. En nu moet u kijken welke karaktereigenschappen u

niet bezit van al die mensen. Maar wórd Frederik. Voelt u wel? Wórd Anna. Die ziel, die moeder die aanvaardt, en niets zegt, en luistert, en opneemt. De mens spreekt over het algemeen te veel. De mens denkt niet. Anna denkt.

Dus u hebt hier de mens kosmisch ontleed, door de rotheid, de afbraak, de verschrikking, de duisternis, door wetenschap, door krankzinnigheid, door liefde en geluk, door uw maatschappij; dát zijn de maskers en mensen.

En had u daar nog meer van gewild?

Ze zijn reeds kosmisch geschreven. Het derde deel verklaart de maskers, God, Christus.

Wat hebt u uit die boeken gehaald? Ik heb verleden gevraagd: bent u reeds een goddelijk brievenbesteller? Een postbode? Hebt u die zegeltjes van Frederik begrepen? Hebt u die begrepen? Wanneer zag u een zegel van tien gulden, en een van honderd, met de beeltenis erop van God? Dan had u met liefde te maken. Voelt u wel? Ik verkoop elke avond zegels van Onze-Lieve-Heer. Moet u er eentje van tien gulden?

Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Voor het ogenblik mijn dank.'

(Tot de zaal): Wie van U?

In 'Maskers en Mensen' kunt u de kosmos, kunt u de hellen, kunt u de hemelen, kunt u krankzinnigheid, psychopathie, wetenschap, de dood ... En die brengt u lelietjes-van-dalen en margrietjes. Wat wilt u nog meer? De machtigste romans die de tijd, de mensheid ooit zal ontvangen. Ze zullen later wel over de wereld gaan. En dan kunnen ze schrijven, schrijven, schrijven en ontleden. U kunt, van die drie boeken kunt u er dertig schrijven. Wist u dat?

Dank u.

Lees ze nog eens, en haal dat er eens uit. Want wanneer u eindelijk achter de kist komt, met Frederik, en u ziet dat, dan kunt u zich afvragen: heb ik nu dat, en die, en die karaktereigenschappen overboord gegoooid, heb ik die overwonnen? En dan krijgt u de machtige sandaaltjes. Nietwaar?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, weet u of er al veel mensen in het Al wonen, of leven?'

In het Al? Hoeveel mensen er zijn?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, niet precies, maar ik bedoel: zijn het er al veel?'
Ja, vierentwintig.(gelach)

In het Al, in het Al en in de ruimten leven ...

Nu kunnen wij ongeveer een miljoen jaar blijven praten over miljoenen mensen. Nu beginnen wij, en dan blijven we een miljoen jaar praten. En dan hebben we ... Dan moeten we nog één seconde erbij, spreken van miljoenen en dan zijn wij bij het ogenblik gekomen, zoveel mensen zijn er. Het is te

berekenen. Het is te zien.

Elke vonk van dit universum, al de atomen, dat zijn bil-, bil-, biljoenen atomen, die deel uitmaken van dit firmament waarin u leeft, dit universum, dat oneindig lijkt, dat zijn allemaal mensen. Voelt u wel? U kunt zien: uit elk mens is een atoom, een nieuwe schepping ontstaan. En alles wat u ziet, is de vertegenwoordiging van de menselijke persoonlijkheid. En dan kunt u een graad zien, een aantal bomen, een aantal bloemen, u kunt uw natuur bekijken, de dierenwereld, op het land, in de wateren, dat komt allemaal uit de mens. En nú de mens zelf. En van elke graad is slechts één mens.

Wanneer u in de wateren zou komen en de kosmologie gaat beleven van Moeder Water ... Dat wil zeggen: water is moederschap, meer niet.

En wat is nu uw aarde, als u op de stof staat, en leeft en voelt? Wat is nu aarde?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u? Wat is nu eigenlijk Moeder Aarde? Wat is zij eigenlijk? U spreekt altijd over, wij spreken over Moeder Aarde, want zij heeft baring. En wat is zij nu als planeet-moeder voor de ruimte, voor God, voor haar taak? Wat is zij dan?

(Mevrouw in de zaal): 'Scheppend.'

Dan is zij scheppend. Voelt u wel?

Alles wat u ziet is geschapen, is zichtbare schepping. En dat is allemaal, alles wat u ziet is mannelijk; ook al denkt u dat het vrouwelijk is. Dat is de scheppende kracht, de stuwingskracht voor moederschap. Voelt u wel?

Wij spreken altijd vanuit de ruimte náár de aarde. U kunt dat altijd voelen. Wij spreken niet, wij gaan niet vanaf de aarde naar de geest, maar vanuit de geest naar de stof. Begrijpt u dit?

Maar in het Al ... Nu zult gij uzelf kunnen afvragen: lopen die miljoenen mensen elkaar niet in de weg? En wat voeren zij uit? Wat doen zij?

Wat doet u als u ... De eerste sfeer heeft nog niets te betekenen, de tweede ook nog niet, de derde nog niet, maar eerst in de vierde sfeer gaat u kosmisch voelen en denken. In de vierde sfeer.

Maar wat bent u nu? Wat is dat? Hoe wordt gij als astrale, geestelijke mens? Hoe is uw gevoel, uw weten, uw denken, uw liefde, uw harmonie? Wat bent u nu?

Waarom kan er niet één mens uit die miljoenen stadia ontnomen worden, weggenomen worden? Waarom kan dat niet?

Wanneer er één mens niet in het hiernamaals zou komen, dan stortte dit ganse universum vroeg of laat in, of dit universum had geen vooruitgang meer. Neemt u dit aan? Voor één vonk die niet terugkeert tot het Al; dan staat die graad van leven stil. Dat is de schepping. Dat is God.

Ze zijn wind, ze zijn regen, ze zijn licht, ze zijn nacht, ze zijn werking, ze zijn baring, ze zijn schepping. Wij zijn een met alles. Als ik er niet ben, als we daar niet zijn, leven mijn bloemen niet, dan sterft mijn sfeer uit. Deze kinderen (de bloemen in de zaal) zijn stoffelijk. Voelt u wel? Wanneer ik uit mijn ruimte ga ...

Een beeld. Hier is mijn woning. Dat kan een tempel zijn van ongelofelijke schoonheid, met de kunst, met mijn denken; mijn wijsheid ziet u aan de muren.

U hebt enigszins een beeld gekregen in 'Een Blik in het Hiernamaals, deel II', waar André met meester Alcar zijn huis, een geestelijk menselijk huis, een geestelijke woning betreedt.

En dan ligt u in de hartkamer, in de kamer van de persoonlijkheid, dat is de liefde. En als u daarin komt, verliest u zich nu ten opzichte van de aarde en die wereld.

Maar wanneer ik vertrek, ik ga heen, dan trek ik mijn woning in mij op, en u ziet dat grote, machtige, ruimtelijke kasteel voor uw ogen verwazen. Dat bezit hebben wij. En dan ga ik.

Ik kan dat daar laten, want ik ben zélf daar. Dat sluit zich onmiddellijk. We leggen onmiddellijk een aura om ons heen om ons af te sluiten. Dat doet elk insect. Dat doet de mens ook, dat is het bezit van de mens.

We hebben ... We kunnen de eerste, de tweede, de derde en de vierde sfeer, de vijfde, de zesde en de zevende niet eens meer ontleden, want u begrijpt het al niet meer, zó ontzagwekkend mooi, machtig, menselijk, geestelijk is een sfeer; de eerste, de tweede, de derde.

Maar daarin draagt u, daarin dient u, daarin vertegenwoordigt gij die ruimte, als licht, als mens, als liefde, als rechtvaardigheid, harmonie, als alles, als wijsheid, als kunst en wetenschappen. Er is niets meer, wanneer u de vierde sfeer hebt bereikt, dan is er niets meer dat u niet kent, álles behoort u toe en het leeft in u. Voelt u wel?

Wanneer ik nu denk en u stelt een vraag over de maan, over Mars, over die en die planeet, en ik ga erin, dan moet onmiddellijk die planeet spreken. Voelt u wel? En dan komen we tot eenheid, dan lossen we op. Ik ga, en dat leven komt in mij, dat gaat door mij heen; totdat ik zeg: 'Ga terug. Ga, en rust.' Zo komen wij tot eenheid.

Dus u moet beleven, aanvaarden, en u moet leren denken; het eenzijn te bemachtigen met het leven van God, al het leven rondom u.

(Tot de zaal): Nog iets?

Daarzo. Daar.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, is het kosmisch verantwoord dat een mens zijn leven geeft voor iemand die ter dood is veroordeeld?'

Is het kosmisch verantwoord dat ... Wat nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Dat een ander mens zijn leven geeft voor een terdood-veroordeelde.'

Dat een mens ... Ik word bijvoorbeeld ter dood veroordeeld en u geeft ...

(Meneer in de zaal): 'En ik zeg: ik wil uw plaats innemen.'

Dat is zelfmoord. Dat is hard en het klinkt hard, maar het is volkomen zelfmoord. Omdat u uw leven wilt inzetten voor iets. En u denkt dat dat goed is, maar dat heeft met kosmische goedheid niets te maken, want het sterven en het leven ontvangen, zijn wetten.

En nu kunt u die wet ... Voelt u wel? U kunt wel uzelf geven, maar niet de levenswet, als leven, als mens, als persoonlijkheid. Neen, u kunt ... Kijk, wij kunnen u niet helpen. Ik kan praten, ik kan u boeken geven en we kunnen u nog tweehonderd boeken erbij geven, u kunt lezen, en u kunt dat allemaal heel mooi vinden, ik kan u dat allemaal verklaren; indien u er niet aan begint, staat u stil. Dus ik kan de mens ...

Aan Gene Zijde is het veel moeilijker de mens te helpen dan hier. U kunt het hier nog met woorden doen, en u gaat maar weer. U hebt licht, u hebt uw stad, u hebt uw maatschappij, u hebt uw verzorging; en dáár hebt u niets. Dan zit u in een koude. Bent u innerlijk koud, haat u, hebt u eigenschappen die afbreken, dan zit u in die afbraak. En dan kunnen wij en dan kan een ander u niet helpen. U moet er dus zelf aan beginnen. En dat is werken, werken, op de mens, om de mens geluk te geven, harmonie, liefde te geven. En dan ontwaakt u zelf. U leest 'De Kringloop der Ziel' maar. En dat hebt u trouwens gedaan.

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dus het is ... in wezen is dat het aanvaarden van de zelfmoord, ook al hebt u nog zo'n goede gedachte. Want u kunt het leed en de afbraak van de mens toch niet oplossen, dat moet de mens ... Die gebroken fundamenten die moeten worden hersteld door de persoonlijkheid. Voelt u wel?

Ik kan u dus ... En dat kan God ook niet, en dat kan geen Christus ... Christus kan u dat niet, en God kan u dat niet schenken. Dat moet de mens weer goedmaken. Voelt u wel? Want dit is een goddelijke daad, en dit blijft machtig. De mens die bijvoorbeeld vecht en oorlog voert, en denkt zichzelf en een ander te beschermen, is precies hetzelfde, is moord. Voelt u wel? Want God heeft met geen volken uit te staan, God heeft alleen met het leven te maken. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus.'

Alstublieft.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, kan ik misschien wat drinken?'

Wacht u even.

(Een andere mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, is reïncarnatie ook van toepassing op het dier? Ik zal u even zeggen waarom ik dat vraag. Bijvoorbeeld, neem de anti-vivisectie, de vivisectie, gewoon, hè, of de vivisectie ...’

Anti- ... De vivisectie.

(Mevrouw in de zaal): ‘Het laboratorium dan. Nee, de vivisectie die toegepast wordt op het dier. Is dat niet vreselijk wreed?’

Dat is wreed.

(Mevrouw in de zaal): ‘En dan daarentegen ook die beesten die, mag ik zeggen, een damesleven hebben, een echt fijn leven. Heb ik zo ... De laatste tijd is bij me opgekomen, ja, zijn de dieren eigenlijk ook onderhevig aan reïncarnatie?’

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): ‘Hebben ze dat ook, wat men zegt, ‘verdiend’, of dat ze zo’n leven geleid moeten hebben dat ze dat hier nu krijgen, zo’n ellende bedoel ik.’

Nee, dat heeft het dier niet verdiend, en het diertje, uw ratje en uw muisje en uw konijntjes hebben er niet om gevraagd, maar dat is de wraak, de martelende mens, de hatende mens. En de mens doet alles voor zijn studie. Hij vergrijpt zich niet alleen aan het dier, maar ook aan de mens. Hij vergrijpt zich ook aan zichzelf.

Dat is verkeerd, onherroepelijk kosmisch onverantwoord.

Maar de dieren reïncarneren, komen terug. Maar deze marteling, dat moest ophouden, natuurlijk. Dat is kosmisch, goddelijk, christelijk, Jeruzalems – dan hebt u met Christus te maken – onherroepelijk onverantwoord. Dit is het vergrijpen aan iets.

Er zijn natuurlijk nog andere omstandigheden. Er zijn diersoorten die niet terugkeren en die slechts een kort bestaan bezitten. Bijvoorbeeld een vlinder, en andere diersoorten. Hoe komen die terug? Wat is de eigenlijke bron, de eigenlijke kern van uw hond, uw kat, en andere diersoorten die de vermenigvuldiging voor de schepping duizelingwekkend hebben opgebouwd? Voelt u wel?

U komt in de wateren en u komt op het land, en daarin vinden wij dierlijke en waterlijke graden terug, die allen door de mens worden vernietigd. En dat is een vroegtijdig oplossen van dit stoffelijk organisme.

Helaas zijn er diertjes bij die slechts enkele dagen leven en als persoonlijkheid verdwijnen, want het dier bezit alleen een massagraad. Verstaat u dit? Dus als massa vertegenwoordigt een rat, de ratten bijvoorbeeld, als massa vertegenwoordigt dat diertje één wereld, één lichaam. En dat dier heeft geen

... heeft wel een stoffelijke zelfstandigheid, maar de geestelijke zelfstandigheid is als massa tot één wereld opgetrokken. Daar hebben we het nog nooit over gehad.

Maar de vivisectie is verkeerd voor verschillende dingen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Maar wat die honden betreft, hè, die worden ook bij de vivisectie geofferd.'

Elk dier wordt gemarteld. Nu is die marteling onherroepelijk het toepassen ... Wanneer de mens ... Kijk, de goddelijke rechtvaardigheid uit deze toestand is: indien gij als geleerde ... Dat zou ik doen, onherroepelijk, ook al gaan er miljoenen mensen ... U kunt beter de mens gebruiken voor studie, laat hij zich maar injecteren, in plaats van een oorlog te voeren en er honderdduizenden neer te knallen. Laten die mensen zichzelf injecteren, en laat het dier met rust.

Indien u ... Dat is niet verdiend. Die dokter, die geleerde die behoeft aan Gene Zijde niet te zeggen: ik heb de mensheid iets geschonken. Ja, door het konijn en de rat, maar niet door zichzelf.

Er zijn geleerden die injecteerden zichzelf, die komen in het hiernamaals aan, en hebben gezegd: ik heb mijn lichaam gebruikt voor de ontwikkeling van de mensheid. En nu is het bezit.

En wanneer hij zich injecteert en sterft, dan pleegt hij *nóg* zelfmoord. Dan gaat hij *nóg* met zijn heerlijke studie de grond in en zit vast aan zijn organisme. Wist u dat ook? Ziet u wel? Want die dingen, die wetten, die heeft God niet geschapen. De mens heeft de ziekten geschapen, de ellende geschapen. Wij hebben ... de mens heeft zich afgebroken, dat is al in het oerwoud begonnen. Daarginds ... Er zijn zeven graden.

Hebt u 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen, die boeken?

De mens begint in het oerwoud. En de oerwoudmens moet naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En er zijn zeven graden, dus zeven verschillende rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Die mens uit het oerwoud komt *óók* in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl).

Maar voor miljoenen jaren terug leefden wij allemaal in het oerwoud en toen werd er gebaard en geschapen daar waar de sterkste overwon. En toen ging de zevende graad, de hoogste dus, naar de vijfde, naar de vierde, met drie, met twee, met vijf, met één, met zes; en toen splitste zich de natuurlijke bron als scheppende kracht, als organisme. Begrijpt u dit?

Daardoor zijn nu die lichamen verzwakt. Want we kenden geen ziekten, geen narigheden. Ziekten bestonden er niet toen wij nog harmonisch en natuurlijk leefden. Maar nu zijn die lichamen als kosmische producten volkomen versnipperd, verzwakt. En toen is de mens, toen is dat lichaam eigenlijk

aan de afbraak begonnen. Daardoor zijn er ziekten ontstaan, daardoor zijn al die ziekten naar voren getreden, en nu bezit de mensheid een massa ziekten.

Maar wanneer de geleerde, wanneer u als mens een ziekte wilt doen leren kennen, wilt doen oplossen, dan moet u dat doen ten koste van uzelf en niet van het konijn; dat leven heeft er niets mee te maken.

Dus u hebt gezondheid gekregen. U voelt wel: staat u eens voor de goddelijke rechtvaardigheid, dan zegt u, en u moet dat aanvaarden, dan sluit ge uw ogen en u zegt: ik wil die gezondheid niet ten koste, door de marteling van dat dier; dan blijf ik liever zelf ziek. Want dat is geestelijk gevoel.

Heb ik gelijk?

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, het gaat over die vorige vraag, van daarvoor, dus dat je je leven opoffert voor een ander. Wanneer u een kind ziet in het water vallen en het zal verdrinken en je springt het na ...'

Hier. U hebt nu, nu komt u in de ...

(Mevrouw in de zaal): '...in een brandend huis.'

Nu komt u in de zeven graden, voelt u, van helpen, hulp, broederliefde, zusterliefde. Nu heeft elke graad, elke handeling heeft een betekenis en stemt zich vanzelf ... Nu komt u tot de wijsgerige stelsels. Wat is nu goed? Wanneer mag u het doen en kunt u dat doen? Wanneer bent u verantwoord voor uw eigen leven? Die daad is heel iets anders. Dát is bewuste moord, en dít bewuste hulp. Dít is bewust dienen, en dát is bewuste afbraak. Voelt u het verschil niet? De twee oneindige werelden, de duisternis en het licht? U hebt licht, en daar, die vraag voert u onmiddellijk naar de duisternis; want ik dien nu de afbraak. Ik wil het leven geven aan een moordenaar; wat verdient ik, wat kan ik ermee bereiken?

U bereikt daar een mens; ook al verdrinkt u, dan is dat: door het dienen bent u verongelukt. Dat is geen zelfmoord.

(Mevrouw in de zaal): 'De intentie.'

Dat is ... Dus, u raakt dus de hogere ontwikkeling. U raakt rechtvaardigheid, harmonie, dienen, liefde, en dat voert u omhoog. En dat breekt u niet af.

Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Dank u wel.'

Dus u krijgt twee verschillende ... Elke gedachte heeft dus een eigen wereld: duisternis of licht. En nu kunt u de duisternis van een daad, van uw denken, uw voelen, kunt u onderscheiden van de hogere wereld. Zo moeten wij leven.

Dus u komt: kan ik dat doen? Ja, ga uw gang. Dat is hulp. Dat is dienen. Natuurlijk gaat u de mens helpen. En als u maar even ... En dan gaat u even

voor ... kan ik dat doen? Heeft men u nodig voor afbraak, dan zegt u onmiddellijk: nee, ik kan daar niet aan beginnen.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, ik kom aanstonds.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wou u vragen, komen vrouwen moeilijker los van hun lichaam als mannen?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Komen vrouwen misschien moeilijker los van hun lichaam als mannen? Ik heb een bijzondere belevenis gehad.'

Komt de moeder ...

(Mevrouw in de zaal): 'Niet helemaal los, vanuit ...'

Van haar disharmonie?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, van haar lichaam, als ze uittreedt.'

Dat blijft allemaal hetzelfde.

U vraagt, u wilt weten of de moeder makkelijker vrijkomt, het sterven dus, dan de man?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Ik heb een bijzondere belevenis in een droom. Ik sta mijzelf te bekijken en ik had hulp van boven, ik sprak met iemand die ik niet kon zien. En ik zat op een heel goede fauteuil en zag daar mijn spiegelbeeld tegenover mij zitten. En opeens zei iemand tegen mij: nee, dat is geen spiegel. Op dit moment begreep ik zelf: dat ben ik zelf, ik ben uit mijn lichaam gegaan. Maar ik zat tot aan mijn knieën vast. En ik word met een schok wakker, en ik lag nog in bed.'

Met een schok.

Nee, wacht u maar even.

(Tot iemand in de zaal die de hele tijd moet hoesten): Hier hebt u het water van André en mij.

U kwam niet boven uw knieën.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

En die knieën betekenen nu ...

(De dame zegt nog iets.)

Als ik spreek, houdt u even stil.

En die knieën die hielden u ... Dat is het bewustzijn, tot hier. Komt u boven uw knieën, wat wil dat nu zeggen? Dan moet u eruit. Maar dit is het aardse, lichamelijke houvast.

U hebt even buiten uzelf gekeken. U hebt dat buiten-het-organisme-leven gezien, en meer ook niet. Maar dat is voor man en vrouw precies hetzelfde.

U vraagt: is de moeder spoediger te bevrijden dan de man? Waarom? Dit gebeurt naarmate gij sensitiviteit bezit. Is dat duidelijk? En dat heeft de man,

en dat heeft de moeder – er is geen verschil – naarmate u gevoel bezit.

(Meneer in de zaal): ‘Meester, ik heb een klein rekensommetje. Voor tweeduizend jaar geleden toen leefden er op de aarde driehonderd miljoen mensen. Nu alleen is het zevenmaal zoveel. Nu gaan we over vierduizend jaar: wat moet er van de aarde terechtkomen?’

Met zoveel mensen?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Waarom heeft de aarde zoveel mensen?

(Dame blijft hoesten.)

(Tot iemand in de zaal): Geef dat kind een zuurtje. Ik moet zoveel zuurtjes eten voor André, voor die organen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dropjes.’

Dropjes.

Waarom, waarom leven er zoveel mensen op aarde? U bent hier allen te veel. U had reeds lang moeten verdwijnen. Weet u dat? U hebt nu het leven van een ander in handen. Weet u dat ook? Neemt u dat aan? U leeft allemaal in karma, in oorzaak en gevolg. En dat wil zeggen, omdat gij vroeger ... Wij hebben dat ook gedaan. Ons leven hebben verprutst? Nee, we hebben ons in disharmonie gebracht. U had allemaal reeds voor twee miljoen jaar aan Gene Zijde moeten zijn. U houdt dus, u hebt dus, u vertegenwoordigt dus het leven en de tijd van een andere persoonlijkheid. Hadden wij geen verkeerde dingen gedaan, dan waren er dus niet zoveel mensen op aarde. Maar het loopt heus niet vast. Dat redt zich vanzelf, want dat zijn universele, goddelijke, ruimtelijke stelsels.

Maar, de aarde heeft bewust kwaad. En wat is bewust kwaad zijn? De mens zegt: er worden steeds meer mensen geboren. Waar komen die mensen vandaan? De mens houdt zich te lang op aarde door ons verkeerd handelen en denken, moord, brandstichting, haten en maar afbreken. Daardoor – vragen wij alweer – leggen wij onszelf alweer aan vijf-, zes-, tien-, twintig-, dertigduizend verschillende levens vast, want de aarde houdt ons gevangen. Is dit goddelijk rechtvaardig?

U moet, wij moeten de laatste graad, de laatste toestand, dus de verkeerde daad weer herstellen en dan komen wij vrij van de aura aarde, en dan gaan we verder. Maar er is, momenteel is er niet één mens op aarde, dus niet één van de mil-, miljoenen mensen, al die miljoenen mensen, behalve ...? Welke mensen, welke graden nu zijn in hun rechtvaardige natuurlijke evenwichtstoestand? Ziet u? Het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulo.nl), de hóógste mentaliteit leeft in oorzaak en gevolg. En waar vindt u nu de reine, zuivere afstemming terug?

(Zaal): ‘In het oerwoud.’

In het oerwoud. U bent hoog, jazeke, u hebt het hoogste bewustzijn voor uw maatschappij en de aarde bereikt, maar u bent het meest bezig om af te breken. Ziet u? En daarom leven er te veel mensen op aarde? Ja. Voor ... Er zouden slechts twee mensen leven voor twee miljoen. Dus er leven er negenhonderdduizend en zoveel maal te veel voor twee mensen. En die mensen hebben verkeerd gedaan. En nu houdt de aarde u gevangen. Is dit een ruimtelijk rechtvaardig beeld? Dit is de waarheid. Ziet u?

Dus de mens evolueert, gaat verder. De mens die moordt moet terug naar de aarde – dus dat is ophouden – een nieuw leven, móét terug, móét goedmaken. En hoeveel mensen hebben goed te maken?

(Er blijft iemand hoesten.)

U moet iets aan die hoest doen, mijn kind.

(Meneer in de zaal): 'Maar kunnen die mensen door de tijd geborgen blijven op de aarde?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Kunnen de mensen door de tijd geborgen blijven op de aarde? Want de aarde die wordt steeds, de mensen worden steeds groter.'

Groter.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nog groter. U bedoelt als een grote boom?

(Meneer in de zaal): 'Nee, de inwoners. U begrijpt het wel.'

U bedoelt, de massa wordt dichter.

(Meneer in de zaal): 'Dichter, ja.'

Groter, dichter, dichter, dichter.

Er zullen straks in uw stad tien miljoen mensen leven. Voelt u wel? De aarde wordt steeds kleiner. Maar naarmate wij tot de ontwikkeling komen, dan beleeft de aarde en de mensheid in honderd jaar meer dan de mens in miljoenen heeft kunnen afbreken.

In honderd jaar straks, wanneer het koninkrijk Gods bewust wordt en de meesters spreken, en de mens zegt: nu ophouden, nu houdt u op met dat en dit en dat en zus en zo, voelt u wel ... Nu zal meneer pastoor en het nonnetje ... Het nonnetje zal baren, en meneer pastoor en de paus en de kardinalen moeten scheppen. Want een andere moeder moet daar al reeds weer een kind voor baren. Nu moet jij dat zelf doen. U voelt wel, word maar pastoor, en word maar paus, en word maar kardinaal, dan staat er reeds, niet alleen door moord, maar ook door godsdienst, door heilig zijn, door kuis te doen, staat u stil in uw schepping, en houdt u de ontwikkeling van de massa, de mensheid tegen, want u bent hier te veel, en duizenden met u. U had reeds lang aan Gene Zijde moeten zijn. Maar wij hebben allen die fouten gemaakt.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Spreek hard, want daar staat die. (Wijst naar de microfoon.)

(Mevrouw in de zaal): 'Ik woonde een begrafenis bij op de Ooster Begraafplaats. En ik stond erbij zo, om die groeve. En toen stonden er daar, op het hoofd, vijftien of zeventien donkergrijze geesten. Die keken zo over elkaars schouder om dat te zien. Zijn dat nou geesten die zelfmoord gepleegd hebben, of die daar zomaar aan dat lichaam, bij dat lichaam kunnen?'

Hebt u die waargenomen? U zag dus astrale persoonlijkheden bij het graf.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Mijn kind, ik zal u eens iets vertellen. Wanneer u aan Gene Zijde bent, en waar u ook leeft, dan huivert u van een graf. Dat is zó minderwaardig en naïef en leeg. Dus wat hebben, ik vraag mij af, wat hebben al die wezens die u dan hebt waargenomen daar moeten beleven? De mens ziet zoveel. Maar u kunt wellicht een beeld hebben opgevangen van dat kerkhof, en dan ziet u geesten, als u doordenkt. Maar waren zij daar? Waren zij daar bewust? U krijgt gedachtebeelden, u krijgt visioenen; maar nu de werkelijkheid. Wären zij daar? Men ziet zoveel. En dat kan uit u komen, dat kan de plaats u als inspiratie geven, maar was dat de werkelijkheid?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat weet ik niet.'

Daar gaat het over. Ziet u wel? Dus ik moet uit dit beeld de waarheid, de mogelijkheid trekken.

Ik ken mezelf, ik ben die graven door gegaan. Ik moet die graven niet meer. En waar u ook komt, in de duisternis, of waar dan ook, aan Gene Zijde interesseert niemand een graf.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze waren donkergrijs.'

En donkergrijs kennen wij niet. Wanneer u een donkergrijze persoonlijkheid hebt, dan zoude ge in het schemerland, onder de eerste sfeer moeten leven. Ik geloof niet dat die hun geluk, hun eeuwigheid gaan zoeken op de aardse, stoffelijke graven.

Ziet u? Dat zijn de problemen, dat is de ruimte, dat is het gevoel: hébt gij waarachtig gezien? Daar gaat het om. De mens ziet zoveel.

Bij André komt iemand, en (ze) zegt: 'Já, ziet u dit? Ik zie daar, ik zie die daar. Hij ziet er zo uit. Hij zegt, hij kijkt ... O, die aura, en die prachtige toestand, en dat. En ziet u dat kind?' Maar er was niets.

Hij (André) zegt: 'U kletst. Dat zijn allemaal uw gedachten. Daar is niets, helemaal niets. Maar kent u, ziet u dát?'

'Nee.'

'Ziet u dat niet?'

'Nee.'

'Ziet u die persoon ook niet?'

‘Neen, die zie ik niet.’

‘Dit is nu echt, die twee mensen, want dit zijn uw vader en uw moeder. Ik zal u de bewijzen geven.’ En toen begon ze te schreien. Dit was echt. Die liepen haar al maanden achterna, om haar te bereiken. Maar dat zag ze niet.

‘Ik ben nu reeds twee jaar bezig’, zegt de vader, ‘maar ik kan “het ongeluk” niet bereiken.’ Dat is zijn kind, “het ongeluk”, want ze was bezig op een duistere weg.

Zij zag daar een vrouwtje, zij zag daar een kind, zij zag een violette, gouden uitstraling, maar haar vader en moeder zag zij niet, voelde ze niet. Ziet u?

Nu komen wij tot beelden, eigen gevoel, visioenen. Wat zegt de plaats? Wat zegt het ding? Aan een graf wordt altijd iets waargenomen, maar ziet u de werkelijkheid? Ziet u niet het graf van de wereld, die grijze, donkere massa? Ziet u? Dat is het enige graf voor heel de mensheid. Dat is koud en grijs. Is dat niet echt Bijbels? Zijn het niet de gedachten van de mensen, die de mensheid bezit? Voelt u wel?

Dus dan kan ik, dan is het mogelijk om uw eigen gedachten ... Omdat u een kleur bepaalt, kan ik reeds vaststellen of u zag, of u de werkelijkheid zag, óf dat die dingen vanuit u tot bewustzijn kwamen. En toen ging u voelen. Dat kan de plaats zijn, dat kan de gedachte zelf, de toestand ... Waarin dacht u, voelde u, beleefde u, op dat ogenblik? Ziet u? Honderden dingen komen erop u af, en daaruit kan alleen de geestelijke waarheid u iets geven, en dat is de pijn.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Die mensen die aan zware ziekten zijn overgegaan, kunnen die zich daar snel van losmaken?’

Daar bent u in tien seconden, in een miljoenste seconde, als u het bewustzijn hebt natuurlijk ... Hebt u ... Als u onder de sfeer, onder de werkelijkheid leeft, voelt u wel ... Hebt u die werkelijkheid in u, dan bent u vrij; en bent u onder die werkelijkheid, dan blijft u nog duizenden jaren met diezelfde ziekte ook aan Gene Zijde rondwandelen. U hebt uw pijnen nog. Wanneer u die en die narigheden hebt gehad, dan hebt u die pijnen ook nog. Waarom? Omdat uw persoonlijkheid niet anders is. Voelt u wel?

Dat is precies hetzelfde als de crematie, laat u zich maar verbranden. U loopt met dat vuur rond. En dan zegt de mens: maar we zijn vrij van het organisme. Maar, uw géést is onbewust. U kent en u voelt de werkelijkheid niet, dus u beleeft die onwerkelijkheid bewust, u bent niet anders.

(Tot de zaal): Daar? Wie vroeg daar iets?

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, ik heb u graag een vraag te stellen, en die vraag zal u misschien al meer gesteld zijn. En, ik bots er altijd al tegen-aan, en dat zijn twee dingen.

De mens heeft een vrije wil gekregen, nietwaar?’

Niet gekregen.

(Meneer in de zaal): ‘Heeft hij dat zelf?’

Nee, de mens is wil.

(Meneer in de zaal): ‘O.’

Dus van zichzelf ook niet. De mens is wil. En wil is werking. En willen heeft, vertegenwoordigt uw ganse, hogere, wijsgerige, kosmische woordenboek. Zo diep is de wil.

En nu?

(Meneer in de zaal): ‘Nu wil ik dit vragen: nu is de mens zijn karma, oorzaak en gevolg; dus dan zou ik denken dat hij met zijn eigen vrije wil niet tegen die oorzaak en gevolg kan optornen.’

Wat gebeurt er nu wanneer u moordt? Wat gebeurt er nu met uw wil? Wat hebt u nu gedaan wanneer ge moordt? U gaat in dienst en u gaat mensen vermoorden, wat gebeurt er nu met uw wil?

U hebt een goddelijke wil. De wil is leven, goddelijk rechtvaardig leven. Is dat duidelijk? Dat is de wil. De wil is ook een persoonlijkheid; de wil is voelen, de wil is ziel, de wil is geest.

Maar wat gebeurt er nu wanneer ge verkeerd doet, steelt, moordt, brandsticht, haat, het geweld aanvaardt? Wat gebeurt er nu met uw goddelijke wil?

(Mevrouw in de zaal): ‘Die wordt bewust uitgeschakeld.’

U voert u ... Dus u versnipperd het goddelijke zelfstandige ik in u, en nu heeft uw wil niets meer te betekenen.

Wat is een psychopaat? Wat is een krankzinnigheid? Ziet u wel? Dus de mens heeft, nu uw vraag beantwoorden, de mens heeft zijn goddelijke wil verduisterd en versnipperd, totdat er geen geestelijke wil meer is. En die is er ook niet meer. Is dat duidelijk? Daaraan, daarmee begon Socrates.

In het oude Egypte moesten wij de wil, het leven loslaten en overwinnen. Toen had dat leven ... Die wil heeft een zenuw-, heeft een hersen-, heeft een spierstelsel, en dan de geest. Dat leven moesten wij – wat wordt nu de wil? – door voelen, denken, beleven, overwinnen. En dan wordt u dus een levend bewust ik. Ziet u wel?

En dit is ontzagwekkend diep. Het is kosmisch diep. Daarvoor alleen, indien ge de menselijke wil wilt overwinnen ... Maar de mens is er niet toe in staat, ook de oosterling niet. Hij kan iets bereiken. Maar de kosmische wil heeft nog niet één mens beleefd. En waarom weer niet? Omdat de mens in afbraak en duisternis leeft. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Dank u.’

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Kunstmatige inseminatie bij mensen, is dat kosmisch verantwoord of niet?'

Kunst- ...

(Meneer in de zaal): '...-matige inseminatie bij mensen.'

Nu moet u dat inseminatie eens aan de mensen vertellen.

(Meneer in de zaal): 'Bevruchting, kunstmatige bevruchting.'

Ziet u? Nu begrijpen ze het. Wist u wat dat was, inseminatie?

(Zaal): 'Nee.'

Dat begrijpen de kinderen niet.

U kunt ... Er zijn moeders ... U kunt in de grote steden ... Ik geloof dat uw volk het nog niet bezit; ook ... u kunt het hier straks beleven. Er zijn steden waar de moeder bevrucht kan worden door de dokter.

Kijk. Het gaat nu om één kern: er zijn moeders, die zijn niet in staat, omdat het karakter niet zo is ... Want de moeders zouden over de aarde moeten gaan vragen: geef mij alstublieft ...

Als morgen die moeder, u bent gehuwd, en morgen komt die moeder tot u op straat en vraagt: 'Ik krijg een kind van u?' Doet u het dan?

Nee, dat doet u niet. En waarom niet?

(Het blijft stil.)

Ja ... Voelt u wel?

De mens is gehuwd, de mens heeft getekend, maar voor God hebt gij niet getekend, voor God zijt ge niet gehuwd.

Maar nu komt die moeder tot u. En u bent er, u bent er alleen. Misschien zijn er meer mannen. En die moeder die vraagt heilig aan u, het kind, want in de ruimte, vanuit de ruimte wordt zij beïnvloed om een kind te baren. En er is geen schepping.

Die moeder is er niet, en die moeder die ontmoet u ook niet. Die moeder zoekt dat zelf wel, en zal het ook vinden. Maar er zijn moeders die kunnen die woorden niet vertolken en worden nu naar de wetenschap gedreven om te baren en een kind aan te trekken.

Ziet u wel? Dat moest gij, of een ander doen. Maar dat is niet nodig, want die moeder leeft alreeds in disharmonie. Voelt u dat?

Wanneer ... Ik heb ... André heeft dat eens verklaard, wanneer de mens waarlijk wil baren en gij beleeft dat op honderd procent, dan gaat u maar door de steden, u gaat ergens heen, u neemt plaats in de natuur, en op die en die en die tijd is de schepper naast u. Kent u die wetten niet? Dan komt dat leven tot u, en dát leven zal baren en scheppen.

Maar die moeder is natuurlijk onbewust, die moeder heeft geen gevoel, ze

heeft geen ruimte, ze heeft geen liefde, dus zij wordt nu naar de wetenschap gedreven.

En wat kan het u schelen, wat zegt het of zij nu door de injectienaald van de dokter wordt gebaard of, vanwaar? De schepping blijft schepping. Voelt u wel?

Maar dat kind zou huwen. Er zijn scheppende krachten op aarde, de man is dat, en nu zou dat kind naar de scheppende kracht ... Maar nu ...

Wat wilt u nu?

(Meneer in de zaal): 'Op de karaktereigenschappen van dat kind heeft dat dus geen nadelige invloed?'

Zeker niet.

En nu nog ... Nu het mooie, nu het machtige: nu krijgt zij ... U weet, gij zult dát leven aantrekken wat tot u behoort. En nu kunt u ... En of u nu, en of u nu door ... Er zijn – ik zal u een wet ... we hebben die wetten beleefd, we hebben die wetten gevolgd – er zijn zeven mannen, één moeder. En toen hebben ...

Als priesters hebben wij dat allemaal bedacht. En nu zegt, de hogepriester zegt: 'Eén uwer zal een Groot Gevleugelde aantrekken, maar hij zal aangeraakt worden door de ziel.' En toen gingen wij in meditatie. Eén van ons zal het zijn. En één was het. En hij was er niet toe in staat, hij ook niet, en dié niet; die éne was er, en die trok in het oude Egypte de Groot Gevleugelde aan. ...(niet te verstaan) contact met dat leven, en zo gaat dat verder en werd de moeder bevrucht.

Maar nu wordt de moeder ... Nu moet u goed denken. Nu zoudt ge kunnen denken, indien u daar dieper op ingaat, nu zoudt ge kunnen denken: is het nu mogelijk dat die levensruimte voor de ziel, het aantrekken dus van de ziel, zómaar door het sperma nu, nu is het sperma de persoonlijkheid, kán die wet – dat sperma nu – storen? En dat is ook niet mogelijk. Voelt u wel? Nu wordt ... Want het komt er niet op aan wíe baart, wíe schept; het komt ... Nu gaat er één wet naar de ruimte en keert terug, en dat is alleen de baring. Er komt een ziel op aarde, hoe dan ook. Maar die ziel wordt geboren, en dat wordt een kind. En dat is nu de wet.

En nu verwaast u, en een ander, en elke aantrekking, en elk karma, of oorzaak en gevolg, verwaast, want dit is de goddelijke wet en die zegeviert. Voelt u wel?

Maar wanneer, wanneer ... Er zijn problemen beleefd door de mens, die zijn ontzagwekkend. En die zijn meestal beleefd in het Oosten. Hier in de maatschappij gebeuren die dingen, jazeke. Maar in het Oosten ontmoet ge een moeder, die is bewust, en zegt: en ik krijg mijn kind. En dan bent u het. En u bent gehuwd en u hebt kinderen.

En nu zoudt ge zeggen ... En als u nu in de ruimte komt, in het universele denken, dan denkt uw maatschappij verkeerd, maar in het universele denken hebt gij haar dat kind, die ziel, te schenken.

U doet hier aan niets afbraak, u beledigt geen mens, u bedriegt geen mens, want u dient God, u dient de evolutie, en die taak komt als wet tot uw leven. Ziet u wel? Dus voor God is er geen bedrog. Alleen dán wanneer gij dat bedrog zelf zoekt, en bouwt, en schept. Is dat duidelijk?

Dus gij moet niet om die dingen vragen, maar die dingen zouden, die wetten zouden vanuit de ruimte tot de mens kunnen komen. Is dat duidelijk?

En dan hebt u de ruimtelijke goddelijke rechtvaardigheidswet beleefd voor baring en schepping. En dan is er van afbraak, van bezoedeling, van ontrouw ... Voor God is er geen ontrouw, indien gij het niet zelf zoekt. Voelt u wel?

Want dat is natuurlijk niet goed te spreken. U gaat zelf afbreken, u gaat zelf disharmonie scheppen, baren, zoeken. Maar als de goddelijke wet spreekt, dan wordt die cel, dat bewustzijn, die persoonlijkheid als moeder of als man, geroepen. Voelt u wel?

En al zoudt ge naar Amerika of naar het oerwoud moeten, die ziel als wet roept; en dan zijt gij het, want gij zijt God. Voelt u wel?

Dit zijn de kosmische stelsels. En die gaan buiten uw denken om, die gaan regelrecht door de ruimte, gaan hoger en hoger en verbinden zich met het ontstaan van de Albron, de Almoeder, het Alleven, het Allicht, want dat heeft dat Allicht, die Almoeder, die Alvader, en dat leeft in ú. En dan verwazen de menselijke, maatschappelijke wetten. Voelt u wel?

U hebt ... U bent gehuwd, u bent man en vrouw, maar voor God niet. U bent alleen moeder en schepping voor God. Is dat duidelijk?

U bent gehuwd, u noemt: u bent getrouwd, en u bent gehuwd; aan Gene Zijde verliest u dat onmiddellijk, want daar hebben wij universeel lief, en dien ik duizenden mannen als scheppende kracht, en de moeder dient miljoenen levens als één moeder. Dus wij dienen voor die sfeer, die ruimte, dat kosmische geluk, die rechtvaardigheid, die harmonie, die liefde. Duidelijk? Kan ik nog, daar kunt u tien boeken over schrijven.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meesters Zelanus, u hebt eens gezegd: als de moeder 'ja' gezegd heeft, dan heeft ze voor God 'ja' gezegd; of als de man 'ja' gezegd heeft.'

Als u 'ja' zegt ...

U gaat huwen ... U bedoelt dat huwelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

U gaat huwen en u zegt 'ja', dan zegt u voor uw persoonlijkheid en levenswet 'ja.' Voelt u wel? Komt er door de dood en de beëindiging van dit leven

een stoornis, een scheiding, dus de een gaat 'de kist' in, de ander blijft leven, dan zult ge kunnen zeggen voor de aarde 'ik ben vrij'. U bent vrij, natuurlijk. Maar hier voor de ruimte is het woord 'ja' ja en 'nee' nee.

Wanneer u hier gaat huwen ... Voor God straks behoeft de mens niet meer te huwen. Er is natuurlijk orde nodig in uw maatschappij. Maar aan Gene Zijde is ons woord 'ja', en dat blijft eeuwigdurend 'ja', in alles 'ja.' En wanneer het 'neen' is, is het ook onherroepelijk 'neen.'

(Mevrouw in de zaal): '...in het huwelijk, wanneer een man en een vrouw bij elkaar gekomen zijn, elkaar liefhebben, en bij elkaar horen ...'

Elk mens ...

(Mevrouw in de zaal): '...dan moogt ge elkaar toch niet afvallen.'

Dat is voor de ruimte niet mogelijk.

Maar nu verbreekt gij uw 'ja.' Wanneer u 'ja' zegt, dan hebt u daar, tegen die man ... Dat moet hij vragen, en dat is heel mooi.

Wanneer hij zegt: 'Gij zult elkaar ...' En wanneer u voor een geestelijkheid huwt, en die geestelijke vraagt, natuurlijk: 'Gij zult elkaar liefhebben, en trouw zijn, rechtvaardig zijn.' En dan zegt u 'ja', maar overmorgen is het al 'neen.' En dan verbreekt de een en de ander het woord, het heilige 'ja', door een snauw, door een grauw, door afbraak, door niet begrijpen, en dan komen de slachtoffers. En dan kunt gij ...

De eerste die reeds slaat, ook al zijn het maar woorden, dát is reeds de afbreker. Maar nu moeten wij, en nou moet gij elkaar ... Nu zoudt ge wanneer ge geestelijk bewust was, wanneer ge dus in de eerste sfeer waart, dan zoudt ge – met andere woorden: vrij van oorzaak en gevolg – dan zoudt ge, omdat de mens zegt, en u slaat met woorden of met iets anders, dan zoudt ge nu reeds kunnen scheiden. Want de mens heeft het goddelijk, is een goddelijk, geestelijk ... Voor God bent u getrouwd, dus voor God heeft die mens zijn liefde reeds verbroken, en dan zoudt ge reeds kunnen gaan. Want hij slaat, of zij slaat u van deze woorden weg.

Als u de eerste sfeer hebt.

En waarom zeggen wij nu: maak een taak af. Waarom zeggen wij dat? Omdat ge allemaal in oorzaak en gevolg leeft. Omdat gij er straks toch weer aan zult moeten beginnen.

Dus als u waarlijk nu de eerste sfeer bezit ... U zegt tegen mij, u snauwt mij aan, en u doet verkeerd, en ik heb leed en smart door u, dan kan ik onmiddellijk gaan, omdat ik de eerste sfeer als rechtvaardigheid in bezit heb. Als ik er zelf niets tegenover doe. Geen kwaad dus, het kwaad niet met kwaad beantwoord. Of ik val met u, en zij valt met mij.

Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dus de ruimtelijke rechtvaardigheid plaatst u onherroepelijk voor het eeuwigdurende 'ja.' Ook al ... Waar u ook leeft, in welke toestand ook, voor God en de ruimte vertegenwoordigt gij 'ja', 'ja', 'ja', 'ja.'

(Mevrouw in de zaal): 'Maar is ontrouw dan niet erger dan snauwen en grauwen?'

Als ontrouw ... Ontrouw vinden wij terug bij de persoon die de fundamenteën heeft gelegd voor de ontrouw. Er kwamen bij André duizenden mensen. Maar in de sferen behandelen wij die dingen. Als u komt bij mij en u klaagt om uw man, dan gaan wij ú zien als de schuldige. En waarom?

(Mevrouw in de zaal): 'Oorzaak en gevolg.'

De mens die universeel liefheeft, klaagt niet. Dus u bent reeds zwak. Wij kunnen u niet de volle honderd procent schenken. Wij kunnen uw toestand niet ontleden. Waarom niet? U bent reeds zwak. Of de waarheid en de werkelijkheid openbaart zich in uzelf.

Maar ontrouw, wat is ontrouw? Wanneer de mens slaat met woorden ... Wanneer ge waarlijk in elkaar wilt groeien, dan gaat ge beginnen aan rust. En het eerste harde, verkeerde, afbrekende woord, is de afbraak voor uzelf en de ander. Dan heeft de ander reeds voor God en de ruimte het recht om te gaan. Hij kan zeggen: ik wil dat gesnauw, die afbraak niet, want ik wil met afbraak en gesnauw en gegrauw, met leugen en bedrog en ontrouw niet te maken hebben. En nu is dit: gaan.

En nu krijgt dit kind een liefde, nietwaar, en dan noemt u dat ontrouw. Maar u hebt hem naar die andere liefde, waar het kind voor openstaat, het is een kind, het is een mens ... En dat heeft hij verdiend, of zij verdiend. En dat maakt u uit voor ontrouw, maar die ontrouw heeft dit kind gekregen, als liefde. Als u het niet kunt, dan zegt God, dan zal Ik u een ander kind sturen, die het wel bezit.

Maar wanneer ge dit gaat zoeken, krijgt ge ook daar weer uw pak slaag. Want, voelt u, de k rn is er: in u leeft disharmonie, oorzaak en gevolg. Want u hebt die eerste sfeer, de mens heeft die eerste sfeer nog niet. Dus u kunt, u kunt nog niet zeggen: ik ga, en ik word ontrouw. Dan maakt u het alleen maar erger, u verduistert uzelf. En de geestelijke sfeer heeft met ontrouw niet meer te maken, alleen met liefde, waarlijke liefde. En wanneer het weer 'ja' en 'neen' wordt – u voelt wel waar dat heen gaat – is dit de weg naar de duisternis. Ook al lijkt het heel mooi voor u; maar het wordt toch de weg naar de duisternis, want de mens wil dat willen, en wil dat beleven, en de mens kan zoeken en zoeken en zoeken, die ganse wereld af ... Jazeker, u kunt een graad van gevoel, een karaktertrek ontmoeten in de andere mens die u ook bezit, en dan hebt u harmonie.

U voelt hier voor die leer, en indien u een man had of een andere persoon-

lijkheid die zegt: ik wil met dat bedrog, met die kletspraat niet te maken hebben, dan hebt u daarin, indien u hevig voor die wijsheid en ontwikkeling voelt, dan hebt u daarin reeds smart, en dan leeft u al alleen.

En wanneer ... Want dit wordt menselijk, mannelijk en moederlijk eenzijn en is het kosmische fundament voor uw leven, voor uw maatschappij, en hierdoor ontvangt gij, kunt gij uw ganse leven en ál de ups en downs, de narigheden in die maatschappij opvangen, want ge zijt een.

Ziet u? Ook weer, daar kunt u tien boeken over schrijven, over die vraag. U voelt wel waar die vraag heen voert. Maar voor God en de ruimte ... wij zeggen: maak die taak af.

André heeft gevochten voor mensen om ze bij elkaar te houden. Maar bij andere mensen zegt hij: u kunt nu reeds scheiden, gaat u maar. Maar dat doen ze niet. Waarom niet? Moeten wij nog meer vertellen? U kunt gaan; want u hoeft niet geslagen te worden indien ge zelf geen karmische wet in u hebt.

U hebt in een vorig leven de mens geslagen, de mens vernietigd, en nu zult gij dit leven, die mens weer opvangen en moeten dragen. Nu wordt gij geslagen; en nu neemt u het niet. Ziet u? Daarom zeg ik: die eerste sfeer.

Wanneer kunt ge zeggen: ik ben vrij van zonden en fouten? Gooi nu maar met stenen? We krijgen altijd het laatste woord. Nee, de geestelijke wijsheid als wet zegeviert over stof, over stoffelijk denken, voelen, huwelijk, liefde. Wat is liefde? U vraagt en u beleeft liefde? Jazeker, maar wat is liefde?

Daarvoor doet de mens alles. En indien de mens zich verruimen wil, krijgt de mens liefde. Is het niet zo? U strandt, u loopt zich te pletter ten opzichte van zo'n klein karaktertrekje. Was die ook maar weg, dan was de mens weer ruim, groot, lief, hartelijk. Dat wordt het dragen.

En dat moeten wij doen, of de sfeer zegt: ga uit mijn leven. Christus vertolkte alleen sferengeluk. 'Ga weg van mij, Satan. Ga weg van mij, onwaarheid. Ga weg van mij, gesnauw, gegrauw, afbraak.'

Waarom kunt ge voor elkaar het hoofd niet buigen? Waarom kunt ge elkaar niet voor duizend procent aanvaarden in de liefde? Wanneer ge verlangt, wanneer ge ... de mens verlangt, hoe vreemd het ook is, als het maar voor het goede is, voor de ontwaking is, dan buigt zich de macrokosmos voor uw wil. En nu is uw wil sterk en machtig.

Maar nu laat de mens zich beïnvloeden, en nu blijft de mens thuis; hij weigert, hij doet het niet, hij gaat daar niet heen, hij zegt: mijn vrouw wil dat niet. Mijn man wil dat niet. Ik begrijp niet waarom die zielen daarnaar verlangen. Er zijn mensen die krijgen nooit genoeg? Née, de goddelijke ontwaking is geboren. Voelt u? En die heeft niets meer met stoffelijk denken en voelen uit te staan. Wilt u niet, dan gaat de een u vooruit, die karaktertrek-

ken krijgen vleugelen. En binnenkort, in slechts enkele jaren, dat beleeft u, dat beleven wij in de sferen en dat kunt gij hier met uzelf beleven, voor uzelf, dan stijgt de ene mens boven de andere, geestelijk uit; en dat is dan uw geestelijk bezit 'achter de kist.' Maar zó moet zij leven.

Miljoenen kinderen, mannen en vrouwen, willen terug naar de aarde wanneer ze het licht zien aan Gene Zijde, om de moeder nogmaals te kunnen beleven, haar alles te kunnen geven, om moeder te zijn in de allereerste plaats. En de moeder op aarde, en de man, ze begrijpen het niet. Ze zien de mens, ze voelen de mens, ja, stoffelijk voelen en denken. De geestelijke uitstraling, het geestelijke zweven, en het ruimtelijke verkennen, het eenzijn met elke gedachte die ruimtelijke kan zijn, dát wil de mens nog niet. En daarin leven wij. Wat is liefde? Wat wilt u? Welke liefde wilt u bezitten? Ziet u?

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, als twee wezens uit verschillende graden zich met elkander verbinden, welke graad wordt er dan aangetrokken?'

Als twee mensen ... verbinden, noemt u dat.

U houdt het huwelijk beet, vast?

(Meneer in de zaal): 'Nee ...(niet te verstaan) huwelijk.'

Als twee mensen zich verbinden, man en vrouw, en zij trekken een ziel aan, dat bedoelt u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En wat wilt u nu weten?

(Meneer in de zaal): 'Welke graad wordt dan aangetrokken?'

De graad van leven waardoor, waarmede gij te maken hebt doordat gij dat leven eens het leven hebt ontnomen. Dus wij hebben met geen graad van bewustzijn te maken, wij hebben alleen te maken met oorzaak en gevolg. U trekt dus ... wanneer u uw kind hier hebt, dan is het mogelijk dat uw kind u moet dienen, of gij het kind.

En als moeder hebt u in de eerste plaats al te dienen, want gij hebt als moeder dat kind gebaard. Want als vader, als scheppende kracht, als man hebt gij niets te dienen, gij kunt niet, wij kunnen niet dienen. Alleen de moeder is in staat om te dienen. De man niet. De man loopt langs en naast de schepping. Voelt u wel? Want alleen het moederschap verbindt u met de kosmologie voor de ruimte en uw goddelijke afstemming.

Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Dus het is zo, dat als er twee mensen, nietwaar, van een verschillende graad zich tezamen verbinden, dat dan de graad van de moeder wordt aangetrokken.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De graad van de moeder die wordt aangetrokken.'

(Zaal): 'Nee.'

U luistert niet. Ik zeg: als u schept en de moeder baart, dan trekt u de ziel aan, één van u, waarmede gij hebt te maken. Dus u hebt nu (niet) met de wet persoonlijkheid te maken, (maar) met de wet karma; en dié ziel als mens komt tot u. De moeder baart. En de moeder is al degene die de mogelijkheid biedt om voor u goed te doen.

Dus wanneer ... De moeder moet het kind, die ziel aantrekken, en gij hebt er op dit ogenblik mee te maken. Het kan ook zijn dat de moeder met het kind heeft te maken. Maar omdat zij bij u behoort, dient zij u, opdat gij goed kunt maken aan een leven waarmede gij voor eeuwen en eeuwen terug te maken hebt gehad. Meer niet. Begrijpt u het nu?

Dus buiten alles om, buiten de persoonlijkheid om, hebt gij altijd en eeuwig met het leven in de mens te maken, en met niets anders. Is dat duidelijk?

Want wanneer uw kind (u) iets schenkt, dan is dat een gift, dan dient dit kind u. En als de maatschappij van uw kind iets krijgt, dan dient dat leven – niet uw kind, maar dat leven – dient de evolutie. Dus dit gaat buiten uw maatschappij om. U ziet dat altijd maar weer maatschappelijk, en dat is voor de mensheid, en dat is voor ons volk ... God kent geen mensheid, God kent geen volk, en God kent geen mens, God kent alleen Zijn leven, en u bent léven. Ziet u?

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, in de eerste plaats dank ik u hartelijk voor de geestelijke wijsheid die u ons vanavond geschonken hebt. En in de tweede plaats wil ik iets vragen aan u.

Kort geleden, nee, niet kort geleden, maar drie jaar geleden had ik een afspraak met een oudere heer, die was al tachtig, en die zei tegen me: "Geloof jij in God?" Toen zei ik: "Ja, ik geloof in God." Toen zegt hij: "Ja, ik weet het niet zeker. Maar ga jij naar de kerk?" Ik zeg: "Nee, ik ga niet naar de kerk, want ik voel me helemaal niet ... dat wil zeggen, ik geloof in God, maar ik heb de dominee niet nodig." En toen zegt hij: "Maak nu met me een afspraak: als ik heengegaan zal zijn en er is werkelijk iets anders, dan zal ik trachten je te kunnen bereiken." Toen zeg ik: "Goed, meneer."

Kort geleden, negentien januari, is deze heer overleden. En anderhalve week later, ik schrijf het toe aan overspannen zenuwen van mijzelf, maar ik weet het niet heel zeker, daarom kom ik met die vraag tot u, en leg het u voor, had ik op een nacht een vreselijk indringen van meerdere personen, en

ik was zeer beangst. En ik zei: “O Jezus, o Jezus, mijn God, dít niet.” En het was plotseling weg. Hoe verklaart u dit?’

De mens spreekt met elkaar af: ik zal als er leven achter de kist is tot u terugkeren. En dit is reeds een universele fout. Maar waarom?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Omdat u nu het bezit niet hebt om de mens te bereiken, lééft dat gevoel in de mens. En vanaf het ogenblik dat de mens is gegaan, gaat u als mens aantrekken, en nu komt ... Degene waarmee gij dat hebt afgesproken die kan niet komen, want hij heeft de wetten te leren, en dat is niet zo eenvoudig. Maar nu komt er een ander, en die wil u nu bereiken. En zo kunnen er duizenden komen die dus uw gevoelens opvangen – u hebt die gevoeligheid – en die waren heel, dat waren geen lichtende, liefdevolle persoonlijkheden, die kwamen voor heel iets anders. Want ze hebben uw moederlijk uitzenden opgevangen. En dat vond u zeer zeker niet leuk, niet heerlijk. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik begrijp het niet.’

U begreep het niet. Maar voelde u ... U begreep het niet, daarom verklaar ik het. Dus uw voelen, die afspraak, die is gaan uitzenden. En toen is die scheppende kracht, die kennis, of die vriend van u, het kan uw vader zijn, of wie het ook is, die is niet gekomen, want die was er niet toe in staat. Maar uw gedachten en gevoelens zijn opgevangen door astrale persoonlijkheden, en die kwamen tot u. En zo krijgt men van Gene Zijde, door een afspraak, contact met de mens. Begrijpt u het nu?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, want die gevoelens waren zeer kinderlijk tegenover deze persoon. Hoe kan ik dan boze indrukken terugkrijgen?’

Die invloed voor ... U hebt ... Die vriend van u, die persoonlijkheid, die kan in liefde leven, die kan in de eerste sfeer leven, allemaal goed. Maar hij was niet in staat om u die boodschap te brengen. Begrijpt u dit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Nu zendt u die gevoelens uit, want die afspraak leeft in u, en die gaat, vanaf het ogenblik dat de mens sterft, gaat die bron uitzenden. En die uitzending is opgevangen door astrale wezens, en die kwamen tot u. Dus die vriend van u, die liefde, die had er niet mee te maken. Maar iets anders kwam er.

Hebt u ‘Geestelijke Gaven’ gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik heb ...’

Kunt u dergelijke voorbeelden in beleven en lezen, en dan gaat u dat begrijpen. Maar voelt u nu wat er is gebeurd? Begrijpt u het nu?

Begrijpt u het nog niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik kan niet zeggen ‘ja’, want ik begrijp het niet.’

Hebt u nog geen boeken gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, niet ... Nou, ik vind ...’

Kunt u dit dan niet begrijpen? Ik ga heen van u en ik zeg tegen u: 'Als ik kan, en er is iets, dan kom ik terug, en ik zal u waarschuwen, ik zal u een bericht geven.' Nietwaar? Nu kom ik aan Gene Zijde en ik ben niet in staat, want ik ken immers het astrale leven niet ...

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ik ben sprekende, wacht u even.

Ik kom aan Gene Zijde, ik heb die wereld, het is een ruimtelijke diepe wereld, en ik ben niet – ik moet me die wetten eigen maken – ik ben niet in staat om tot u terug te komen, en ik zeg: 'Ziet u mij, hier ben ik. Hoort u mij?' Nee, u ziet mij niet en u hoort mij niet.

Maar u zendt uw gevoelens uit en die worden door anderen in mijn omgeving, of lagere sferen, of wat dan ook, doet er niet toe, die worden opgevangen, en die zegt: hé, daar is een moeder te beleven, en daar gaat de astrale persoonlijkheid op af. Dus u hebt een visioen gekregen door geestelijke persoonlijkheden die met mij niet hadden te maken, omdat u úitzond.

Begrijpt u dit niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Dat is het.

Dank u.

Ik ben gewaarschuwd. (De geluidstechnicus heeft een seintje gegeven.)

(Tot de zaal): Is er nog een vraag?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nog één vraag.

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, u vertelt ons altijd: ons wordt niets geschonken, wij moeten alles verdienen.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar al uw boeken spreken van genade; hoe verklaart u dit?'

Er bestaan geen genaden, dus ...

Meester Alcar heeft gezegd: 'Dit is een genade', maar toen zijn de boeken als mens (naar het menselijk denken toe) beschreven en beleefd. Voelt u wel? Dus u kunt ... Noemt u dit wat André heeft ... hij schrijft, hij schildert, hij kan genezen, hij ziet, hij heeft zo'n tien, twaalf, veertien, vijftien, zestien, twintig gaven, noemt u ... – u hebt het reeds – dat zijn gaven, nietwaar? Is toch zo? Dat zijn gifts van Onze-Lieve-Heer?

(Zaal): 'Nee.'

Nee, ik heb het niet tegen u, ik heb het tegen die meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik zal in het vervolg voor mijn eigen spreken.'

Die zijn verdiend. Dus, in het oude Egypte ... Lees ... Daarom brachten

wij 'Tussen Leven en Dood', 'Een Blik in het Hiernamaals.' Maar komen wij tot de kosmologie, dan zult gij álles moeten verdienen. Dus André-Dectar, Jozef Rulof is gereed om dit te verkondigen, om dit te brengen. Of dacht gij dat dat kind uit 's-Heerenberg zelf die vierentwintig, vijfentwintig kosmische werken had kunnen schrijven?

Dus dat ... En u leest het in 'Het Ontstaan van het Heelal'. Daar zegt meester Alcar: 'Daar was u een astronoom; nu gaan wij beginnen om die levenswijsheid vanuit deze wereld naar de aarde te brengen, en daarvoor zult ge verlangen.' En toen werd André, toen werd Dennis Lefton 'wil' om geboren te worden en om dat naar de aarde te brengen, zoals ook Mozes en miljoenen anderen, mannen en vrouwen, hun nieuwe leven hebben gekregen. Is het nu duidelijk?

Maar álles zult gij verdienen. Maar wanneer gij dat in de boeken ontmoet, dan is het voor de mens die nog in dat genadeachtige bewuste of onbewuste leeft, geschreven. Voelt u wel? Dus aangepast aan het maatschappelijke, dogmatische, Bijbelse denken.

Want u voelt wel, meester Alcar, de meesters hadden niet onmiddellijk met kosmologie kunnen beginnen, dat had, die had André, zelfs als Jeus, niet kunnen begrijpen. Dat is langzaamaan opgebouwd.

Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Mijn zusters en broeders, ik ga. Ik dank u.

Bent u tevreden?

(Zaal): 'Ja.'

Dan gaat ge rustig slapen, dan zult ge rustig in uw handelingen zijn, u leert denken, u leert voelen, u blijft altijd even zacht, want u kunt dingen rustig geestelijk verklaren, en dan groeit ge waarlijk voor uw vriend-zijn, voor uw vader- en moederschap, man- en vrouw-zijn, in elkaar. Is dat niet zo?

Tot kijk.

Ik dank u voor uw bloemen.

Dinsdagavond 13 maart 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wie kan mij een vraag stellen?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus, wordt de mens wel of niet beïnvloed door aardstralen? Kan dat?'

Jazeker. U kunt, op verschillende wijzen, manieren, kunt u bestraald worden door Moeder Aarde. We hebben de dierlijke, de voordierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke en de geestelijke uitstraling van de aarde, die is er ook.

U komt wel eens in een klimaat en dan zegt u: hé, wat is het heerlijk. U kunt plekjes beleven waar u kanker krijgt, ziek wordt, en u kunt de natuur beleven met een reine, geestelijke uitstraling, waardoor u geneest. Dat is waar.

Daarzo.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Heeft het dan met je karma te maken?'

Moeder Aarde kent geen karma. Nee. Dat heeft toch niet met karma te maken?

Wanneer u over de aarde wandelt, is dat karma? Nee, dat heeft niks geen karma. Denk maar even door, en dan kunt u aanstonds terugkomen.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, als kind(eren) op aarde sterven, wil dat zeggen dat de kringloop op aarde volbracht is?'

Kan volbracht zijn; en kan ook betekenen dat de ziel direct oplost in de wereld voor het onbewuste, de wedergeboorte, en terugkeert naar de aarde.

(Tot de zaal): Wie?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus, ik zou graag van u willen weten: de hersenen, die hebben toch een regulerende functie?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar nu, waarom is dan het gewicht aan hersenen van de vrouw minder dan van de man?'

Wist u dat maar.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat geeft de medische wetenschap niet.'

Waarom? Waarom nu niet? Waarom heeft de moeder ... U kunt het weten door de boeken 'Geestelijke Gaven.' Ik heb daarin iets vastgelegd, waardoor de moeder geen kunst van Rembrandt, Titiaan, Bach, Beethoven kan vertegenwoordigen. Kan niet. En nu heeft de moeder haar normale hersens. En doordat zij als schepper naast de schepping staat, dijen uw hersens enigszins uit. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Dank u wel.’

Eén antwoord is er in de ruimte. Maar dit voer ik terug tot ‘Geestelijke Gaven.’ Ziet u? U kunt erop doorgaan, ik kan boekdelen vullen, maar door dat vast te leggen, dat de moeder geen ... moeder kan niet opgetrokken worden. Doordat de man, de schepper, buiten het moederschap staat – dát is de hoogste kunst – dijt het gevoelsleven, de zenuwcentra, alles dijt uit, ook de hersens. Er is slechts één kosmisch antwoord, en dat geef ik u.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, ik meen dat u eens gezegd hebt dat een spook zolang aan zijn plaats gebonden zit, totdat zijn karma afgelopen is. Hoe kan dat, als hij toch los van zijn lichaam is?’

Een spook kan duizend jaar vastzitten aan ... geen karma, maar aan zichzelf. Groot verschil.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dit is het antwoord. Dus niet aan de karmische wet. Dat lichaam is opgelost. Maar het spook zit vast aan de daad, en aan de persoonlijkheid, aan het gevoel.

Waardoor kunt ge dat weer vergelijken, waarmee?

(Mevrouw in de zaal): ‘Totdat het opgelost is.’

Nee, we hebben boeken geschreven. U ziet, voor elk woord en gedachten hebt u boeken. Waar leest u dat?

(Meneer in de zaal): ‘De Kringloop der Ziel.’

Nee. Ook.

(Meneer in de zaal): ‘De Grebbelinie.’

Ik heb slechts de eerste boeken in mijn hoofd, ‘Een Blick in het Hiernamaals.’ Zeven werelden om vrij te komen van gevoelens.

Dus indien u in die duisternis wilt blijven leven, komt u ook niet vrij. Is dat zo? Dus ‘De Kringloop’ gaat alweer te ver. Alleen ‘Een Blick in het Hiernamaals’, daarin leest u het.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Gaat u door.

(Mevrouw in de zaal): ‘Als wij nu de tempels beleefd hebben, omdat wij tot deze leer aangetrokken zijn, waarom zitten we dan nu allemaal nog als leerlingen? Hebben wij dan nog zo weinig wijsheid opgedaan?’

U hebt wijsheid voldoende, maar nog niet het gevoel.

(Mevrouw in de zaal): ‘O ja.’

Wat is nu een wet, een occulte gave? Het woord, het antwoord wat ik u gaf op die vraag daar, is niemand toe in staat op de wereld, ook al gaat u naar de yogi's, naar de ingewijden in het Oosten, om u dat antwoord te geven. Het

is kosmisch diep. Het is een kosmisch verantwoorde wet. U hebt het gevoel nog niet. En voor vijf gram sensitief gevoel voor deze gave, spreken, wijsheid, hebt u dertig levens nodig, dertig volle levens.

Wat leert u in dit leven? Niets. U weet alleen. Wanneer u er niet aan begint, leert u niets. U moet beginnen het lichaam te onderzoeken, te leren kennen, de geest, de ruimte, God, Christus, alles. En dat doet u niet eens. De mens wil dat niet. U leert alleen dogmatische stellingen, meer niet.

Maar u moet beginnen met: ja is ja, en neen is neen, liefde, rechtvaardigheid, harmonie. Dan legt gij fundamenteën voor uw westerse persoonlijkheid. Maar nu de geestelijke; en die voelt, die ziet, die hoort, die kan deze wetten verklaren. En dat is een universiteit, dat is wetenschap. Dit is het allerlaatste wat er is.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, je leest weleens van moord met voorbedachte rade, dat is dan als je het zelf geweest bent, zelf van tevoren beraadt wat je doet. Maar het komt ook weleens voor dat een moord door beïnvloeding gebeurt. Wat is nou de waarde van de moord voor degene die beïnvloed wordt?'

Als u mij bewust wilt vermoorden, bent u een bewuste moordenaar. Maar elke moordenaar, onthoud dit, iedere moordenaar staat onder invloed, ook al bent u duizendmaal voorbedacht. We hebben uitgevonden en gezien: er gebeuren duizenden moorden bewust, dus voorbedacht, klaargemaakt, uitgedacht. En die mens zit nu nog onschuldig in de gevangenis. Máár hij stond ervoor open, meer niet.

Er zijn miljoenen mensen in de gevangenis opgesloten, door moord, en er zijn er wellicht duizend waarachtige, bewuste moorden bij, dus de persoon die bewust de moord deed. Waarom? Zover gaat het. En waarom?

U bent ... Er is niet één mens op de wereld die vrij is van astrale invloed. U hebt allemaal uw haters, uw vernietigers in de astrale wereld. En die proberen u altijd nog te krijgen, te vernietigen. Die zijn er, want ge hebt duizenden en duizenden levens afgelegd.

Indien ge hier ook op aarde kunt zeggen: ik doe niet mee aan haat, ik wil geen hartstocht, geen leugen, geen bedrog, dan bent u ook klaar voor Gene Zijde; want hier wordt u beïnvloed, niet meer aan Gene Zijde, daar neemt men u bewust. Is dat duidelijk?

Wanneer u hier kunt zeggen 'neen', en het blijft zo, dan is dat een geestelijk fundament. Maar iedere moordenaar heeft contact, omdat die haat, die jaloezie, u voelt wel, die gaat zover en zo diep, die wordt opgezogen, en dan staat u onder invloed. Maar, tenslotte, ook al hebt gij slechts met vijf gram gevoel met die moord te maken, door u is die moord ontstaan; u krijgt toch

de volle honderd procent op uw dak. Voelt u wel?

Dat gaat ... Die persoonlijkheid die u onder invloed heeft, moet dat verantwoorden en goedmaken, maar ú krijgt toch alles. Want we moeten zorgen dat we niet zijn te beïnvloeden. Eerst dan is het ons bezit. Dus wanneer er door mij een moord ontstaat, iemand wordt van het leven beroofd, ook al krijg ik negenennegentig procent beïnvloeding, die één procent is voor mij, en is volkomen, en jaagt mij uit de maatschappij vandaan.

Ik moet toch de verantwoording dragen, omdat mijn leven openstond voor haat. U kunt het dus niet goedpraten.

(Tot de zaal): Nog iets? Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, als je in één leven gemummificeerd was, vertelde u ons ...'

Als u in één leven ...?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, gemummificeerd was.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Een mummie was.'

Gemummificeerd.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Dan blijft er vijf procent aan vast.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'En blijft dan dat gevoelsleven ook in al die levens nog aan dat leven vast?'

Als u ... Ik heb u op een avond verklaard, toen werd die vraag gesteld, wanneer de mens zich laat balsemen in het ene en het andere leven uit, u krijgt dertig, veertig, vijftig, honderd levens; op den duur zit u aan al die mummies, die lichamen vast, en lost vanzelfsprekend uw persoonlijkheid daardoor op. U versnipperd nu uw gevoelsleven. En later loopt u in een wereld, u bent er en u bent er niet, totdat die lichamen oplossen.

Balsemen is onherroepelijk verkeerd. Crematie is verkeerd, maar balsemen nog erger. U blijft aan die wereld, aan dat lichaam vastzitten.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Dank u.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, gaat dat zover, dat als die mummies, ik zal maar zeggen, als die mummies dan vernietigd zouden worden ...'

Lost dat op.

(Mevrouw in de zaal): '...zou dat beter zijn voor die persoonlijkheid?'

Dat verkoolde, verdroogde weefsel móét oplossen. Er is niet zoveel levensaura ... Kijk, naarmate die weefsels ... Die zijn nog altijd in leven; alles wat leeft, wat u ziet, is in leven. Nu krijgen we bewuste geestelijke aura en onbewuste aura. En deze is reeds onbewust, dat wil zeggen, de weefsels hebben geen levensvatbaarheid meer en zijn verdroogd. Maar uw gevoelsleven ligt

aan dat wezen vast, en dat eist vijf, zeven, tot tien procent gevoelskracht, dus levende aura, bewust. Nog niet, nog niet eens levende aura, dus bewuste kracht, maar uw gevoelsleven.

Dus dit gaat regelrecht naar het dagbewustzijn, niet voor de mens, maar voor de wedergeboorte, voor de kosmos, voor de reïncarnatie. U ligt daar, en u ligt daar, en daar, en u versnipperd.

(Mevrouw in de zaal): 'Dan is het eigenlijk een weldaad om al die mummies te vernietigen.'

Dat is een weldaad, jazeke.

De wereld heeft nog veel te leren, de mensheid althans, want van mystieke, geestelijke ...

Dit zijn geen mystieke wetten. U weet, wij spreken vanuit geestelijke wetenschap. We leven in die bron. En dit is één verkeerd fundament voor heel deze mensheid.

Miljoenen mensen laten zich balsemen, en in het Oosten daar doen ze weer verkeerde dingen, daar legt men het kind al op het vuur, en nog gekkere dingen; alles waanzin ten opzichte van de reine natuurwet 'sterven en uitdijen'.

Dit is weer uitdijen, het sterven is uitdijen naar: een nieuw leven. En dan heeft de geest, de persoonlijkheid heeft de aura nodig van het lichaam in de kist. Heel veel aura's, zeven verschillende aura's.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, wat is de uiteindelijke bestaanssfeer van een kind dat ...'

De uiteindelijke bestaanssfeer van een kind dat?

(Meneer in de zaal): '...de kindersfeer verlaat. Ik bedoel dit: als een kind overgaat en opgenomen wordt in een kindersfeer, en het is volwassen, dan gaat het toch naar een bestaanssfeer toe?'

Dan moet u me eerst vragen: hoelang duurt dat? Dat kunnen vijf seconden zijn, vijf jaren en vijfduizend jaar, en vijf eeuwen, vijf tijdperken. En het kan gebeuren in zeven seconden, in zeven uur, in zeven weken, zeven maanden. Naarmate het gevoel in dit leven voor die andere sfeer aanwezig is. Voelt u? Dus nu heeft elk mens een eigen persoonlijkheid, een sfeer, een wereld, en die wereld is bewust óf onbewust, en ruimtelijk. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

(Tot de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. De aardse wetenschap die neemt aan dat eb en vloed ontstaan door de aantrekkingskracht van de maan.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'En nu las ik een dezer dagen een beschouwing van een sterrenkundige en die beweerde dat die waterberg als zodanig, een soort reservoir, die heeft, die veroorzaakt een beweging, en die is tegengesteld aan de as-omwenteling van de aarde. En daardoor zal in de verre toekomst dan de aarde langzamer gaan draaien.'

Langzamer gaan draaien.

(Meneer in de zaal): 'Ja, zo verklaart hij dat.'

En weet u wat er is gebeurd in de miljoenen jaren die voorbij zijn? Kan de aarde terug, als u evolueert? Kunt u terug als u evolueert vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl)? De aarde kroop met een tijd voor tien-, honderd-, duizend miljoen jaar terug ... De aarde is biljoenen jaren oud. En toen kroop de aarde zo door de ruimte, nu met een vaart van ongeveer dertig, veertig kilometer per seconde. En langzaam kroop de aarde verder, beschreef zij een baan. Een baan, voor miljoenen jaren terug, om de zon; weet u hoelang of die baan heeft geduurd, dat afleggen, dat reizen van de aarde?

(Meneer in de zaal): 'Geen flauw idee.'

Sla eens een ... Raak het eens. Probeer het eens te bevoelen.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Zeven jaar. En vroeger, dáárvoor, zeventuizend jaar.

Ik zeg u, vanuit het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), vanuit het oerwoud komen wij naar het blanke ras, en dat is allemaal voor de ruimte precies hetzelfde. De aarde had immers geen bewustzijn. De aarde draait naarmate de aarde bewustzijn heeft. Haar gevoel, haar gewas, haar stuwing, haar bron, dat heeft vaart gekregen, u ook, u hebt ruimte gekregen, u kunt denken, door uw gevoel.

Gaat u terug naar de psychopathie, krankzinnigheid, gaat u terug naar de oerwoudbewoner, eskimo's, andere volken, lagere graden voor lichaam en geest (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), dan denken zij trager dan u. Hun leven leeft langzamer.

En de planeet draaide langzamer naarmate Moeder Aarde dat bewustzijn nog niet bezat. En nu kan ... Hebt u nu al iets in de schepping terugzien gaan? Dus die geleerde is fout, want de aarde krijgt een sneller ontwaken, een snellere gang, in plaats van terugkeren.

Naarmate de zon ... De zon is eerst op halve kracht, een kwart bewustzijn van de honderd. Dus de zon bezit eerst vijftwintig procent kracht aan bewustzijn, dit licht wordt ijler. En de aarde krijgt meer bewustzijn, dus de aarde gaat over een miljoen jaar sneller. En het hoogste bewustzijn als vaart, als baan, die beschreven moet worden om de zon, is nu reeds aan te voelen en is kosmisch te berekenen. Nu reeds.

Zo goed dat de mens weet, dat u kosmisch kunt berekenen hoelang een geboorte duurt, is daarbij de tijd verbonden, de levensduur, dat is allemaal te zien. En dan worden het tweeënzestig kilometer per uur, per seconde, en dan gaan we naar de zeventig, zó snel vliegen we dan door het universum, omdat de zon de aarde die bezieling geeft. Dat gaat juist tegen hem in. En de geleerden, de astronomen weten het nog niet.

Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Dit kan niet terug; dit gaat vooruit.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik heb 'De Kringloop der Ziel' weer gelezen ...'

Weer.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Hebt u ruzie met mij gekregen?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik vond het heerlijk om te lezen. Maar er komen dan zoveel vragen. Maar een van de vragen die mij trof daar, steeds weer ... Daar staat in dat de hellen op het laatst oplossen.'

Alles lost op.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat wij volmaakt worden.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat wij moeten arbeiden om die volmaaktheid te bereiken.'

Dat is waar.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als we nu volmaakt zijn, wat voor arbeid is er dan nog voor ons?'

Als u in de eerste sfeer, in de harmonie, en in de rechtvaardigheid leeft als moeder, wat dacht u daar nu te zijn? Wat bent u aan Gene Zijde, in de bewuste wereld? Wat bent u daar?

Als u in harmonie bent met al het leven, wat doet u dan?

Wat doet u hier op aarde? Wat heeft dat te betekenen?

(Mevrouw in de zaal): '...karma ...'

Dit is geen karma.

Wanneer u hier op aarde in de maatschappij leeft, leeft, leeft, leeft, leeft, doet u niets, u beleeft ook niets. Als u moeder bent, baart u een kind; dat is het machtigste wat er is. Maar alles wat u leert in de maatschappij heeft niets te betekenen, want u hebt nog geen deel uitgemaakt van het leven, u staat ernaast.

Dus aan Gene Zijde bent u in alles: het voedsel voor een boom, de bloedsomloop voor een bloem, het licht voor de ruimte, de kracht om te gaan, om alles tot draaiing, stuwing, werking te houden. U bent zelfs, u maakt deel uit

van de storm in uw universum en de regen die valt. Mooi?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Maar daar ben ik niet mee tevreden.'

Bent u dan nóg niet tevreden?

(Er wordt hartelijk gelachen.)

U kunt niet meer zijn. U bent een tempel aan wijsheid. Als u binnengaat, als ik in uw tempel kom, en u maakt deel uit van die wijsheid ... Iedere geleerde, ieder kosmisch bewuste maakt deel uit van een tempel.

Als ik de kosmos vertegenwoordig, ik heb die kosmos overwonnen, dan maak ik deel uit van de kosmische tempel in de derde, in de tweede, in de vierde, in de vijfde sfeer, in de sfeer waarin ik leef. En dan gaat u binnen en dan stapt op mijn wijsheid, u staat dan op mijn ziel. Maar ik vang u op door mijn liefde en mijn wijsheid.

Wilt u nóg meer zijn?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik bedoelde daarmee dat ik ... tevreden zijn, want ik vind het heerlijk als ik u daar ontmoet. Maar ik bedoel: wat moeten we dan dóén? Is er dan een andere wereld om weer goed te maken?'

U behoeft niets meer te doen, u hoeft alleen maar te leven.

Indien u dit leven kon begrijpen op aarde, is er harmonie, en dan hebt u het geluk, bent u man en vrouw, en u begrijpt dat u alleen maar hoeft te leven, en in het goede, in harmonie, in rechtvaardigheid, hiernaast in de liefde. Dat worden de lezingen nu in Den Haag. Dan bent u geestelijk klaar. En dan draagt u de ruimte, de sfeer waarin u leeft, u vertegenwoordigt de mensen, miljoenen mensen, maar vóór alles het leven van God.

Is het niet eenvoudig? Het leven is eenvoudig. Doen wij nu verkeerde dingen ... Voelt u wel? U kunt in de maatschappij álles beleven; wanneer u het leven raakt, is dat geestelijk bezit, of u krijgt nimmer en te nooit bezit. Maar het leven kan u dat schenken. En als u moeder bent en u hebt kinderen gebaard, dan hebt u het hoogste bereikt wat u op aarde bereiken kunt voor uw voortgang, voor de wedergeboorte, voor uzelf, voor de kosmos, voor de sferen van licht, voor vader- en moederschap. Mooi?

(Meester Zelanus komt terug op de 'Kringloop der Ziel'): Bent u met mij in de grond gegaan, in het lijk? Beefde u niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Heel erg.'

Het was erg, ja. Nóg voel ik de dieren, de wormen.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Het is mooi en machtig om daarop terug te kijken. Maar pleeg geen zelfmoord.

Wij hebben zelfmoord gepleegd alleen om te weten hoe de kus achter de kist smaakt, in Egypte. Wij hadden lief, en de stoffelijke liefde die kenden wij; en nu wilden we weten of de geestelijke kus waarachtig was, en toen

pleegden we zelfmoord. Konden we zestig jaar blijven liggen daar. Ook eerst weer rotting, rotting. En daardoor krijgt u wijsheid. Maar doe het maar niet.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, in deel twee van 'Het Ontstaan van het Heelal' daar staat dat men op aarde het scheppingswonder opnieuw beleeft. Nu heb ik me afgevraagd: gebeurt dat dan niet op de Tweede Kosmische Graad?'

Op aarde is het bewust. Op de Tweede Kosmische Graad is het onbewust.

Begrijpt een koe, en een paard, dat het scheidt? Het voelt het. Maar is dat menselijk ruimtelijk bewustzijn?

Ziet u? Dat moest erbij staan; maar dat moet u zelf voelen. Dus het oerwoud baart en scheidt, ja, en weet ook reeds dat er zielen komen; daar gaat het om. Maar het uitdijen van het gevoelsleven, dat is alles. Dat voert u naar de wedergeboorte, naar de reïncarnatie.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'In de lichtsferen, is Christus daar te zien?'

U kunt in elke sfeer, wanneer u waarlijk het leven raakt, kunt u in elke sfeer, ook op aarde, de Christus zien en beleven. Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Persoonlijk?'

Persoonlijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

U kunt Hem altijd zien. Wij zien Hem altijd. Hij is ook overal te zien. Wanneer u het leven raakt – daar hebt u het weer – wanneer u deel uitmaakt van een leven en u raakt geestelijke realiteit, dan staat ge voor het beeld van de Messias, en ziet u een beeld van Hem als mens, als sfeer, als geest. En dat is dan geestelijk bewustzijn, menselijk geestelijk bewustzijn; u kunt Hem kosmisch zien, en u kunt Hem goddelijk beleven. Voelt u wel?

Dus wanneer er wonderen gebeuren, en u wilt de Christus benaderen, Hem zien, dan stijgt u boven het menselijke uit, u krijgt contact met het geestelijke, dat wordt ruimtelijk, en nu is het mogelijk dat u uw gevoelens en krachten doorzendt tot het goddelijke Al. Daar wordt het door miljoenen Christussen opgevangen en doorgestuurd naar de waarachtige. Kan, is mogelijk. Kunt u elke dag beleven.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Iemand die niet op deze lezingen kan komen, die uw boeken allemaal leest ... Ze heeft mij gevraagd of ik u wilde vragen ... Ze is u daar 's avonds in haar gebed erg dankbaar voor. Nou wil ze weten of u die dankbare gevoelens ontvangt?'

Neen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb gezegd: meester Zelanus zal zeggen 'Dank mij niet, maar dank God daarvoor.'

Daar hebt u het. Ik wil met uw dank niet te maken hebben.

U kunt dankbare gevoelens krijgen. De mensen zijn aan het bidden door de boeken. Duizenden en duizenden en duizenden bidden en danken, het is machtig, maar voer die dank, dat gevoel tot uw eigen persoonlijkheid en jaag uw karaktereigenschappen naar de harmonie, 'achter de kist.' Ziet u?

Ik zie die dank, vanzelfsprekend. Want wanneer ik eens even de tijd heb en ik ga naar mijn sfeer en ik bekijk mijn huis, mijn woning en mijn ruimte, dan staan er altijd nieuwe bloemen; dat zijn die karakters, die gedachten. Er komen telkens nieuwe bloemen, nieuwe bloemen, vruchten. Ziet u? Dat is God, dat is Christus, dat is de ruimte.

Doe iets, breng het leven tot ontwaking, beziel het, en gij kweekt uw levenstuin. Elke karaktertrek, een goede daad, is een orchidee. En hoeveel orchideeën kweekt u in het leven?

Ik heb veel orchideeën ontvangen door, alleen, de boeken te mogen schrijven voor de meesters. En dat heb ik verdiend. En er waren miljoenen ook gereed, maar ik was er net voor. Of zij hadden door hun eigen studie ... Ziet u wel: geen genade. Maar door hun leven in de tempels te hebben beleefd, gevolgd, hebben zij zich gereedgemaakt voor een taak, de massa op te trekken, de mens te overtuigen, totdat er ...

Er worden nu vijfhonderd miljoen vragen gesteld. U bent nog niet eens aan de duizendste vraag in al die jaren. Maar voordat wij, voordat ge die taak krijgt, worden u vijf miljoen vragen gesteld, tien miljoen, biljoenen vragen, en op hetzelfde ogenblik moet u het antwoord hebben; kunt u, mag u geen twee seconden mee wachten.

Maar nu zijn we zover dat de meesters kunnen vragen wat ze willen, en gij kunt hier vragen wat u wilt – die vraag die was heel diep daar – en dan voelt u, hij is nog niet uitgesproken, of de wet spreekt reeds in mij. En dat is kosmisch eenzijn; en dat zijn orchideeën.

En dan kunt u zeggen: die man kletst, of, die man praat, maar een aards wezen is er niet toe in staat om die vraag en enkele andere te beantwoorden. U krijgt hier reeds kosmische vragen. Vind ik heel goed.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Het blijft stil.)

U bent erg lui vanavond om vragen te stellen.

Daarachter.

(Mevrouw in de zaal): 'Weten wij in dit leven of ... Kunnen wij in dit leven ons karma oplossen, en weten wij dan ook of dat zo is?'

Weten doet u dat niet. Ja, voor duizenden gevoelens kunt u weten of uw karma is opgelost.

Wanneer u huwt ... In het huwelijk openbaart zich het vlugst de menselijke karma. Sterft iemand, dan zegt de mens: ik ben blij dat ik dat leven kwijt ben, want nu ben ik van het getiranniseer af. Nietwaar?

Duizend mogelijkheden en gevoelens zijn er. En dan zegt de een 'Hij is weg', of 'Zij is gegaan.' En dan bent u voor één karma vrij. En voor duizenden andere karma's ... Die hebt u in handen, want, in welke toestand leeft u? Hoe is uw bewustzijn? Hebt u leed, hebt u smart, hebt u narigheid? Het is uw eigen schuld, want de diepste karma is het onbewuste van de persoonlijkheid, en nu lijdt u en hebt u smart om alles, dat er echter niet is.

Wanneer een mens zich verrijkt door levenswijsheid, lost elk karma op. Dat de mens verdriet heeft ... God heeft geen verdriet geschapen, verdriet is er niet, dat is alleen menselijk bezit. Er is voor de ruimte geen verdriet. In de ruimte is er geen verdriet, geen leed. Er zijn in de ruimte geen ziekten.

En dan moet u eens even over de aarde gaan kijken naar de mensen, en dan moet u eens vaststellen hoeveel leed en smart er op aarde is; en niet door God geschapen. En nu krijgt u karakterlijke smart, de smart voor uw geest, en de smart voor uw persoonlijkheid. En dat is niet altijd karma, maar dat is uiteindelijk het onbewuste van uw denken, uw handelen, uw beleven. Is dat duidelijk?

Is dat niet duidelijk? Dat is alles.

Aan Gene Zijde hoeft u niet te vragen: mijn God, waarom hebt U mij daar en daarheen gestuurd? Daar stuurt gij uzelf heen. U voert uzelf door deze maatschappij.

Ontmoet u narigheid, aanvaard het; dan bent u niet vrij van disharmonie. Of ge zoudt geen narigheid, geen afbraak kunnen ontmoeten. Is dat duidelijk? Dat zijn de wetten.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u zegt op al uw lezingen dat wanneer wij niet oprecht zijn en willen meedoen aan huichelarij en diefstal, dan breken we onszelf af en dan zijn wij rijp voor de hel, de hellen.'

U bent aan het duisteren, ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar nu ... Dikwijls kom ik in mijn leven gevallen voor, dat ik denk: hoe zal meester Zelanus daar nou, als hij nou naast me staat, over oordelen? Bijvoorbeeld, gesteld dat men iets weet, iets heel ergs. En men weet dat als men oprecht is, en men zegt dat dat leven, of die twee levens, laten we zeggen van man en vrouw, te gronde gaat, stuk gaat.'

Als u het zegt.

(Mevrouw in de zaal): 'Als ik iets zeg. Maar als ik nu niets zou zeggen ...'

Dan gebeurt er niets.

(Mevrouw in de zaal): 'Dan ben ik toch niet oprecht?'

Waarom niet? Waarom zoudt ge u bemoeien met afbraak?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar als ze mij dan gaan vragen stellen?'

Dan zegt u nog niets.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Als u de Christus ontmoet, en Hij wordt gevraagd: 'Christus, Gij weet alles. Gij hebt gezien dat ik daar ben ontstolen. Zoudt Ge mij ... willen zeggen dat ik mijn geld terugkrijg?' Dan zegt Hij: 'U moet beter op uw zak letten, op uw bezit letten. Ik bemoei me niet met diefstal.'

Als u, als wij iemand zouden zien die een moord begaat, dan hebt u aan een geestelijk wezen niets; ook al staat dat leven erbij en ziet alles, die ziet niets.

In de sferen ziet u nooit en te nimmer ... Wilt u geestelijk ontwaken? In de sferen – u leeft al in de sferen – ziet u nooit en te nimmer haat, noch bedrog, noch hardheid, noch disharmonie. Wij, indien u dat ziet, bént u het weer. Dus ... En dan, indien u iets zóú zeggen, dan wordt het doodeenvoudig ver-
raad.

Dus zegt u maar niets. Ook al maken ze elkaar dood. Er komt toch een nieuw leven. Maar u zegt niets.

Indien u een mens kunt beschermen ... U bemoeit zich met geen afbraak, laat de mens de mens, u doet niets dat u naar lager denken en voelen voert. Dat is het bezit van de eerste sfeer.

En als u daarin bent, dan bent u rustig, bent u klaar, u bent in harmonie met alles, en niets kan u overkomen, niets, niets, niets. U bemoeit zich niet met afbraak, noch met disharmonie; u blijft het goede in de mens zien.

Nu gaat u maar weer door de maatschappij, en dan moet u eens kijken: hoeveel hebben wij daarvan? Hoeveel heeft de mens van geestelijk eenzijn, geestelijke rechtvaardigheid, geestelijke harmonie? Elk mens ...

Ziet u? Nu kunt u onmiddellijk de boeken lezen 'Een Blick in het Hier-namaals', die geven u een beeld: in welke sfeer bent u? Snauwt u, grauw t u, breekt u af, zoekt u het alleen maar voor uzelf, niet voor het leven, niet voor de geest, niet voor de ziel, dan bent u ook maar zoveel. Fttt, weg, weg.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, mag ik u nog wat vragen?'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'Over, het gaat over ... Ik bedoel, ik vroeg u dit ...'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): '...uiteindelijk ook mijn schuld. Gisteravond kreeg ik een brief en die heeft ontzettend pijn gedaan. Er zat een ... (onverstaan-

baar), wat ik niet verdien. En het is, mijn eerste impuls was neer te schrijven hoe de zaak was. Maar dan wist ik dat ik schoongewassen was, maar dat die persoon dan stuk zou gaan. Dat is toch ...(niet te verstaan) de overweging dat het niet zo was.'

Hoeft u niet te doen.

Als ik u een voorbeeld geef ... U vertelt van uw eigen leven. Over André's hoofd gaat alleen modder, slijk, afbraak en vernietiging. Gaan wij daar tegenin? Neen, we blijven liefde, we blijven harmonie. We worden door de maatschappij, de onbewuste mensheid aangevallen. Indien de mensheid wist wat u kreeg en wat wij vertegenwoordigen, hadden wij heel de mensheid aan onze voeten. Maar de mensheid is nog niet zover. Neen, bagger, afbraak, roddel en kletspraat krijgen wij over ons hoofd. Gaan wij daarop in? Hoort u dat van ons?

Als André dat zou doen, dan stond hij stil. Kan hij niet. Zegt ons niets. En wanneer er een mens, ik zeg u, indien we een mens zouden moeten waarschuwen voor dat en dat en dat, zoudt ge het kunnen doen voor het goede. Maar als het u even naar de afbraak voert, voor die mens ook en voor andere mensen, dan blijft u daar uit. Hebt u rust, altijd rust. Ga maar ergens op in, bemoeit u zich maar ergens mee dat geen licht, geen waarheid heeft, geen liefde, en u krijgt onherroepelijk narigheid op uw dak. Wij bemoeien ons nergens mee.

Ik heb u verleden verteld, en dat zijn de wetten: geef mij, of geef André uw regering in handen, geef ons een taak zodat wij over de miljoenen mensen kunnen beslissen, en we zeggen: neen. We willen met leugen noch bedrog te maken hebben.

Ja, indien wij dat kunnen doen zoals wij dat willen; en dan, heb ik u weer verteld, dan kunt ge uw kanonnen wegsturen. Met dat goud doen wij iets anders; ook al komt Stalin morgen. Ziet u? Dan krijgt u heel andere wetten, want dan gaan we handelen vanuit kosmisch bewustzijn. En dan trekken wij andere levens op.

Nu wordt er gesmeten met uw goud. Er komt geen geestelijk begin. Uw koningin is: ja, ik ben door God aan deze taak gekomen. Maar God heeft met kanonnen, en met boten met kanonnen, en al die vieze, akelige dingen niet te maken; dat is heel eenvoudig mensenwerk. Voelt u?

En wanneer u dan op die wetten gaat kijken, u staat toch achter de kist voor uw geestelijke persoonlijkheid, en dan moet gij die kanonnen en al die onrechtvaardigheid laten liggen, u moet ... u wilt er niet meer mee te maken hebben, want u gaat verder. U moet er vrij van komen.

Kijkt u maar weer naar uw maatschappij. En wat is nu geestelijk bezit? Welke taak verricht u? Stuur de mensen maar de oorlog in, en gij maakt deel

uit van die oorlog. En als u een koning bent, een koningin, dan moet u voor God zeggen: neen, niet door mij stuur ik het leven in de oorlog; door mij zal het leven alleen gelukkig zijn, en ik zal het niet vernietigen.

En wat gebeurt er nu? Nog? Altijd? Mooie taak is dat. Heerlijke taak, om bewust te vernietigen en de handen te leggen op de Bijbel. De Bijbel die zegt het weer.

Ziet u hoe de Bijbel liegt? Dat is de geestelijke haat van een meester uit de eerste en de tweede, en de derde sfeer, dat de mens zichzelf in die onzin, in die afbraak, die vernietiging plaatst en God naast zich neerzet: God zij met ons. Dat zoudt u wel willen.

(Tot de zaal): Had u nog wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, de vrouwen in Noord-Korea en ... (niet te verstaan) die doen kosmisch toch meer fout dan de man die daar vecht ...'

Precies hetzelfde. In de oorlog hebt u kinderen, vrouwen gekend, die hebben aan ondergronds werk gedaan, ze zijn gedecoreerd en ze hebben een twintig, dertig moorden op hun dak. Die kunnen ... Over tien miljoen jaar zijn ze nog op aarde om het goed te maken. Maar ze hebben een medaille. Is het nu goed?

Voor wie vecht u? Voor wie leeft u? Wie geeft u het recht om een mens te vernietigen? Ook al heet die Adolf Hitler, ook al heet die Jozef Stalin, ook al is het een demon, gij blijft van dat leven af. Wie zich afstemt op kwaad, op haat, die vernietigt zichzelf. Dát is kosmische wijsheid en geestelijke wetenschap.

God is niet ontstaan door de Bijbel, maar door Zijn wet. Duidelijk?

(Tot de zaal): Wie? Wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Als Gene Zijde ons waarschuwt voor gevaar, een dergelijke oorlog, bemoeien ze zich dan ook niet met afbraak?'

Wanneer Gene Zijde u waarschuwt voor gevaar?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En dan?

(Mevrouw in de zaal): 'Bemoeien ze zich toch ook met afbraak? Omdat u daarnet zei dat we ons niet moeten bemoeien, als er iemand anders bijvoorbeeld ...'

Indien ... Daarvan zeg ik: als er gevaar komt. Als u, of een ander mens, een verkeerde weg bewandelt, en die gaat naar links en die moet rechts gaan, en wij zeggen: ga rechtdoor, dat is de weg, en u doet het niet, dan laten wij u volkomen te pletter lopen. Want gij aanvaardt het immers niet. Ga nu maar die duisternis in; u leert het dan. Over tien minuten of over twee jaar weet u het ineens. En anders doet u het hele leven erover en u leert het niet. Dan

geven wij u de raad: eerst de goede weg. Dát is de weg; niet die, ook die niet. Deze. Gaat u maar. En geeft u zich over, hebt u gevoel, gebeurt er niets. Wilt u niet, dan gaat u te pletter. U bent immers niet te bereiken?

We hebben het aan Gene Zijde heel eenvoudig en heel gemakkelijk, we zeggen: dát is het woord, dát is de weg. Doet u het niet, wilt u nog niet, dan lossen wij volkomen op. Wij staan niet, de meester staat niet naast u te smeken: wilt ge alstublieft dit van mij aanvaarden, want het is wijsheid.

Daarom zeggen wij ook: u moet zelf weten wat u doet met de boeken. Achter de kist staat u in die werkelijkheid en dan moet u bewijzen wie u bent, wat u voelt, wat u wilt. Dwingen? Nee, doet God ook niet. We hebben het leven, we hebben het denken, we hebben het voelen gekregen, om ons die ruimte, om de ruimte waarin we leven te verkennen, op te nemen en te vertegenwoordigen. Wat willen wij nu? Alles, zeg ik u, wat u de maatschappij geeft, is bijzaak, is ernaast; het leven heeft nu betekenis.

Doet u goed, bent u welwillend, bent u waar – ziet u, nu krijgt u het mooie te zien, zoals de natuur is geschapen, de zon kwam, de ruimte kwam – en er gebeurt niets, u bent altijd van uw goede weg verzekerd.

Het leven is eenvoudig. Maar de mens zoekt het altijd verkeerd, want de mens ...

En nu, nu komen er duizenden dingen bij, bijvoorbeeld: elk mens verlangt geluk, nietwaar? En nu hebt u dat geluk nog niet innerlijk verdiend, en u zoekt het, u wilt het bezitten en nu gaat u zoeken, zoeken, zoeken, zoeken, en dan loopt ge u alweer te pletter, want ge moet dit leven afmaken. En wanneer u een goddelijk geschenk ontvangt, is dat een orchidee uit uw eigen sfeer, en dan kunt ge dat aanvaarden.

Die kan Egyptisch zijn, die kan oosters zijn, die kan westers zijn. Alles wat u naar de liefde voert, is een levensorchidee. Ja? Wilt u dat niet?

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, mag ik nog even terugkomen op 'Het Ontstaan van het Heelal'? Ik meen te hebben begrepen dat op de Derde Kosmische Graad zich het hele scheppingsplan, dat wil zeggen het ontstaan van de schepping, herhaalt, van het embryonale stadium, via het visstadium, naar het volwassen stadium van de mens.'

Dat is waar.

(Mevrouw in de zaal): 'Dus dat heb je niet op de overgangsplaneten en op de Tweede Kosmische Graad?'

Overal hetzelfde.

(Mevrouw in de zaal): 'Altijd het embryonale stadium?'

Altijd.

(Mevrouw in de zaal): 'In het water dus ook?'

Als u de Zesde Kosmische Graad beleeft, dan zult u zeggen, dan bent u al goddelijk, vaderlijk, vader en moeder; dan moet u nog eenzijn om de ziel een lichaam te geven, om de Zevende Kosmische Graad te bereiken.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En u bent weer, bij het begin van die schepping bent u altijd weer embryonaal.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat heb je nu wel. Dat zie je met het moederschap, met de cel ...'

Bent u nu nog,

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat is juist het moederlichaam, die dat stadium ...'

Toen was het de aarde waarin u leefde als embryo, en nu leeft u in de aarde van de moeder. De aarde was de moederlijke bron, en die bron is nu in de moeder. Is dat niet hetzelfde? Alleen, het was toen de moederlijke aarde zelfstandigheid en het is nu de menselijke zelfstandigheid, als bezit.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ik heb het alleen zo opgevat, dat alleen op de aarde, dat die daar nog weer dat hele ...'

U moet nu niet door blijven gaan: ik heb, ik heb, ik heb ... Ik heb het u nu verklaard, en nu gaat u denken. En dat is het. En dat is voor alle planeten hetzelfde. En nu geen andere gedachten erbij: dít is het.

Hebt u dit vast nu?

Want u maakt nieuwe zinnen, u gaat nieuwe omwegen bewandelen, en die zijn er niet, voel ik, hoor ik, en dat moet u niet doen. Dan ga ik weg. Want ik ga, met die werelden die u gaat zoeken, ga ik niet mee, want die zijn er niet. U blijft nu bij dit, vast. U houdt dit vast, u blijft hierbij staan, u leest opnieuw 'Het Ontstaan van het Heelal', u neemt 'De Volkeren der Aarde' erbij, en het ligt voor u open.

Elk insect ... U ... En dan nog dit – dan moet u het weten – voor miljoenen jaren terug is elke planeet en elk gevoelsleven als stof, als embryonaal leven begonnen, als een zelfstandigheid. Ik zeg weer precies hetzelfde. Voelt u wel? Maar dat was prehistorisch, en voorschepping, en dit is het huidige stadium. En nu verbinden de mensen te veel het eerste begin van de schepping met het huidige nu.

En dat doet u ook. Moet u niet doen. U bent nu in het nu, het Al om te baren leeft in u, en dat hebt u op aarde gekregen doordat u embryonaal hier op aarde bent begonnen. Moeder Aarde gaf het aan u. U draagt als wezen dus ... U kreeg een verruiming en een uitdijning, omdat u zoveel gevoel van de astrale Moeder Aarde als geest kreeg. En toen begon het stoffelijke leven. Voelt u dit?

Dus u hebt eigenlijk uw geestelijke zelfstandigheid voor de aarde gekregen,

doordat – en dat is eenvoudig – Moeder Aarde als bron zich voor onze levens heeft gesplitst, zoals God het in het oneindige heeft gedaan. Is het nu duidelijk? Nu hebt u drie verschillende mogelijkheden.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, wanneer wij door onze ogen de buitenwereld bezien, waar komt dat nu tot bewustzijn? Onze medische wetenschap (zegt), in de hersenen, maar ik dacht in het gevoelscentrum.’

Wanneer u door uw ogen de wereld beziet ... U ziet hier ruimte; en wat ziet u nu? Wat is dat voor een ruimte? Wat is dat voor een werking? De geleerde zegt ...

(Meneer in de zaal): ‘Dat komt tot bewustzijn in de hersenen.’

Neen, dat komt vanuit de zonnevlucht. En de zonnevlucht is uw gevoelsgraad. En nu hebben we een bewuste gevoelsgraad en een onbewuste. De onderbewuste is het onderbewustzijn. Maar ... Dus we hebben het innerlijk bewustzijn en innerlijk onderbewustzijn, en we hebben dagbewustzijn. Dus nu is dat nog mogelijk.

Ik ben hier sprekende, denkende, de hersens hebben het al verwerkt, maar vanuit deze bron stuur ik mijn gedachten door mijn lichaam heen, en dan komen die uurwerken, die weefsels tot trilling. En nu zijn de hersens alleen ervoor om het gevoel te kunnen opvangen.

André heeft het aan zijn mensen verklaard in Den Haag, of u hoorde vanavond niets anders dan ho hohoble bla, of het was blaffen en stoten. Een hond en een dier, en een ander leven, heeft aldus geen geestelijk menselijke concentratie op het gevoelsleven. Want vroeger, in het oerwoud, blafte de mens ook. En naarmate het bewustzijn kwam, de concentratie kwam, hebben de hersens zich kunnen aanpassen aan het gevoelsleven. Alles komt dus vanuit het gevoelsleven tot stoffelijke uitdijning. En waar hebben we dat geleerd?

Dit is nu de stem, is het spreken. Maar wat is nu schepping? Wat is een bloem? Dit kunt u, en dit is waarheid, dit kunt u onmiddellijk verbinden met de Albron, met het ontstaan van het heelal, en ook voor elke gave. Wanneer u de gave niet voelt, staat de persoonlijkheid stop.

De Albron is begonnen vanuit het gevoelsleven tot uitzending, tot uitdijning te komen, en na miljoenen jaren was deze ruimte door nevelen gevuld. Ziet u? Uitdijning. En nu zijn dus ... Dat waren ook, dat is ook gevoelsleven en hersens, dat is de stoffelijke ruimte nu voor het heelal; en hier, die kleine dingen onder het schedeldak, houden uw gevoelsleven tegen, of u spatte door slechts te denken uit elkaar. Ziet u?

U ziet en u hoort hoe vaak de wetenschap ernaast is. En dit moet zo zijn,

en dit is het ook, want dit is heel natuurlijk te aanvaarden, en dit is het. Want alles wat de doctor nu nog zegt, de astronoom, en wat dan ook, spreekt zich tegen, dat loopt vast; dat heeft geen uitdijning, heeft geen evolutie.

Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

U stelt mooie vragen vanavond.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, is het dan zo, hoe vlugger je denkt, hoe meer je aan gevoel hebt?'

Doe het maar langzaam, kind. (Er wordt gelachen in de zaal.)

En doe het maar rustig aan, en denk maar niet vlug, want vlug dat kost uw geestelijke nek. U denkt vlug, vlug, vlug. Wat is vlug denken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, daar had u het daarstraks over ...'

Vlug denken; ja. Maar dan moet ... maar vlug denken is bewustzijn. Nu ging u vlug ... U ging ... Het eerste woord dat u, bij u over de lippen kwam, was voor mij al: denk maar niet te vlug, want het kost u uw geestelijke persoonlijkheid. Want vlug bestaat er niet in de kosmos. U kunt de wet beleven, en meer niet. En nu kunt u dat ineens zien, en u kunt er ook duizend jaar over doen.

En wat betekent dit, als u dat niet ineens kunt? Wat is ineens, vlug? Wat is dat? Waar gaat dit heen? Waar voert u dit naartoe?

Ik denk vlug, dat weet u. Als u de vraag stelt, heb ik het antwoord reeds. Wat is dat?

Omdat we eenzijn met uw wet. U vertegenwoordigt een wet, u verstoffelijkt iets, en dat gaat ... Ik ben nu met álles een. Als ik 's avonds hier kom om te spreken, ben ik volkomen een met de ruimte. En nu moet u het maar eens een keer proberen, dan zal ik u het bewijs geven. Dan moet u maar eens met u allen, dan moet u elk een vraag opstellen, en dan zal ik ze vlug ... Ik ga niet door de ruimte met uw vragen, maar ik zeg volkomen direct het antwoord. En dan kunt u gaan waar u wilt, alles, ik ben onmiddellijk verbonden met uw vraag. Dat is eenzijn.

Ze hebben het eens geprobeerd met André, en toen kregen ze hem ook niet, want we stonden achter hem. Dit wordt kosmisch ruimtelijk eenzijn voor voelen en denken. En dan kunt u over krankzinnigheid spreken, psychopathie, kinderen krijgen, aantrekken, karma, moord, doodslag, denken; u kunt alles, alles, alles kunt u bewonderen, en alles wat leven en geest heeft. Technische wonderen die zeggen ons niets. Voor de ruimte, voor de planeten, voor Jupiter, voor Saturnus, voor de zon en de sterren, en de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad; het Alwoord komt er. Ja? Dat zijn ook orchideeën. Is het niet waar?

Maar doe het niet vlug; beleef het maar. Vlugheid bestaat er niet in de ruimte. U wordt uitdijng. En snel en vlug, zoals de zon het licht uitzendt, zo gaat het. Wordt het leven niet mooi? Dit wordt het bezit van de mens, van elk mens.

Dank u voor uw vraag.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Mag ik u iets vragen?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben hier vanavond voor het eerst, maar vind het ontzettend moeilijk te kunnen aanvoelen dat het leven voortgang heeft.'

Dat het leven?

(Meneer in de zaal): 'Dat het leven direct na hier, na ...(niet te verstaan) doorgaat.'

Hoe kunt u dat aanvoelen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat is niet zo eenvoudig, mijn vriend.

Bent u vanavond voor het eerst? Hebt u nog geen boeken gelezen?

Wilt u dan een raad? Interesseert u het leven, de wijsheid?

We geven hier al vier, vijf jaar – hoelang zijn we hier? – lezingen. Er zijn mensen bij die hebben een vijf-, zeshonderd lezingen meegemaakt en hebben negentien, twintig boeken gelezen. Dus u moet eerst aan de boeken beginnen. En dan kan ik u, naarmate u ...

U voelt wel, wanneer ik daar vragen beantwoord, dan is dat een kosmisch geleerde daarzo. Dat kan een professor zijn die ja knikt. Hij begrijpt het, hij weet het, omdat dat leven die boeken heeft gelezen.

Dus indien u het later, wanneer u dat uit hebt, kunt aanvaarden en zegt: ja, dit móét het zijn, dan gaan wij verder. Eerder hebt u er niets aan. Ik ben niet van plan om u vol te praten met wetten en graden en kosmos, en hellen en hemelen; u gaat eerst lezen, en dan komt u tot mij. Daarvoor hebben we die boeken geschreven.

Is dat waar?

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Mag ik u een vraag stellen?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben hier vanavond ook voor het eerst.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ik wil u een heel eenvoudige vraag stellen. U zegt net ...(niet te verstaan) met moordwerktuigen en ...(niet te verstaan) liefde ... Als ik dan vader ben van een gezin, ben ik toch medeverantwoordelijk voor de daden van een jongen van me, mijn zoon, denk ik, medeverantwoordelijk.'

Nee. Als hij, als u het ... Kijk, dan moet u het zo zien. Nu ga ik eerst een vraag stellen aan u. Aanvaardt u dat God in alles liefde is?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En dat we niet mogen doden? Waarvoor zijn de tien geboden geschapen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat geloof ik ook.'

Dus ... Daar hebt u het. En die kern ... Uw koningin, uw volkeren der aarde ... U zegt ... U hebt hier de tien geboden, 'Gij zult niet doden' – dat is kerks, nietwaar? – en u trekt zich van die tien geboden niets aan, en nu dondert de wereld, de mensheid ... Wordt u aangevallen, dan schiet u terug, nietwaar? Fout. Is dit verkeerd?

Nu moet u eerst die fouten daaruit halen. Dus u hebt het gebod van God, dat kunt u aanvaarden: 'Gij zult niet doden.' En men doodt toch. Men spreekt het zelfs goed. Als er oorlog is, spreekt men het goed. Dat neemt u aan en moet u aanvaarden, anders kan ik niet verder, nietwaar? Anders kan ik niet verder.

Nu komt het medebetreffende. Nu bent u vader van uw kind en u zegt: 'Ja, mijn jongen, u moet dat doen. U hebt uw plicht. En we moeten ons land verdedigen.' Dan hebt u ook alleen maar uw land. Meer niet. U hebt geen God, maar u hebt alleen uw land. U hebt haat, afbraak en vernietiging, en u weet wat daar allemaal bijkomt; maar u hebt alleen maar een stukje land. God en Christus, de tien geboden, die vallen nu weg. U hebt alleen maar het bewustzijn om uzelf te kunnen beschermen, meer niet. Of dat goed of verkeerd is? Maar meer is er niet. Is dat zo? Dat is er niet.

(Meneer in de zaal): '...kan het niet helemaal begrijpen.'

Nee, maar ik ga verder. Ik moet eerst die fundamenteën voor u en voor mij leggen, anders kan ik niet praten.

U moet dus de wet voor God én de mens én Christus eerst open zien, wilt ge nu verder kunnen gaan en ontleden wat uw kind voor u is.

Dus eerst vraag ik u: aanvaardt ge dat God, dat de wet God – of de Bijbel dat zegt, of Mozes dat heeft ontvangen, doet er niet toe – maar de goddelijke wet zegt: 'Gij zult niet doden'. Dat neemt u aan?

Dat is het eerste goddelijke ruimtelijke fundament. Is er dat niet en u zegt: ja, dat weet ik niet, dan houd ik onmiddellijk op, want dan komen we niet verder. Dat moet de mens voor zichzelf vaststellen. Dat is uw bezit.

Nu gaan we door.

Indien ge nu uw kind in die chaos stuurt, dan voert u vanzelf – dat hebt u te aanvaarden – uw kind van de wal in de sloot. Maar uw kind heeft de volle verantwoording. Voelt u wel? En nu hebt u, dat u uw kind, dat leven van God ...

Dat is uw kind niet, dat is het leven van God; dat ziet u later, want u hebt

miljoenen malen op aarde geleefd. U hebt in Frankrijk, en van alle volkeren hebben we deel uitgemaakt. Dus we hebben miljoenen kinderen ... En kinderen zijn er niet in de kosmos, er is alleen volwassen bewustzijn. Dat is de mens. Een kind groeit op en een kind krijgt precies dezelfde taak als de volwassen mens: dat wordt vader en moeder. Ziet u wel? Dan lost dat kind zijn op. Dus u hebt niet met een kind te maken, maar met het leven. En dat is nu de wet.

En die wet die voert u van de wal in de sloot? Integendeel, vanuit het licht naar de duisternis, want het staat voor moord, afbraak. Maar nu komen we tot de wetten. Dan zegt de wet: wie er zich aan vergrijpt – dat hebben we moeten aanvaarden – die bezit de volle verantwoordelijkheid voor die afbraak, die moord.

U maakt deel uit van die duisternis – dat is duisternis, dat is disharmonie; daarvoor moet ge naar de aarde terug, u moet goedmaken – u hebt er deel (van) uitgemaakt, alleen in gedachten, omdat u die mens, daar hebt u het weer, u hebt die mens, dat leven linksaf gestuurd, en dat moest rechtsaf zijn. Maar dat weet de aarde niet, dat weet de mensheid niet, en zo bouwt de ene mens de afbraak voor de ander op.

En nu iets anders, en dan begrijpt u het: nu word ik generaal, ik klim op, ik krijg die en die taak, en die jongens worden gecommandeerd door het hogere bewustzijn, dat is de generaal, dat is de orde, en zegt: jullie gaan! En nu zit die generaal ook aan die jongens vast, voor zoveel moorden als er gebeurd zijn. Die zullen zij met elkaar goedmaken.

Nog iets anders. Mij werd een vraag gesteld voor een tijd terug: iemand is met vijf mensen in een vliegtuig, en de piloot zegt: ik doe dát, en het valt. Wie heeft nu de verantwoording? Ze gaan één weg. Ziet u?

Hebben die mensen die ook afstemming hebben op geweld, op afbraak, op dood, op vernietiging, hebben zij met die piloot te maken? Die piloot heeft nu het stuur om te doden in handen, dus die krijgt de volle honderd procent te beleven en goed te maken. Anderen ...

Nu klimt u maar op, u commandeert, uw woord is wet, die jongens, al hebt u er tien miljoen, die u de oorlog instuurt, moeten, indien zij doden, dat leven goedmaken. Maar u gaat mee, u behoort nu tot die afstemming. En u komt van elkaar niet los, totdat u uw fout – die is natuurlijk verzachtend – vrij hebt gemaakt, in harmonie hebt gebracht met de ruimte, met de goddelijke scheppingen. En dan komt gij, en dan komt uw kind weer van die donkere, duistere verkeerde daad af. Begrijpt u het? Ziet u? Dat is het.

(Meneer in de zaal): ‘U begrijpt wel waar ik op doel.’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘...we leven op het ogenblik in een tijd dat er gekke

dingen kunnen gebeuren.'

Er kan van alles gebeuren. En indien gij voor die toestand komt te staan, dan hebt u zich maar over te geven; want Christus deed het ook.

(Meneer in de zaal): 'Maar goed, dat wil zeggen dat we de consequenties dan moeten aanvaarden.'

Ja. Indien u die consequenties ... Indien u zich afstemt op die daad, die taak, die toestand, dan hebt u dat te aanvaarden.

(Meneer in de zaal): 'Dat wil dan zeggen, nietwaar, ...(niet te verstaan) om die jongen precies te zeggen wat ik bedoel. Gaat hij dan toch nog ...'

Dan bent u vrij. Dat is heel goed, goed begrepen. Indien u zegt ... Als u aanvaardt ... Als u de God in u tot ontwaking brengt, dan behoeft gij uw God door een ander niet te verduivelen, voelt u wel, u voelt wat het betekent, te versnipperen.

Indien u zegt, dat is alles, ook al kost het leed en smart, ook al is het uw bloed, of wat dan ook ...

Maar indien uw koningin kon zeggen, onder mijn hand en mijn regering zal geen kind van mij sterven, dan deed zij een goddelijke taak, dan had zij goddelijke kracht, en dan zouden er wonderen ontstaan door deze mens.

Maar nu kan God niets doen, want uw koningin heeft het lagere, de afbraak, de zelfkastijding, de zelfverdediging gekozen; en – leest u 'De Volkeren der Aarde' eens – er is nog geen volk op aarde tot bewustzijn gekomen die de God van al het leven waarlijk heeft aanvaard. Want de mens staat altijd weer voor zichzelf gereed en schiet – dat zijn de moordtuigen – en nu kan God niets doen.

Wanneer gebeuren er nu goddelijke wonderen voor een volk, voor de enkeling, nietwaar? U hebt de kinderen gezien die de leeuwenkuil in gingen, u hebt grote persoonlijkheden gezien onder de mensheid die zich voor Christus, voor God, voor de liefde hebben ingezet, en toen gebeurden er wonderen. Maar dacht u dat God ging ingrijpen en een volk ging helpen, een volk dat zichzelf door gewapend geweld wil verdedigen?

Nu staan we machteloos, en kunnen er geen goddelijke aanrakingen geschieden.

En dan moet u eens lezen wat de Bijbel zegt; haal dat er maar uit en gooi het onmiddellijk overboord. Moet u eens horen wat uw dominees zeggen, uw geestelijken. Neen, de katholieke kerk, de paus zegent nu zelfs nog kanonnen om de mens, om het leven van God te doden. Dat is een verdoemde. Zover gaat dat? Nee, zo waar is dit.

(Meneer in de zaal): 'Dat is het.'

Weet u het? En gaat u lezen? Dan krijgt u die geschenken.

(Tot de zaal): Had u nog iets? Had u nog een vraag?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dank u.

Lees vooral 'De Volkeren der Aarde'. We hebben daar het begin van de schepping, en als het ware het goddelijke woord erbij gelegd. Dat is nooit verstoffelijkt. God zei in het begin – dat is de ruimte, dat is de schepping; dat is de Almoeder, het Alleven, het Allicht, de Algeest – die zegt: 'Kinderen, ga en vermenigvuldig u, en wees liefde.'

Dat zijn woorden, maar dat zijn dus wetten. En die leert u door het ontstaan van de schepping. Uit de Albron zijn we ontstaan, is de schepping begonnen. En dan gaan we onmiddellijk door naar de hellen. U gaat zien hoe de hellen zijn. Dat zijn geen hellen, dat zijn werelden, die zijn nog onbewust. Voelt u? En nu komen wij langzaamaan tot het licht, een verklaring ervan. U krijgt door 'De Volkeren der Aarde' het woord met Mozes te beleven, hoe de Bijbel is begonnen, en vanuit de Bijbel van Mozes voer ik u zo regelrecht naar Golgotha en staan we voor Christus. En dan gaan we door Napoleon, door Adolf Hitler, naar deze tijd, en dan, staat er in het boek, u krijgt geen wereldbrand meer. Dat is in 1929 reeds vastgelegd.

Leest u dat? Leest u dat boek?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ik vraag u of u die 'Volkeren der Aarde' wilt lezen, u beiden? Dan krijgt u heerlijk bewustzijn, en dan kunt ge voor uzelf handelen. U moet daaraan beginnen, aan dat boek; dat geeft u ruimte, kosmische ruimte.

Daarom zeg ik: we krijgen de Bijbel, u krijgt de hellen, u krijgt de hemelen, u krijgt de Albron te zien, en dan gaat u eens deze toestand beleven. En dan gaat u uw koningin eens zien, en de mens eens beleven; en dan kunt u zien wat de mens eigenlijk door zijn taak bezit. Want nu wordt een taak gevaarlijk.

En wie hebt u nu ... Vertegenwoordigt gij door uw taak God? Ja, dat zou de mens wel willen. Maar dat moet geestelijk ruimtelijk verdiend worden. Is dit hard? Is dit onwijsheid? Is dit wartaal wat ik u geef? Dit is geestelijke goddelijke wetenschap. De Bijbel ondergaat duizenden onwaarheden. En dat is Gods woord niet.

Gelooft u mij? Wij hebben de vijf eerste boeken van de nieuwe Bijbel gereed. De nieuwe Bijbel. En die begint bij het ontstaan van de maan en zon, daar begint de nieuwe Bijbel. En de Bijbel begint; toen was de schepping reeds mil-, mil-, miljoenen eeuwen oud. Wartaal.

Ik dank u voor uw vraag.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ja.

(Meneer in de zaal): 'De vorige keer toen zei u, toen had u het over de Rus-

sische dreiging, en Stalin, en het gele gevaar, toen zei u zo terloops – dat viel me zo op – u zei: u moet u natuurlijk verdedigen, zei u zo.’

Dat moet u?

(Meneer in de zaal): ‘U moet u natuurlijk verdedigen, zei u zo in het gesprek, zo.’

(Zaal): ‘Nee.’

Kijk, indien gij, indien uw mensheid, indien uw volk vanavond aan mij het recht en het woord in handen geeft, vanavond, dan hebt u morgen vrede en rust. U betaalt geen belasting meer; ja, vijf cent, en u krijgt, elk jaar opnieuw krijgt u nog iets van die vijf cent terug, want ik wil er iets mee verdienen. En weet u hoeveel ik overhoud over die miljoenen die we nu hebben, en wanneer we daarmee gaan werken? Dan krijgt ge van die vijf cent nog rente uitbetaald. Zoveel blijft erover, want zoveel eten en drinken is er. En wat doet u ermee? U krijgt nimmer bezit, want het wordt weggegooid, weggesmeten voor dierlijk gedoe. En dat lost allemaal op. Zeker.

Nu ... Dit woord komt vanuit een sfeer die harmonie, rechtvaardig, liefdevol is, die álles bezit, nietwaar, rust, vrede, en de geestelijke godheid voor de mens. Dat wil zeggen, geestelijk het woord beleven, bedenken en bevoelen, en doorstralen, uitstralen, en handelen naar die wetten. Wij behandelen alles geestelijk-wetenschappelijk, goddelijk. Is dat zo?

Nu moet ik terug en het bewustzijn aanvaarden zoals de mensheid nu is. En dan hebt u die kanonnen nodig. Ziet u? Dan moet gij u verdedigen. Dan moet ... Maar dat ‘moet’, dat woord is alweer te veel, is alweer te toegeeflijk voor de mensheid. Dat zoude ge wel willen, het ‘moet’; maar het moet niet, het moet juist niet. U moet zich van nu af aan maar eens overgeven aan Christus, aan de tien geboden, en dan aan uw God; dan is dat ‘moet’ er niet meer. Begrijpt u dit?

Dus ik moet praten naarmate ik die onbewuste massa zie. En dan kunnen we wel eens zeggen: ja, nu hebt u nog kanonnen nodig. Maar ze zijn níét nodig. En ze zijn nodig. Hoort u de waanzin? Ze zijn niet nodig, maar ze zijn nodig. En ze zijn niet nodig. Maar we hebben ze nodig.

(Er wordt gelachen.)

En waarom? Omdat u, niet Stalin, maar ú vertrouwt God niet. En gij hebt geen God. Die God kan u niet beschermen. Waarom niet? Want ge hebt Golgotha beleefd: de Christus heeft zich in het gelaat laten spugen, Hij heeft zich laten geselen, Hij heeft zich aan het kruis laten slaan, omdat Hij liefde is. En gij wilt buiten die goddelijke reine liefde beschermd worden? Hebt u daar al eens van gehoord? Die bestaat er niet. Ziet u hoe eerlijk of het is?

Dus wanneer ik spreek vanaf en vanuit uw geestelijk bewustzijn, dan zijn er geen wapeningen meer nodig. Maar dan is er ook geen onrechtvaardig-

heid meer, en geen haat meer, geen bedrog meer, en u hebt geen dieven meer. Want als er één dief rondloopt, leeft, dan vallen we reeds; dan kan God ons niet als massa beschermen, als er één dief onder ons leeft. Als er één, als er tien, als er vijf onder ons leven die geen goddelijk vertrouwen bezitten, dan vallen we nog.

Over enkele jaren breekt dit ons voelen en denken, en we kunnen niet verder. Voelt u wel? Dus de massa moet nu eindelijk eens niet meer geloven, máár God aanvaarden; en op slag is er vrede, rust en liefde.

Dan zegt Stalin: ik begrijp nu dat, die mensen doen mij niets. U zegt: 'Komt u maar. U wilt ons? Maar géén bloed, en geen kanonnen. U kunt alles krijgen wat u wenst.'

Had u maar tegen Adolf Hitler gezegd: Adolf, komt u maar binnen. Adolf had de wereld gekregen, en de mieren en de sprinkhanen hadden hem weer uit uw land vandaan gebeten. Hij was in zijn bezit gestikt. Hij had zich in zijn bezit verloren. Maar hebt u dat vertrouwen reeds bij uw volk ontmoet? Bij vier, twee, drie, tien, twintig mensen niet eens. Ziet u? En nu praten wij tegen een onbewuste mensheid. En we brengen goddelijk gezag, goddelijk geluk; dat leest u allemaal in 'De Volkeren der Aarde', een geestelijk goddelijk geschenk voor uw mensheid, dat boek. En dat geeft u de profetieën. Voelt u de waarheid?

Ziet u? De mens heeft geen geloof? Neen, de mens heeft geen aanvaarding. Dat geloof van nu, van de mensen, in God geloven; u moet niet in God geloven, u moet God uitdagen uw leven te aanvaarden en uw leven te erkennen. Maar dat kunt ge niet. Ge hebt geen uitdaging. Waarom niet? Omdat ge het licht niet ziet als waarheid.

Wij dagen God uit en Christus ook. Wij vechten tegen Christus, en indien het moet, indien we een fout vaststellen, dan schelden wij Hem zijn huid vol; hard gezegd.

André – en dat is Jozef Rulof – die heeft een zieke, en die zieke die wil hij genezen. En hij zegt: er is slechts één mogelijkheid: jij wordt beter en ik ga sterven, want Christus heeft gezegd: 'Wie zijn leven wil geven, zal het Mijne ontvangen.' En het gebeurde niet; die man ging dood en hij bleef in leven. En toen kwam het gevecht tot Christus. En zei Hij: Ik dank u voor uw gevecht. En toen kwam Christus.

U vraagt: is Christus te zien?

Hij wilde zijn leven geven ten opzichte van Christus, omdat Christus die woorden heeft gezegd.

Hij zegt: 'Ik heb die woorden gesproken, maar Ik heb ze geestelijk, goddelijk en ruimtelijk bedoeld. Dat wil zeggen: verlies u in Mij en ge hebt Mij; ge hebt licht, ge hebt leven, ge hebt liefde en ge hebt geluk.'

En André die wilde het aan de zieke geven, en toen moest Christus komen; hij ging meester Alcar voorbij. Dus hij had het gevecht opgeworpen met Christus. En toen kwam Christus. Het was in 1938. En Christus kwam. Hij moest komen, of, zegt André, ik smijt al de boeken in de asemmer en ik hou op, indien ik hier geen antwoord op krijg.

En daar krijgt u antwoord op. Ziet u? Wanneer u waarheid hebt, wanneer u God wílt beleven, dan zult ge die levens ook in u tot openbaring moeten brengen, en Christus en God en alle ruimten als wetten staan naast u, u wordt gedragen. Is dat niet rechtvaardig? Dat beleven wij.

U kunt schelden op God en op Christus, dat vindt Christus machtig. Hij zegt: nu heb ik een mens die echt boos is? Neen, nu is er een mens bezig die de waarheid wil zien. En dán komt de waarheid. En daarom zijn wij hier.

En zo kunt u doorgaan, en verder spreken, en duizenden problemen opbouwen; elk probleem wordt nu geestelijk ruimtelijk verklaard, en dan staat u voor de waarachtige Christus.

Ziet u? U kunt hier niet aan ontkomen. En dat is rust híér, en weten dáár. En als u dat de ruimte in draagt, dan kunt u al het leven van God, buiten de Bijbel om, opvangen. Want de prehistorische mens, heb ik u hier, heb ik hier de mensen verteld, kenden noch God noch Christus, en leven nu in het Al. Ze hebben God niet gekend, geen Christus gekend, en geen Bijbel gekend.

Wees blij dat u de Bijbel niet bezit als u hem nog niet kent, en ga er niet in, want de Bijbel voert u van de wal in de sloot. Helaas, de mens heeft de Bijbel geschreven en niet God; de mens. Niet direct vanuit de geest.

U kunt nu wel zeggen: zijn die boeken nu waar? Maar dan moet u eerst beginnen met 'Jeus van moeder Crisje'. We hebben dit leven als kind reeds aangeraakt en tot de ontwakings gebracht. Wij zijn achter de kist aan deze opbouw begonnen, opdat de wereld nu, de mensheid nu het geestelijke zuivere woord zou ontvangen. Fouten kunt u in deze geestelijke wetenschap niet meer maken, niet meer beleven. Dit wordt het koninkrijk Gods als wijsheid en als weten voor heel deze mensheid. Dit is het hoogste wat ge beleven kunt, want nu wordt u elke levenswet verklaard. Daarvoor hebben we reeds twintig boeken op aarde.

Ziet u? En geen universiteit en geen boeken en geen Bijbel nu; dit leven bleef uit alles. Maar wanneer u Gene Zijde ziet, we treden uit het lichaam ... Dat kind was negen maanden en toen trad het reeds uit, lees 'Jeus' maar ook. En toen legde de meester reeds de eerste wet vast, het eerste fundament, voor dit geestelijke eenzijn met de sferen van licht, met de dood, met het leven, met de wedergeboorte, vaderschap, moederschap.

En dan is er geen angst meer, geen onbewustzijn meer, nu wordt het leven mooi, want ge maakt van al uw gedachten ruimte. Nietwaar?

Achter de kist leeft ge door. Dit is reeds achter de kist-zijn. Voelt u wel? Dat lichaam heeft immers geen betekenis. U bent alleen hier menselijk stof-felijk; achter de kist, innerlijk, spreek ik. Dit stoffelijk organisme valt, rot weg, en de geest staat ernaast en heeft vleugelen.

Leest u daarna 'De Kringloop der Ziel', enfin, u hebt daar twintig boeken. U hebt er daar veertien. En dan hebben we nog een bibliotheek, nietwaar? U gaat beginnen met eerst 'De Volkeren der Aarde.' U kunt intussen 'Jeus van moeder Crisje' lezen; dan weet u, als u nog meermalen hier komt, dan weet u waardoor wij dit woord kunnen vertolken, en dan weet u bewust hoe wij spreken.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb 'Lantos' gelezen.'

Dan bent u ... Ik ben de Lantos, die spreekt nu.

U zegt: u hebt nog niet gelezen, en ik ga er niet op in, is te zien. Maar als u 'De Kringloop der ziel' hebt gelezen ... Ik ben, men noemt mij hier meester Zelanus, omdat ... Dat was een later tijdperk. Maar ik ben Lantos Dumon-ché. Ik ben met André, met Jeus, opgegroeid. Ik speelde met hem als kind. Toen die tijd kwam, toen (be-)schreef ik dat leven, dat is mijn eigen leven. En pleeg nu ook maar geen zelfmoord; nu weet u het ook.

Hebt u 'Tussen Leven en Dood' ook gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Nog niet? Alleen Lantos Dumonché, 'De Kringloop der Ziel'?

(De geluidstechnicus geeft een seintje.)

Mijn vrienden, helaas, we moeten weg.

Ga dan beginnen aan 'De Volkeren der Aarde.' Dat is het boek van Chris-tus. Dan kunt u zien ... Dat wil zeggen, hierdoor leert gij Christus kennen. Hij is ook van de maan ... Hij is als mens op aarde geweest, Hij leefde als dier, als beest, noemt u maar op. Hij heeft prehistorisch de mens verkracht, heeft krankzinnigheid, psychopathie beleefd, die goddelijke Zoon krijgen wij allen tot goddelijk denken en voelen, tot het Albewustzijn. Met andere woorden: elk mens wordt een Christus; maar zoals Christus het heeft beleefd, en zoals Hij Zijn leven heeft ontvangen. Dat is rechtvaardig.

(Tot de zaal): Had u nog een vraag?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Mooi, gaat u maar door. Hoort u de rollen (banden) ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, nog niet.'

Maar ga rustig door, en doe het niet ineens. Rustig, rustig, rustig. Eerst lezen. Dan hebt u meer aan mijn spreken. Dan begrijpt u waarheen ik wil. Want als u weet waar enkele vragen vandaan komen! Die hebben met ziel, geest en ruimte en de Albron te maken, en dat kunt u dan niet volgen, en dan hebt u er niets aan. Ziet u?

Er zijn ook mensen die hadden ... Wanneer al mijn kinderen waren gekomen, hadden we hier reeds honderdduizend mensen. Maar het wordt zwaar, ze willen weleens vrij zijn. En wij dorsten altijd. Nietwaar, kind?

(Tot de zaal): Wie van u? Nog één vraag.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, u hebt op een van uw lezingen reeds gehad over de amandelen, wat de taak van de amandelen geweest is. Nu wilde ik u vragen: wat is de taak van de blinde darm geweest?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Die kan ook verwijderd worden zonder dat er ...'

Ik zal het u kort zeggen, dan gaan we er later op in, want ik ben gewaarschuwd. Maar dat is het: de blinde darm is het voortzetsel, wat de geest heeft ... Moet u dat kunnen volgen. De blinde darm is het voortzetsel voor de stof, wat de geest heeft aan de karaktereigenschappen, wanneer die karaktereigenschappen voelhorens betekenen voor uw hoger bewustzijn. Kunt u dat volgen?

(Er wordt gelachen.)

Maar dit is alles. Dit is alles.

Schrijft u het even op, en neemt u het mee naar huis.

En nu moet ik dit verklaren, maar hier is geen verklaring meer. Ik heb er toen een half uur over gedaan, en enkele organen erbij ontleedt. Maar dit is dus een uitsteeksel, dat eigenlijk géén betekenis heeft, en er is. En dat voert u naar stoffelijk hoger bewustzijn, stoffelijk. Dus op de Vierde Kosmische Graad is die blinde darm het begin voor uw stelsel, voor het organisme dáár.

(Mevrouw in de zaal): 'Als je hem nu kwijt bent?'

U raakt de geestelijke nooit kwijt. Als u ... U zegt ... En dan zegt: ja, dat kunt u wel zeggen. Als u hem nu kwijt bent, dan heeft de dokter dat ding weggesneden. Maar als men u onthoofdt, of men neemt u het hoofd af, bent u dat hoofd aan Gene Zijde dan ook kwijt? Dan moet u mij niet foppen.

(Er wordt gelachen.)

Maar ik vang u wel weer op, want ik vind het heel aardig. U kunt alles met mij doen, maar ik zeg: indien u het toestaat dat ik er iets tegenover zet.

Wanneer u zegt, ik heb zwart, dan leg ik er wit naast. En als u mij wilt zeggen, als u mij wijs wilt maken, dit is zwart, en u hebt rood, dan sla ik u met rood terug, of met helemaal niets.(gelach)

Er moet nog één vraag komen; we zijn nog niet vrij, ik ben te dicht bij u geweest.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik zou u nog graag een vraag willen stellen: mens en dier die hebben pijngevoelens.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Hoe staat het met het plantenleven?'

Het plantenleven heeft ook een pijngevoel. Al het leven kan pijn voelen, goed verstaan, naarmate er bewust gevoel is. En de mens, al het leven van God voelt pijn naar het bewustzijn. En nu voelt de mens de hoogste pijn. De mens voelt dus de hoogste, diepste, zwaarste, stekendste pijn, als pijn, als marteling gevoeld.

U kunt het dier ook martelen, maar een dier heeft ... Natuurlijk voor die eigen wereld ... Nu moet u daarna ... Daarna vraagt u u eerst af: is dat leed van een hond en een kat ... Wanneer ...

We hebben het in het verleden over de vivisectie gehad. Wanneer die dokter dat diertje martelt, is dat leed en die smart niet precies zoals dan wanneer de dokter met u bezig is, en wanneer hij u bewust martelt? Wanneer u geopereerd wordt, dan doet hij dat door verzachtende omstandigheden, u ligt onder narcose. Maar nu wordt het martelen en beulen, het leven geven en het leven onttrekken. En altijd dat gezuig in dat organisme. Dat is een marteling. En nu beleeft het dier de pijn, de marteling, naarmate het diertje aan bewustzijn bezit. En nu heeft de mens het hoogste bewustzijn.

Nu kunt u afdalen, en dan kunt u zoveel, tien procent van uw eigen bewustzijn ontnemen, en dan komt u in, dan verliest gij uw menselijk gevoel aan verdriet, aan leed, aan marteling, en dan moet ge weer (door) duizenden werelden heen, eerst daarna begint het dierlijke leed tot u te spreken. Zover ligt het van u weg.

Dus wat is nu pijn voor een hond en een kat? Zeker, die is er. Maar hoe wordt het gevoeld? Hoever wordt het gedragen? Wat voor trillingen verwekt dat leed? Welke trillingen? Het is er. Maar het is niet meer te vergelijken met het menselijke.

U kunt er straks, op de volgende zitting, als we hier zijn, kunt u er meer vragen over stellen, maar dan over de mens ten opzichte van het dier. En dan gaan we dat eens kosmisch vergelijken. Leg enige vragen vast, en dan zal ik u bewijzen wat er nog van overblijft later. En dan zal ik u het laten zien.

Indien de vivisectie-man, de dokter het dier martelt, dan zal hij die martelingen in de sferen als mens beleven; want hij blijft voor God van dat leven af.

Ik heb u verleden gezegd: heb nooit en te nimmer ontzag voor een geleerde die zijn vredesgevoel, zijn geld en bezit heeft ontvangen door de marteling van het dier, want dat is gestolen eer.

Er zijn geleerden ... Een dokter kreeg de Nobelprijs, zei André, door de marteling van het dier; want op zichzelf heeft hij het niet toegepast.

Maar voor God en de ruimte zeggen wij u: indien gij de mens bezit wilt geven, doe het dan door uw eigen bloed. En dan is het bezit. Injecteer uzelf, maar laat het dier met rust.

Ik dank u.

(Zaal): ‘Dank u, meester Zelandus.’

Dinsdagavond 27 maart 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wie van u kan mij de eerste vraag stellen?

(Meneer in de zaal): 'Deze dame.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus, ik wou u iets vragen. Het gebruik van het avondmaal, wat men doet op vrijdagavond, op goede vrijdag, in de kerk, heeft dat nog kosmische betekenis?'

Nee. Kijk, in wezen is dat gebeurd om de mens vast te leggen aan de geestelijke persoonlijkheid van Christus. Maar de katholieke kerk, het protestantisme, die hebben het eigenlijk stoffelijk beleefd.

'Eet en drink van Mijn vlees en bloed', wil zeggen, indien gij – dat is de kosmische wet, voelt u? – indien gij een karaktertrek, een daad doet en laat uitdijen tot de geest, beleeft u het bloed en het brood van de Christus. Maar niet door te breken, maar om het te beleven. Duidelijk? Heel iets anders.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus ...'

(Tot iemand in de zaal): Dan kom ik aanstonds bij u terug. Wacht u maar even.

(Meneer in de zaal): 'Meester, ik heb gelezen in het tweede deel van 'Het Ontstaan van het Heelal', dat het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) ontstond. Voorheen waren de mensen diepzwart. Hoe komen ze nu in het blanke ...'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Hoe kon het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) ontstaan?'

Hoe is dat ontstaan?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

We hebben nu nog zwarte, diepzwarte mensen op aarde. En we hebben blank ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Hebt u gevoeld, hebt u niet gevoeld door 'Het Ontstaan van het Heelal', die drie boeken, waar dat blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) opkomt, bewust wordt?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja, nadat ze stoffelijk zover waren dat ze ...'

Ja, stoffelijk. Maar wat is de bron voor die ontwaking, voor het weefsel? Hebt u dat gevoeld?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik ...'

Waardoor krijgt u een blank ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op

rulof.nl), een blank, wit, lichtend weefsel? Wat wil blank ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) betekenen?

(Meneer in de zaal): 'De zevende graad.'

Ja, de zevende graad. Dat is de bloedsomloop, het uitdijen van de voordierlijke naar de dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke graad, dat is de bewustwording van uw weefsels, uw bloed, uw ruggenmerg. De bloedsomloop vormt ... verandering, krijgt verandering naarmate u als mens een hogere organische graad beleeft. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, er waren toch ook donkere mensen die ook in de zevende graad waren.'

Die hebt u nu nog. Die zijn er nog. Maar dat is geen ... Nu zijn het kleurlingen. En nu spreekt dit tot de persoonlijkheid van de mens. U gaat erin terug. Buiten, dus buiten de zeven graden om. We hebben dus ...

(Tot mensen die nog binnenkomen): Gaat u zitten.

We hebben dus rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) door Moeder Natuur opgebouwd, door de aarde, en we hebben persoonlijke graden door atmosferische, klimatologische omstandigheden, graden van temperatuur, van lichtuitstraling: waar wordt u geboren? Dat lichaam is dus, heeft dus afstemming op die en die graad, die nu ruimtelijk bewustzijn heeft gekregen en vrij is van de baring die de aarde bezit. En dan gaat u vanuit het oerwoud, het diepe oerwoud; niet de neger (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl). De neger (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl) heeft reeds het volmaakte lichaam, en kan net zo goed denken en leren als gij. Dus dat bewustzijn is bewust, blank, nu duister, donker, menselijk, en staat vrij, is reeds vrij van de ontwikkeling aarde, als planeet. Dus u krijgt de menselijke bewustwording ten opzichte van het organisme, en u krijgt dit voor de aarde, en dan houdt de aarde u aan die graden gevangen; dat is vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Dat leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal.' En indien wij dat zouden moeten ontleden, hadden wij, op dat probleem alleen reeds, ten opzichte van alle mensen op aarde – vrij van de aarde – een nieuw boek moeten schrijven. De vraag is heel goed.

Maar begrijpt u het nu?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

(Tot iemand in de zaal): Nu u. Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'Ja. Meester Zelanus, ik meen opgemerkt te hebben dat, indien een man of vrouw een zodanige misdaad begaat, waardoor de dood van een medemens het gevolg daarvan is, dat dan diegene die dat gedaan heeft teruggeroepen wordt.'

Voor wat?

(Meneer in de zaal): 'Dat hij opnieuw gereïncarneerd wordt.'

Voor moord?

(Meneer in de zaal): 'Voor moord.'

Voor moord?

(Meneer in de zaal): 'Ja, voor moord, inderdaad. Maar ik meen toch ook opgemerkt te hebben dat dat niet altijd het geval is.'

Neen, dan bent u vrij.

Als u, als ik u nu ... Kijk, ik zou u nu vanavond vermoorden.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

We doen het natuurlijk niet. En u bent vrij van deze ... u hoeft niet meer terug naar de aarde, dan heb ik niets goed te maken. Iets goed te maken, ja. U krijgt de tijd van leven terug. Maar die kunt u nu aan Gene Zijde beleven. Voelt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat begrijp ik niet goed.'

Roni ... U slaat ...

U bent met 'De Kringloop der Ziel' bezig?

(Meneer in de zaal): 'Jawel, dat wel.'

'De Kringloop' ... Roni stond voor ... Ik zei: merkwaardig, ik zie daar mensen sterven, de een lost voor me op en de ander betreedt het bewuste hiernamaals.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

Moet u terug naar de aarde, dan komt u in de wereld voor de wedergeboorte; dat noemen wij in de boeken de wereld van het onbewuste, de wereld voor opnieuw terug naar de aarde. U komt ... U bent daar een gestalte, u komt vrij, en u komt terug tot embryonaal leven, en dat moet u aanvaarden, want u wordt nog steeds als embryo geboren, in de moeder. Voelt u wel?

Nu bent u vrij, en dan gaat u dóór. Ik heb u natuurlijk van verschillende maanden en jaren beroofd. Maar ik, u ... De wet wedergeboorte is er niet. Wat moet er nu met uw ziel, uw geest gebeuren?

(Meneer in de zaal): 'Dat begrijp ik goed. Maar degene die de manslag pleegt?'

Ik moet dit goedmaken, vanzelfsprekend.

(Meneer in de zaal): 'U maakt mij dood, dus u moet dat goedmaken.'

Ik moet dat goedmaken. En nu moet ik u nieuw leven geven.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

En dat kan ik nu geestelijk doen én stoffelijk. Dus nu kom ik ... Voelt u de wet? De wet geboorte is er niet; die is stof. De wet geestelijk bewustzijn is er. Dus ik moet u nu, ten koste van alles moet ik u dat bewustzijn geven, wat u in die tijd hebt kunnen leren.

Hebt u genoegens beleefd, bent u gelukkig geweest in die dertig jaren die

u door mij mist, dan moet ik dertig jaar gaan bouwen om u dat geluk, die liefde, dat bezit te schenken. En nu kan ik dat geestelijk doen. Is dat duidelijk? Die graad heb ik niet beschreven. Weer een boek.

Maar die mogelijkheden zijn er. Want – en dat moet u kunnen aanvoelen – de stoffelijke geboorte is er niet; dan móét ik terug. Maar nu bent u er niet, u bent vrij, dus die wedergeboorte en de stoffelijke wet, die stoffelijke daden die zijn er ook niet, die behoef ik niet op te bouwen, u bent geest voor mij en ik moet u dus geestelijk kunnen opvangen.

Maar nu moet ik zélf terug, ik ben nog niet klaar hier. En dan zien we elkaar over tienduizenden jaren wellicht terug, tijdperken, en dan nog sta ik voor uw neerslaan. Ook al bent u aanstonds en straks een meester, dan zal ik mijn daden goedmaken ten opzichte van uw eigen graad, aan anderen weer. Voelt u wel? Ik moet dat goedmaken. En ik zal het beleven. Begrijpt u het?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Gaat natuurlijk weer dieper. Maar dit is de wet: óf de geboorte, óf u gaat aan Gene Zijde verder; maar ik moet goedmaken wat ik misdeed. En dat kan lichamelijk, dat wil zeggen ... U doet dat toch altijd geestelijk, nietwaar? Maar het kan zijn op aarde, door u te baren; moet ik terug, ik moet moeder worden, en daar heb ik voor te leven, moet ik voor terug, om u aan te trekken, of één uit uw levensgraad. U bent, dat weet u door de boeken, met miljoenen mensen aan één graad verbonden, die met u in die en die tijd op de maan zijn geboren. Is het duidelijk nu?

(Meneer in de zaal): ‘...nog niet helemaal ...’

Nee, want de kosmologie leeft ertussen.

En wat wilt u nu nog weten? Hebt u de vraag gereed? Anders kom ik aanstonds bij u terug.

(Meneer in de zaal): ‘U noemde zostraks ‘De Kringloop der Ziel’. Al goed. Maar Roni die werd dus door Lantos neergeslagen’.

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Inderdaad. Maar Roni die moest nog een volgend leven beleven.’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Is het, nietwaar? En Lantos die blijft ...’

Ook.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee, ook. Maar ...

(Meester Zelanus stoot iets om.) Geeft niet.

Ik had, indien ik Roni niet had neergeslagen, had ik de eerste sfeer beleefd.

Ik was op de eerste sfeer afgestemd tijdens mijn tijd in Rome, toen ik een beeldhouwer was. Mijn gevoelens, hebt u beleefd, gingen allemaal naar het

hogere, alles al. Boos zijn, kwaad, leugen en bedrog, ik wilde er niet mee te maken (hebben). Door die ene slag leefde ik negen eeuwen in de duisternis. Negen eeuwen wandelde ik in duisternis.

U hebt het rottingsproces beleefd: mijn toestand. Ik kwam uit die wereld, die onzichtbare wereld, weer tot de menselijkheid, de werkelijkheid. Maar ik leefde negen eeuwen lang in die duisternis, om te leren. Het duurde honderd jaar, honderd vijftig jaar voordat ik 'de slag Roni' goed had gemaakt. En hoeveel heb ik in die honderd vijftig jaar beleefd? Ik had, ik heb dus door die ene slag, die ene tik, mijn eerste sfeer ingezet, en verloren.

En als u dit goed begrijpt, dan voelt u wel hoe uw maatschappelijk, menselijk, mannelijk, vrouwelijk, moederlijk denken en voelen in uw maatschappij, in uw wereld is ten opzichte van Christus. En dan kunt u ... Als u dát vasthoudt en opnieuw 'De Kringloop der Ziel' leest en de andere boeken, dan weet u dat u door een hard woord reeds uw sfeer van licht verliest, kwijt bent.

Wanneer u ... Wanneer de ander gelijk heeft en u geeft de ander geen gelijk, dan mist u die rechtvaardigheid, die harmonie. En heel uw persoonlijkheid ligt vast aan uw niet kunnen buigen, en u verwaast in uw eigenlijke sfeer.

Is het nu duidelijk?

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, in het boek 'De Volkeren der Aarde' op bladzijde tweeëntachtig, middenin, staat: God wil dat Mozes zijn strijders, zijn volgelingen tot strijders maakt. Toen dacht ik dat God deed, omdat u gezegd hebt ...'

Nee, met de Bijbel ...

(Komt weer in de buurt van het voorwerp dat bijna omviel.) Doe ik maar één keer, dit. Ik blijf uit die buurt.

(De mensen lachen.)

Over Mozes en de volkeren der aarde hadden we weer duizend pagina's moeten schrijven. Want Mozes was een rebel, een doodeenvoudige stoffelijke rebel, met geestelijke visioenen. Tot Mozes sprak God, sprak de meester.

Een kind – leest u – uit de eerste sfeer was niet in staat om de taak Mozes voor de aarde te volbrengen.

U kunt mij niet meer tot dieven en stelen en onhartelijkheid, onwelwillendheid, onrechtvaardigheid krijgen, ik zei daar: ik verlies mijn persoonlijkheid. Als ik u één leugen zou vertellen, kom ik morgen de poort van Onze-Lieve-Heer niet meer in, die gaat voor mij niet meer open.

En dan moet u dit eens vasthouden. U gaat op de ... Hoeveel profeten heeft de wereld gekend? Die mensen kenden Gene Zijde niet. Indien u onherroepelijk de mens aan een kosmische fout, aan een kosmische wet vast

kunt stellen, dus door een gezegde ... Die meneer die zegt ... Ik vertel u over de hemelen, over Mozes, over de wetten van God, en ik ben ernaast ... En ik ga verder nu, 'ja, ik wist het niet'. Maar daardoor sluit ik mij, en André zich reeds voor het zuivere, rechtvaardige, liefdevolle, zekere hiernamaals af.

Wij hadden Jozef Rulof van de wal niet in de sloot gestuurd, maar we hadden hem volkomen krankzinnig gemaakt. En het stijgt altijd, heeft altijd nieuw bewustzijn. Voelt u wel?

Maar nu Mozes. Mozes leeft in het schemerland en is in staat om, indien u niet wilt, om u daar neer te slaan. Hij zegt: ik sla u dan maar neer; gij zúlt luisteren. Wilt ge niet? Dan met geweld.

Doe ik niet. Doet niemand uit de eerste sfeer. Wij zeggen: stoot u maar. Indien u van mij bent, en u wilt door die muur ... Zegt ze: 'Ja, maar daar is een deur.' Er is geen deur. 'Er is een deur.' Goed. Met een vaart tegen die muur op. Ik laat uw hoofd verpletteren, alleen reeds om u te doen weten dat er geen deur is. Maar ik ben u kwijt, voor een tijd. U gaat dood hier.

Nu moeten wij het gevoel hebben: wat is goed, wat is verkeerd. Heeft Mozes in zijn sfeer, in zijn mistachtig leven niet naar gevraagd. Mozes wilde zijn moeder, zijn vader, zijn broers, zijn zusters overtuigen: hé, ik leef, ik leef, met het gevoel: dát moet mensheid, de aarde weten.

Dat hebben de eerste mensen vanuit het prehistorische tijdperk ook beleefd. Beleeft elkeen. En nu is de mens nog niet in de eerste sfeer, die weet nog niet dat hij door een tik, door een trap, door een onhartelijkheid, door een oorlog, door een mens zijn leven te ontnemen, weet hij nog niet dat hij zijn godheid en zijn ruimte verliest. Die verliest hij niet, zeer zeker niet; maar hij remt zichzelf.

En als u dat weet, remt u zich niet meer. Dan gaat u niet meer in die duisternis, dan bent u niet in staat om voor rechter te spelen, zei ik u, voor koningin, voor het hoogste van uw volk, want gij maakt de kinderen van God dood.

Indien u zegt ... Ik heb verschillende beelden gegeven. Een generaal hier, verleden hebt u mij die vraag gesteld: 'Wat moet ik doen met mijn kind?' U zegt tegen uw kind: dood niet!

Hebt ge een God, hebt ge ... Mozes, ik kom op Mozes terug. Mozes heeft goddelijke wijsheid ontvangen. Ga eens in de Tempel van Isis, van Gizah, Luxor, Brits-Indië, neem het katholicisme, het protestantisme; elke godsdienst heeft kern.

Indien er geen geloof was – Mozes bracht geloof – indien de mensheid geen geloof had gekregen, dan leefden we, dan leefde u nog, de hele mensheid nog in het oerwoud. Door het geloof is de maatschappij opgebouwd, zijn er rechtswetenschappen bedacht, bevoeld, geschapen. Door Mozes, al-

lemaal door Mozes, langzaamaan.

Maar, wanneer u hier terecht wordt en u hebt fout gedaan, dan krijgt u uw straf, zeker. Maar hoeveel mensen worden niet onrechtvaardig terecht?

Mozes was dus tot niets anders in staat dan door geweld de mens tot het geloof, het ontzag van God te dwingen. Dat ontzag van Mozes was er. Dat geweld van Mozes was er eveneens, en hierdoor legden de meesters de mens vast – ik heb er verleden een lezing over gegeven in Den Haag – de mens vast door angst.

De mens heeft, heb ik die mensen verteld, u moet die rol (band) maar eens draaien ... Hoe is de Bijbel ontstaan? Ziet u? Is er verdoemdheid? De mens heeft nu gloeiend vuur, verbranding, verdoemdheid erbij gemaakt. Máár, hebben de meesters in het begin gezegd, grijp u niet aan die dingen.

‘Gij zult niet doden’, dat heeft de meester verteld – dat was een meester uit de zevende sfeer – aan Mozes. ‘Gij zult niet doden.’ ‘Hebt uw naasten lief.’ Ziet u? Hij kende de sferen; Mozes niet. Dat was God niet, dat was een meester. Want die meester die heeft – die mens die leefde ook op aarde – die heeft datzelfde beleefd, die levens ondergaan, die heeft gezien dat hij door moord zichzelf uit het goddelijke harmonische rechtvaardigheidsgeheel heeft geslagen.

Mozes krijgt nu vanzelfsprekend hogere geestelijke gevoelens, maar moet tegelijk de maatschappij opbouwen. Wij kunnen met André in een tijd van drie maanden – hoort u dit? – de mensheid bereiken, indien we dit willen. André weigert.

Door geweld kunnen wij, met geweld, op de kern Mozes, door de gedachte Mozes kunnen wij diezelfde toestand opbouwen – door André; meester Alcar mag helpen – andere meesters precies zo, en bereiken wij in drie maanden wat wij nu bijvoorbeeld in geen dertig jaar kunnen bereiken.

En dan brengen we de mens naar de hogere graad. U leeft nu wéér; dit is ook (het huis) Israël. Nu krijgt (het huis) Israël kosmisch bewustzijn. Maar die André, die Mozes van nu, is er niet toe in staat, want die weigert. En die komt uit de eerste sfeer, die zegt: nee, doe ik niet. Meester Alcar kan hem zeggen: ga, en doe dat. Dan zegt André: doe dat zelf maar; ik wil mij niet verliezen. Ik wil dit, wat ik heb, wat ik moeizaam heb opgebouwd, ik heb de eerste sfeer gezien voordat ik terugkwam, wil ik niet verliezen. Wat wilt u? Zoekt u maar een ander.

André staat voor de goddelijke wet, en die wet heeft hij in handen: álles is liefde. Ziet u? Wij kunnen met dit instrument niet uitspelen en beleven wat wij willen; wij hebben die persoonlijkheid nu te aanvaarden.

Maar hij kwam reeds uit die sfeer, waar Mozes niet was. En Mozes kon zo en zo en zo handelen. En dat kwam alles op Mozes zijn dak, en had hij

en hebben zijn volgelingen ... achter de dood heeft Mozes ... En opnieuw op aarde ... Ik kan u vertellen: hij is weer vrij; heeft duizenden eeuwen en tien levens geduurd. Zijn graad, gans (het huis) Israël ...

Nu zal ik u iets moois vertellen. U hebt 'De Volkeren der Aarde' ook gelezen ten opzichte van Adolf Hitler. Adolf had dit alles niet op zijn schouders. Men scheldt Adolf Hitler uit, maar deze mensheid, hier in Holland, had dit pak slaag nodig, elkeen.

Dus wat u aan schuld in zich droeg en had, dat moet u door die tijd die u hebt beleefd verwerken, elkeen, elk volk. En nu is Holland boos, Holland en Frankrijk en België zijn boos op Adolf, omdat Adolf de mens heeft gezegd: ik neem het zwaard, de gesel, ik ben de beul van de mensheid. Maar eens zult ge mij moeten aanvaarden, want ik speelde vader voor u, ik deed goed; u wilde immers niet (zie artikelen 'Hitler' en 'Evolutie van de mensheid' op rulof.nl).

Dit pak slaag is een kosmisch rein rapport voor Adolf Hitler (zie artikelen 'Hitler' en 'Evolutie van de mensheid' op rulof.nl). Want elkeen op aarde heeft schuld aan die ondergang. Adolf had alleen de zweep in handen om de mens tot het slaan te dwingen; hij stond als het ware naast Mozes; alleen, met zijn onbewustzijn. Hij had geen God, geen Christus; die moet nog ontwaken.

Maar omdat ... Daarom is 'De Volkeren der Aarde' zo machtig. En dat kunt u ook tienmaal lezen. Maar omdat 'De Volkeren der Aarde' ... Caiphas, Christus' geboorte, de Messias, de vermoordening van de Messias ...

Caiphas moet toch goedmaken dat hij de Christus laat vernietigen. Pilatus moet toch goedmaken dat hij daar zijn handen in onschuld wast. Want eens zult ge toch ... u komt eens voor uw liefde uit, u komt eens voor God uit, en voor Christus, en dan zult ge kleur moeten bekennen. Nietwaar?

Moet Caiphas dat niet? Moet Pilatus dat niet? Caiphas is ... Moet een ander voor Caiphas spelen in dit leven? Kan een ander goedmaken wat Caiphas voor zijn Joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), het Joodse volk, dat nieuw bewustzijn zou krijgen door het kind van het eigen ras: Christus, de rabbi ...? Caiphas, nee, de opperpriester zegt: 'Nee, dat is een onbewuste', maar Hij was het.

Moet u hier in Holland, in Frankrijk, nu in deze tijd, het karma, het oorzaak en gevolg van Caiphas beleven?

Daarom was Adolf Hitler Caiphas. En dit gaat de mensheid aan, dus de mensheid ten opzichte van (het huis) Israël. Niet de mensheid heeft dit pak slaag gekregen, maar (het huis) Israël. Frankrijk is (één volk van het huis) Israël. De stammen van (het huis) Israël hebben oorlog gevoerd tegen het kwaad. Deed Mozes ook. Ziet u wat u daar allemaal uithaalt?

Nu is Mozes voor zijn tijd; wij voor nu, Adolf Hitler voor daar (zie artikel

'Hitler' op rulof.nl). Maar elk kind draagt zijn eigen karma en leed, want iedereen ... Wie is vrij van karma, oorzaak en gevolg?

Ik heb u verleden verteld, door een vraag: u bent hier allemaal te lang. U bent al honderdduizenden jaren te lang hier, want u bent nu in oorzaak en gevolg bezig; u had reeds lang aan Gene Zijde moeten zijn, wij allen.

Door de klap die ik Roni gaf, sloot ik mijzelf negen eeuwen af, acht, zeven eeuwen, zevenhonderd vijftig jaar af voor de eerste sfeer. Dus ik liep daar een ander in de weg.

Ik krijg ... U wordt hier gebaard, u bent op aarde; maar een ander had voor u dit lichaam moeten ontvangen, want nu wachten er honderdduizend zielen op één organisme.

Kunt u een ziel nog een lichaam geven? Zoudt u dat willen? Onze-Lieve-Heer betaalt u niet met tientjes en met vijftentwintig gulden, maar met miljoenen; en die kunt u helaas hier niet wisselen. Ziet u? U krijgt het, u krijgt uw sfeer, u krijgt dat licht, die daden te zien als een lichtpunt van uw eerste sfeer, van uw gewaad, uw haren, uw ogen, uw gevoelsleven, uw bloemen, uw huis, daarin vindt u het terug. Mooi?

Mozes was een rebel. Mozes moest een rebel zijn. Waarom? En dat klopt allemaal, ziet u? Waarom gingen de meesters niet naar de eerste sfeer? Neen.

Hoe kunt u dalen? Als ik u zeg: ga voor mij nu heerlijk stelen vanavond ... Waarom doet u het niet? Waarom doet de mens dat niet?

Een mens, een moeder ... Iemand vraagt aan een moeder: ik wil u beleven; en de moeder zegt: 'No, dan over mijn lijk', of iets anders. Waarom weigert de mens? Ziet u? Dat is uw bezit. Dat is uw bewustzijn. Dat is uw geest, uw licht, uw leven, uw rechtvaardigheid. En nu moet u overal vrij van zijn, wilt ge die kosmische, geestelijke rechtvaardigheid en die liefde beleven, ontvangen, opbouwen, en dat wordt dan uw persoonlijkheid. Is dit zo onjuist?

Weer terug. Mozes was een rebel. Hij kreeg van de geest ...

Van mij krijgt u vanavond geestelijk, een geestelijke verklaring. Ik kan u de kosmische verklaring geven en de goddelijke verklaring. En dan kom ik vrij van de aarde.

Maar Mozes was niet anders. Die zou met ... Die zei: indien ze niet willen, dan zal ik die mensen erbij slepen, want ik geef hun geluk; de Heer zullen ze ontvangen. Ziet u? En toen dacht Mozes: laat ik maar slaan, later zullen ze het mij wel vergeven.

De geestelijke persoonlijkheid die krijgt altijd gelijk. Mozes wist dat niet, omdat zijn bewustzijn er nog niet was. Maar dit moet u zien over de volkeren der aarde, voor die tijd, voor Adolf Hitler, voor nu. En dit, wat u nu ontvangt, is voor het duizendjarige rijk (hiermee bedoelt de spreker de tijdsperiode van duizend jaar die spoedig zal aanbreken en waarin de mensheid

zich een hoger geestelijk bewustzijn zal eigen maken), nu. Daar hebben wij het nu over. Ziet u?

En dat begrijpt de mens nog niet. Maar elk kind, elke ziel, iedere vader, iedere moeder, komt voor dit kosmische aanvaarden en buigen te staan, en eerst dan is en wordt alles liefde. Is dit mooi?

(Tot de zaal): Wie van u? Hebt u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u zegt: we hadden hier allang weg moeten zijn. Maar ligt alles eigenlijk niet vast? Is eigenlijk niet alles voorbestemd?'

Hebt u dan niet geluisterd, mijn kind? U bent hier nu. Voorbestemming, die leeft alleen in het Al. Dat leeft niet op aarde, en het leeft hier niet in de ruimte. Voor de ruimte is er geen voortbestemming. Kunt u dat volgen? Een voortbestemming is er voor u, maar die leeft alleen in het Al, want het Al weet dat gij afstemming hebt op dat goddelijke Ik. En dat is geen voorbestemming, maar dat is uw afstemming. Met andere woorden, u vraagt iets dat ik heb ontleed, en nu keert u daarin terug. Dat moet u bedenken, dat moet u bevoelen. Nu kunt u ... U wilt dat weer menselijk gaan bespreken en aanvoelen, en dan wilt u zeggen: dit is een voorbestemming; ik zit er maar mee. Jazeker, u bent het. Maar dit is geen voorbestemming, neen, u bent het zelf!

Als u in de duisternis leeft ...

U bent moeder, waarom hebt u het organisme niet van de vader, de man? Die krijgt u. We zijn vader en moeder; de ziel, de geest beleeft beide organismen, want (we gaan) door het moederschap naar de scheppende kracht. Dat is voorbestemming? Neen, dat is een wet.

Wij kennen geen voortbestemming. Dat is een aards woord, dat los is en vrij staat van kosmisch waarnemen en verkennen. Dat woord staat vrij en heeft geen houvast met de goddelijke rechtvaardigheid, de planeten, de sterren, waardoor elke vonk is ontstaan. Voortbestemming is er niet, wel afstemming, ontwaking en bewustzijn, evolutie.

Is het u duidelijk?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Nee, natuurlijk niet.

Wat had u nog te vragen?

Ik heb u – is dat zo? – ik heb u dit volkomen verklaard. Ik kan er niets bij doen, helaas.

Als u dit niet voelt, sta ik stil. Begrijpt u dit?

Ja, niemand zegt er iets.

(Zaal): 'Ja.'

Dan is het klaar. Ik heb dit geestelijk, menselijk, maatschappelijk ... Indien u tegen uzelf ...

Er zijn mensen – ik zal het nog proberen – er zijn mensen die zeggen: ja, ik ben hier wel, maar ik ben hier niet, ik leef in de ruimte. Maar u bént het. (Mevrouw in de zaal): ‘Maar dat bedoel ik eigenlijk niet.’

Nee, maar dat is het.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik bedoel, als er iets gebeurd is, dat is voorbestemd, niet voortbestemd.’

Dat zou u wel willen. Ziet u? Daar hebt u het. U gaat terug in het menselijke. Dus als u kwaad moet doen, u moet gaan stelen: nou ja, ik ben gestuurd om te stelen.

Wij hebben – dat moet ik u nog zeggen – we hebben daar gekregen: de tien geboden. Zou, kan uw koningin, kan uw generaal, maar kunnen zij die het hoogste op aarde bezitten, goedpraten dat zij het leven van eigen volk laten vernietigen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ze weten nog niet beter.’

O, weten ze niet beter. Maar kunt u ... Hebt u leren spreken? U kunt spreken en denken. Geloof u aan een God? Nietwaar? Ja, uw koningin en iedereen gelooft in God. En men heeft ... Men gelooft ook aan de tien geboden. En daarin staat ... Men gelooft ook aan Christus, want men bidt tot Christus ... En zegt: ‘Gij zult niet doden.’

Maar het bord ‘Gij zult niet doden’, de geboden van Mozes, die loopt men heerlijk voorbij, men maakt kanonnen en granaten, men zet zich op een troon, en u bent koning, keizer en koningin. En dát, daar kijken wij niet naar. ‘Ik wil met “Gij zult niet doden” (niet) te maken hebben. Ik moet toch voor mijn volk zorgen, ik moet toch voor mijn land zorgen, voor mijn kinderen?’

Maar dacht ge waarlijk dat God in het Al Holland kende, en Frankrijk, Engeland, namen die u zelf hebt geschapen? U hebt uzelf een naam gegeven van Piet, Hendrik en Klaas, maar u bent aan Gene Zijde een levensgraad als vonk, direct afstemmend op de Albron als God.

Kunt u dit aanvaarden, mijn kind? Begrijpt u het nu?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nou, ik ben het er niet helemaal mee eens.’

Nee, natuurlijk niet. Dan moet ik ophouden. Dat neemt u mij niet kwalijk. Ik kan er nog een deel aan toevoegen, maar dan blijven wij ... U voelt het niet. U moet eerst dat bewustzijn krijgen. En als u bewust ...

Waarom voelt dit nou de ene mens? Waarom voelt dat de andere niet? Ik krijg ... Als ik zou vragen: sta eens op, dan staat misschien, wellicht alles op, en u blijft zitten.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat denk ik niet.’

Sta eens ... Wie heeft dit, wie aanvaardt dit?

(Mevrouw praat erdoorheen.)

We willen het u bewijzen. Sta eens op die dit hebben.

(Mensen in de zaal gaan staan.)

Ziet u nu? Ziet u nu, mijn kind, u zit alleen.

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik blijf ook zitten.'

Blijft u ook zitten? Begrijpt u het ook niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik begrijp het ook niet.'

Dan zijn we met twee mensen tegenover allen.

Hebben wij ongelijk, of hebt u ... Daar gaat het nu om.

Kan ik u helpen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is die leer van de predestinatie, waar eeuwen en eeuwen over te praten valt en waar we nooit uitkomen. Dat is de vicieuze cirkel.'

Is dit een cirkel?

U maakt er zelf een cirkel van. Vraag mij iets. Ga ... Daar, u, ik kom tot u; we zullen het vanavond uitvechten. U gaat denken. Nog iets? Wellicht komen wij er. Als u dit bewustzijn krijgt, hebt u voor tien, twintig jaar niet meer te denken, en kunt u het geluk voelen. Want dit is geluk, dit is weten.

Wat hebt u te vragen, kind? Hebt u nog iets te vragen? Ik zou u gaarne dit geluk willen geven.

(Mevrouw in de zaal): 'Stel nou dat bijvoorbeeld, waar we het over hadden ...'

Neen.

(Mevrouw in de zaal): '...een moord en dergelijke; is het dan niet voorbestemd dat die persoon vermoord moet worden en ...(niet te verstaan) zoals met Adolf Hitler ...'

Nee. Nee, nu moet die voortstemming eruit. Dat is het onbewuste karakter van de mens die nog openstaat voor moord, voor kwaad, haat, hartstocht, geweld. Dus de tien ...

God zei door Mozes, de meesters zeiden door Mozes: 'Gij zult niet doden.' Dat is een goddelijke wet. Kunt u dat aanvaarden?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ...'

Wacht even. Ziet u? Maar waarom doen de mensen nu aan moord? Waarom doen de mensen dat? Als God, als u ... U aanvaardt God, Christus. Christus heeft hetzelfde gezegd: 'Heb lief.' Waarom hebben wij niet lief? Waarom wilt u de mensen haten?

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat de mensen niet beter weten.'

Juist. Neen, u hebt het gevoel nog niet om lief te hebben. Dus u moet nog leven hier, en waar dan ook, om te leren lief te hebben. Begrijpt u dit? Is dit ook een vicieuze cirkel? Ziet u? Nou ben ik er al. En dat is ook, dus wanneer

u een moord begaat – u kunt dit niet aanvaarden – dat is geen voorbestemming; neen, ik bén nog niet zover.

Ik verklaar u mijn leven. ‘De Kringloop der Ziel’, hebt u die gelezen? Ik heb een moord begaan en ik pleegde daarna zelfmoord, ging het graf in, zat aan mijn organisme vast, maakte het rottingsproces mee totdat mijn beenderen ontvleesd waren. Wat dat is kan ik niet beschrijven. Ik heb het enigszins beschreven. Maar u bent duizendmaal gek, en toch bewust. U wordt levend verbrand, u wordt levend verscheurd, men zuigt u leeg. Die pijnen kunt u niet verwerken. Er is, er zijn geen pijnen op aarde die dat beeld naar voren kunnen brengen, waardoor gij de smarten van het rottingsproces bewust beleeft. Want u voelt dat de wormen uw licht ... – dat is er niet meer, maar u bent dat licht, u bent de geest, dus u ziet het, u weet het – u beleeft, totdat dat weefsel van die ogen weg is, dan is ook uw licht uit uw ogen gevreten, door de wormen, dat beleeft u bewust. Nou moet ik u eens even zo prikken, dan weet u er iets van. Dat heb ik beleefd.

Maar ik ging verder. Ik leefde eerst maanden en maanden en jaren. De tijd dat ik op ... Een tweeëndertig jaar had ik nog moeten leven. Die tweeëndertig jaar, nu komt het, die leefde ik in een wereld ...

U moet ‘De Kringloop der Ziel’ eens lezen. Hebt u het niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Niet gekocht? Kunt u het niet kopen?

(Meneer in de zaal): ‘Ik ben maar belangstellend.’

Mooi. U bent hier meermalen geweest.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, vroeger.’

Nog altijd belangstellend? U gaat nog niet op die wijsheid in?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Jammer. Dan kan ik u ... U stelt belang in hetgeen ik u verklaarde.

Die dertig jaar leefde ik in een onzichtbare wereld, want ik had mij ...

(Meneer in de zaal): ‘Tweeëndertig jaar.’

Goed. Ik had mij uit die werkelijkheid vandaan gehaald door de moord, door de zelfmoord. Toen ging ik weer in die wereld. Toen kwam ik tot de bewuste wereld. Is dit een cirkel? Ziet u? Dit is: ik vergreep mij aan de tijd van leven die ik bezat. Dus pleegt u zelfmoord, dan gaat u uit het goddelijke harmonische leven, ook de tijd. En nu komt u in een onbewuste, onwerkelijke wereld, omdat u de werkelijkheid niet hebt aanvaard.

Is dat ook duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ziet u? En dit is nu het punt, het fundament voor alles. U hebt van God alles gekregen, want we zijn in harmonie, in liefde geboren. Dat is de kosmos. In de kosmos kent men geen leugen en bedrog. Maar wij mensen ...

Dit is ook geen zonde doen. Voelt u wel? Maar dit is evolutie. De mens die een moord begaat, die moet u niet uitschelden voor moordenaar; we hebben dat allemaal gedaan, die mens wéét dat nog niet. Maar er komt een tijd dat hij zegt: dat mag niet, want ik heb de mens het leven ontnomen.

En dat is de goddelijke wet. Ziet u?

Dus dat is geen voorbestemming. God zei niet: gij zult doden; gij zult níét doden. Voelt u wel?

U kunt dit aanvaarden, maar u wilt dat 'Gij zult niet doden' ... Is dat alleen maar belangstelling dat men dat op aarde heeft gegeven? Hebt u er belangstelling voor dat daar door Mozes, of door wie dan ook, geschreven is en gegeven werd: gij zult niet doden, gij zult uw naasten liefhebben? Is dat maar alleen belangstelling, of is dat een wet voor ons?

(Meneer in de zaal): 'Dat is een wet voor ons. Maar mag ik u dan nog iets vragen, meester Zelanus?'

Maar ziet u ...

(Meneer praat erdoorheen.)

Nee, eerst dit. Is dat een wet?

(Meneer in de zaal): 'Dat is een wet.'

Ziet u? Dus geen vicieuze cirkel?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

En geen 'zomaar', 'dit komt zomaar tot ons'. Dit is een goddelijke wet, waardoor alles is ontstaan. Moet u toch aanvaarden. Dit is het allereerste fundament.

Dus, nu ben ik klaar. De mens, waar de mens ook leeft en hoe de mens ook spreekt, ook al steelt de mens, en doet de mens aan moord, ook al gaat hij de oorlog in en slacht hij de kinderen van God af, dit is alleen maar, een verzachtend woord? Neen, dit is onbewustzijn ten opzichte van Christus en God. Maar geen zelfbesturing en zelfstandigheid; dit mens, dit leven, dit kind moet nog ontwaken.

Is dat nu duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, in zeker opzicht. Maar bijvoorbeeld Adolf Hitler, die moest toch, was voorbestemd om de mensheid te slaan, en de mensen waren voorbestemd om dat slaag te ontvangen, dat pak slaag, nietwaar, die moesten dat ontvangen.'

Ziet u, nu luistert u niet. Ik heb extra naast Adolf Hitler Mozes geplaatst, en mijzelf; wij doen dat niet. Adolf had die zweep dus ten opzichte van de eerste sfeer, zei ik ... Kijk, van de eerste sfeer had Adolf moeten weigeren, zei ik u. Waarom luistert u niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Kijk, daar begrijp ik ...'

Neen, nu houd ik op. Nu krijgt u van mij geen antwoorden.

(Tot iemand in de zaal): U.

(Tot de mevrouw): U luistert niet.

(Meneer in de zaal): 'Ik wilde dit nog vragen, meester Zelanus, of dat 'Gij zult niet doden', of dat ook op de dieren slaat, of alleen op de mens?'

Ook dat.

(Meneer in de zaal): 'Nietwaar?'

Ook dat, ja. Jazeker, ook op de dieren.

(Meneer in de zaal): 'Maar dan zondigen ontzettend veel mensen. Dan zondigen ontzettend veel mensen.'

Ik heb verleden, u was niet hier ... Mij werd de vraag gesteld: vivisectie, is dat goed? Toen heb ik die dokter, die geleerden die heb ik ... Ik kan het u hard zeggen, ik kan dicht bij u zijn, en dan kan ik de woorden ... U hebt die boeken niet gelezen. Ik heb 'Jeus van Moeder Crisje' moeten schrijven, Gelders dialect. Hebt u dat gelezen? Daar heb ik harde woorden moeten gebruiken. Maar voor ons is er niets hards en niets verkeers. Voelt u wel? Maar de wet geboorte, de wet evolutie, de wet aanvaarden en liefhebben, die loopt door alles heen. Voelt u?

En nu uw vraag. Stel uw vraag opnieuw.

(Meneer in de zaal): 'Nou, dat is, mijn vraag is dat, of de mens dus ook het recht heeft om dieren te doden.'

Ziet u? Nou komt u vanzelf door uw gevoelens, ik wil dat ú dat zegt, nu komt u vanzelf door uw gevoelens van de mens naar wetenschap, godsdienst.

Kijk, die geleerde daar krijgt zijn ridderorde van de aarde, want hij heeft door de vivisectie, door het diertje, door het konijntje, door een muis ... Jazeker. Het gaat daar over ongedierte. U moet uw luis ook nu laten leven, uw vlo ook.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

Moet u laten leven.

(Meneer in de zaal): 'Dat wilde ik vragen.'

Maar die moet dood, kunt u doodmaken.

(Meneer in de zaal): 'O.'

Jazeker, het is uw eigen bezit. Want de luis ontstaat door u. Door uw aura en vervuiling ontstaat de luis. Die luis hebt u niet van mij.

(Meneer in de zaal): 'Maar die rups die uit de boom valt.'

Wat belijft u?

(Meneer in de zaal): 'De rups die uit de boom valt.'

Ook ongedierte. We hebben het nu niet even over het ongedierte, maar het gaat over de bestaande schepping. En nu is een konijn een bestaande schepping, een kat en een hond ook, dat zijn bestaande wezens. Die komen later, over eeuwen in uw kooitje te zitten en krijgen de vleugelen.

De mens krijgt vleugelen, wij spreken in de boeken over vleugelen – de Egyptenaren ook – en dat is dan: ik ga op de vleugelen van mijn persoonlijkheid, mijn weten. Ziet u? U dijt uit in gevoel. En dat zijn de vleugelen voor het dier. God gaf aan alles kosmisch bewustzijn. En het dier maakt zich vrij van de aarde, vliegt weg. Maar u kunt dat in gedachten veel sneller. Dus wij mensen hebben het gevoelsleven gekregen; het dier de vleugelen, en blijft dier.

Nu heeft de dokter, door dit konijntje, uw konijntje, en misschien het ongedierte, de rat, de muis, dat is al ongedierte, heeft die man iets opgebouwd. Maar wilt u rein, zuiver, heb ik gezegd, voor God, voor de wetenschap, voor uzelf, wilt u, als u voor de waarachtigheid staat, wilt gij dan een injectie hebben van die dokter, die u een tijdje kan laten leven, bij wijze van spreken, door dat dier? Dan zeg ik 'neen'.

(Meneer in de zaal): 'En ik zeg 'ja'.'

Ik zeg 'nee'. Want nu aanvaardt u de moordenaar, met de moord. Ziet u? U zegt: 'ja'.

(Meneer in de zaal): 'Als professor Forellov (?) in staat is een mensenleven te verlengen door die apenklieren ...'

Kunt u toch niet. Ziet u? Ik heb het niet over de tijd verlengen. Want dit kunt u toch niet. U gaat geen seconde te vroeg over. Ook al hebt u geen serum voor suikerziekten en voor kanker en alles, u gaat toch geen seconde te vroeg, als u het weten wilt. Maar dat kunt u niet verwerken.

Maar die dokter ... Indien u voor God en voor de ruimte, en voor de maatschappij, indien u voor uzelf geluk wilt ...

Dat zei toch ook Christus? Hebt u geen Christus? Christus zei: 'Indien gij voor uzelf geluk wilt opbouwen, doe het dan niet ten koste van een ander.'

Maar die dokter heeft voor uw geluk ... Daar gaat het mij om, u zegt 'ja.' Maar hij heeft ten koste van dat diertje, van die hond, en die kat en die hond, ook een leven, heeft hij u even twee jaar leven gegeven, of drie jaar, vier jaar. Waarom doet hij dat niet met, voor zichzelf. Waarom injecteert hij zich niet zelf? Dat is de kunst en het bezit. Daar zijn nu ...

Welke grootheden, welke mensen worden nooit vergeten op aarde? De mens Robert Koch, en anderen, die zichzelf hebben geïnjecteerd, die worden nimmer vergeten. Maar de man die elke dag de vivisectie aanvaardt en het dier injecteert om u levenslicht te geven, moordt.

Want, dit is geen kunst meer, dit kunt u kopen. Dit heeft niets te betekenen. Maar wel de dokter, de geleerde die zichzelf opoffert; en die waren er veel. Maar die hebben de sferen van licht. Die dokter moet voor die afbraak, voor de dierenwereld, terug naar de aarde, om aan die levens nieuw leven te geven? Nee, om de mensheid eens te zeggen: doe het niet, want ge vergrijpt

u toch nog aan het leven van God.

(Meneer in de zaal): 'Maar mag ik nog een kleine vraag stellen, meester?'

Maar begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dit begrijp ik.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Maar, een kleine vraag nog, en dat is deze: wanneer het níet ten koste gaat van het leven van een dier. Verleden jaar werd hier de vraag geponeerd over de transplantatie van het hoornvlies. Nu is de mensheid al zover dat er hartkleppen van plastic zijn. En nu heeft men in Amerika op honden proeven genomen met hartkleppen van plastic, en nu is men ook van plan om het bij mensen toe te passen. Zijn dergelijke dingen getolereerd, ja of nee?'

U kunt, u krijgt ... De wetenschap komt zover ... Moet u goed luisteren. De eigenlijke geboorte van mij en van u is in handen, wordt gekraakt en gesmoord, door iets; door wie? De tijd van mijn leven, wie kan mijn tijd besmetten? Ik wil dit probleem vrijmaken van de goddelijke kern, de goddelijke tijd. Dus de universele tijd voor uzelf wordt besmet en wordt mismaakt door iemand; door wie?

Wat zegt u? Weet u het?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Door de mens zelf.'

Door uw vader en moeder en uw overgrootvader. U krijgt dus kanker door uw familie. Nee, dat is geen familie; u hebt met die mensen ... goed te maken. Maar in die mensen, in die kring, leeft de kanker. Dus die kanker belemmert uw leven, die breekt uw tijd. En dit is nu geen ...

Nu hebben we het over oorzaak en gevolg. Als die mensen zuiver en rein zijn, voelt u wel, dan ging u toch niet te vroeg over? Wie heeft u nu vermoord? Wie, wie heeft u, wie stuurt – ik heb er hier nog nooit over gesproken, houd daar rekening mee; dat voelen mijn mensen – wie stuurt u thans te vroeg naar Gene Zijde?

(Mevrouw in de zaal): 'Jezelf.'

Die familie van u.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, mijn voorouders.'

Voorouders.

Die zijn schuld dat gij nu dertig jaar te vroeg naar Gene Zijde gaat, want hij heeft de kanker opgebouwd; die heb ik nu. Máár ik heb met hem goed te maken, geestelijk, ik moet hem dienen, of dit of dat, maar de kanker krijg ik erbij; en nu ga ik te vroeg over.

Wij hebben die dingen niet beschreven in de boeken, want die begrijpt u

niet meer, want dit is kosmologie. En die kan ik alleen door de kosmologie verklaren. Maar nu de kern terug.

Nu kom ik als geleerde hier en ik maak een plastic hart. Nu lost ...

(Meneer in de zaal): 'Hartklep.'

Een hart; daar zijn ze mee bezig.

Waardoor krijgen die mensen deze dingen van Gene Zijde?

Dus de meesters zijn bezig om dat karma, dus dat te vroeg overgaan te doen oplossen, zodat u uw tijd van leven krijgt. Dus die familiekarma lossen wij op.

Is het niet duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Heel duidelijk.'

Is dat niet mooi?

(Meneer in de zaal): 'Prachtig.'

Dank u.

Ziet u? Als u zelf wilt denken, en u wilt proberen ... Als u zegt 'neen' ...

Zij krijgt van mij geen antwoord. En waarom niet? Ze luistert niet. Ik heb het hier verklaard. Dat is niet hard zijn, maar ik sta stil. Hier zijn meer kinderen. Ik doe mijn moeite. En ik wil jaren en jaren en jaren praten, maar indien u geen moeite doet, sta ik stil. Is dat duidelijk?

Dat is geen boos zijn, mijn kind, en dat is niet het niet-begrijpen; ik kom erop terug als ik maar één greintje voel. Dan bent u meer waard voor mij dan de mens die dat reeds heeft; want u moet mee. Is het niet zo?

Maar voelt u hoe machtig mooi dat het wordt, dat straks de mens geen karma, geen oorzaak en gevolg meer heeft, niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk? Dat al de narigheden, kanker en tbc niet door God zijn geschapen, maar alleen door de mens? En vanzelfsprekend is de geleerde, die nu klaar is, de meesters komen ... U krijgt straks hersens van plastic. U krijgt ogen ...

Wij hebben het gehad over het geven van uw oogvlies voor een ander.

(Meneer in de zaal): 'Het hoornvlies, de transplantatie.'

André heeft men dat gevraagd: wat zou u doen? Ja, ik kan niet over dit organisme beslissen. Maar nu zegt hij: o nee, ik weet het nog niet. Waarom niet? Doet u dat? Waarom niet?

(Een mevrouw in de zaal): 'Nou, als ik dat niet zou hebben, zouden er misschien mensen met dat meegaan, met de andere persoon.'

Nee, dat zegt niets. André zegt dit. En ik krijg van u weer gelijk. Indien u ... En dat zei de Christus – en nu heeft Christus waarheden verteld, en dat heeft Christus gezegd – Hij zei: 'Laat de blinden de blinden genezen.'

Maar André die zei: 'Ja, ik doe dit, u krijgt mijn licht, mijn ogen.' En ineens zegt hij: 'Nee.' Want toen stelde hij zich kosmisch in, hij ging het dus zien vanaf Gene Zijde. Zou ik u gelukkig kunnen maken met mijn licht, uit

mijn ogen, indien ik weet dat u er, daarmee kwaad doet, aanstonds, nu u ziet? Wat doet u dan? Dan laat ik u liever blind. En zei de Christus: 'Laat de blinden de blinden genezen.' Dat wil zeggen: u kunt nu beter blind blijven, dan dat u door mijn licht anderen verkracht en vernietigt. Want nu gaat u kijken en u bent weer heer en meester, door mijn licht dat ... Nu krijg ik uw kwaad op mijn dak, omdat ik u mijn licht gaf. Dat is kosmisch gezien.

Menselijk gezien zegt u: 'Ja, tuurlijk. Waarom niet?'

Maar kosmisch gezien ga ik uit u weg, want ik heb met uw leven niet te maken. Indien ik iets van mij aan u zou geven, dan kunt u ermee doen. Indien ik wéét dat u liefde zult geven en dat u zult leven zoals die tien geboden dat zeggen en de Christus het wil, krijgt u, kunt u nu reeds mijn licht krijgen, want dan doet u het nog beter dan ik. Dan krijgt u het.

In Amerika – een ander beeld – een kunstschilder in New York zegt: 'O, leer mij iets. Ik heb een vrouw en drie kinderen, en ik werk, en ik werk, en ik zie die machtige kleuren, en ik kan het niet.' André kijkt hem aan ...

Meer schilders vragen: 'Leer ons hoe die kleuren worden gemengd; u kunt het toch de meesters vragen?' En dat zult gij ... als u schilder bent, krijgt u dat morgen van mij. Dan vraag ik het aan meester Alcar, en meester Alcar vraagt het hoger. Wij vragen het niet, wij moeten het weten.

En als u in liefde die dingen zou kunnen beleven, dan legt meester Alcar, en meester Jongchi, zijn techniek en de kleuren in uw handen, want wij weten: u staat naast ons, en wij tezamen dienen nu door kunst. Maar nu gaat u ...

Toen zegt André: 'U gaat zeker daarna uw vrouw en kinderen slaan, omdat u zo'n meester bent. Nu krijgt u het niet.' Hij kreeg het ook niet.

Ik kan u, zei ik u eens ... Er zijn mensen: 'Ik wil genezen.' Ik kan u de gaven geven om morgen te beginnen te genezen. En dan bent u sterk. Ik maak morgen van u een wonder, en dat heet: er zijn wonderen gebeurd in de mens. Dit zijn geen wonderen. Indien wij weten dat ge met uw genezing liefde verzekert, de mens draagt, en zuiver geestelijk dient, kunt u morgen genezen. Maar dan sta ik achter u. Dan geneest u door mij.

André heeft dat al gedaan hier, bij iemand in de zaal. De man vraagt hem: weet u een magnetiseur voor mij; mijn vrouw is zwak, alles is zwak, dertig jaar zwak. André kijkt het kind in zijn ogen – ik kijk met hem – hij zegt: 'U kunt het zelf.'

'Ik?'

'U geneest. U bent nu genezer.'

En hij begon. De moeder is beter, na dertig jaar. Maar André werkte een jaar door dit leven, hij genas door hém. Maar hij legde de handen op. Wij zitten aan dit leven vast. Nu is die gave verdiend, in één jaar verdiend.

Er zijn anderen die hij zei: “ ‘Ga en genees’, zei de Christus, ‘de mensen.’ ” En die zegt: ‘Ja, dan komt de mens naar de zieke, maar geen genezer.’ Wilt u genezen? Dan moet de genezer, dan moet u als genezer worden gezien, maar niet als mens. Dan bent u de genezer, dan bent u dragend, welwillend, opbouwend, liefdevol. U houdt van de genezer én de mens. Maar nog altijd ziet u als magnetiseur de mens en de centjes. Waar of niet?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus?’

Dit zijn levensproblemen waar we iets aan hebben.

Wat is er, mijn kind?

(Mevrouw in de zaal): ‘In Engeland en Amerika zijn ze bezig met proeven dat, ja, hoe zal ik het zeggen, daar is geen man meer nodig om een vrouw te bevruchten.’

Hebben we het ook verleden ... Mooi probleem. Er zijn verschillende moeders die zouden gaarne de vraag willen stellen, maar ze durven het niet. Is dat goed?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik vind, voor mijzelf als vrouw vind ik dat niet goed.’

Waarom niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Want, omdat het toch iets heiligs is, de eenwording van man en vrouw ...’

Is iets heiligs.

(Mevrouw in de zaal): ‘...en dat je hetzelfde wilt. Nu is de vrouw willoos, en die wordt maar met een of ander sperma, van de een of andere man bevrucht.’

Ja, zeg het woord maar.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik zou mij daar nooit voor willen geven. Nu wou ik u vragen: is daar nu een kosmische betekenis ... Dat is toch geen kosmische betekenis, als een vrouw op die manier bevrucht wordt?’

André heeft men gevraagd voor een tijd terug ... Er is een dame in Engeland, dat is gebeurd. Misschien in uw Amsterdam ook reeds, Parijs, Londen, New York, de grote steden van de wereld. Er zijn duizenden moeders die worden geïnjecteerd door het sperma van een ander.

Die vrouw komt terug, toen zegt ze: ‘Ik ben zwanger.’

Hij, de man wordt onderzocht, hij kan haar geen leven schenken, hij is immuun. Toen zegt hij: ‘Dan ga ik scheiden.’ En hij scheidt. Hij krijgt recht, en zij heeft haar kind.

Toen zegt ze: ‘Schurk. Nu je dat zegt, dat je scheidt, nu wil ik je nooit meer zien. En indien je nu alles voor me doet en alles wilt, en al zou ik morgen mijn kind van u kunnen baren, dan wil ik het kind niet, want ik heb je ont-

zien. Ik wil moeder zijn, en daar heb ik geen man voor genomen, maar een onzichtbare. Zoudt ge me nu nog willen straffen?’

Toen zij het had verteld, toen zei hij: ‘Kind, vergeef het mij.’ Toen zegt ze: ‘Ik kan u niet meer zien, meneer. Ik ben bevrucht, meer wens ik niet. Maar ik heb u ontzien.’

Ik stel dit beeld tegenover het uwe. Wat zoudt ge nu doen, mijn kind? Indien u vrij bent, dan zegt ge: ‘Ga dan over de wereld en beleef de aarde, Moeder Ruimte en alles, en ontmoet de scheppende kracht.’

Die ontmoet u zeer zeker. Indien u morgen wilt baren, u wilt dat nog beleven, gaat u maar door de straten, zendt u nu maar uit, eerlijk en oprecht, rein en zuiver. Binnen zoveel tijd staat de genezer naast u.’

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, als ik nu ...’

Ik ben nog niet uitgesproken.

En dan krijgt ge uw kind. Die behoeft u niet te vragen, dat leven wordt u gestuurd, want die ziel uit de ruimte zal hem beïnvloeden om tot u te gaan.

(Tot iemand in de zaal): En nu u.

(Mevrouw in de zaal): ‘Zoals u het nu zegt ... (onverstaanbaar), mijn vermoeden, zou ik dan wel tien of wel twaalf van zulke kinderen willen hebben.’

Dank u.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar ik bedoel dit, en dat gaat dieper, want dat gaat om wat u ons allemaal hebt geleerd. Als ik, nu ik dat zou willen, hoe weet ik dat het sperma wat in mij komt via dezelfde weg als man en vrouw samensmelten, en dat bewust een kind willen ... dan krijgen ze, trekken ze een ziel aan op hun afstemming afgestemd.’

Dit is een kosmisch probleem.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat weet ik. Maar hoe weet ik dat het sperma wat dan nu in mij komt, of dat nu het juiste is?’

Of dat het juiste is?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Nu hebt u ... Nu moet u goed luisteren. Nu hebt u ... Ik heb u verteld over een levensgraad. Dit is een kosmisch probleem, heel machtig, want ... Ook weer een boek. Nu hebt u een kosmisch probleem. U hebt een levensgraad, u bent met duizenden mannen en vrouwen aan één graad verbonden; we waren op de maan juist gereed met zoveel cellen, en die zijn er nu nog en die zijn nu mens.

Nu kunt u, buiten uw graad, uw levensgraad, kunt u nog een andere graad aantrekken, zeer zeker. Dát, die zekerheid van bewustzijn hebt u niet, en aanvaardt u ook niet. Waarom? Ga dan, en wacht af totdat de schepper komt, de man, nietwaar? Dan trekt hij een kind aan, voor zichzelf een ziel, óf u.

Maar nu moet u goed luisteren. Op het ogenblik ... U zegt: welke ziel moet

ik nu aantrekken? Op wíe is nu het leven dat overheerst, dat alles in handen heeft? Is de, is het organisme, de man, met het denkvermogen, is er dat niet? Dat is er ook, dat is, dat is het sperma. En die persoonlijkheid is er, die mens is er als embryo. Maar u bent de moeder die aantrekt, en niet hij nu, omdat hij als stoffelijk organisme er niet is? Kan dat?

(Mevrouw in de zaal zegt): ‘... (onverstaanbaar) toch alleen.’

Hij is er toch. Dus dat embryo trekt de eigen ziel aan. Dus aanvaardt u dat embryo, dat sperma, dan hebt u de ziel, de geest, de persoonlijkheid.

Dus dat alles kunt u opvangen in één toestand: u kunt dienen zo. Het gebeuren, het eenzijn, dat valt alles weg; alleen de bevruchting, het aantrekken blijft, en dat is goddelijk gezag en goddelijk heilig.

Dus die moeder waarover ik sprak, en dat André heeft beleefd ... We kennen duizenden van deze toestanden vanaf ons leven, vanuit ons leven. Maar die moeder had gelijk, ze zei: ‘Ik gaf u mijn liefde. Ik hou zo ontzagwekkend van u. Maar nu hebt u alles in mij vermoord. En dit is niet goed meer te maken, want u hebt mijn baring en moederschap vernietigd. U bent begonnen, u wilt gaan.’ Hij had haar eerst fatsoenlijk de waarheid verteld. ‘Maar ik wil, ik zou, ik had willen sterven. Maar in mij ...’ En dat kind leest boeken, die wist veel, voelde veel. ‘Ik ben moeder. En mijn moederschap is hetgeen dat zegt ‘neen’. Ga, ik ben moeder, en daar heb ik u niet meer voor nodig, ook al zoudt ge mij duizend kinderen kunnen baren. Ge hebt mij daar vertrappt. En ik heb u beschermd.’

En daarom nam dit kind de injectie, om haar man ... Ziet u?

Maar wat is nu het uiteindelijke? Hoe zoudt, hoe zouden de mensen dit nu eigenlijk moeten beleven en moeten aanvaarden? Als u die vragen stelt, kan ik u onmiddellijk – met de machtigste problemen – verbinden met Gene Zijde. Hoe denkt Gene Zijde, hoe denkt uw levenswet, vader-, moederschap erover? Maar God, wat zou God zeggen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat het goed is.’

Juist.

Als u ... U bent, voor de aarde bent u niet getrouwd, bent u moeder, en u krijgt een kind, van zomaar iemand, en u ontmoet die mens ...

En als ze mij uit de eerste sfeer moesten vragen – u voelt wel, het zijn hachelijke problemen, want u leeft daar niet in, u kunt die dingen niet verwerken – en ik, meester Alcar, Christus zou weigeren om die moeder een kind te schenken, tussen leven en dood, dan verloor Christus Zijn goddelijkheid. Ook al was Christus de ziel van een ander. Voelt u wel? Want u bent maar voor de aarde verbonden. Voor God, dát zult ge moeten verdienen. Ziet u wel?

U hebt elkaar nu, maar morgen? Achter de kist? U denkt dat ge elkaars

liefde nu ontvangt; achter de kist, van wie bent u daar? Daar is maar één ziel in de ruimte, één leven, dat is uw geest, dat is uw ziel. Die splitsing is geboren op de maan; u ging verder. U kent de boeken.

Van wie bent u eigenlijk? Ziet u? Misschien bent u van mij, van een ander.

En nu weiger ik u een kind te geven, terwijl ik, de scheppende kracht ... Ik ben God, en ik weiger evolutie te scheppen? Ik weiger te baren en te scheppen? Is dat schande voor de maatschappij, indien de moeder een kind moet bezitten?

Kijk, een kind ... moeder wil zijn ... Iemand vraagt, een moeder vraagt – dit moet u goed bedenken – een moeder vraagt aan iemand, en die zegt: ‘Geef mij een kind. U bent het.’ Dan is er nog iets te vragen. Waarom zoekt u? Nu denkt u: ja, dat is ... Als moeder denkt u: dat is een goed iemand. Maar waarom ... Nu gaan we eerst ... Nu zult u zeggen: o ja, moet u bij mij zijn, of bij die mens.

Maar nu gaan we eerst, nu gaan we kosmisch verantwoord uw toestand bepalen en bezien, en dan krijgt ge niets anders dan uw eigen levengraad, die gaan we voor u zoeken, maar niet de hoogste. Voelt u dit? Dus u zúlt moeder worden. Maar voor mij zijn er nog duizend anderen die u eerst zult moeten ontvangen. Ik heb dat nog niet verdiend. Wellicht, misschien. Maar het gaat van graad tot graad.

En nu dit. Nu is uw maatschappij zo: nu hebt u het kind in handen, u krijgt de geboorte, u bent moeder, en dat is de machtigste wet voor de ruimte. U krijgt dat kind. En indien dat leven er niet is, en dat zou in Amerika, of Frankrijk, of Engeland leven en niet in uw omgeving, dan komt Christus zelf tot u om u te (laten) baren. En dan komen wij, komt de meester, komt Christus, komt God. Ziet u?

Eerst ... Dat wil zeggen: ga niet tot die boom, terwijl die boom gereed is om te worden gegeten, die appeltjes dan. Daarom hebben ze zich zo vreselijk vergist met dat paradijs. Ziet u?

Maar de wet God is: indien daar de moeder leeft ... Nu zou ik u kunnen zeggen: ga nu eerst naar uw dokter en aanvaard dát.

Als u dat kunt aanvaarden ... Want ik moet uit mijn toestand, die man, die schepper moet uit zijn toestand gaan. Kan de moeder het beleven? Ziet u? Kan de moeder, die man is getrouwd, die man is verbonden, die man is gehuwd, kan die moeder dat aanvaarden? Die andere zegt: ‘Ja, en geef mijn bloed het leven.’ En zij helpt u nog, zij dient u nog, zij gaat u nog verzorgen, die eerste-sfeer-liefde die is er. Zij zorgt ... U hebt de middelen niet eens, maar u krijgt nog geld en alles van de andere moeder, van de man die u dient, ook nog. Dan is dat de eerste sfeer, dan is dat een afstemming van de eerste sfeer. Hebt u dat? Ja? Dan is het gezegend. Dan ligt daarop de rechtvaardig-

heid van Gene Zijde en het goddelijke denken en voelen en eenzijn. Maar is dat er niet, dan is het een ...?

(Een mevrouw in de zaal): 'Disharmonie.'

Chaos. Want u zegt: mijn man heeft mij bedrogen. Die man heeft God en Christus en de kerk en alles bezoedeld? Is dat zo? Ziet u wel? Wij denken en wij zien het immers anders.

De kerk, het huwelijk, dat hebben mensen besloten. Maar wanneer zal God u werkelijk tezamen brengen? Dat kennen wij, dat leest u in 'De Kringloop der Ziel', dat leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal', dat kent u. En nu wordt alles heilig. O wee, indien ik zou weigeren. Ziet u?

Maar u bent moeder; ik moet daar gaan. U zorgt voor alles. Ik wil het kind zien, ik wil het leven zien. Ook al zult ge u doodwerken van smart; gij zorgt voor het kind, want gij baart en niet ik. Met andere woorden: dan zult ge ook ... U noemt dat zorgen, kosmos kent geen zorg. Kosmos kent geen luiers, geen bezit. Al leeft u in de natuur en lag u daar naakt in de natuur met uw kind, dan zal God u dienen; en nu krijgt u wonderen te beleven en te zien. Voelt u wel? Maar u zorgt voor het kind. Kunt u dat? Ziet u? Daarvoor bent u immers moeder?

Maar de schepper ... Nu komt dit, wilt u dat nog ... Nu gaat het over de schepping, over het vaderschap, het moederschap, het gaat naar Christus, het gaat naar God, het gaat naar uw persoonlijkheid, het gaat naar het bewustzijn, ontwaking, verdienen, daden doen, alles, een heel boek. Kunt u dat zelf doen, of moet ik dat doen? Want u haalt mij uit mijn aards leven. Voelt u wel? Dus dat kan alleen indien u geen zorgen schept. Dat kan alleen indien u er geen chaos van maakt. Maar de maatschappij heeft er een chaos van gemaakt.

Dus nu uiteindelijk het woord: neem dan maar een injectie. Dan hebt u dat niet, en dit niet, en dat niet, en dat niet. Maar de goddelijke reine kern is: de persoonlijkheid erbij, bewust. Dat wilt u immers? Dat is het goddelijke, ruimtelijke reine eenzijn.

Had u dat niet gewild?

Dank u.

Bedankt voor uw mooie gevoelens.

(Tot de zaal): Wie van u?

Wat zat u te denken? Is het niet zo?

(Meneer in de zaal zegt): 'Zo is het.'

(Tot de zaal): Wie van u?

U scheidt, u hebt daar uw vrouw, daar uw moeder, en daar kinderen; menselijke problemen. Ziet u? U bent reeds bezig om voor die dingen te zorgen. Maar ruimtelijk bewustzijn, ruimtelijk eenzijn, ruimtelijk vader- en moeder-

schap is geen maatschappelijk vader- en moederschap.

(Tot de zaal): Wie had er nog een vraag?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja. Ik had eigenlijk nog, over die uiterst belangrijke vraag van die dame, waarvan u eerst zei dat het misschien wel de belangrijkste vraag van de hele avond is, had ik u nog iets te ... U legt het accent verkeerd, want u zegt: die man is een schurk. Ik zeg: die vrouw is een schurk; dat ze zonder voorkennis van haar man haar vagina laat injecteren met serum, of met sperma.'

Die vraag of ... Dat is uw gevoel. En dan zijn we niet daarin overeen. Daar ga ik niet op in, of zij gelijk heeft of hij gelijk. Zij zegt: ik neem het wel.

U gaat nu alweer: zij is de schuld, en hij is de schuld. Het gaat hier niet over schuld; we hebben het over moederschap. En niet over schuld en boete; dan zijn dat nieuwe problemen. Ga nu eerst denken en houd dat, die schuld, dat handelen, dat doen en verlangen buiten het gebeuren moederschap.

Hier overheerst één gevoel, één wet: dit leven wil móeder zijn. Voelt u wel? Niet de man, niet de daad, niet het gevoel; moederschap is hier. En nu kan het zijn, mijn vriend, dat zij het niet eens is, maar de ziel in de ruimte die háár dwingt om moeder te zijn. Dus ze heeft nog niet eens schuld. Hoever ... Waar wilt u mij naartoe hebben?

(Meneer in de zaal): 'Nou, dat zij dergelijke dingen na gepleegd overleg met haar eigen man kan laten doen. Maar niet zo zonder voorkennis van die man. Dat wil ik alleen zeggen.'

Of dat gebeurt is, weet ik niet. Maar dat is een goede vraag. En daarop ... Nu gaat het over eenzijn in alles. Dat kind heeft natuurlijk een fout gemaakt. En dat is een hele goede vraag.

(Meneer in de zaal): 'Precies.'

Zij had dit met hem tezamen moeten doen.

(Meneer in de zaal): 'Precies.'

Heel mooi.

(Een mevrouw in de zaal): 'Ze heeft disharmonie veroorzaakt.'

In wezen, kijk ... Voelt u wel? Ik ... Het gaat erover, het gaat erom, zodat u mij, en ik u begrijp.

Moederschap hier, dat gevoel in haar overheerst alles. Er is niet tegen te praten; dit is alles. Dat is voortplanting, evolutie, dit is alles.

Dat met hem praten, en behandelen, en doen, en laten, ligt ernaast. Maar maatschappelijk, menselijk moet u dat doen.

Geestelijk niet en kosmisch helemaal niet. Dan doet u wat ú wilt. Want u bent nu goddelijk verantwoord. Ziet u? Ik krijg gelijk, maar ik geef ú gelijk.

Menselijk had zij even moeten wachten. Wachten? Kunt u, nu komt het weer ... U denkt niet zover. Kunnen we nu gaan wachten en zeggen: ja, ik

moet baren, kan de ziel nu eventjes aan worden getrokken? Is dat niet reeds bezig? Dat is wellicht, wellicht is het plotseling over haar gekomen.

Weet u dat er moeders krankzinnig zijn, die baren, willen moeder zijn, en dat ze geen moeder kunnen zijn omdat die injectie er nog niet is? En omdat die moeders niet naar een man gaan zoeken? En nu in het krankzinnigengesticht zitten? Hadden ze maar rustig gevraagd: mijn lieve mens ...

‘Ga toch zoeken. Ga de natuur in’, staat er in ‘Maskers en Mensen.’ Maar u leest: voed de eendjes, en de schepper komt naast u. Daar komt een man die ook eenderen voedt, en zegt: voelt u ook voor eendjes?

‘Koert u veleens?’ zegt André. Ik koer ook in die richting. Gaat u eens vanavond met mij mee, zo en zo, dan krijgt ge uw man, uw schepper. Voelt u wel?

Dus daar is al ... Als de moeder vraagt om een kind, dan is de ziel in de ruimte reeds bezig om te baren. Want vader en moeder worden nu door iets beziel, en dat is de geboorte van een nieuw leven. Kan dat op tijd? Had ... Wellicht is het in twee, drie, vier dagen geschied.

Ik kan dat allemaal goed praten? Neen, ik breng u in verbinding met de goddelijke kern, ruimtelijke kern, de geestelijke kern, en menselijk denken, voelen en handelen, ten opzichte ... Nu zegt u ...

(Tot de meneer in de zaal): En nu moet u niet zo streng tegen mij praten, want u bent streng, u doet mij zeer. Als u zo streng praat, schrik ik, en André ook. Wij zijn ook niet streng tegen u. U moet nooit streng zijn; dan doet u me pijn.

Dan valt alles weg. De wet blijft wet. Baring is goddelijk ontvangen en is evolutie. Krijg ik weer gelijk. Maar ik geef u gelijk als wij dat ménselijk gaan behandelen.

Ik behandel hier de problemen menselijk, voor uw geest, voor uw ruimte, en goddelijk kan ik ze behandelen. En dan heeft hij niets meer te zeggen, en had hij dankbaar moeten zijn; indien u liefhebt.

Men zegt hier op aarde: of je door de kat of door de honden wordt gebeten, jij, mijn lieveling, bent moeder. En nu gaan we samen dit leven dragen en verzorgen. Dat had ik gedaan. En ik had dat kind niet afgemaakt. Ik had gezegd: kijk, ik weet, ik kan u geen kind schenken. Toen zegt ze: ik heb u ontzien. Ik had ...

Weet u wat ik had gedaan, als ik nog op aarde was, in die toestand? Ik had natuurlijk de centjes moeten hebben. Maar ik had honderdduizend witte, rooie en gele rozen aan haar voeten gelegd, en ik had ze dag en nacht bewaakt. Maar ik had me gebogen. En ik had die man niet willen zien. En indien die er was en ik wist vanwaar wij dit geluk hadden gekregen, dan had ik die met duizenden en duizenden guldens en rijkdom beloond, omdat mijn

ziel, mijn leven moeder werd. Ziet u? Kunt u dat? Dat zei Christus. Zo hoort het. Zo ... Dit zijn woorden van Christus.

De maatschappij is ziek door deze wetten. Weet u dat niet? De maatschappij kan groot zijn. U handelt, u praat over een moeder, over een kind van twintig jaar, ze wordt moeder. Wat is dat in uw ogen en in de ogen van de maatschappij? Een slet, omdat zij moeder werd? Och.

Dacht ge daardoor dat de poorten aan Gene Zijde, dat Gene Zijde voor dit kind, die moeder werd gesloten? Dit is evolutie. Zij dient haar eigen evolutie en de uwe. Zij zorgt wellicht dat zij voor u een kind baart, om u terug te trekken. Want de ene moeder weigert; een andere moeder die moet vijftien, zestien kinderen ontvangen, om de moeder die weigert een nieuw leven te geven.

Maar hoe willen dan al die pastoors en die reine, kuise nonnetjes terugkeren, die geen moeder willen zijn. Hoeveel miljoenen vrouwen dienen niet de katholieke kerk? En hoe willen die kinderen terug om moeder te worden? Die moeten toch terug naar de aarde? Weiger in dit leven om moeder te zijn, en gij moet terug naar de aarde om moeder te worden, want ge houdt uw eigen evolutie voor de aarde, de kringloop der aarde tegen. Ziet u? De moeite waard? Geeft u me dat ...

(Meneer in de zaal): 'Er zijn ook vrouwen die het moederschap verafschuwden.'

Nu hebben we weer een ander probleem. Nu kan ik u de zeven graden voor moederschap verklaren. In de zevende graad, en dan ga ik dat vergelijken weer met de kosmos, bent u moeder. Er zijn moeders die zeggen: 'Ik moet geen kinderen. Ik wil geen kinderen.' Kent u die dames niet?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb ze wel ontmoet die zeiden tegen mij: ik ben blij dat ik geen kinderen heb.'

Ja, maar dat is een onbewuste. Wat is nu geluk? Waardoor beleeft de mens, de moeder, het geluk? Wat ... Welk ... Gaat er nog iets boven het geluk moeder te zijn? Wat houdt de aarde, de mensheid gevangen en verbindt de mensheid met God? Moederschap.

En die, en dit kind zegt: 'Ik wil geen moeder zijn, poeh.' Neen, bidden? Door bidden wordt u nooit moeder. En door te bidden, door God rein te bedenken ...

Ik heb in Den Haag verleden de lezing gegeven, we hebben het nu over de goddelijke liefde voor de mens. Het eenzijn van de mens, voor dier, hond en kat, is een goddelijke reine rechtvaardigheidswet, voor vader- en moederschap. Maar de liefde ...

(Tot de geluidstechnicus): Ik zie u.

...de liefde, daar ben ik nu mee bezig, dat wordt het wijsgerig stelsel. Hoe?

De liefde van God die hébt u. En die wijst u weer naar: 'Gij zult niet doden. Gij zult uw naaste liefhebben.' Ziet u wel? De tien geboden; de goede geboden. Maar de daad, de handel(ing), het denken en voelen, voert u naar God. Maar dat wordt de persoonlijkheid. Dit moet u verdienen.

Maar de mens zegt: ik heb u lief. Ja, met wat? Om het eenzijn te beleven? Maar hij moet u liefhebben door de daad, de handeling, het spreken, het bewijzen. Ziet u wel?

Waarom spreekt u zo hard tegen mij? Dat doet u in de eerste sfeer niet. Ik voel onmiddellijk of u er ... U was er niet kwaad bij. Maar ik voel onmiddellijk of er kwaadheid bij is, en dat doet mij zeer.

(Meneer in de zaal): 'Goed gevoeld, meester Zelanus, kwaad was ik er niet bij. Want dat beide zienswijzen diametraal tegenover elkaar ...'

Ziet u? Dit is geen ... Nee, dit is ... Nu begrijp ik het; dit staat niet meer tegenover elkaar. Dit is ontleding.

Er zijn katholieken en protestanten die worden boos: die man, die mens neemt ons alles af.

Christus zei: Ik neem u niet alles af, want u krijgt God terug; de nieuwe, de nieuwe evolutie.

Maar mensen worden boos. Waarom wordt u boos wanneer ik u ver(klaar) ... U hoeft ... Ik doe u toch niets? Ik sla u toch niet? U kunt dat zo naast u neerleggen. Vergeet het. Eens ontwaakt het.

Waarom zou ik boos zijn? Waarom moet u boos zijn? Ziet u wel? Het gaat allemaal zo eenvoudig. Het kan allemaal zo mooi zijn. Het huwelijk is zo machtig, machtig mooi, indien u dat begrijpt. Maar door de kleinste gedachte en karaktertrek slaat u dat grote firmament in elkaar, stort het in.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar, meester Zelanus, dat is, dan hoop ik mijn vraag zo zacht mogelijk te deponeren, maar in een volmaakt huwelijk, wanneer het volmaakt, sprake is van volmaakte liefde ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): '...en een man is niet in staat met zijn sperma, om de baarmoeder van de vrouw te bevruchten, dan moet die vrouw die man zo volmaakt liefhebben, moeten ze elkander zo liefhebben, dat ze berusten in hun kinderloosheid. En dan moet die vrouw niet op andere kunstmiddelen ...'

Ziet u? Ziet u? U houdt het nog vast.

Maar nu, indien de moeder zegt ... Er zijn miljoenen moeders en huisgezinnen waarvan de moeder niet baren kan, en hij aanvaardt het en zij.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

Goed. Maar nu is zij, nu kent ... Zij moet dat ook niet doen nu, want zij moet die wet beleven volgens haar bewustzijn. Bent u kerks, bent u dogma-

tisch? Hebt u kosmisch bewustzijn, dan is dat voor dit ogenblik het verlangen op kosmische kracht om moeder te worden. En dan houdt u dat niet tegen.

Het komt er nu op aan, nu gaan we eerst kijken: hoe is die moeder bewust. Welk bewustzijn bezit de moeder om moeder te zijn. Leeft ze in die graad, dan voelt zij geen moederschap. Leeft ze in de tweede graad, dan gaat ze een beetje verlangen naar moederschap. De derde graad, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende ... houdt u niet tegen. Dat is het ontspringen van uw bloem, nu, in het voorjaar, die alles openbarst; dat is God. En dan is er geen sprake meer of u denkt: zij moet geen moeder worden.

Weet u niet dat er zoveel echtscheidingen zijn, alleen door de moeder die alleen reeds de liefde wil beleven om niet geslagen te worden, maar duizenden om het kind te ontvangen? En dat houdt u niet tegen. Nu is het weer kosmisch, ziet u? Neen, nu gaat het regelrecht naar de schepping, naar de Albron, die God is, en die zegt: 'Gij zult u vermenigvuldigen.' Waarom? Omdat ge aanstonds geen wedergeboorte krijgt.

Die moeder, zei ik u zo-even, die moet immers terug naar de aarde, en u ook. En uw moeder zegt nu: we krijgen geen kinderen, ik kan het niet. Ik heb de middelen niet, ik ben niet bewust. Mijn sperma is niet bewust. Dat is mogelijk, nietwaar? Weet u. En als u nu dat pertinent mist, en uw moeder, uw vrouw, uw ziel, uw leven, die bezit de mogelijkheid om te baren, en u had dat bewustzijn, dat gevoel, dan zorgde gij, óf door de injectie, óf door de schepper, om toch een kind, desnoods twee, te baren, want dan kreeg u de zekerheid om terug te keren. Want nu niet door een ander naar de aarde – voelt u wel, want u moet toch aangetrokken worden? – maar nu door uzelf. En dan dankte gij God op uw knieën om het te mogen beleven en te mogen aanvaarden. Maar weer uit de kosmos. Niet menselijk.

(Meneer in de zaal): 'Kosmisch.'

Dan gaan wij ertegenin en dan zeggen wij ... Ik kan het u verklaren. En de kosmische wet is precies, net zo zuiver en rein als uw denken. Ik geef u gelijk. Maar ik kan ook, ik krijg ook weer gelijk op de kosmos, en dan neem ik het u toch weer af. Maar ik moet u als mens gelijk geven. En dan zegt u: u bent van mij, en niet van een ander. Maar wie zegt dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Menselijk.'

Ziet u wel?

(Meneer in de zaal): 'Menselijk gesproken, meester Zelanus.'

Maar begrijpt u mij?

(Meneer in de zaal): 'Ik kan u volkomen begrijpen. U hebt het uitstekend uitgelegd.'

Dit moet u eens aan uw professor vragen. Op aarde kunnen ze dat u niet verklaren. Niet? Wel verklaren. Maatschappelijk moet u dat eens beleven met

mensen. En u noemt geen namen, want dit is gevaarlijk, dit spreken. Als u mij niet begrijpt, dan is dit gevaarlijk. Ik wil u alles verklaren, als u het begrijpen kunt. Mijn adepten, de adept krijgt alles, als u het begrijpt; of u krijgt het niet, want u maakt mij stuk. Niet mij; ik laat u toch maar praten. Later bent u dankbaar. Voelt u wel?

Wat heeft de Christus niet gezegd? De Christus kent men nog niet. Maar wanneer men Hem kent, weet u waar de Bijbel dan blijft? Dan zegt Christus: heb Ik dat gezegd? Heb Ik gezegd in Gethsemane: 'Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan?' Wie was erbij?

(Meneer in de zaal): 'Die leerlingen.'

Niemand.

(Zaal): 'Nee, er was niemand bij.'

Niemand was bij de Christus toen Hij bad, want de leerlingen waren in slaap gevallen. En dat heeft men de Christus in de mond gelegd. Dat hebben de Bijbelschrijvers gekund. En hoeveel duizenden problemen van de Bijbel hebben ze Christus niet in de mond gelegd. En de Christus zegt altijd weer: was Ik dat? Mij hebt gij niet gekend. Nu nog niet.

Ik dank u.

(Meneer in de zaal): 'Meester, mag ik nog wat vragen?'

Nee, de volgende keer.

Dinsdagavond 10 april 1951

Goedenavond, mijn dames en heren, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u kan me de eerste vraag stellen?

(Meneer in de zaal): 'Meester, waarom heeft God de meesters de opdracht gegeven om de piramide in Egypte te bouwen, die de komst van Christus' geboorte (voorspelde), Zijn lijden, Zijn sterven, dat valt er ook onder, en dat Christus geboren is in Palestina?'

Waarom?

Waarom hebt u een kerk gekregen? Waarom hebt u de Bijbel ontvangen? Wel? Waarom?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb geen Bijbel ontvangen.'

Hebt u geen Bijbel ontvangen?

De piramide is gebouwd om de mens een natuurlijk, kosmisch, goddelijk beeld te geven voor de eigen evolutie. Maar niemand kent de piramide. Ziet u? Die moet nog ontdekt worden. De piramide is zo gebouwd ... Men heeft eigenlijk de universiteit van de ruimte door stenen willen optrekken.

In de toekomst, later krijgt u de verklaring, die is stoffelijk, die is voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk; het prehistorische tijdperk, het ontstaan van de ruimte, van de kosmos, de macrokosmos, planetenstelsel ...

Hebt u ooit gehoord dat een egyptoloog over het planetenstelsel ...

Wij hebben er ook niet over gesproken in de boeken. De kosmos, maan, zon, sterren, duisternis, nacht, licht, dier, mens, natuur – in de piramide – is vastgelegd.

Dus de piramide is eigenlijk een goddelijk fundament, een tempel, gegeven door de meesters, opdat de mens eens God zal leren kennen, niet alleen door de natuur, ook door de stenen.

Fundamenten voor ziel, geest, persoonlijkheid, astrale wereld, dat alles vindt u in de piramide terug. Maar heeft nog niemand ontdekt. Anders had u natuurlijk de boeken ontvangen.

De mens die erover schrijft is verkeerd. De mens die erover spreekt, en die wetten niet kent ...

Meester Alcar heeft er met André ook niet over gesproken, omdat dat nog steeds te diep was. Nu, in deze tijd was dat mogelijk.

De mens die erover spreekt, kent de geestelijke piramide niet, ook de stoffelijke niet.

De piramide is gebouwd volgens de kosmos, niet volgens de Bijbel. Indien u door de Bijbel de piramide wilt ontleden, komt u in een doolhof. De pira-

mide begint bij het ontstaan van de maan. Maar waar ligt dat punt, dat fundament? Informeer eens. Ik geloof niet dat er één mens is nu die de piramide als zodanig heeft gezien, heeft beleefd. Voelt u wel?

Nog iets? Weet u nu wat de piramide is?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar mijn vraag is, waarom? Waarom of hij in Egypte gebouwd is?'

Omdat Egypte de kern is van en voor mystieke wijsheid, de kern van de allereerste menselijke gedachte. Dus Holland, Europa, en alles wat er zo omheen ligt, is uitdijning. Voelt u wel?

Dus er is een plaats geweest waar de meesters zijn begonnen. Is dat duidelijk? Precies zoals ook de maan in het eigen hart is begonnen – tot evolutie, het cellenleven – zo is er een punt geweest, het midden voor de aarde, het hart voor de wijsheid. Duidelijk nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Meester, wat vindt u van het gegeven in 'De stenen spreken', dat is de ...'

Kunt u niet aanvaarden.

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Nee. Ik zou het de man willen bewijzen dat hij verkeerd is. Hij begint ...

Kijk, alles wat u door de Bijbel ontleedt, door de Bijbel, dat voert u tot onwaarheden. Bij het begin van de Bijbel begint de Bijbel reeds met onwaarheden, want de schepping – weet u; en dat neemt de geleerde nu aan, zover is de geleerde – de schepping was reeds miljoenen tijdperken oud toen de Bijbel nog geschreven zou worden. Voelt u wel?

Nu begint de mens de piramide te ontleden volgens de Bijbel. En dan bent u verkeerd; u hebt geen houvast, geen waarheid, geen werkelijkheid. U kunt berekeningen maken; die komen allemaal verkeerd uit. Misschien bent u hier en daar raak, een treffer. Dat kan een psychometrist ook. Maar nu is het geen studie, nu is het geen geestelijke wijsheid meer, nu is het alleen voelen, denken. Elke schrijver die de piramide ontleden wil door de Bijbel, loopt vast. Informeert u maar. Volg alles en u zult het aanvaarden.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus. Welke waarde heeft de Bijbel dan voor de mensheid?'

De Bijbel heeft de waarde voor de mensheid, wat Christus heeft gebracht. Het verhaal Mozes, het Oude Testament, waardoor God spreekt, is onwaarheid. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Nee, dat neemt u niet aan.

God heeft nooit als mens kunnen spreken. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dan kan ik niet met u praten. Want God heeft nog nooit als mens gesproken.

Toen Mozes de taak kreeg, dat neemt u ook niet aan, leefde hij vóór die taak in een bewuste wereld, in een schemerland, en daar kreeg hij de taak om naar de aarde terug te keren en Mozes te worden.

U neemt wellicht ook niet aan dat Christus vanaf de maan door de macrokosmos dezelfde weg heeft moeten volgen als jij. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Dat weet ik niet, dat kan ik niet beoordelen.'

Kijk, wanneer ik u dat zeg – en u kunt dit aanvaarden – neem 'De Volkeren der Aarde', neem 'Het Ontstaan van het Heelal', neem de boeken, dan blijft dat voor u nog altijd: is dat zo?

Nu kunt u dit aanvaarden, en dat naast u neerleggen; wij zeggen u: toen de Bijbel werd geschreven, dit woord, was de schepping reeds miljoenen eeuwen oud. Dat neemt de geleerde aan. De geleerde van uw universiteit kan de theoloog bewijzen dat hij verkeerd begint, en dat hij met onwaarheid begint, want de mens is in de wateren geboren. En niet zoals de Bijbel zegt. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dan kan ik niet verder. Ziet u?

Wat is nu waar van de Bijbel? Dat de mens in de wateren is geboren, van planeet tot planeet komt, de aarde, reïncarneert, krijgt nieuwe levens, miljoenen levens, en gaat door om God als een zelfstandige God – u bent vonk van God – in de ruimte te vertegenwoordigen. Dus God was nimmer mens; dat bent ú.

Dat neemt u niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Daar hebt u het. Dus kunt u enkele fundamenteen aanvaarden, (dan) kan ik dieper gaan en kan ik u die wetten ontleden. En dan moet u nog maar zeggen: zou dat? Maar de wijsheid, de geleerde, uw astronoom, uw bioloog zullen het aanstonds moeten bewijzen. En er zijn reeds fundamenteen gelegd, waardoor, zei ik u, de bioloog de theoloog kan verklaren: kijk, wat daar staat, van de Bijbel, ik beleef dezelfde universiteit. En jij ... u verkondigt men onwaarheid. Ik kan u bewijzen dat wij reeds miljoenen jaren oud waren, en reeds mens. En dat de mens anders is geboren dan de Bijbel verklaart.

Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Nu kunt u de macrokosmos beleven, en nu kunt u steeds verder. Van planeet tot planeet, van mens tot mens, van vader- tot moederschap;

en zo gaat u door om het Al, het bewuste goddelijke Al te bereiken en dan bent u een goddelijke zelfstandigheid. Bent u nu ook, als mens; dat is heel iets anders.

Wat heeft de Bijbel nu te betekenen voor de mens? Wanneer Christus sprak over de liefde ... Die verhalen van het Oude Testament, dat God het ene leven bevoor(deelt), optrekt, liefde geeft, en het andere leven laat vernietigen; kan dat aanvaard worden? Ziet u?

Wat is nu goed? Alleen dan wanneer de Christus zuiver en duidelijk de liefde, de kosmische liefde vertegenwoordigt en uitspreekt.

Nu heeft men ook Christus nog woorden in de mond gelegd die Christus nimmer heeft gesproken. Voelt u wel?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Hoe weten wij dat?'

Ja, dat is moeilijk. Nu moet u de kosmische goddelijke wet voor geboorte, voor goed, voor rechtvaardigheid, harmonie, die moet u in verbinding brengen met het menselijke denken en voelen. En wanneer er nu een onwaarheid, een tegenstrijdig iets komt, dan kan dat Christus nimmer hebben gezegd, en noch God verstoffelijk hebben, want dat is niet mogelijk. En dan komt u er langzaam uit.

Ik weet niet of u wilt lezen, maar neem 'De Volkeren der Aarde'; u krijgt het begin van de scheppingen, de planeten, de stelsels. U krijgt hierna het ontstaan van de hellen, die er niet zijn; dat zijn onbewuste sferen.

We spreken over hellen, maar de mens heeft het woord hel uitgevonden en bedacht. Dus dat zijn allemaal wetten, levensgraden, ruimten, sferen. U krijgt hierna de hemelen, u gaat naar de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde, en de Zevende is het Al, het goddelijke Al. Dan gaan wij door Mozes, hoe Mozes is geboren, naar Golgotha, van Golgotha naar Napoleon, daarna naar Adolf Hitler, dan gaat u deze oorlog uit, en dan betreedt u de nieuwe tijd. Dat boek moet u lezen en dan kunnen wij wellicht verder. Of hebt u andere vragen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Bent u tevreden erover?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u. Dat is veel.

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik ben op het ogenblik bezig met het boek te lezen van dokter Whitland (?), en dat is een Amerikaanse dokter ...'

Ik ken dat boekje, kind, André ...

(Mevrouw in de zaal): ‘...die samen met zijn vrouw bevrijdings-seances houdt. Nu zijn daar enkele dingen bij die mij kwetsen, en dat gaat hierom ... Ik heb ook een vergelijking gemaakt met uw boeken.’

Neem de boeken ‘Een Blik in het Hiernamaals’ en u weet hoelang of het duurt – we hebben André die boeken laten lezen – hoelang of het duurt voordat de mens van een karaktertrek is bevrijd. En daar komen de demonen door, en spreken, en worden door een klein verhaaltje zo tot de hemelen gevoerd? Nonsens.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, maar wat ik onjuist vind in dit boek, en dat wou ik u even voorleggen, is dit: in alle boeken staat, dat als men het hogere wil en hogerop wil, dan hebben de demonen hoe langer minder vat op je, omdat er dan zo’n blauw waas om je heen ligt ...’

Dat is waar.

(Mevrouw in de zaal): ‘...waar ze niet doorheen kunnen dringen. Maar nu bestrijd ik dit boek, en dat heb ik ook gesloten, ik wil er verder niet in lezen. Daar is een opmerking die zeer impertinent is, want daar wordt gezegd dat, hoe goed men ook is, hoe goed men, zijn karakter ook is, hoe goed zijn wil is, hoe goed zijn gedachten zijn, op een gegeven ogenblik wordt men toch door een demon in bezit genomen.

En om dit voorbeeld te geven: daar was een vrouw die heel, heel gelukkig met haar man was getrouwd, en heel gelukkig met de kinderen was. Maar op een gegeven ogenblik vindt de man haar aan een touw hangen. En toen ze buiten haar lichaam was, toen begreep ze pas dat mensen die haar niet gunstig gezind waren, en die dus al overgegaan waren, en die jaloers waren op haar menselijk geluk met haar man, die hadden haar net zolang aangedreven tot ze zich ophing; en ze wist niet wat ze deed. En dat begrijp ik niet, dat als men goed wil ... Want zo kan iedereen toch, omdat ze het goede willen, gek worden.’

En dat bestaat niet. Als u het goede wilt en u wilt van ophanging niet weten ...

Er is natuurlijk een mogelijkheid ... Welke persoonlijkheid was die ziel, die geest? Was zij te beïnvloeden? Was zij bereikbaar voor de astrale persoonlijkheid? Er geschieden vele moorden door Gene Zijde. Dat weet u.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Maar wanneer u goed bent en u hebt het geluk, dan bent u zomaar niet te vernietigen. Dan kunt u ... Wanneer u het geluk bezit, is dat een ruimte van diepte, van denken, van voelen, van kracht. Kunt u dan ineens in de diepste, allerdiepste, laagste duisternis afdalen? Met andere woorden, kunt u uw gevoel, uw wil ineens verliezen? Dat is het toch, de ophanging? U kunt, door smart, leed, strijd kunt u een einde maken aan uw leven, zeer zeker. Ik

heb het ook gedaan. Door de ellende, u wordt gemarteld, u zit daar alleen, is mogelijk. Miljoenen mensen plegen zelfmoord; zijn er gekomen door ellende, door afbraak. Maar er is nog altijd een wil. En wanneer die wil geestelijk bewust is, voelt u nu, en u hebt dat fundament verdiend ... U kunt wel zeggen: ik ben goed, en ik wil zo, maar men moet ... (onverstaanbaar). U moet dat eens volkomen bewijzen, of u zo sterk bent, die gevoelens te kunnen opvangen.

De eerste sfeer is een sfeer van bezit. De mens zegt: ik doe dit en ik zal zo, en ik zal morgen dat, en ik kan dat. Wanneer de honderd procent wil, liefde, hartelijkheid, rechtvaardigheid van u wordt gevraagd, dan lost u volkomen in die wil op, en u bent wil, kracht, liefde, rechtvaardigheid en harmonie. En is er vijf procent van de honderd niet in u, dan kunt u nog bezwijken.

Maar dat boek, dat hebben wij André laten lezen, ook andere boeken, dat boek is in strijd met de werkelijkheid. Daar zijn mensen die worden overtuigd door een trancemedium, en men praat even tot de mens ...

Ik verbeeld me niet dat ik u in één avond, in tien, twintig, duizend avonden kan bereiken; u moet er zelf aan beginnen. En de weg van het schemerland naar de eerste sfeer kan tienduizend jaar duren.

U kunt, voor één karaktertrekje kunt u duizend jaar nodig hebben, om die te overwinnen. En kunt u dan door praten, door de boeken te lezen, kunt u daardoor uzelf verrijken? Jazeker, u krijgt weten in u. Maar weten is bezit, en bezit is beleven, en beleven is het ondergaan van elke wet, gedachte, kracht, zoals God de scheppingen heeft vergeestelijkt en verstoffelijkt.

Dus de mens moet zichzelf in de natuur, voor de ruimte, door de liefde, – die vraag weer – overwinnen, en zich die ruimte als gevoel, als gedachte eigen maken. Nu dijt uw gevoel uit, uw gedachte, uw daad, en stijgt boven het stoffelijk voelen en denken uit, en raakt, krijgt afstemming op de kosmos, op de goddelijke wet, harmonie, liefde, dienen, geven, gaat u maar door.

Maar dat boek heeft duizend fouten, onwaarheden. En nu kunt u vergelijken, altijd maar weer naar Christus, altijd maar weer naar de ruimte, die kunt u vergelijken met uw dagelijkse leven. Het astrale leven is niet zo diep indien u enigszins houvast hebt; en dat kunt u beleven in 'De Blikken in het Hiernamaals', 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood.' Ziet u? U hebt boeken. En dat is niet omdat wij die boeken hebben geschreven, maar u kunt hier menselijke, stoffelijke, geestelijke vergelijkingen maken, en nu staat u voor de wijsgerige stelsels, dat is en dat heet: wanneer ben ik liefde? Wanneer ben ik waarlijk harmonisch één met de wetten voor natuur, door God, door Christus? Nietwaar?

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): Ja, meester Zelandus, nog even over dat boek verder,

als u het goedvindt.'

Gaat u door.

(Mevrouw in de zaal): 'Het gaat er hier ook over, laten we zeggen, dat als iemand was overgegaan ... En in uw boeken lezen we, die komen in een sfeer waarin we hier op aarde een tijd vertoefd hadden. Maar nou kwam in dat boek voor, dat een persoon die dus achter de kist was, op een gegeven ogenblik tot bewustzijn kwam, en dan was hij opeens verward in de aura van de levende persoon. Nou, dat vind ik nonsens. Is dat zo?'

Dat is mogelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat mogelijk?'

Jazeker. Dan zit de mens aan die aura vast.

U kunt bijvoorbeeld ... U komt nu, vanavond komt u achter de kist, en u zegt: ik heb met niemand meer te maken. En dan komt, plotseling komen er duizenden mensen op u af, mensen, mannen en vrouwen. Dat zijn mensen, niet van nu, in deze tijd, maar uit uw vorige leven. Dus u hebt achter de kist niet alleen met die mensen te doen, met anderen, maar er kunnen nog werelden tot u komen. Voelt u? En dan komt u in die aura, en die aura die neemt u op, omdat u dat nog goed hebt te maken. Bedoelt u dit?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, meester Zelanus, ik geloof dat u me even niet begrijpt. Wat in dat boek staat gezegd: nog op aarde leeft die persoon. Die had dan in zijn aura die persoon die al over was gegaan.'

Dat kan ook, ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat lijkt me absurd.'

Nee, dat is niet absurd. Waarom? Wij schilderen, wij schrijven, wij spreken, dus ik ben nu in deze aardse aura. Is dat zo? Nu? Is dat absurd?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat is bewust, u komt bewust hier. Maar deze persoon die gaat over, dus, laten we zeggen ...'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): '...iemand die net van het leven in het hiernamaals heeft gehoord.'

Ik heb u begrepen. Voelt u? Of u nu aan de overzijde leeft, of u komt op aarde, die persoon wordt teruggetrokken door een toestand, voelt u wel, die op aarde leeft. En met dat leven heeft die aura te maken, dat is de persoonlijkheid. Dus u wordt, u kunt, u hoeft niet te zoeken aan Gene Zijde wanneer u die sfeer beleeft, u kunt reeds door een aardse persoonlijkheid worden aangetrokken. Dus niet alleen daar, maar ook hier; dat is één wereld. Begrijpt u het nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar de eigen persoonlijke wil dan, meester Zelanus?'

Die had u immers niet. Ik zei u: indien u honderd procent wil heeft, en

die wil vertegenwoordigt de geestelijke eigenschappen van u, dan kan u niemand meer aantrekken. Maar indien u vijf procent mist, dan wordt u door miljoenen mensen wellicht leeggezogen, en trekken u aan; dat is Gene Zijde. Want u kent die mensen, u hebt die mensen beleefd, en u hebt er nog voor te dienen, u moet goedmaken. Dus elke verkeerde gedachte die u hier, in welk land, onder welk volk ook, beleefd hebt, blijft, indien die verkeerde gedachte niet door u is opgelost.

Dus elk verkeerd denken moet zich herstellen, moet geestelijke bewustwording krijgen, eerst dan komt u vrij van de aarde. Daar beginnen we nu mee in Den Haag over, de lezingen: hoe krijg ik een geestelijke persoonlijkheid? De goddelijke persoonlijkheid voor de mens. Miljoenen wetten liggen nu voor u open en die moet u allemaal als mens overwinnen. Daarvan beleeft gij de stoffelijke – vele mensen de voordierlijke, de dierlijke – de stoffelijke graad aan kracht. Totdat de mens de dingen harmonisch geestelijk beleeft, zoals God de schepping, de mens, dier, bloem en plant heeft geschapen. Duidelijk?

Alles hebt u in handen. Wat wordt dat leven moeilijk, maar wat is het mooi, indien u het eenmaal hebt.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelandus. Met al uw weerleggingen is alreeds de wet van reïncarnatie heel goed belicht.’

Ligt reeds open.

(Meneer in de zaal): ‘Maar zoudt u misschien nog zo goed willen zijn om die directe wet voor minder ingewijden in de tempel een keer aan te geven nog?’

De directe wet reïncarnatie?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Vermoord uw vriend en u gaat terug naar de aarde.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ik dank u wel.’

Dat is het. Wanneer u moordt, wanneer u de mens het leven ontnemt, voelt u wel, dan zit u vast aan de planeet aarde. Dit is een moeder. En die moeder die geeft u het leven om uit te dijen, en u ontnemt, door haat, door wat dan ook, dat leven de tijd voor die bewustwording. Dus u moet terug. En dat is alleen de moord.

U kunt stelen, heb ik u verteld, en brandstichten, u kunt liegen en bedriegen zoveel u wilt, dat is oorzaak en het gevolg. Dat gevolg komt, zei ik hier. Maar de moord verbindt u direct en wordt karmische wet, dat wil zeggen: nieuw leven baren door te scheppen.

Indien u nu man bent – heb ik u verklaard, leest u in de boeken – zult ge moeder worden, om dat leven die tijd terug te geven die u daar hebt gestolen of hebt mismaakt. Begrijpt u het nu?

(Meneer in de zaal): 'Ik bedoel dat niet.'

Nee, maar dat is het. U kunt er niet meer omheen praten. Er is, er valt niets meer te praten. Dit is de wet, en is het fundament voor moord en reïncarnatie. Nu hebt u de harmonische reïncarnatie en de disharmonische reïncarnatie. Voelt u? Wilt u daar naartoe?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik bedoel eigenlijk meer dat het voor minder ingewijden wat meer, wat makkelijker te aanvaarden is, de wet van reïncarnatie.'

Voor wat?

(Meneer in de zaal): 'De wet zelf, de wet van reïncarnatie zelf.'

Wanneer ik zeg, wat? Wat?

(Meneer in de zaal): 'Voor uw gevoel.'

Maar waar moet ik nu nog over praten, als de moord u terugvoert naar de reïncarnatie, de nieuwe geboorte? U hebt, zei ik u, de disharmonie als geboorte, dat is de moord. U bent allemaal te lang hier op aarde, heb ik u verteld.

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Neemt u aan? De wetenschap vraagt zich af: waarom komen er zoveel mensen? Omdat de mens kwaad doet, blijft de mens te lang op aarde om te evolueren, u neemt de tijd van een ander leven in bezit.

Waren de mensen, waren wij in harmonie gebleven, dan waren er niet zoveel mensen op aarde. Dan behoefde de moeder ook geen tien, twintig kinderen te baren, dan baarde zij slechts twee levens, voor haar man en voor zichzelf, om de wedergeboorte te beleven. U voelt wel, duizenden chaossen, duizenden problemen door de mens geschapen, die niets anders hebben gebracht dan disharmonie tussen leven en dood, astrale wereld, wedergeboorte, God, ruimte.

Is het nu duidelijk?

Nog niet? Dan leest u eerst die achttien, negentien boeken, en dan gaat u die vragen stellen. U weet het, maar ik kan niet terug tot de mens die ú bedenkt en bevoelt, die mens moet eerst gaan lezen. Daar zijn die boeken voor geschreven, om u te helpen, om u een weg te geven, zodat gij die wetten kunt zien. Is dat duidelijk? Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dank u wel.'

Nu niet meer?

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wilde u vragen: beleeft de aap alvorens hij overgaat in de gevleugelde soort nog andere organismen?'

De aap?

(Meneer in de zaal): 'De aap.'

De aap is – moet u goed luisteren – de allereerste graad die al de andere graden heeft te beleven. Dus de leeuw is verder dan de aap. Had u dat gedacht?

(Zaal): ‘Nee.’

Neen. U krijgt dus eerst de uitleving van de eigen levensgraad, en dan het afbreken van die graad. Want het dier krijgt vleugelen. Dat is voor elk dier het kosmische bewustzijn. Het dier krijgt de vleugelen, zoals de mens innerlijk de vleugelen krijgt van bewustzijn. Dus dat dier, dat aapbewustzijn is het allereerste stadium, en zal dat stadium moeten loslaten.

En wat nu? Ineens naar het gevleugelde diersoort? Kan niet. Er komen nog duizenden soorten van dieren, organismen naar voren, die dat leven heeft te aanvaarden en te beleven, om uiteindelijk de gevleugelde soort te zijn; en dat is de ruimte voor het dier. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester.’

Tot uw dienst.

(Tot de zaal): Wie?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, is al vast te stellen waar die eerste mensen leefden?’

Waar ze nu leefden?

(Mevrouw in de zaal): ‘Waar die eerste mensen leefden.’

Ja, hier. Hier waren ze vroeger.

(Mevrouw in de zaal): ‘En de wetenschap beweert dat ze het eerst in Azië leefden.’

Hier waren ze ook, vroeger. Hier. Azië en Holland is één. Er was alleen aarde. De eerste mensen hadden de aarde; hebt u ook. Maar nu zegt men ... Er waren geen grenzen, er was niets; er waren alleen bossen, oerwouden. Dus heel de aarde was Azië. Duidelijk? Dus daarom zeg ik: *hier* leefden ze.

Nog iets?

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus. De wetenschap die is op het ogenblik bezig met een nieuwe zienswijze inzake de kosmologie. En nu hebben de geleerden dan, die hebben de volgende hypothese opgesteld: de zichtbare ruimte wordt steeds groter volgens hen.’

Dijt uit.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dijt uit.’

Groter is er niet. Dijt uit.

(Meneer in de zaal): ‘De zichtbare ruimte. Maar nu sta ik voor de volgende vraag: er komt steeds nieuwe materie naar voren, en zij vragen zich af, waar komt die materie nu vandaan?’

Ja, wisten ze dat nu maar.

Heb ik u niet verteld, en leest u niet in 'Het Ontstaan van het Heelal' dat de aarde eerst dertien jaren oud is? En de macrokosmos is juist op de tijd gekomen van de puberteitsjaren. De macrokosmos, zon, maan en sterren, zijn eerst dertien en veertien jaar oud.

Dus tot zesendertig jaar, achtendertig jaar, volgens menselijke berekening, is voor de macrokosmos en de aarde zesendertig miljoen jaren aan tijdperken, zo oud wordt de aarde nog. U bent eerst begonnen. De macrokosmos is vijf seconden oud in vergelijking met de oneindigheid voor uitdijning, voor dat bewustzijn dat wij en dat de macrokosmos krijgt, de geestelijke graad is en bezit. Dus er komen, er zijn nog astrale geestelijke bronnen, die zijn nog onaangetast, die moeten de tijd nog krijgen van evolutie. Maar dat zijn alleen maar de vonkjes, de kruimels, dat zijn nascheppingen.

U hebt ... Is er een geleerde onder u, dan kunnen we verdergaan. Ik heb er niets aan om u die stelsels te verklaren, want ge verliest uzelf, ge hebt geen houvast.

Doordat ge de kosmologie volgt en de boeken hebt gelezen, is het enigszins mogelijk. Maar dan krijgt u dat u vrijkomt van de aarde. Ik heb u verklaard de nevelvlekken, de graden van sterren, de graden van planeten. U hebt bewust moederschap en vaderschap in het universum.

De maan is de Almoeder voor de ruimte. Wat weet men van die Almoeder af? Een dood wezen, de maan is dood; de maan heeft de kosmische taak reeds volbracht. Ziet u? Zo oud bent u nu. Eén tijdperk is er voorbij in de ruimte, en dat is: de maan als moeder heeft haar taak volbracht.

Dus dat leven ... De eerste dood ... Terwijl de mens, de kosmos, miljoenen doden heeft te aanvaarden en zal beleven. Waarheen gaan we nu?

Er zijn dus ruimten, dat is een graad van leven die nu nog halfwakend geestelijk en halfwakend stoffelijk is. Dat wil zeggen, de ruimte straalt uit; die krachten, die ijle kracht, die geestelijke kracht, dat nog goddelijke substantie is, dat is nog als het ware protoplasma, dat is reeds beziel, zoals wij u de planeten, de bijplaneten voor de maan hebben verklaard. Toen de maan begon, schiep zij onmiddellijk nieuw leven voor de ruimte en kon de mens verdergaan. Hebt u gelezen. En dat is volmaakt af. Er kan geen planeet meer geboren worden, want die verdichtingen zijn er niet meer; dat had reeds miljoenen jaren terug moeten geschieden. Voelt u wel? Dus die zelfstandigheid heeft een bron vertegenwoordigd als lichaam.

Nu hebt u nog werelden als astrale kracht, waarvan de geleerde zegt: hé, dit zijn luchtledige ruimten. Wij moeten nu vaststellen dat er geen luchtledige ruimten zijn. Er is een kracht daarin, die als het ware nog zichtbaar moet worden. Wist u dat niet? U kunt nu, vanuit het zichtbare – dus de zichtbare

stoffelijke kosmos – daalt u in zeven verschillende bewuste, zichtbare werelden af, totdat u in die wereld komt waar die kracht leeft. En dan bent u even uit het ogenblik, toen de Almoeder ging baren.

En nu kunnen wij graad na graad beleven, maar dan moet ik met u door dit ganse bewuste stoffelijke stelsel, door de macrokosmos heen, om dan weer terug te gaan, om u die halfbewuste stoffelijke – halfbewust, ziet u; want u ziet ze nog niet, en ze zijn er – dus die deeltjes, die celletjes, om u die te verklaren, als graden en levenswetten voor macrokosmisch bewustzijn, als stof, als leven, als ziel, als geest, als licht. Als vader- en moederschap? Dat is er al niet meer. Ziet u? Waar gaan we naartoe?

Dus de geleerden zullen duizenden werelden vaststellen later en toch uiteindelijk alles in eigen handen krijgen, omdat vader- en moederschap de goddelijke wetten zijn die de Albron vertegenwoordigen. En alles is maar bijzaak. Dat zijn de niertjes van uw lichaam. Het licht in de ogen is de zon. Het zijn de hersens. Het is het astrale geestelijke zenuwstelsel voor de macrokosmos. U vindt daarin al de delen terug die u in uw lichaam hebt ontvangen.

Maar nu ... Dus u hebt ... Het licht in de ogen kregen wij van de zon, omdat de zon uitstraalt; licht is vaderlijk. Dus dit licht is verstoffelijkt vanuit de geestelijke Alziel, de bron ... werd zon om uit te stralen en licht te geven. Maar u kijkt erdoor. En nou moeten we die ontwikkeling weer volgen alleen voor uw licht, dan voor uw gehoor, dan vanuit uw gevoelsleven; dat is kosmologie.

Maar de geleerde nú kent de maan niet. Kent de maan niet; hoort u dit? Ze hebben de kijkers, ze kunnen zien dat het een dood lichaam is, maar dat lichaam begrijpt men niet. Men begrijpt het lijk mens, en dier, ook niet. Wat gebeurt er met het lijk, als het lijk daar ligt? Leeft het nog? Heeft het nog betekenis? Men weet het niet.

Men laat zich cremeren, wat ontzagwekkend verkeerd is, omdat u aura's nodig hebt aan Gene Zijde, die u uit dat lijk neemt. Dat weet de wetenschap niet. Men zegt: het is hygiënisch, het is machtig mooi, het is zo gebeurd. Maar voor de macrokosmos een ontzettende schok, heb ik u verklaard, en duidelijk verklaard, dus ge kunt het weten.

Wat weet de geleerde nu van de onzichtbare stelsels in de macrokosmos, terwijl men zon, maan, sterren, Jupiter, Venus ...

Wat is Venus? Wat is Saturnus? Wat is Uranus? Waarom heeft Saturnus een ring gekregen? En waarom is een andere planeet in dát stadium, en die daar ... En waarom leeft de aarde tussen zon en maan? Ze weten het niet. Ze denken, de mens, de geleerde denkt dat in de macrokosmos hoger bewustzijn aanwezig is; wij hebben u verklaard, en ge kunt dat aanvaarden, dat de aarde het hoogste bewustzijn heeft in de macrokosmos. Men verwacht dat er ra-

ketten zullen komen van Mars of ergens vandaan. En op de aarde bezit men het hoogste bewustzijn. Wat hebt u nog te verwachten? U kunt miljoenen jaren wachten; er komt niets uit de ruimte, want de ruimte leeft onder uw bewustzijn, als planeet.

Door de ruimte hebt ge licht gekregen. Dus, met andere woorden, de aarde verandert, het groen verandert, uw persoonlijkheid verandert, uw zonnelicht wordt ijler, milder, u krijgt een klimaat zoals het geestelijke klimaat is in de sferen van licht; zo wordt dus het stoffelijke uitdijen voor de mens.

De menselijke lichamen veranderen en worden mooier, want u bent nog niet schoon. De kosmische afstemming van en voor schoonheid als lichaam, dat duurt nog een half miljoen jaar. Eerst dan ziet u de volmaakte zuivere kosmische mens. Hoe oud is dan de mens? Hoe oud wordt dan de mens? Ziet u?

Er is een kosmische reine zuivere harmonische tijd om te sterven. U gaat allemaal te vroeg over. Weet u hoe oud de mens op aarde had kunnen zijn indien de mens natuurlijk en harmonisch had geleefd? Wat denkt u?

(Zaal): 'Honderd.'

Honderd zevenenvijftig; niet honderd achtenvijftig. Om dat getal weer te ontleden en te verklaren, moet ik weer die kosmos door. Maar honderd zevenenvijftig jaar en wellicht twee seconden, niet langer. En nu dertig, twaalf, tien, vóór de geboorte reeds. Allemaal disharmonie. U gaat door ziekten over, te vroeg. U gaat, het ergste, door moord, door brandstichting, door leugens en bedrog gaat de mens over. De mens heeft toch geen contact met Christus?

U kunt wel bidden, maar het helpt u niet. Christus is de andere dan de Bijbel, dan de katholieke kerk en het protestantisme de Christus verklaart. Christus is een heel andere.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

Voelt u wel? U krijgt de reine goddelijke ruimtelijke Christus te zien. En die ging vanaf de maan door al de wetten heen. Hij wist het. Hij weet het. Hij heeft het beleefd. Hij was er. Hij kwam terug uit het Al. Nu verandert alles. En nu gaat u buiten uw denken en voelen om.

U hebt nu met Bijbel niets meer te maken, want de scheppingen waren er reeds, de goddelijke wetten waren reeds af, de mens was reeds geschapen. Wat wilt u?

Elk woord uit uw woordenboek, houd er rekening mee, is niet door God opgebouwd. Want elk woord kan een wet betekenen. Maar gij hebt die woorden bedacht, de mens. En de wet natuur is voor 'ja' ...

Wat is dat? Als u zegt: ja, ik heb waarheid, wat zegt de wet natuur dan?

Wat is dat? Weet u dat niet eens? Als u geboren moet worden, krijgt u het leven. Als u aangeraakt wordt en u moet terug naar de aarde, dan is de reïncarnatie 'ja', het goddelijke 'ja'. Ziet u? Maar een wet. U moet terug om vader, om moeder te zijn, om te evolueren.

Waar moeten we heen? Allemaal boeken; elk woord is een boek nu, om u die wetten te verklaren.

Voldoende?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar, meester Zelandus, het is toch niet altijd disharmonie?'

Wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Het is toch niet altijd disharmonie. U kwam toch ook naar de aarde terug om het moederschap te beleven?'

Ja, maar dan bent u zover. U bent, aanvaard het, als u schrikt zal ik het niet zeggen, maar aanvaard het: er is niet één mens op aarde, nu – of u hebt uw kringloop volbracht en u leeft aan Gene Zijde; maar u bent hier – er is niet één mens op aarde die vrij is van disharmonie. Is er niet. Want dan wás u er niet meer. U bent er nog. Ziet u? Want u had reeds, u bent zeker een miljoen jaar, u bent zeker, u hebt zeker tienduizend levens te veel beleefd hier. Voelt u? Te veel beleefd, omdat u zoveel – elk mens, ik ook, iedereen – omdat wij zoveel kwaad, zoveel verkeerd hebben gedaan.

God schiep ons in liefde, in harmonie, maar wij gingen eisen, wij wilden alles bezitten. Het bewustzijn 'ik wil dat', en 'ik wil dit', kwam omhoog, en toen begon de afbraak. Dat wist God.

Men vraagt ook weer: waarom heeft God de mens dan zo geschapen? God schiep de mens in harmonie, in rechtvaardigheid, in liefde. En nu zijn wij die goden, die zichtbare goden. Voelt u wel?

Dus als ik nu verder ga ... Het uiteindelijke beeld voor deze stelsels; die had Socrates willen beleven, en uw Kant, en de grote, wijsgerige denkers op aarde hadden dat willen beleven. Maar nu het uiteindelijke waarvoor we nu staan. En wat wil dat nu zijn? Wat wil dat zeggen, voor u?

Nu? Wie weet het?

Dan ontleed ik in één woord: waarom heeft God de mens niet volmaakt geschapen? Kunt u daarbij, daar inkomen, dat voelen? Kunt u niet. Kijk, u moet het weten, want zoveel lezingen hebt u al meegemaakt, ik heb u die wetten verklaard. U bent God zelf. Waarom doet u dat verkeerd? Dat is geen verkeerd-zijn, dat is ontwaking en evolutie.

U denkt toch, als u die en die levensgraad voor bewustzijn bezit, u denkt

immers dat u goed doet? Dus dat is allemaal ontwaking, evolutie. Zo hoort het. Zo is het.

U moet niet kwaad zijn op de mens die moordt, dat zal hij wel goedmaken. Hij moet ook alles goedmaken. Maar wanneer u gaat voelen ... En nu hebt u die zekerheid gekregen door de Messias, door de Christus, Hij zegt: maar gij zult niet doden. Waarom laat gij u voor moordenaar gebruiken? Gij zult alles liefhebben. Hoe vals is uw rechtvaardigheidswet? Hoe vals is de maatschappij, dat ge naar mensen moet gaan luisteren die zeggen: doden! Gij doodt. Men dwingt uw kind om te moorden. En wat zegt Christus? God?

(Zaal): 'Niet doden.'

Niet doden. Waarom vindt uw koningin dat goed? Dat is toch het hoogste voor God, nietwaar? Jazeker ... morgen.

Voor God is zij, en zijn al die mensen, al die grootheden, slechts vonken, cellen en levensgraden. God heeft met uw Holland, uw Frankrijk, uw België niets te maken, want België, Frankrijk en alle volken der aarde, elk insect is een deel van Zijn hart.

God bevoordeelt geen mens boven het andere. En wat wilt u nu? Voelt u wel? Die aardse maatschappij lost toch eens op. U laat alles uiteindelijk achter. En alleen het leven, dat bent u, een levensvonk van de schepping ... U vertegenwoordigt uw eigen godheid. In het Al leven nu de mensen, dat zijn goden. Die goden leven thans op aarde en vernietigen het eigen leven; dat is uw kind, uw vader, uw moeder. U kunt aan uw eigen familie niet meer ontkomen, want ge hebt heel deze mensheid reeds beleefd.

En u, hoe voelt u zich voor deze kinderen? Hebt gij deze levens lief?

Als ze u bestelen, laat ze dan maar gaan, dan moet u wachten. Wanneer ze u afbreken en vernietigen, kwaadspreken, dan moet u met die levens niet te maken willen hebben. Ge zult toch eens die levens moeten aanvaarden. Maar ge behoeft niet in leugen en bedrog te gaan leven, te willen leven, indien u weet dat het verkeerd is.

Daarom kwam Christus, alleen met de liefde. Voelt u? Toch eenvoudig. De reine liefde van Christus vangt alles op. En dat is de wet, de wet: ik leef. U bent moeder. Als uw kringloop voorbij is, gaat u naar een nieuwe wereld, de astrale geestelijke bewuste wereld, duisternis of licht. Dat licht kunt u verdienen, want gij handelt, gij doet uw daden volgens de goddelijke harmonie, en dan komt uw goddelijke afstemming omhoog. Voelt u wel? Dus die persoonlijkheid in u ontwaakt; voordierlijk, dierlijk, stoffelijk, geestelijk, kosmisch. Is het niet eenvoudig? Wat weet de geleerde daarvan af? Niets.

Ze kennen de mens niet. Ze weten niet dat ze door eigen denken en bidden en schreeuwen en zingen niets kunnen bereiken. Men zingt nog altijd, en men haat dat de stukken eraf vliegen. Men haat daar het katholieke kind,

het protestantisme, het katholieke kind terug, de jood wordt verkracht en mismaakt; het is zijn eigen schuld (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl), natuurlijk, hij had in Jeruzalem de waarlijke Christus moeten aanvaarden.

Waarom, schrijven wij in 'De Volkeren der Aarde', wordt het joodse kind in uw tijd zo vervolgd? Leest u 'De Volkeren der Aarde' maar, dan krijgt u kosmische, goddelijke beelden die waarachtigheid bezitten.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik vind het wel erg verdrietig ...'

Verdrietig?

(Mevrouw in de zaal): '...mensen handelen zo uit onbewustzijn. Dat ze zoveel verkeerd doen.'

Dat is geen onbewust-, dat is evolutie. Kunt u dan het kind in het oerwoud het kwalijk nemen dat het nog scalpeert, en dat het trek heeft in uw beentjes? Ze weten niet beter.

Maar straks, wanneer we voor Christus – dat is het geestelijke bewustzijn voor de mensheid – komen te staan, dan houden wij op. Want God straft niet, God heeft niets te vergeven, u moet het toch goedmaken. U maakt het ook goed. God zegt: aan Mij is de winst.

U kunt moorden zo hard u wilt; u gaat toch naar de aarde terug. En dan zegt Moeder Aarde: jazeker, wacht eens even. Rekeningen: terug. Kom maar, kind. En zo bent u, zo is heel deze mensheid.

Nu de vraag van de geleerde: waarom leven er zoveel mensen? Er komen nog meer mensen, want er wachten tweehonderdduizend zielen op één organisme.

En toen, voor wij aan die afbraak begonnen, waren wij in zeven weken terug op aarde. En nu duurt het zeventigduizend en zeventigduizend jaar voordat ge een nieuw lichaam ontvangt. Waarom? Omdat er honderdduizenden u, in die en die harmonie, voorgaan. Dus breek maar af en vermoord de mensheid maar, dan kunt ge ook zoveel duizenden eeuwen wachten voor elk mens. Zo lang duurt het nu voordat ge een nieuw lichaam krijgt.

Wat gebeurt hier nu op aarde? De mens leeft te lang op aarde, omdat de mens de goddelijke wedergeboorte voor de geest heeft verknoeid en bezoeeld. Wij hebben die wetten te aanvaarden, want zo is het. Droevig.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, al resumerende wat u zegt; is het begrip goed en kwaad toch erg relatief, zolang je de kosmische betekenis er niet bij inschakelt. Want als ik nu, om een voorbeeld te nemen, iets bedenken, en dat ik denk dat ik goed handel, is het vanuit kosmisch oogpunt ...'

Verkeerd. Kan verkeerd zijn.

Elke geleerde, als godgeleerde van uw kerk, welke kerk ook, die is voor de macrokosmos een leerling in die wetten. Al uw dominees zijn zo ontzagwekkend arm ten opzichte van de kosmos. Ze kennen de Bijbel, zeer zeker. Maar de Bijbel is geen macrokosmos, en bezit geen goddelijke wetten. Want u kunt moorden zo hard u wilt in de Bijbel. Uiteindelijk, daarna komt een woord: 'Gij zult niet doden.' Men doet het toch.

De dominee die gaat zelfs naar het slagveld en bebidt daar de mensen. Waarom dient hij hier niet? Waarom voorkomt ge dat bidden niet op het slagveld en zeg: moord niet. Want Christus bracht de tien geboden: 'Gij zult niet doden.'

Nee, men gaat naar die mensen die moorden, gaat men zitten, en bidt. 'En Vader vergeef het hun, wat ze doen?' Neen, ze krijgen eerst hun medailles, van uw maatschappij. En dan hebben ze nog goed gedaan. Ziet u? Dat was niet verkeerd, dat moorden. Maar dat 'Gij zult niet doden', van Christus en van God, heeft nu geen betekenis. Is het niet zo? Mooie maatschappij.

Uw maatschappij denkt nog altijd voordierlijk. Want was u maar dierlijk bewust, dan was er dat kwaad niet eens meer.

Een dier doet dat niet. Ja, een dier eet. Maar de mens moordt bewust. Een dier doet het alleen omdat het dier eten moet in het oerwoud. Maar de mens niet. Dus gij hebt het dierlijke bewustzijn nog niet eens in uw maatschappij. En ge zult u het geestelijke voelen en denken ten opzichte van God en de natuur en ál de geboden eigen moeten maken.

Hoever bent u? Hoever is de mensheid? Door het gepraat en het gezang van uw dominee? Ziet u?

Wat is de Bijbel, meneer? Er blijft weinig van de Bijbel over indien u voor Christus en God staat. Hij zegt: 'Zing niet langer, want in de hemelen houden wij de vingers in onze oren. Want ge zult daden bewijzen. Zing niet langer.'

Denkt u dat Christus en de meesters en de mensen aan Gene Zijde naar dat valse gekraai willen luisteren? Dat menen de mensen immers niet? Wilt u zeggen dat ... Indien u waarlijk geestelijk waarachtig wilt zijn, en beleven, zing dan, dan heeft het waarde. Maar houd dan eerst op om te haten, te vernietigen. Want de katholieke kerk, dat zijn de kinderen van God, en het protestantisme, het joodse kind, en elke sekte; elk insect is van God. Waarom zult ge haten? Wanneer gaat ge het leven begrijpen, dominee?

Ja, dat bent ú niet.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. Nog even over goed en kwaad. U hebt verleden week, of, twee weken geleden had u het over vivisectie, proeven op dieren, en dat als men waarlijk wilde dienen, dat men het op zichzelf

moest toepassen.'

Wilt u dienen, ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Maar uiteindelijk zijn vele geneesmiddelen van Gene Zijde doorgegeven, zoals bijvoorbeeld, professor Ehrlich had paarden-serum nodig om difterie te kunnen genezen.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Daar had hij speciaal het paard voor nodig; had hij mij niet voor kunnen hebben, geen mens kunnen hebben.'

Jazeker. Voor elke ziekte ... U zoekt de natuur niet genoeg en voldoende af. Maar voor elke ziekte leeft er een kruid in de natuur. En daar hebt u geen dieren en geen mensen voor nodig.

De homeopathie is universeel bewust. Dierlijk voedsel, een injectie, een serum van welk dier ook, is nog altijd onwaarschijnlijk, ook al helpt het u. Maar de reële duidelijke natuurlijke genezing vindt u in de natuur.

De homeopathie die stijgt ook aanstonds boven al die wetenschappen uit. Want dan komt de meester, en zegt: dát moet u nemen, en dit voor dit, en dat voor dat. En gebruikt u dat maar. En het is gebeurd. Waarom?

U komt straks voor het dier. Het gif van een slang, bij wijze van spreken, is een genezing voor die en die ziekten. Waarom neemt u het niet in? Men doet het al. Ziet u? Ik heb gelijk. Straks dan ... Want de slang heeft, dat weet de wetenschap nog niet, en u, mensen, denkt niet zover, maar de slang heeft het gif om de mens te genezen voor dat en dat en dat.

Wanneer een slang u bijt, is het maar om u te genezen. (gelach) Wanneer een slang u bijt, dan zegt het dier: ik heb voedsel voor u, medicijn. Maar u kunt er niet tegen. Is het niet zo? Maar de slang, het gif van de slang, vindt u het niet merkwaardig, gebruikt men nu reeds om andere ziekten te genezen. En zo heeft het dier alles in zich als normaal voedsel, een normale wet, als kracht, uit het dier ontstaan, gif. En dat gif is te gebruiken voor die en die en die en die ziekten. Vindt u het niet leuk?

En de wetenschap is er reeds mee bezig. Waar krijgt men dat door? Van de Tempel der Medici. Ziet u? U moet zich niet vergrijpen aan een dier, een konijntje en al die dingen meer; in de natuur leeft het voedsel, en het dier zal het u geven.

Toen de mensen nog in het paradijs leefden en iemand ziek werd, zei de meester daar, de bewuste: 'Ga naar uw broeder.' En zie, de cobra kwam en gaf het gif, en de mens werd beter. Dat is gebeurd. Die mensen hebben er geleefd.

Wat weet de maatschappij, dit bewustzijn, dat niet anders dan uitleving, moord en brandstichting kent, wat weet de universiteit van de ziel, de geest, de astrale persoonlijkheid in de mens af? Niets. Uw psychologen moeten nog

ontwaken, moeten nog beginnen om de eerste fundamenteën te leggen. Is het niet zo?

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar die professor Ehrlich, die dat doorgekregen heeft om daar de externe delen van het paard ... die kreeg dat toch van Gene Zijde door? Dus als alles zo bij elkaar ...'

Dat zegt hij.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, is het dus niet zo?'

Als de meester uit de eerste sfeer – niet? – als die hem gezegd heeft, gebruik dat paard om die serum tot stand te brengen, is de meester een vervloekeling.

U vergriipt zich altijd, en dan, aan een edel dier.

Waarom is het paard het hoogste edele dier in de ruimte, voor alles op aarde? U kunt nergens een hoger voelen en dieper denken, hartelijkheid en liefde beleven dan in het paard. Weet u dat?

Waarom? Omdat het niets zegt en altijd dient. En dat maakt u stuk. En moet de meester van Gene Zijde komen om de geleerde te zeggen: u moet dat paard nemen? Neen, neem uzelf.

(Een andere dame in de zaal): 'Dat kan je maar één keer doen, dan gaat hij dood.'

Meer is er ook niet nodig. U moet niet in de rede komen. Meer is er niet nodig. Dat had zij moeten zeggen, niet u.

Kwaad? Nee.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. U hebt altijd gezegd, wij moeten leren te denken. Nou tracht ik te denken. En daarop voortgaande, u zegt: dat had de meester niet gedaan.'

Neen, ik niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Goed. Maar dan heeft, de zwarte genius, zal ik maar zeggen, heeft hem beïnvloed. Maar dan had diezelfde zwarte genius toch een goede beurt, want er zijn een heleboel mensenkinderen door dat serum gered.'

Zo. En dacht u waarlijk dat dat redding is?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat ze blijven leven.'

Zoudt u dat denken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Waarom sterft u niet op uw eigen tijd? U gaat toch geen seconde te vroeg.

(Mevrouw in de zaal): 'Moet je dan niet helpen als je iemand ziet lijden?'

U kunt de mens niet eens helpen. Dat zijn immers wetten? Wij staan voor de karmische wet van oorzaak en gevolg, als ziekten. U komt door de kosmos in disharmonie indien u zich vergriipt aan een andere leven, om het ene leven

op te bouwen, en het andere breekt u stuk. Dat kán niet. Wij beleven dus, wij ontleden dus de reine zuivere goddelijke harmonische wet: hoe moet u doen. Nietwaar?

Wij hebben het er niet over dat de aarde, de mensheid dat doet en bezit; dat is allemaal diefstal. En dat kunt u ... De geleerde die zegt: ja, maar wat hadden wij moeten beginnen? Dat is nu noodzakelijk. Voelt u wel? De maatschappij kan dat laatste, uiteindelijke stadium immers niet aanvaarden, dat bewustzijn is er nog niet.

Maar gelooft u niet dat de mensheid over honderdduizend jaar zegt: ik kom niet meer aan het dier, wanneer u de wetten kent? Ziet u? Dan vindt de mens dat in de natuur terug.

Dus u vergrijpt zich momenteel aan levens. En daardoor kunt u iets opbouwen, omdat het ene orgaan het andere dient, of u bent weer verkeerd. Dus de wetenschap, de dokter, de chemicus kan veel, veel, en veel meer bereiken, indien hij de natuur volgt.

Want het ene dierlijke, dat is ook weer waar, breekt het andere orgaan af.

Als u in de wateren komt en de dieren zouden u het leven geven ... Wanneer de meesters daar u het dieet zouden geven zoals de ruimte eet en drinkt, nietwaar, dan was het leven immers heel anders.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Met de atoomenergie die nu wordt aangewend, dat ze die nu proberen dusdanig om te vormen dat kanker daardoor bestreden kan worden, dat heeft dus een kosmische betekenis, en dat is dus goed.'

U voelt wel, de technische wonderen zullen verruimen. De techniker, de dokter, dat zijn de enige mensen die vooruit kunnen; elke andere faculteit staat op een dood punt.

De atoomenergie is alleen om de mens het koninkrijk Gods in zich, en uiterlijk, te geven en te schenken. Dat wil zeggen, u heeft over duizend jaar hier niets meer te doen: ge zult waarlijk als kinderen, als goden leven. U heeft u niet meer af te beulen voor vijftwintig cent. Geld heeft dan geen betekenis meer. U krijgt uw eten, u kunt het halen, want de aarde, Moeder Aarde heeft genoeg. U werkt met u allen, met duizend mensen, voor uw land, één dag, en de rest wandelt.

U doet hier iets, natuurlijk. Om dat te bespoedigen, om dat vooruit te helpen, doet u iets. Maar u krijgt een voedsel, dat wordt zo eenvoudig en zo mooi en zo machtig, omdat die geleerdheid geestelijk bewustzijn wordt, en nu toegepast wordt voor het organisme. Dus wij gaan uit de ziekten, naar de reine klaarte en de volmaaktheid. U kunt aan de ziekten, aan de ellende die nu nog op aarde beleefd wordt, kunt u vaststellen hoe de persoonlijkheid mensheid is. Leest u weer in 'De Volkeren der Aarde.'

(Tot de zaal): Nog iets?

Bedankt voor uw vragen.

(Meneer in de zaal): 'Maar ik wou ... U had zo-even, dat de aarde vol is van kruiden, die dienen ter genezing der mensheid. Zijn operaties dan uit den boze?'

Hebben operaties met kruiden te maken?

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar die dienen ook.'

Die vraag heeft geen contact met deze vragen die hier zijn gesteld.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Een kind van zeven ... Dat moet u niet meer doen. U moet doordenken, anders kan ik u geen antwoord geven. Nu gaat u vanuit de realiteit naar onreële dingen.

Een kind van zeven jaar kan u vertellen, indien u een blindedarmonsteking hebt, moet u geopereerd worden. Niet? U vraagt dus wat u weet. Heb ik niets aan.

Heb ik gelijk?

(Het blijft even stil.)

Nee natuurlijk. Nee, natuurlijk niet.

Ik krijg van de anderen gelijk.

U vraagt iets dat u weet. Heb ik daar iets aan?

(Meneer in de zaal): 'Er zijn operaties die vermeden hadden kunnen worden, maar er zijn ook operaties die onontbeerlijk zijn.'

Ik geef u immers gelijk, honderdduizendmaal gelijk? Dus ik zeg: u vraagt iets wat u reeds weet. Is dat noodzakelijk?

U stopt de werking. Dus u denkt niet, u stelt een vraag, zomaar. En u denkt hier niet over na.

Heb ik gelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, de ziekten die zijn ontstaan doordat de verschillende levensgraden één werden met elkander.'

Daardoor zijn ze niet ontstaan. Maar waar wel door?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Ook niet.

Disharmonie, zegt men hier.

(Meneer in de zaal): 'De verschillende ziekten ...'

... zijn ontstaan doordat de mens zich met een andere graad heeft verbonden.

(Meneer in de zaal): 'Juist. Dat bedoel ik.'

Daar zijn ze niet door ontstaan. Maar waardoor wel? Wat weet u?

(Het blijft stil.)

Ja, u hebt 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Weet u het.

Dus doordat ... Het is er wel bij; maar dring nu eens tot die kern door, en gij staat voor de aftakeling van een orgaan. U mist de reine energie die de zevende, de vijfde, de vierde graad als oerafstemming bezat. Duidelijk?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Dus uw maag, uw ogen, uw gehoor, uw darmen, uw zenuwstelsel, is door deze splitsing van reine natuurlijke goddelijke kracht gesplitst, verzwakt. En nu komt het beeld: de organen bezitten dus die krachten niet meer om koude, regen, warmte te kunnen weerstaan.

We zijn in de wateren geboren. En nu? Kunt u ertegen om in de winter dag in dag uit ... U moest dat kunnen. Gij hebt, de mens heeft die kracht gehad. Maar doordat de mens, nu kom ik weer tot uw vraag, van zeven naar de vijfde graad ... Voelt u? Er zijn zeven graden van organismen, vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Dus u gaat vanuit de zevende graad hier, gaat u naar een eskimo-moeder (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), u baart een kind. Maar uw eigen natuurlijke graad lost op in de vierde. Duidelijk?

Dus later, dat kind ook weer, dijde uit, kwam, verbond zich daar ... Dus de natuurlijke goddelijke levenswet voor het organisme is verknoeid. Die hebben wij mensen verbroken, omdat wij ons verbonden met andere graden.

Dus elk orgaan van uw organisme – de uiteindelijke vraag – is verzwakt, verknoeid. U kunt nergens meer tegen.

Maar in het oerwoudstadium hebben wij de koude, de Noordpool, de Zuidpool en al de graden van de kosmos overwonnen. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Dat neem ik aan. Maar ik wil vragen: de ziekten die nu ontstaan zijn, bijvoorbeeld bij de papoea's op Nieuw-Guinea ...'

Al de ziekten nu van de aarde, is het gevolg van die splitsing.

(Meneer in de zaal): 'Maar dat is toch ...'

Nu hebt u door en van elke klimatologische omstandigheid een ziekte gekregen. De ziekten die u hier in het Westen hebt, die hebben de oerbron beleefd eerst in het oerwoud, daar, en zijn langzaam – ziekten evolueren, weet u dat? – en zijn langzaam uit de pest en de zwarte pokken geëvolueerd. Pokken en pest, dat is allemaal rotting. En nu hebt gij er de naam aan gegeven: ik heb kanker. Is een wet, een graad van die, van die, van die en die ziekten. Voelt u dit? Heel duidelijk.

(Tot de zaal): Nog iets?

Ja, denkt u nu even na. Dan ziet u dat daarginds, ergens in de ruimte op de aarde dus, de kern is gelegd voor uw tbc, uw kanker. Uw epilepsie? Is dat zo? (Meneer in de zaal): 'De epilepsie dacht ik niet.'

Neen. Mooi. Dank u.

Want dat kan niet, dat is weer iets persoonlijks.

Mooi voor uw denken. Ziet u? Zo komt u verder. En zo krijgt u ruimte voor elke kern, als u doordenkt. Dan doe ik moeite om u dat te schenken, die wijsheid te geven. En u kunt ... Zolang zal ik praten, totdat ge zegt: ja, er kan geen omweg, geen links, geen rechts meer zijn, er is maar één weg. En dat voert u uit de bron die daar en daar is ontstaan, tot de evoluerende graad voor ziekten. Voor krankzinnigheid? Kan dat?

Waarom is het oerwoud nu niet krankzinnig? Waarom is het oerwoud niet bezeten en niet apathisch? Een enkeling misschien, jazeker. Nu voelt u wel, hoe hoger gij komt, des te moeilijker wordt het? Neen, des te meer afbraak beleeft de mens. Zei dat Christus niet?

Had de Messias in het oerwoud moeten gaan prediken en zeggen: hier is Mijn beeldspraak, en Ik voer u tot Mijn Vader? Dan hadden ze Hem heerlijk gekookt. Neen, de Christus kwam tot het hoogste bewustzijn op aarde, en dat was weer Egypte.

Of wist het Westen iets daarvan af? Waar kwam de Christus; hier in uw Rotterdam, of uw Amsterdam? Dat was er nog niet. Voelt u wel hoe eenvoudig of het wordt, mijn vriend?

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, om nog op deze vraag ...'

U bent een pracht van een adept voor mij. Als u straks komt, zal ik u opvangen en dan gaan we verder.

Wat is er nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Om op deze vraag door te gaan: hoe komt het ... U zegt: het bederf komt vanuit het oerwoud, en de ziekte. Maar hoe komt het dan dat, de oervolkeren hebben een prachtig gebit.'

Ja, hebt u ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt het dan dat we in medische tijdschriften horen en lezen dat, juist doordat wij niet genoeg korsten bijten, de korsten ervan afsnijden, dat ons gebit achteruitgaat? Dus dat klopt toch niet? Want die oervolkeren, die hebben dan een streep voor op ons.'

Jazeker. U hebt uw lichaam ... Hoe hoger u komt ... Als u in de eerste graad van het oerwoud komt, is dat een dierlijke graad, nietwaar? Maar die versnippering die moet toch nog komen? Want u gaat over de aarde heen, u doet dit, u doet dat, u krijgt duizend ziekten. Daar hebt u dit. Een oerwoudbewoner heeft ook, kent ook zijn ziekten, melaatsheid, en al die andere vreselijke di-

recte fundamentele bronnen voor ziekten.

Ziet u? Dat heeft dat en dat en dat ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl); ook alweer door klimatologische omstandigheden, door de zon, door de hitte, door rotting.

U hebt hier – u kunt dankbaar zijn – u hebt hier alleen uw influenza en andere dingen. Maar, voelt u wel, door de koude waarin u leeft, herkent ge die ziekten niet. Daarom noem ik, zeg ik: klimatologische omstandigheden hebben ziekten, pest en al die fundamentele bronnen voor andere ziekten geschapen.

Maar in het oerwoud ... De mens dus – niet de neger (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl), u weet dat, de kleurling – maar de bron, de natuurlijke bron, de natuurlijke graad als oerwoudkind, dat kind heeft die versnippering nog niet beleefd. En daarom komt ... En omdat u door duizenden dingen uw bloed ... U zegt wel als geleerde: dat bloed is zuiver. Maar dat bloed heeft geen kosmische zuivere kern.

Doordat, en dat is het, doordat in de eerste plaats de lichamelijke stelsels door familieleden opgebouwd zijn ...

(Tot de mevrouw die de vraag stelde): Uw overgrootvader had zeker mooie tandjes; want ik zie uw schoonheden.

Nu kan het zijn dat één lichaamsdeel, voelt u, dat aan verzwakking lijdt, uw gebit vermoordt. En nu bent u ... nu is die ene mens daar uit, en de andere mens wandelt daar juist in door lichamelijke afbraak. Want de mens zou volmaakt zijn geschapen. En de mens was volmaakt, indien de mens weer niet aan lichamelijke afbraak was begonnen. Kunt u allemaal aanvaarden. Ziet u?

Nog iets?

Bedankt.

(Tot de zaal): Wie van u?

U kunt goed denken.

(Het blijft stil.)

Ik zal wel wachten.

(Meneer in de zaal): 'Mag ik misschien nog iets vragen over die leeuw, die verder is dan de aap?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'De Darwinistische theorie zegt dat de aap verder is dan de leeuw.'

Darwin die kan daar geen waarheid voor gegeven hebben, want Darwin was ernaast. Indien Darwin zegt dat de mens uit de aap is geboren, kan Darwin in de volgende stadia geen waarheid beleven, want zijn grondig natuurlijk kosmisch fundament is zoek. Waarheid?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dank u.

Voelt u hoe natuurlijk dat allemaal is? Darwin zegt: de mens is uit de aap geboren. Nee, de aap is het schaduwbeeld van de mens.

Vele mystieken hebben zich vergist; die waren er ook, en zeiden ... Maar ze hebben niets gezien, uw Blavatsky niet, Pythagoras niet. Ziet u?

Deze tijd kan eerst die verklaring als ontleding ontvangen. Indien wij voor vijftig jaar waren begonnen, had men ons instrument, waardoor wij spreken, op de brandstapel gelegd. Nietwaar? Eerst nu ...

Dus Darwin kán geen waarheid als opvolgend stadium beleven en zien; hij kent de eerste niet, de oerel niet, waaruit dat leven is ontstaan.

Duidelijk, mijn vriend?

Dan dank ik u.

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt de katholieke kerk aan haar ceremonies? Hebben die werkelijk betekenis?'

Die hebben geen betekenis, dat zijn allemaal franjes. Vele sekten hebben franjes. Voelt u wel? Dat moet allemaal weg, allemaal weg. Valt allemaal weg. Uw gezang ook. Het gereformeerde kind ... De Bijbel vertelt dingen die, dat zijn geen natuurlijke kernen meer, dat worden franjes, gezocht. Het mooier maken van de wet kunt u toch niet; de wet zelf, als leven, als bron voor vaderen en moederschap, is zoek.

Want de katholieke kerk die breken wij niet af. U kunt geen, u mag geen geloof afbreken indien dat geloof niet over verdoemdheid spreekt. Als dat geloof over verdoemdheid spreekt, zoals de Bijbel ... Hoe kan God de mens, Zichzelf – u bent dat – verdoemen? Ziet u? En nu gaan we eromheen.

Nu moet u eens kijken hoeveel franjes ... Nietszeggende, maar hemelhoog opgebouwde dingen hebben nu betekenis en zeggen niets voor de macrokosmos, noch voor God noch voor de schepping, niets, niets, niets, niets.

Wat blijft ervan over?

Is dat te vlug?

Wat blijft ervan over?

Het leven en de universele liefde. Want God kent geen protestantisme, God kent geen katholicisme, geen boeddhisme; God kent alleen een wijsgerige wet.

U krijgt van mij geestelijke wijsheid. Ziet u? Dit moet de wetenschap straks allemaal aanvaarden. Wij krijgen onherroepelijk gelijk.

Ik kan de aarde niet vooruitstuw, ik kan de psycholoog het bewustzijn niet geven; maar achter de kist is er voortgang. Dat neemt hij nog niet. Dus wij krijgen ook voor die duizenden en miljoenen problemen ... U kunt me miljoenen problemen voorleggen, u krijgt het antwoord. Nu, nu is dat mo-

gelijk.

Hoeveel vragen hebt u mij in die vijf jaar reeds niet gesteld? Hoeveel?

(Tot de zaal): Nog één vraag van u. Wie?

Niemand meer?

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat lelijke, slechte weer, heeft dat een oorzaak, dat nu al zolang is?'

(Er wordt gelachen.)

Ja, dat heeft die oorzaak, dat de kosmos is bezwangerd door die en die krachten. Maar meer ook niet. Ziet u?

De makrokosmos voert u regen aan. Hebt u er te veel van? Zal straks wel weer goed zijn, ergens voor.

(Meneer in de zaal): 'Juist.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Juist, zei ik.'

Dank u.

Alles is verantwoord wat de kosmos u schenkt. Had u geen regen morgen? U krijgt nu te veel, u zegt, te veel. Maar dacht u dat het universum niet wist hoeveel u dit jaar nodig hebt? Ziet u? Die wetten krijgt u immers niet in handen.

De mens zegt: waarom moest ik daar naartoe gaan, en ik ... en mijn man moest sterven? Waarom is hij niet thuisgebleven? Ik heb nog zo gezegd: waarom moet je nu die reis maken, man? Maar vaderlief ging naar zijn dood. En nu zegt de maatschappij, de mens: had hij nu maar ... had hij nu maar ... en, had hij nu maar ... Maar dat bestaat er niet. Ziet u? Dus u krijgt nog enige regen.

Ik wens u ...

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Ik dank u voor uw blijmoedige belangstelling. En tot over veertien dagen.

Bent u tevreden?

(Zaal): 'Ja, meester Zelanus.'

Dank u.

Dinsdagavond 24 april 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wie van u heeft de eerste vraag?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus, heeft de astrologie in het geheel geen kosmische betekenis?'

Nee.

Maar nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Het komt ... ik was bezig met de Openbaring van Johannes te lezen; men zei dat het wel een kosmische betekenis had.'

Openbaringen van Johannes?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Uit de Bijbel?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat zal wel uit de Bijbel zijn, denk ik.'

Ik heb het al honderden malen verklaard, en dat zegt ... Verleden hebben wij erover gesproken. Als u de aarde in uw handen neemt, en een stuk staal; kan u dat bezielen? En dat is het.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, ik zou graag even willen terugkomen op de crematie, waardoor de aura vernietigd wordt door de ... (onverstaanbaar). Wat gebeurt er met die volkeren waar de mensen zonder uitzondering worden gecremeerd?'

De aura die wordt niet vernietigd.

(Meneer in de zaal): 'O, ik dacht dat u dat de vorige keer had gezegd.'

Ja, de lichamelijke aura die lost op, maar die wordt niet vernietigd. Het is de schok die u beleeft.

(Meneer in de zaal): 'Dus al die volkeren, waar ze allemaal gecremeerd worden voor hun godsdienst ...'

Ze weten niet beter.

(Meneer in de zaal): 'En die door een ongeluk ook verbrand worden ...'

Ja, allemaal hetzelfde.

Kijk, de lichamelijke aura die mist u in die wereld, omdat dit met een schok gebeurt. U krijgt, u zuigt dat later terug. Maar die aura die lost niet op, in die zin dat die voor de geest niet te gebruiken is. Maar nu gaat alles te vlug. Voelt u wel? En nu moet u dat achter de kist beleven.

U leest 'Een Blik in het Hiernamaals'.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Daar hebt u het. Maar dat is voor alle volkeren en elk mens hetzelfde. In

het Oosten hebt u dat veel. Maar die mensen moeten dat leren. In het Oosten zijn zoveel wijsgeren, en men heeft contact; merkwaardig dat deze wetten niet kunnen worden ontvangen. En waarom niet? De mens stelt zich niet open. Er zijn zoveel wijsgeren, zoveel occulte mensen in het Oosten, en deze berichten komen niet door. Integendeel, de wijsgeren zeggen dat het 'hygienisch' is. Wat? Hoe is dat? Ziet u? Dus direct contact heeft men daar niet eens. Er zijn er honderdduizenden die openstaan, miljoenen, voor de metafysische wetten, de occulte wetten, spreken en zien, treden uit; en dát weten ze niet. Dat is het eerste dat de mens moet ontvangen: aanvaard geen crematie.

U kent de wetten immers niet, achter de kist, voor uw lichaam. Hoe is uw toestand? Welke aura zuigt u op?

Dus die aura is niet te vernietigen, die krijgt u langzaam, maar u beleeft die schok geestelijk, bewust of onbewust, dat wil zeggen, de eerste sfeer, of een lagere toestand, u beleeft dat. En die aura van dat organisme die hebt u nodig, want daardoor bouwt zich het geestelijke lichaam op. U hebt toch hier lagere organen voor het organisme, en die lagere aura die dient weer voor fundamenteel gevoel, kracht, energie; hebt u nodig.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, mag ik nog even op de vraag terugkomen van die dame, over astrologie?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Als de maan al een dusdanige invloed heeft op de zee dat eb, en vloed, kan komen, is het dan ... dan is het toch ook logisch dat de ster waaronder men wordt geboren, zoals men zegt, ook op ons hun invloed hebben? En alles wat wij dan onder invloed van die sterren doen, is toch ook kosmisch?'

Dat is kosmisch.

Kijk, de maan heeft kracht op genezing. Dat maken wij niet af. U kunt door de maan genezen. De maan heeft kracht op de levenszeeën. Ik heb dat verklaard op een avond. Men wist het niet, wat, waardoor eigenlijk het water reageert voor de kosmische kern; dat is de geest van de maan, de ziel van de maan. Het water is op de maan tot zelfstandigheid gekomen als ziel en geest en persoonlijkheid.

Dus de maan kan u genezen, lichamelijk kunt u kracht opdoen, maar de maan kan u geen gevoel geven. Daar gaat het nu om. Dus u kunt, ook al kijkt u duizend jaar naar de maan, dan kunt u toch niet leren om viool te gaan spelen. U krijgt geen wijsheid, want die moet u zich eigen maken.

En nu zegt de geleerde, de astroloog zegt: 'In die en die tijd kan de maan, en kan de kosmos u tot ongelukken brengen.' Bijvoorbeeld deze wet: 'Ga niet op reis, want er gebeuren ongelukken, u gaat dood.'

Moet de maan, die moeder is en evolutie is, u doodmaken? Doodgaan is er niet. Dus u houdt door de astroloog uw evolutie tegen. Kunt u trouwens toch niet. Dus hier staat u reeds voor een diepe kuil. Dus persoonlijkheid krijgt u niet uit de macrokosmos, die moet u zich eigen maken door vader- en moederschap, liefde, leven, maatschappelijk bewustzijn, maar u kunt wel uit de kosmos genezing krijgen, dus dat is lichamelijk. Alles lichamelijk, niets geestelijk.

Neemt u dat aan?

Dit is heel eenvoudig.

En de astroloog bouwt verder, verder, verder; er blijft ten slotte niets meer over.

Als u ziek bent, in Egypte, en in het Oosten ... De maankuur, een ongelofelijke machtige genezing – nu moet u, die kuur die moet u kennen – voor kanker, tbc, de maan. Dat is mogelijk. Maar u kunt die zieken niet veranderen, en ... Ziet u wel?

Dus alles wat de persoonlijkheid aangaat, het innerlijke leven, dat moet u verdienen. Anders is God onrechtvaardig. Uiteindelijk hebben we graad na graad, wet na wet te beleven.

Hoe kunt u dat krijgen van een beetje grond, aarde, staal? Dat staal, en die andere planeten, die hebben natuurlijk een stoffelijke uitstraling en die kunt u opvangen, maar het brengt u niet in de eerste sfeer. Het is mooi. Duidelijk?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Ja?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus. Het verlangen om het stoffelijk eenzijn te beleven, dat leeft bij de ene mens veel sterker dan bij de andere. Ik zou graag van u willen weten: wat is daarbij de oorzaak van, wat zijn de invloeden en de oorzaken die dat verlangen eigenlijk bepalen?'

Dat is de natuur. Als u nu naar de ruimte kijkt en in de natuur, dan ziet u dat elk insect, vogelen, de mens, het dier, bezig is om te scheppen en te baren. Dat is de goddelijke bron in de mens. Vanzelfsprekend kan de mens daar de lagere graden van beleven. Dus wanneer u op de ...

Nu kan ik u in verbinding brengen met de Vierde Kosmische Graad, en dan baart u slechts tweemaal in uw zeventuizend jaar lange leven. Dan is dat niet meer nodig, want daar baart de mens alleen om de wedergeboorte vast te leggen. En dan baart u voor uzelf, u schept voor uzelf een kind – de moeder – en meer kinderen kunt u niet eens aantrekken. En dan houdt het eenzijn op. Voelt u wel?

Waarom krijgt u dat in de natuur te zien, de vogelen, de dieren? Dat is de goddelijke kern, de goddelijke afstemming in de mens en in het dier. En dat brengt u tot stoffelijk, lichamelijk eenzijn om te baren en te scheppen.

Dus u voelt wel, als u straks achter de kist bent, dan komt u onherroepelijk tot geestelijk eenzijn, en dan lost dat ook in u op. Waarom? Omdat u in de eerste plaats al de lichamelijke stuwning kwijt bent.

Er zijn natuurlijk mensen ... U hebt nu zeven graden van eenzijn. De dierlijke, de voordierlijke, er zijn mensen die beleven dat geestelijk. U hebt de lichamelijke graden apart. De ene mens heeft het organisme ervoor en de andere mens niet. Dus u krijgt nu de lichamelijke toestand, de gevoelstoestand, de geestelijke toestand, en de toestand, de gevoelens van de directe persoonlijkheid. Dus nu kan en is het mogelijk dat de goddelijke kern in u (u) al tot baren en scheppen dwingt, vanzelfsprekend. Is dat normaal, dan baart ge en scheidt ge. En zijn er moeders die geen kinderen krijgen, dan is dat óf disharmonie, óf gij zijt gereed. U komt niet meer terug. Maar dat is al heel veel. Dat wil zeggen, er zijn nu moeders die vijftien, twaalf, negen kinderen baren, en die het ook niet meer nodig zouden hebben voor zichzelf, maar nu de eigen levensgraad dienen.

Elk mens heeft nu de eigen wereld, en in die wereld ontmoeten wij duizenden en duizenden problemen, die u hebt, uw vrouw heeft, en waarmee u te maken hebt, maar (die) achter de kist oplossen voor de lichamelijke toestand.

U begrijpt dat wat u nu in de maatschappij ontmoet, is tenslotte meestal stoffelijk verlangen. Dus wanneer de mens uiteindelijk voor God en voor wedergeboorte baart, dan volgt u de wetten van de natuur. En dan baart u slechts eenmaal, tweemaal in uw leven, en dan is het voorbij. Dan sterft de bron en dan gaat u in de geestelijke persoonlijkheid over; en die ziet u, die beleeft u, en die wordt ruimtelijk diep. En de lichamelijke heeft geen betekenis meer. Maar de kern in het organisme is de goddelijke afstemming, en dat alleen voor baring en schepping, dus voor de wedergeboorte.

Alles wat u er zelf van maakt, is overbodig. Alles wat u er nog bij neemt, u kunt het eenzijn beleven, u voelt wel, eens komt u uit die stoffelijke graad. En dan mist u die strijd voor de mensen, innerlijke strijd, lichamelijke strijd, die is achter de kist voorbij, indien u ook geestelijk daar vrij van bent. Of het is miljoenvoudig erger. Als er maar één verkeerde gedachte in u is, en u hebt waarlijk tussen het schemerland nog en het land van haat afstemming, dan stormen er zo'n paar honderd miljoen mensen op u af om die levenssappen uit u te halen, en dan komt u vanzelf wel vrij van die stoffelijke, lichamelijke gevoelens. Men beleeft u vrij uit die sfeer.

Indien we die boeken hadden moeten schrijven, had u ze niet meer gelezen. Maar het heeft weinig te betekenen. Die hele lichamelijke graad, en dat lichamelijke gevoel, heeft weinig te betekenen, indien u altijd één bron aanvaardt en vasthoudt en wilt beleven, en dat is: reine liefde. En nu lost de lichamelijke in de geestelijke (op), want door de natuur, door baring en

schepping komt u tot de geestelijke graad.

Dat zijn nu de lezingen in Den Haag. Nu moeten wij om de persoonlijkheid, het eenzijn, het baren, scheppen, wedergeboorte, moeten wij dus ons een persoonlijkheid opbouwen, buiten die schepping om. Dat is, dit is en blijft goddelijk heilig. Dit is het volmaaktste dat de mens heeft gekregen, de natuur, elk insect, elk diertje, en heeft goddelijke betekenis en is, nogmaals, goddelijk heilig. Dat krijgt u niet in handen, want dat bént u.

Dus u bent baring, schepping. En wanneer dat er niet was, wanneer u die kracht in handen zou kunnen beleven, dan brak u alles. Maar die kern die leeft ... dat is, dat maakt uw ganse stelsel uit, dat is uw ruimte, uw geestelijk bewustzijn, kosmisch contact, het goddelijke principe in de mens. En die stelsels ... De wetenschap, of de mensheid, die kent die stelsels, die organen wel, maar die organen hebben eigenlijk mét alles en dóór alles contact, direct met God.

U kijkt naar karaktereigenschappen, u kijkt naar kunst, u kijkt naar miljoenen dingen in de maatschappij en in het leven, maar vaderschap en moederschap, de organen ervoor, zijn de goddelijke zintuigen, de scheppende, de barenden krachten, direct uit God, en heeft elk diertje.

Wanneer u achter de kist komt, gaat u eerst die organen, als gevoel, als persoonlijkheid, als licht, als leven, als liefde, als ruimte begrijpen. En u voelt wel, nu wordt het op aarde niet begrepen. Want wanneer bent u waarlijk één?

Wanneer u de kosmische eenheid beleeft en u ondergaat vader- en moederschap, en u bent beiden moeder, ook als man, dan krijgt u waarlijk het goddelijke uitzenden en het aanvaarden, en dat stijgt boven uw menselijk bewustzijn uit. En dan wordt het steeds heiliger, reiner, zuiverder. Daar kunt u weer een boek over schrijven.

Begrijpt u het?

(Meneer in de zaal): 'Dank u.'

(Tot iemand in de zaal): Daarginds.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wilde u vragen: waar begint hier op aarde de evolutie van de gevleugelde soort?'

Van de gevleugelde soort?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Wanneer u morgen een daad doet die ruimtelijke afstemming krijgt, hebt u veertjes voor uw Grote Vleugelen. Nu, nu kunt u daaraan beginnen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik druk mij eigenlijk niet goed uit. Ik bedoel ...'

Nee, maar dit is het.

(Meneer in de zaal): '... de gevleugelde diersoorten.'

Voor de diersoorten?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Wanneer het dier loskomt uit ...

Hebt u geen dieren gezien die nog in de wateren leven en ook al vliegen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Daar begint het. Dus in de wateren, dus half-waterlijk, -landelijk bewust-zijn, en daarna langzaamaan gevleugeld op het land, en gaat het dier de ruimte in.

Maar wilt u dat voor uzelf hebben, dan voelt ge wel, dan zult ge het leven, de wetten, de graden, de problemen, alles van God en in de ruimte vleugelen schenken.

En dan nog dit: de mens heeft de innerlijke vleugelen. U stijgt over al die ruimten heen, u vliegt erdoorheen, door de kracht van uw persoonlijkheid. En het dier heeft niet meer dan dit. Dus uw tijger en uw leeuw en die andere soorten, die komen straks in de ruimte en moeten het hoogste beleven, dat is: het gevleugelde dier. Een ander soort dier is er niet geschapen.

Dat bedoelt u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus. En dan wilde ik u dit nog vragen: er zijn gevleugelde soorten in het oerwoud, maar er zijn ook gevleugelde soorten hier in het Westen.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Begint dan de evolutie van de gevleugelde soort vanuit het oerwoud naar het Westen?'

Vanuit het oerwoud naar het Westen.

(Meneer in de zaal): 'O ja.'

Dus vanuit de dierlijke graden naar het, alreeds het aanpassen voor de mens. Duidelijk? Alles komt vanuit het oerwoud, want daar is het ontstaan en geboren.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja. En dan de dieren die hier in het Westen zijn en nog niet tot de gevleugelde soort behoren?'

Evolutie. Langzaamaan gaan ze hoger en laten hun groep van leven en gevoel los, en stijgen langzaamaan. Dat duurt miljoenen jaren.

De mens heeft een vluggere ontwikkeling dan het dier. Weet u, de natuur, boom, bloem, plant, die gaan heel vlug, dat leven stijgt snel omhoog, omdat er geen bezoedeling, geen afmaak is. Wanneer dat leven, een bloem, geboren is, dan is dat alreeds geschied, dan is de uitdijning en het bewustzijn reeds volbracht. Ook elke graad van leven, in welke vorm ook, heeft een eigen ruimte, tijd, ziel, geest, persoonlijkheid. Dit heeft natuurlijk afstemming op het kleurenrijk Gods, de bloemen.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus. In de boeken heb ik gelezen dat

er ook in de astrale wereld dieren zijn die nog niet behoren tot de gevleugelde soort. Er zwemmen bijvoorbeeld vissen in vijvers. Hoe is dat mogelijk?’

Ja, u hebt ... De vis blijft vis. Voelt u dat? Dus die vis, die goudvisjes, en al die soorten van vissen, die beleven hun hoogste graad. Dat is een wereldgroep. Dat is een groep van gevoel, met stoffelijke afstemming. Dus de vis blijft vis. De bloem blijft bloem. En het dier blijft dier. En de mens blijft mens.

Dus u krijgt verschillende bestaande soorten als een zelfstandigheid. Voelt u wel? Anders zag u in de sferen geen bloemen, geen natuur. Maar die is er, onherroepelijk. En vanzelfsprekend, wanneer u tot de Vierde Kosmische Graad gaat, is alles weer anders; maar u behoudt vissen, u behoudt dieren, bloemen, bomen, mensen, ruimten, planeten, licht.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): ‘Dus als ik het goed begrijp, meester Zelanus, dan moet de evolutie naar de gevleugelde soort, moet hier op aarde gebeuren?’

Die gebeurt hier, moet hier plaatsvinden. Dus er zijn dieren ... Uw hond en kat, die dieren hebben een tien miljoen jaar nodig om gevleugeld dier te zijn, tien miljoen jaar. Want, weet u, die diersoorten zijn nog erg jong, die zijn eerst begonnen voor enkele duizenden jaren terug. En de schepping is miljoenen jaren oud. Dus dat zijn al soorten ... Voor een anderhalf miljoen jaar terug zag u deze soorten niet. En dat is allemaal evolutie, aftakkingen, splitsingen, ziet u, uit een bron. En die bron vertakt zich door verschillende levensvormen. En uw hond en kat hebben de tijd, als groep, als een groep ... Dat noemen wij nu een groepsgeest, en een groepsleven, als massa. Die massa die trekt zich aan en gaat voort en houdt zich in stand tot het laatste dier oplost. En langzaamaan, zoals gij als mens uw gevoelens instelt op de goddelijke kern, u doet iets, en dan knabbelt u zoveel gevoel van uw goddelijke afstemming af, en verandert dat als een karaktertrek voor een hoger bewustzijn. Nietwaar? Zo komt dat dier door baring langzaamaan in de gevleugelde soort, en lost ineens op, en ziet u daar en daar, daar en daar.

Een hond gaat terug naar het oerwoud en wordt later een van die wilde soorten. Voelt u wel? Want dat is weer, de laagste is nu de hoogste graad voor dit dier, als graad, als levensbron. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester. Dank u.’

Tot uw dienst.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, vanuit uw wereld gezien, staat u de hongerstaking voor?’

Dat is waanzin.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dus wat Ghandi heeft gedaan.’

Was zelfmoord.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar hij heeft toch eigenlijk een geestelijk doel aangestipt.'

Hij heeft iets bereikt, maar dat kunt u niet als u in harmonie ... Al die grote geesten, Ghandi, en al die anderen, die iets voor hun doel, opbouw hebben gedaan, dat is allemaal goed, indien ik mijzelf niet bewust afbreek. Was Ghandi in zijn kuren gestorven – we hebben hem ontmoet – dan was het bewuste zelfmoord. Erg? Ja, dat is het.

En zo kunt u dat terugvinden bij doktoren, bij genieën, de technische wonderen. De mens doet iets, denkt iets te bereiken, maar waarvoor? Ghandi had hoger gevoel. Hij wilde daardoor de mens dwingen. Door het goede? Zou Christus niet hebben gedaan. Door het goede?

Christus was toch wel meer dan Ghandi. Christus at. Christus nam dagelijks Zijn brood. Hij voedde zich door wat water, wat levenswater, maanden, maanden, maanden. En Ghandi deed dat ook. Maar Hij zorgde ervoor dat Zijn lichaam niet werd afgebroken, niet werd ondermijnd. Want dit is in opstand zijn, in disharmonie zijn met de wetten voor het lichaam. Hebt u rekening mee te houden.

En nu kunt u goeddoen, en nu kunt u nog zoveel doen, u bent in strijd met dat lichaam. Gaat dat lichaam vijf minuten te vroeg over, dan bent u vijf minuten ook met dat lichaam in de grond en zit u vast aan dat organisme, want u hebt het afgebroken.

Er zijn andere middelen om iets goeds te doen. En dan had Ghandi moeten begrijpen dat de wereld nog niet bewust is voor zijn daad. De mens die op de brandstapel gaat, bewust, de mens die dat en dat bewust doet om voor de mensheid iets te doen, hij geeft zijn leven, is bewuste zelfmoord; want Christus heeft het niet gewild.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Wij hebben die wetten moeten aanvaarden, en is rechtvaardig. En indien die rechtvaardigheid er niet was, leeft u dan maar raak, en doet u maar wat u wilt, u houdt ... U hebt geen rem, geen halt, u kunt doen en maken en breken wat u wilt, niets is er dat zegt: o ja, maar ik ...

De lichamelijke wetten hebt u niet gekregen om ze op die manier te doen verdwijnen. Dat is in strijd met de kosmos, met de goddelijke schepping. U hebt de tijd van leven, u hebt zoveel tijd hier, jaren, om hier te zijn, en nu eist dat lichaam voor uw geest, uw goddelijke kern, ook om die tijd te kunnen beleven. En maakt u dat stuk om die en die mensen te bereiken, dan hebt u die andere wetten te aanvaarden.

Hard?

Is niet hard, kind. Dat is helemaal niet hard, dat is werkelijkheid, recht-

vaardigheid. U kunt ... er zijn zoveel mensen die denken dat en dat te doen door innerlijke dwang. Als een eenling zich instelt, waarom zouden wij niet door uw straten wandelen met een hele hoop reclame bij ons, met kruisen op onze rug, om nog iets meer te doen voor Onze-Lieve-Heer? Wij weten dat die massa niet te bereiken is. En we laten ons ook niet vernietigen door die onbewuste massa.

Wij hebben geleerd dat, ook al kraakt men u, ook al doet men u, doet u nog zoveel, u moet telkens weer tot het normale menselijke terugkeren, en dan bent u al goed genoeg. Dan doet u al veels te veel. Is het zo? Of is het weer hard?

Ghandi zei, toen hij achter de kist kwam: 'Waar heb ik mij in vredesnaam mee bemoeid?'

Hij had het anders gekund. En die manier, die mogelijkheid heeft hij niet gezien.

Wanneer hij een mens vraagt, uit de eerste sfeer: mag ik voedsel weigeren om die massa te bereiken? Dan zegt die eerste sfeer tot Ghandi: waarom zoudt ge uzelf doen verongelukken voor die onbewuste massa, men begrijpt immers nu nog niet wat gij wilt. En dan erbij: waarom wilt ge uw eigen leven vernietigen?

Hij heeft zichzelf vernietigd. Hij was, indien hij nog de tijd had gehad om te leven en hij had diezelfde kuur beleefd, dan was hij in zijn kuur overgegaan. U weet wellicht: hij kwam nog te vroeg over. Ghandi had nog vijftien jaar kunnen leven. Hij had veel goeds, moois kunnen doen, maar anders. Ziet u?

De ruimte, de goddelijke kern in hem, de sferen hebben ontzag voor die daden. Maar een jammer is erbij; nu gaat de mens zich verwaarlozen. En dit was verwaarlozing. Dit was bewuste afbraak met een wil, met een dwang. En Christus, de ruimte dwingt nooit. U kunt nooit en te nimmer iets bereiken door dwang. Wat u van mij denkt, moet ú weten. En al zegt u: dit is mooi, of, dit is afbraak, wij nemen niets, noch het goede, noch het verkeerde. Is het niet eenvoudig? Hebben we ook geen narigheid.

(Tot de zaal): Wie van U?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, kunt u me nog iets vertellen van die goddelijke splitsing? Is dat ineens gebeurd, of is dat, heeft dat lang geduurd? Ik bedoel: daar hadden we het van de week over, waarom de mensen zo ontzettend veel van elkaar verschillen, waardoor die goddelijke splitsing er was, en er niet meer gelijksoortig ...'

U bedoelt, toen de maan begon?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja ...'

Dat was goddelijke splitsing. Of moeten we nog verder terug, tot het be-

ginstadium?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, dat hoeft niet.'

Toen de ... Dus voor de schepping was alles reeds gevoel en bewustzijn. Er was geen, er waren geen zichtbare vormen, die waren er nog niet. Maar voor die schepping was alles af. Dus de mens vraagt: wanneer ik in het Al ben, zie ik dan God? Zie ik aan Gene Zijde Christus? Ziet u niet. In het Al ziet u geen God, want dat bent u zelf, zei ik u.

Maar op de maan is het begonnen. In het midden. U weet hoe groot de maan is? De maan heeft zich ... Wanneer u nu ... Er is te berekenen hoeveel vonken als mensen de maan heeft gebaard, is te berekenen. Want de ruimten zijn gevuld. En wanneer u het gevoel mens in handen neemt, als macrokosmische afstemming, dan legt u de maan hier op uw handen, en daar de ruimte, en dan kunt u voelen hoe zwaar de maan weegt, en dan weet u regelmatig hoeveel pond, kilo's mensen er aanwezig zijn, wanneer zich dit splitst.

Al de ruimten zijn gevuld. Maar in het beginstadium van de maan had u de maan, die werking, die kracht, had u op uw hand kunnen neerleggen, dichtdoen, en u had de maan als werking in uw handen. Maar de maan is een macrokosmisch lichaam en heeft zich gesplitst door myriaden vonken. U kunt nu miljoenen jaren gaan praten over miljoenen vonken, dan bent u er nog niet, zoveel mensen zijn er. Dat waren de eerste mensen. Maar het duurde miljoenen jaren voordat de maan zich volkomen had gesplitst. Dus er zijn er mij, en er zijn er u, mensen, miljoenen tijdperken vooruit. Dus die berekening kunt u voor uw mensen niet meer maken. En nu krijgt u hier in de maatschappij zeven verschillende graden van bewustzijn. En dat zijn twee, dat zijn zeven verschillende oneindigheden en werelden van diepte; zo diep is de mens, en zover is de ene mens van de andere mens af.

Dus het kan zijn dat ik u en een ander tien miljoen jaren voor ben. En in die tien miljoen jaar hebt u zich misschien vijf gram bewust zuiver geestelijk gevoel eigen gemaakt; want dat andere gevoel, dat afstemming vindt op de maatschappij, op afbraak en vernietiging, heeft geen betekenis meer.

En zo kunt u doordenken en denken. En dan hebt u weer één ... Als u één mens ontmoet onder de tien miljoen is het misschien mogelijk dat ge uw eigen gevoelsleven ontmoet, uw graad van afstemming, zo ontzagwekkend is het wanneer u een mens ontmoet van uw eigen graad. Maar dat zijn slechts een paar miljoen mensen op de honderden miljoenen graden en wetten. Het is al ontzagwekkend dat de mens zich zo goed begrijpt in deze maatschappij. U hoort niets anders dan afbraak en vernietiging. En de mensheid is, leeft in een chaos. En wij zeggen: wat gaat het prachtig, wat is de mensheid al ver gevorderd. En dat is waar.

U staat bijna, u staat reeds voor het koninkrijk Gods. Er zijn enkele fac-

toren, karakters, trekken, als volken, die willen nog niet. Maar wanneer dat voorbij is, staat u onherroepelijk, en beleeft u het koninkrijk Gods. Want de volkeren der aarde – u leest ‘De Volkeren der Aarde’ maar, het boek – zijn bezig om die fundamente te leggen.

Dat is in die honderd miljoenen jaren eindelijk zover gekomen. En dan zegt de mens ... De mens kijkt immers niet terug? De mens weet niet dat hij twee miljoen levens heeft beleefd alleen voor de aarde. Wat maakt u zich nu eigen in dit leven? Dat u hier bent, bewijst dat u gevoel en bewustzijn bezit, en dorst ook. U bent reeds, u leeft reeds in de eerste sfeer. Straks kunnen wij met u spreken, praten, verklaren. En dan hebt u geen ruimte meer, maar dan behoort u de hele ruimte toe. Er is onmiddellijk iemand naast u daar, men ziet uw aura, en u vraagt ... Verlang maar om te sterven, en u hebt het kosmische geluk, als u dit in harmonie en liefde beleven wilt. Als u vrij bent van leugen en bedrog, van elke afbraak, verkeerde gedachte, dan hebt u onherroepelijk geluk. En wie dat niet wil, die zal eraan moeten beginnen.

We hebben de stoffelijke goedheid, nietwaar? Maar gij moet de geestelijke goedheid, harmonie, eenzijn bezitten; en dan komt er niet één verkeerde gedachte in u op, want die is er niet meer. Uw gevoelsleven vindt thans afstemming op harmonie. U vangt alles op in harmonie. En dan kan de meester of de meesteres, uw zuster, die kan met u meegaan. Dan kunt u eerst de reis naar de aarde maken, en dan door de ruimte, eerst uw sterven, en dan uw vorige levens. En dan zal zij vertellen wie u bent en wie zij is, wellicht staat uw moeder, uw vader uit tien levens terug voor dit leven naast u. Wie is het? U hebt altijd iemand achter de kist die u verwacht, want gij hebt miljoenen vaders, moeders gekend en gehad.

En nu bent u weer kind, u wordt kind, u wordt universeel kind. U voelt wel, dit aardse leven heeft niets te betekenen ten opzichte van Gene Zijde. Als u over geluk spreekt, rennen wij weg. Wanneer u daar over geluk spreekt, of hier, en u hebt het over de aarde, ‘Op de aarde had ik geluk’; u kent, u weet niet eens wat geluk is. Wat is dit? Al het bezit van de wereld, alles en alles, wat is dat, geluk? Er is hier geen geluk te beleven.

U kunt dat aardig en mooi vinden; eerst dan wanneer de wetten tot u spreken, wanneer er een vogel zegt: volg mij, aanvaard mij en ik breng u naar mijn afstemming, waar ik geboren ben – een bloem, een boom, de ruimte, de planeten – dan wordt het geluk. Dan wordt het kosmisch eenzijn met al het leven van God. Uw persoonlijk bezit gaat dan tot u spreken, en dan gaat u hand in hand verder. Dan eerst leeft u in het ruimtelijke geluk. En dat kunt u daar in geen jaren op. U zult wel onder dat geluk bezwijken, want elkeen bezwijkt bijna en zo goed onder dat geluk, want u schreit u leeg van blijdschap en geluk. Want als u dat, als u die klanken gaat beluisteren, dan wilt

ge vrij zijn van de aarde.

De mens heeft Gene Zijde nog niet gezien en niet beleefd, maar wanneer u dat beleefd hebt, dan sluit ge uzelf wel af voor verkeerd handelen en denken. En hardheden, snauwen en grauwen, het is het afschuwelijkste dat de ruimte kan beleven door u. Als u de stilte en de harmonie voelt, en u komt tot het eenzijn met een ster, met de nacht, met de maan, met de zon, met Jupiter, Venus, en zij vertellen u hoe ze zijn ontstaan, dan zijt ge in uw kosmisch koninkrijk aangekomen. En dan hebt ge overal een sleutel van, die er niet doorgaat, maar die zegt 'klik', en u stapt een nieuwe wereld binnen. En overal zingen de orchideeën u toe.

Schei maar uit, vindt u niet? Hou maar op.

(Tot de zaal): Wie van u?

Zoudt u wel willen.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Wanneer iemand, wat ze noemen (gaat) sterven, een familielid bijvoorbeeld waar men veel van gehouden heeft, dan mogen we daar toch niet bijvoorbeeld steeds over treuren of verdrietig over zijn? Dan houden we hem toch tegen enigszins?'

Waarom zoudt u treuren, als u weet dat die mens leeft?

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar het is toch zo, wat ik daar vraag?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Nou. En dan wou ik vragen, waarom moeten we dan steeds herinnerd worden aan een Christuskruis, wat op vele dingen afgebeeld wordt? Dat vind ik zo'n, dat vind ik geen prettige herinnering.'

Nee.

(Meneer in de zaal): 'Wat Christus aan het kruis geleden heeft.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'En steeds wordt ons dat voor ogen gehouden.'

Ja, dat is de armoede.

(Meneer in de zaal): '...dingen, en dat vind ik geen mooie herinnering. Waarvoor moet juist dat kruis er altijd bij? Daar kan ik het niet erg mee eens worden.'

Met wie niet?

(Meneer in de zaal): 'Misschien dat u het mij beter uit kan leggen, maar, dat geeft geen mooie herinnering. Ik denk er liever anders over.'

Hebt u mij verleden niet duidelijk horen zeggen dat dat de smartkamer is van de katholieke kerk?

(Meneer in de zaal): 'Misschien. Ik ben niet op elke bijeenkomst geweest.'

U was op een avond hier, toen hadden we het over Bach. Bach zei: 'Wat

hebben ze met mijn kunst gedaan, ze doen niets anders dan jammeren.'

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat vind ik ...'

Voelt u? U moet nu de Christus zien, dat de mens de Christus heeft vermoord. En nu ziet u alles anders. U behoeft de Christus niet te bejammeren, maar de mens moet zichzelf bejammeren.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar we worden steeds aan, akelige herinnering ...'

Hier nooit. Dat kan een sfeer niet doen. U hoort van ons niet dat u zich aan het kruis moet laten slaan. Hebt u niet geluisterd, wat ik zei? Ghandi deed reeds verkeerd om zichzelf te slaan voor de mensheid. Waarom deed hij dat? Dat wil geen God. Christus heeft dat ook niet gewild, integendeel, men heeft Hem bewust gekraakt.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik zeg niet dat Christus dat gewild heeft. Ik vraag waarom of we steeds dat kruis afgebeeld moeten zien? Dat is geen mooie herinnering, dat we aan Zijn leed moeten denken, die Hij daar geleden heeft.'

Dat is heel mooi, ja.

(Meneer in de zaal): 'Dat bedoel ik.'

Dat kunt u niet wegcijferen. Nu moet u de Christus gaan zien met goddelijke liefde en rechtvaardigheid ten opzichte van deze maatschappij. En nu moet u dat beeld telkens weer bewonderen. Golgotha, juist Golgotha. Dan weet u uiteindelijk hoe het moet. En dat wéét.

Weet u dat? Weet u dat reeds, hoe het moet?

(Meneer in de zaal): 'Hoe het moet?'

De mensheid weet dat nog niet. En eerst dan wanneer de mensheid dat weet, lost Golgotha volkomen op, volkomen op. Ook het kruis van Christus. Dan moet u nog even geduld hebben.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar moeten wij dan steeds maar herinnerd worden aan Zijn leed?'

Ja, aan dat leed niet. U wordt herinnerd ...

(Meneer in de zaal): 'Daar word ik juist door aan herinnerd.'

Daarom zeg ik u: u wordt herinnerd – u luistert niet – aan: doe het niet zó, maar doe het in liefde. Dat is de plaats, het beeld dat u telkens weer ontmoet, en dat blijft op aarde totdat de mensheid goed heeft gemaakt. Want de mensheid heeft Christus vermoord.

En wilt u dat maar wegcijferen? U moet het zo zien, dat dit het beeld is voor de ganse mensheid, en dan ziet u het toch anders. En dan kunt u niet zeggen: was het maar weg. Miljoenen mensen hebben dat beeld nog nodig, om te leren: dat hadden wij niet moeten doen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar die miljoenen mensen die dat kruis daar zien, die vatten het heel anders op. Die staan er als het ware bij te treuren:

“Wat verschrikkelijk, hè.”

Dat is de katholieke kerk.

(Meneer in de zaal): ‘...het kruis, en dat bedoel ik nou, waarom moet toch steeds dat kruis ... Laat dat kruis weg, dat bedoel ik.’

Dan konden zij, indien u nu dat kruis wegdeed, met Christus en Golgotha erbij, dan waren zij ervan vrij, en leerden ze niets meer. Voor Christus hoeft u dat niet te doen. Maar het is nog dringend noodzakelijk dat de mensheid ziet welke enorme afslachtingen er onder de mensen zijn geschied. En dan Christus’ daad. Wilt u dat maar wegcijferen? Nee?

(Meneer in de zaal): ‘Ik wel, ja.’

Voor uzelf kunt u dat doen, indien u die wetten weet, indien u zegt: ja, wij hebben Hem daar bewust vermoord. Elkeen. Indien u maar even verkeerd denkt over de mens, over de ruimte, God en natuur, en wat dan ook, dan hangt u Hem weer aan het kruis. Ziet u? En dan is het anders, en is het nog noodzakelijk dat de mens zijn daad voorgehouden wordt, om hem aan die afbraak te herinneren. Anders kwam de wereld en kwam de mensheid niet vooruit, en tenslotte blijft dit nog altijd een geloof. U kunt dat de mensen niet ontnemen.

Maar de katholieke kerk, het protestantisme, en Luther, en al de dogmatische instellingen hebben er een jammer van gemaakt, ziet u? En dat is erg. En dat smijt u maar overboord. Begrijpt u het nu?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Haal daaruit nu de kern voor uzelf en zeg: ik heb nu met dat niet meer te maken, ik wil dat niet meer zien. Neen. Zie die andere Christus. Wij willen ook met dat kruis niet mee te maken hebben. Maar dit is het bezit nog van de massa, de mensheid. De mensheid moet door Golgotha. Daar heeft Christus niet om gevraagd. Dus u neemt elke voetstap geestelijk in u op. En dan ziet u immers de andere Christus?

Waarom heeft men de Christus vermoord? Waarom? Het hoogste bewustzijn, de liefste persoonlijkheid die op aarde heeft geleefd was Christus, en Die slachtte men af.

(Meneer in de zaal): ‘Men heeft Hem niet begrepen zeker.’

Niet begrepen?

(Meneer in de zaal): ‘Ze begrepen Hem zeker niet.’

Nee, ze waren wild. De mensheid was erg wild. Begrepen, dat staat duizendmaal hoger. Indien u een mens begrijpt, dan vermoordt u de mens nog niet. Ziet u, dat is het lagere bewustzijn. En dat bewustzijn moet dat houvast nog hebben. Ook al maakt de katholieke kerk daar van alles van, ook al zegt men: de Christus heeft door Zijn dood ons opgetrokken en Zijn leven gegeven. Ja, dat zou de katholieke kerk wel willen. Dat moet u verdienen. En

als u dat maar vasthoudt en begrijpt: zij hebben Hem vermoord. Maar wij allen, indien we maar even verkeerd doen, dan zaaien we reeds het kwaad uit. En vroeg of laat is het een massagevoel, en dan worden er mensen door gestenigd. Wist u dat niet? Is het nu goed?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Wat vragen?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Iemand die over is gegaan, tenminste eenieder die over is gegaan, kan eenieder vanuit de sfeer, of uit het geestelijke leven, in de stof zien? Ons zien?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Iedereen?'

Iedereen niet.

(Meneer in de zaal): 'O, dat is mijn vraag juist.'

Wanneer u de ...

(Meneer in de zaal): 'Of moet je daar ook helderziend voor zijn?'

U bent aan Gene Zijde volkomen helderziend.

(Meneer in de zaal): 'O.'

U kijkt door alle stof heen.

(Meneer in de zaal): 'Dan zou, dus zouden we dan ...'

Maar een lagere graad ...

(Meneer in de zaal): '...in de stof kunnen zien?'

...dus nu komt het. Hebt u 'Een Blik in het Hiernamaals' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat heb ik nog niet gelezen.'

Daar liggen ze. Drie boeken.

Wanneer u in de duisternis ...

U kunt zoveel leren, maar u leest niet. Wanneer u in een duisternis leeft, dus in een onbewust-zijn, u bent onbewust voor andere werelden, hoe wilt u die werelden dan zien? Als u het kind voor 'De Nachtwacht' van Rembrandt of een ander machtig kunststuk stelt, plaatst, en u zegt en u verklaart dat kind: 'Kijk eens, dat heeft onze Rembrandt gemaakt', krijgt u dan een antwoord? Ziet dat kind 'De Nachtwacht' en al die schone kunsten, als het twee jaar oud is? Zo is de mens. Dus u staat ergens voor, maar u gaat erheen (en) u ziet niets.

En wanneer u duisternis hebt, hoe wilt u dan zien? En duisternis is onbewustzijn, u hebt geen licht, u tast zo rond, u botst waarlijk tegen muren op als u in die lagere graden leeft en terugkeert op aarde. Men moet u ... U bent blind, geestelijk blind daar. Als u het hogere wilt beleven, bent u geestelijk blind. Is toch duidelijk? De katholieke kerk is nog geestelijk blind, protestan-

tisme is geestelijk blind. De mens die dit verfoeit en wegsmyt, zijn geestelijke blinden. Achter de kist hebt u diezelfde wereld te beleven. En wilt u terug naar de aarde? U ziet de hogere mens als gevoel niet meer. U wandelt er zo doorheen. U voelt niet ...

U voelt wellicht iets. Als die mensen één karaktertrekje hebben die u bezit, dan kunt u voelen: hé, ik voel, geloof ik, hier in deze omgeving mensen. Maar u wandelt er zo door, u gaat erdoorheen.

U leest 'Een Blik in het Hiernamaals.' Daar hebben wij drie boeken voor geschreven. De hellen, weer de hellen, dan de sferen, eerst buiten de hellen om gezien, dan één met die hellen, en dan vanuit de geestelijke sfeer. Ze liggen daar.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, het is misschien een beetje moeilijk om het precies zo te zeggen zoals ik het voel, maar ik geloof wel dat u het begrijpt als ik u zeg: u komt toch hier, en ook de boeken hebben wij, om onze lichten te zien stralen hier. Maar daarnet zei u iets – dat is mijn schuld, niet van u – ...'

Wat mijn schuld?

(Mevrouw in de zaal): '...maar ik voelde: ja, dan ben je op weg in het duister. Want u had het daarnet over: als je nu op aarde stoffelijk goed voor iemand bent, dan moet daar ook geestelijke goedheid achter zitten. Maar dan denk je op een gegeven ogenblik, als ik bijvoorbeeld deze mevrouw stoffelijk goeddoet, hoe kan ik nu voor mij uitmaken dat daarachter geen ijdelheid van mijzelf, geveleidheid enzovoort achter zit?'

Dat weet u onmiddellijk. Wanneer u stoffelijk goeddoet, gaat dat van uw persoonlijkheid uit, en dat is, dat heeft reeds een graad van de liefde, en liefde is licht. Dus, wat u doet ... Maar u kunt nu ook, u, ook al bedriegt men u, ook al zegt men: dat had u niet moeten doen, die mensen, het is een misdaad om dergelijke mensen te helpen ... Dat is ook waar, die wetten die zijn er. Maar uw daad blijft als gevoel deel uitmaken achter de kist van uw persoonlijkheid. Dat hebt u onherroepelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u zou nog eens spreken over het doel van de blinde darm.'

Wat hebt u aan het doel van de blinde darm, die oplost en geen betekenis heeft? Die vraag is meermalen gesteld, voor de aardigheid. Die blinde darm is het uiteindelijke deel van een groep, van een stelsel, voor de nieuwe ruimte. En meer is er niet. Dus dat deeltje is eigenlijk al een voelhoorn, zoals u uw gedachten en gevoelens uitzendt voor de geest. U hebt telkens, de mens, elk mens heeft nieuwe voelhoorns, die reiken verder. Dat noemt men sensitiviteit. En zo heeft elk stelsel weer een deeltje – elk lichaamsdeel – een deeltje

voor het nieuwe stadium. En dat deel, van die blinde darm, die gaat werken en zal werken als een nieuw stelsel voor het lichaam op de Vierde Kosmische Graad. Dat is een ander planetenstelsel.

En u kunt reeds voelen, u kunt nu reeds gaan zien hoe ijl of dat wordt. Dat wordt een vergeestelijkte verstoffelijking en nu bouwt zich, dijt dat uit. U moet u nu los denken van uw eigen lichaam, van deze toestand. Dus u komt weer op de Vierde Kosmische Graad, u gaat eerst zeven sferen door, u krijgt weer een universum, dat noemen wij de Vierde Kosmische Graad. En dan krijgt u de vijfde. Dit universum heet aan Gene Zijde en voor God, voor Gód, de schepper: de Derde Kosmische Graad. Maar die is onderverdeeld door maan, Mars, aarde. Dus door verschillende planeten hebt u de derde graad gekregen. En de Vierde Kosmische Graad, dat is een eenheid. En nu heeft elk lichaamsdeel een nieuw stadium en afstemming. Dus in die cel daar, dat een hogere bewustwording heeft ... dat lichaam, die stof, heeft een nieuwe uitdijning, en daarbij behoort ook uw blinde darm.

Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik had nog willen vragen: werken in de duistere sferen ook vrouwelijk afgestemde zielen?'

In de duisternis? Jazeker, u kunt aanstonds afdalen.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Maar begrijpt u dat niet? Die hebt u hier ook. Gaat u maar naar de kinderen van het Leger des Heils. Die kinderen doen goed werk. En wanneer die aanstonds ...

U komt daar allemaal voor te staan, wanneer u straks achter de kist komt, en u wordt wakker. U kunt eerst veel beleven. Maar dan krijgt u ... En dan kunt ge miljoenen jaren doorgaan om te genieten, wijsheid op te doen. En, maar ... U leert veel in die tijd, maar u krijgt geen verandering indien u uw handen niet uitsteekt. Dan blijft dus uw bewustzijn altijd hetzelfde. U maakt u de wijsheid eigen, u weet veel, maar u kunt desondanks een duistere sfeer beleven. Want ook de duisterlingen daar in die hellen, in die onbewuste werelden, die hoge daar die weten veel. Die hebben verstand van al de occulte wetten, die kennen de duisternis, die kennen de aarde, die kennen de ruimte, en ze gaan ver en diep, en hebben de macht over de mensheid, over het kwaad. Als u over kwaad spreekt onder de volken, dan zijn nu die geesten, die zielen bezig om het goede aan te vallen, totdat het goede het kwade volkomen heeft overwonnen.

Dus u kunt straks afdalen. Maar dan zullen we u toch eerst een vijfentwintig jaar onder handen moeten nemen, om dat te kunnen uithouden, om te leren uit het kwaad te gaan, en erin te zijn. Dus u wordt kwaad, en u bent het níét. En u neemt zo deel, u maakt deel uit van zo'n persoonlijkheid.

Bijvoorbeeld, u kunt zich, u kunt het mooist en het machtigst uzelf ontwikkelen indien u afdaalt in de krankzinnigengestichten, om een mens bijvoorbeeld voor algehele ondergang te beschermen. Dan sluit u zich zo'n twintig jaar in een krankzinnige op. En die mensen zijn er. Miljoenen mensen zijn in de krankzinnigengestichten, en helpen daar. En in die duisternis. Lees maar weer 'Een Blik in het Hiernamaals'. En dan kunt u ook weten, en zult u weten, hoe moeilijk of dat is om een mens op te trekken naar het goede. Want de mens heeft zichzelf volkomen te overwinnen.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, kan iemand door een shock krankzinnig worden?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Kan iemand door een shock krankzinnig worden?'

De shock kan u alleen genezen. Natuurlijk is er weer, zijn er weer wetten van gevoel, hoe u, en wanneer u die shock kunt toepassen.

Wat is de werking van de shock? Kent u die?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Heel eenvoudig. Door die shock, door die kracht, trekt men het zenuwstelsel tot werking, omhoog. Dus uw eigen stoffelijke, lichamelijke concentratie die is verzwakt, en door die shock, door die werking, door die diathermie, voert men de stelsels op en nu moet de persoonlijkheid als gevoel mee: terug naar het dagbewustzijn. Meer is er niet. Heel eenvoudig.

En nu krijgt u natuurlijk de kracht te meten van de persoonlijkheid ten opzichte van hart, van centraal zenuwstelsel, hersens; en nu krijgt de een te veel, wat de ander te weinig krijgt. Want dat is ...

De doktoren die weten dat nog niet. Waarom niet? En dat kunnen ze ook niet weten, want zij kunnen immers de gevoelskracht van het organisme niet peilen. Ja, zo-even om de pols, de hartslag op te nemen. Maar in de diepe kern kunnen zij de lichamelijke stelsels niet opmeten. En nu blijft het altijd nog zoeken. Zover is uw shock.

Die shock is aan Gene Zijde, dat instrument, uitgebalanceerd ten opzichte van de kosmos. Die is nog veel te grof. Wanneer die ijler wordt straks, door de atoomenergie en verschillende technische wonderen, komt u tot het gevoelsleven, en eerst dan hebben die technische wonderen enorme betekenis. Dat is dus verijling, vergeestelijking, verruiming van dat instrument ten opzichte van de stoffelijke weefsels.

Nog iets?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wou iets vragen: iemand die krankzinnig is overgegaan, kan die toch door de bescherming de manifestatie van iemand zien?'

Jazeker. Kijk, nu hebben wij ... Niet wanneer u geestelijk krankzinnig bent. Hebt u iemand gekend die geestelijk krankzinnig was? Ja, dat noemt u geestelijk, maar het kan een stoffelijke oorzaak hebben. Dus u krijgt een stoornis in de hersens die de geest afremt om normaal, in dagbewustzijn te denken. Duidelijk, nietwaar?

Is dit nu een geestelijke krankzinnigheid, dan is het onbewustzijn. Die mens, die persoonlijkheid heeft duizend jaar nodig om te ontwaken, en dan is het níét mogelijk.

Maar is het een stoffelijke stoornis, dan komt u achter de kist vrij van die stoornis, en dan kunt u weer uitzenden en denken, en dan kunt u zich manifesteren. Dat is toch duidelijk? En dan is het mogelijk.

Maar u voelt wel, wanneer ik niet door kan denken ... U hebt krankzinnigheid door een tumor in de hersens. Dat zijn geen krankzinnigen, maar nu worden zij aangevallen door de astrale wereld, omdat die mensen reeds hulpeloosheid beleven in het organisme. Ze voelen een machteloosheid. Ze kunnen niet doordenken. Het normale dringt niet tot de ogen door, omdat er in dit lichaam een remming ligt. En nu ziet men dat van Gene Zijde, en nu valt men die mensen aan. En u krijgt de lichamelijke stoornissen erbij, meestal op seksueel gebied. Nu komt het geknoei. U voelt wel, dat zijn machteloze mensen in handen van bewuste astrale wezens. En die willen bezit nemen van dat lichaam, willen eenzijn, want dat lichaam geeft warmte, geeft gevoel, en ze kijken weer door de ogen.

En dan krijgt u ... Bijvoorbeeld, nu kunt u ... Die doktoren, die psychologen kijken er niet doorheen nu. Maar nu kunt u aan één handeling direct merken en zien of dat leven reeds onder astrale, geestelijke beïnvloeding staat, direct al aan de handeling. Aan hun spreken, aan hun doen en laten, weten wij onmiddellijk: hier is astrale inwerking. Waarom? Gij zelf voor de aarde kent die gevoelens niet.

Maar de dokter kijkt nu tegen het lichaam, kent die wetten niet, weet die handeling niet – want die handeling kennen wij; nu zien wij hem verstoffelijkt – en die dokter denkt: dat is de mens zelf. En nu krijgt u nog meer chaos. Moeilijk wordt het.

Nu krijgt u duizenden soorten van gedachten, graden van mensen, die zich afspelen, die worden verstoffelijkt door een bewuste astrale persoonlijkheid. Is die mens hier op aarde nu vatbaar voor dat, voor dit, voor zus, voor zo, dan voelt u wel, dan krijgt die mens, door elke verkeerde gedachte, beïnvloeding. En door elke karaktertrek sta ik open voor díé karaktertrek, en dat is de mens. Dus ik trek door een karaktertrek, een verkeerde, reeds de ganse persoonlijkheid tot mij.

Zijn wij hier op aarde ... André is altijd onder gevaar: dít, dit werk. Als ik

nu verkeerd zou denken: op dit ogenblik krijgt hij mij niet uit dit organisme. Dus dan volgde er ... Als u 'Jeus I' leest, dan voelt u wel, dan ... Toen dat kind ... Als een kind gaat zien, dan is er eigenlijk reeds krankzinnigheid voor u, en enorm gevaar.

Nu, wij schilderen, wij schrijven, wij genazen, wij zien, wij horen, maar elk zien en elk horen, elke handeling op occult gebied voert u door de krankzinnigheid heen. Ben ik niet normaal? Ik verklaar u thans wetten. Nu moet u eens kijken wat wij tot nu hebben bereikt door een mens. En dat is allemaal van ons; u kunt dat zelf niet uit die wereld trekken, zover, zo diep komt u niet.

Maar elke handeling ... Is de kern in André niet zuiver, waren wij er niet aan begonnen; want vroeg of laat barst hij uit elkaar en bezwijkt, en dan staat het krankzinnigengesticht open.

U moet dus een enorme ruimtelijke bewuste persoonlijkheid hebben om voor waarlijk meesters te kunnen dienen. Een schilderij kan u tot krankzinnigheid slaan, een gedichtje, een kras, zo diep gaat het. En als u dan boeken en boeken en boeken en boeken ... U voelt wel, dit moet zuiver zijn. Waarom? Omdat dit gevoelsleven uit een bron kwam waar die zekerheid er reeds was, óf meester Alcar had er niet aan kunnen beginnen.

Mozes had dit niet kunnen beleven, want hij was bezweken.

En dan kunt u al uw krankzinnigen, uw psychopaten ... U leest 'Zielsziekten'; het is helaas uitverkocht. Hebt u het gelezen, 'Zielsziekten van Gene Zijde (bezien)? U kunt het hier in de bibliotheek ...

(Tot de man die over de bibliotheek gaat): Hebt u nog boeken?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Kunt u daar nog lezen. Dan leert u die krankzinnige mensen kennen en dan leert u veel, want dan kijkt u door de krankzinnige, de psychopaat, en naar de ruimte, u gaat weer terug, u flitst maar heen en weer, en u krijgt uitdijng. U leert de mens kennen, ook al is de mens ziek en onbewust. En wees dan zelf dankbaar dat u dat lezen kunt en bewust blijft, want het zegt: u bent reeds zover. Want hoeveel miljoenen mensen worden niet angstig indien ze maar horen: dit heeft met Magere Hein, met de 'de kist' te maken. En een 'de kist' is er niet, Magere Hein is er niet; u vliegt eruit, u krijgt vleugeltjes, óf u wordt onderweg gestoord.

Nog iets? Is er nog iets?

(Tot iemand die reageert): Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, wat is de oorzaak dat de ene mens in enkele tellen tijd onder narcose is, terwijl de andere soms twee keer een dosis moet krijgen?'

Die mens werkt tegen angst.

‘Kan dat ook onbewuste angst zijn?’

Of ... U hebt onbewuste angst en bewuste angst, jazeker.

Nu krijgt u ook alweer: hoe bewust is het lichaam? Want het lichaam heeft nu ook eigen bewustzijn. Voelt u wel?

Wanneer u ... Waar – nu zal ik u eens voor een vraag stellen – waar leeft het hoogste, sterkste bewustzijn? Wanneer heeft de mens het hoogste, het sterkste bewustzijn voor het lichaam, wanneer? Want u komt in een toestand waar uw natuurlijk bewustzijn als mens verzwakt, en dan krijgt u een heel ander gevoelsleven. Waar is dat?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt): ‘Als je overgaat.’

Nee.

Weet u het niet? Het is ook niet zo eenvoudig. Dan moet u de hele ruimte in u hebben, en dan kunt u onmiddellijk ... U kunt mij een vraag stellen ... U moet het maar eens proberen om honderdduizend vragen te stellen, en allemaal verschillend. Dan krijgt u onmiddellijk het antwoord, want ik behoef niet te denken.

Wanneer u het moederschap verliest en u wordt vader, dan hebt u geen vaderlijk bewustzijn meer, en dan bent u in slechts enkele seconden onder narcose. Maar hoe sterker uw scheppend bewustzijn wordt, des te scherper werkt u tegen: indien u tegenwerken wil, uit angst. Geeft u zich volkomen over, dan heeft de dokter, de narcotiseur die heeft het weer eenvoudig, en u gaat met hem mee. Maar u verliest natuurlijk uw natuurlijk lichamelijk werkend bewustzijn, want elk weefsel heeft honderd procent bewustzijn als scheppende en barend kracht. En als u uit de moederlijke kracht bent, mist u de scheppende, en omgekeerd.

Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus. Maar nu in mijn geval, want daar gaat het eigenlijk over. Ik ben vorig jaar onder narcose geweest.’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘En ik wilde weg, ik wilde onder narcose; en ik was, in nog geen tien tellen was ik weggezonden.’

U wilde weg.

(Meneer in de zaal): ‘Ik wilde per se weg.’

En nu hebt u ook mensen ...

En het lukte?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

En nu hebt u ook mensen, omdat ze juist willen, gaat het niet. En waarom niet? Want nu werkt u tegen, omdat u wilt. Want uw wil is geestelijk en de

narcose is stoffelijk. Nu werkt u tegen. U moet niet willen; u moet u passief overgeven, en dan krijgt u de reine, zuivere narcose.

Er zijn mensen onder ons, onder mij, die zeggen: 'Ik werd geopereerd, ik moest geopereerd worden, en nu wil ik de overgang beleven; nu kan ik wellicht achter de kist kijken, of uittreden.' Had u dat nu maar niet verlangd en u volkomen rustig overgegeven zoals u u overgeeft in de slaap, dan was het gebeurd. En nu stond uw wil, uw wil, uw wil, uw wil voor de deur, voor het loskomen, en die remt u nu.

Voelt u het verschil?

(Meneer in de zaal): 'Maar wat is dan de oorzaak dat het bij mij wel ging?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Wat is dan de oorzaak dat ik wel in enkele tellen tijd wegzonk?'

Omdat u het gevoel hebt, en omdat u de boeken hebt gelezen, u kent de wetten. Dus die wijsheid bracht u reeds naar dat vrijkomen, naar die slaap. Als u meer en meer ruimte krijgt, bewustzijn, zult ge ook voor uw slaap kunnen zorgen. Dus u hebt u, door datgene wat u hebt geleerd, uzelf kunnen overgeven en dat ging onmiddellijk, door de hulp van de dokter.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Mag ik u dan nog even vragen: in welke graad van slaap bevindt zich de narcose?'

Weer verschillend. De normale diepte voor de slaap en de narcose is tussen de derde en de vierde graad. Er zijn nu nog drie graden van slaap. Maar waarom bereikt u, beleeft u – ik vraag dat aan de adepten die hier al jaren komen – waarom kunt u de vijfde niet beleven?

(Meneer in de zaal): 'De vijfde is de trancetoestand.'

Nee.

(Meneer in de zaal): 'Het uittreden.'

Het uittreden, ja. Nee, dat is de dood. Dus wanneer u over de dood komt, dan bent u ook dood hier. Dus u moet voor die drempel van de vijfde sfeer, van de eigenlijke dood blijven. En waarom krijgt u die narcose niet? Waarom niet? Dan kunt u zien hoe eenvoudig alles toch weer is. Waarom niet? Waarom krijgt u die diepe slaap nu niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat ik leven moet.'

Daar hebt u het, kind. Anders behoeft die dokter u niet meer te snijden en te opereren, want u hebt uzelf al geopereerd. U bent al dood, u gaat zo de 'de kist' in.

Dus hij moet zorgen dat uw hartje tikt en dat u leven behoudt. Dus u krijgt de narcose even over de derde graad, over die drempel, en dan wandelt u vanzelf naar de vierde, en dan voelt u niets meer en toch kunt u alles be-

leven en voelen.

Maar voelt u, begrijpt u hoe duidelijk die lichamelijke wetten werken en hoe eenvoudig of het toch weer is? Maar voor de dokter een studie van zeven jaar.

Breng mij naar een operatie en laat mij u in uw ogen kijken, en dan zal ik u onmiddellijk vertellen, als u nog bewust bent, hoe diep men u onder narcose kan brengen. En dan zal ik de dokter vertellen, de chirurg, ook uw professor: dat en dat beleeft u tijdens het snijden. Ziet u, dat is in uw licht te zien. Want bewustzijn is het bezit, de bloedsomloop, nietwaar? Naarmate gij bewustzijn hebt, stroomt uw bloed, werkt uw lichaam. U krijgt dus de lichamelijke kracht te zien door het bewustzijn van de mens, en dat is het licht in uw ogen.

Dat is een grote vraag. De dokter moet eerst gaan kijken en u gaan onderzoeken voordat hij u waarlijk opereert. Want dat moet de normale, goede chirurg doen. En dan gaat hij de kracht van het lichaam meten. Men gaat uw hart opnemen. En naar de tik, nietwaar, krijgt u de narcose. Is het niet duidelijk?

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelandus, een ding begrijp ik nog niet. De normale narcose is tussen de derde en vierde graad, zegt u, van slaap. Maar wanneer ik de normale slaap beleef, is dat de vierde graad; en als u mij zou prikken met een scherp voorwerp, word ik wakker.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'En dat gebeurt niet tussen de derde en de vierde graad.'

Nee. Maar waarom niet? Als u ... Kijk, u verhaspelt nu uw slaap en de opgelegde dwangnarcose. Dus uw stelsels leven nu onder dwang, men heeft de stelsels uitgeschakeld, en u, in slaap, mankeert niets. U reageert onmiddellijk. Ook al wanneer men even zó komt. Want u bent wakker, en daar bent u in slaap. Dus als u slaapt, slaapt u niet. U zegt dat u slaapt, maar u slaapt niet. U hebt het over slaap, maar wanneer u slaapt, slaapt u niet; uw geest is wakker. En nu bent u stoffelijk en ook geestelijk in slaap, door de narcose. Voelt u het machtige verschil?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Wanneer iemand schijndood is ...'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): '...en hij wordt begraven terwijl hij stijf is, maak je dan hetzelfde door als een zelfmoordenaar?'

Neen, want dat kan immers niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik dacht dat als je schijndood was, dan was het geestelijk ook ...'

Als u schijndood bent, dan bent u toch nog in leven? Dan kunt u toch geen verrotting ondergaan?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar dan ... Nee, want hij is dan begraven.'

En dan gaat hij ...

(Mevrouw in de zaal): 'Dan gaat hij dood.'

Dan gaat hij, dan gaat hij heerlijk dood, eerlijk, eerlijk dood, eerlijk, nou ... (gelach) Dan gaat hij eerlijk sterven.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar als het zijn tijd nog niet is?'

Als het zijn tijd nog niet is?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Laat maar zeggen, hij zou nog vijftien jaar kunnen leven.'

Dus u wilt zeggen: die schijndood is een ziekte?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik weet niet, eigenlijk. Wat is eigenlijk schijndood? Waardoor word je een schijndode?'

Dat is een stoffelijke stoornis. Meer niet. Dus het is een ziekte. En die ziekte brengt de mens in 'de kist.' Máár een ziekte. Dus u kunt die ziekte overwinnen en u kunt er ook door sterven.

(Mevrouw in de zaal): 'O ja, nu begrijp ik het.'

En nu heeft ... Maar dat is een onrechtvaardigheid, ziet u? Er klopt iets niet. Want de normale dood gaat dood, is de dood. En de schijndood heeft niets met dood te maken.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Dus u kunt nu door een stoornis ... Het is een soort verkalking, maar die ligt diep geestelijk en werkt geestelijk in. De echte, de zuivere schijndood moet men nog vaststellen. Want de geest moet toch opnemen en verwerken ten opzichte van het lichaam, en het is een stoffelijke stoornis, want de geest is wakker en het lichaam werkt niet meer. Dus nu krijgt de mens een ziekte, die heet nu geen kanker, maar schijndood, en is precies hetzelfde.

U kunt door ... De kanker is een te vroeg sterven op aarde, maar nu door uw familie. Dat noem ik karma. Maar uw vader en uw moeder, uw eigen familie, hebben schuld dat gij te vroeg overgaat, want daar is men aan de opbouw voor de kanker begonnen. U gaat allemaal te vroeg over. Als u door de ziekten, kanker, zware ziekten, dodelijke ziekten, kernen, te vroeg sterft, dan bent u in een karmische dood en geen natuurlijke dood.

En nu kunt u natuurlijk alweer vragen: wat is nu natuurlijk en wat is onnatuurlijk? En wat is waarheid en wat is onwaarheid? En wat is rechtvaardig en wat is onrechtvaardigheid? Ziet u, nu komen er duizenden problemen al-

leen om Magere Hein; en die is er niet, die staat naast u. Ja, boeken, boeken, boeken, boeken, boeken.

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Wanneer de vijfde graad de dood is, van slaap, wat is dan de zesde graad en wat is de zevende graad?'

Dan zou ik u aanraden om 'Geestelijke Gaven' te lezen. Want het is heel veel, dat ik ineens niet kan verklaren. Daar krijgt u de zuivere wetten ontleed, tot de magiër toe die zich laat begraven. Ik moet u minstens, wil ik u dat helemaal verklaren zodat u er iets aan hebt, heb ik drie, twee uur nodig. Het gaat veel dieper. Dan kan ik u, in twee minuten kan ik u dat verklaren, maar daar hebt u immers niets aan, en daar staat het. Dus, als ik enigszins de mogelijkheid zie dat wij ... Wij hebben die boeken geschreven voor u, nu vraagt u juist daarover. Neem nu even de rust 's avonds, heerlijk, laat uw gemaal voor u zorgen, en u gaat die wetten lezen.

(Tot de zaal): Kan ik nog iets kwijt aan u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, het is, van de oertijd af tot nu toe is het dat als wij vrouwen kinderen baren, dat het onder pijn gebeurt.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu heb ik twee weken geleden een medisch artikel gelezen en daarin zei die Engelse dokter dat de vrouwen binnenkort als ze dat wilden zonder pijnen konden baren. Want, zegt deze man, de angst speelt bij vrouwen een grote rol. Want, zegt hij, die brengen dan verschillende spiergroepen in werking die niet in werking gebracht móesten worden. Bijvoorbeeld, zegt hij, de pijnen die de ontsluitingsweeën zijn, en de uitdrijvingsweeën, die dus de spierstelsels klaarmaken voor de hele bevalling, worden tegengewerkt door de angst van de moeders, die werken dus die spiergroepen tegen, daardoor komen die hevige pijnen. Dat zei hij.'

Dat is zeker een dokter van vierentwintig jaar. Kijk, op één ding – maar hij weet niet waar die wetten hebben geleefd – heeft hij gelijk. Maar toch, in een mindere toestand, heeft de moeder altijd, van het ontstaan van de schepping af, de uitdijing van het beenderstelsel gevoeld en beleefd. Die pijnen, die weeën waren er altijd. En als ze er niet waren, dan is dat nu te zien. Waar kunnen wij dat beleven? Want er is in de natuur niets veranderd.

Gaat u nu eens in de lente naar buiten en stem u af op het gekreun van een knop, dat uitdijen, dat baren. Die weefsels moeten uitdijen. Dat is eigenlijk geen pijn. Indien u dat geestelijk, ruimtelijk wilt beleven, dan is dat op slag, dan kunt u dat op slag oplossen.

Maar het is geen ouderdom die daar spreekt, dat is een dokter van vieren-

twintig-, vijftientwintig jaar. En indien die man ouder is, dan zal de moeder hem straks wel vertellen waar het om gaat. Want dat bestaat niet.

Angst? Er zijn duizenden moeders die er alles en alles voor over hebben om een kind te ontvangen, en met geluk, met blijdschap het kind en de weeën en de pijnen aanvaarden. Is er nu angst? Neen.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar hij heeft dat, proefondervindelijk heeft hij dat bewezen door colleges aan aanstaande moeders te geven, en van de honderd moeders waren er tachtig die hadden maar weinig pijn.'

Ja. Nu kunt u natuurlijk ...

Wanneer u zich, wanneer u dit overgeeft.

Nu moet, nu moet ...

Overgeeft in de allereerste plaats. Maar nu moet het lichaam normaal zijn. U hebt te smalle moedertjes, te ruime moedertjes, nietwaar? Dus u krijgt nu eerst de zeven graden te zien voor het normale moederlijke baren.

Wanneer is een moeder volkomen natuurlijk gereed om te baren? Eén moeder uit honderden. Want die lichamen die hebben zeven graden voor het moederschap. Die lichamen zijn klein gebouwd, groot en ruim, hebben de baring, hebben de ruimte, hebben het bewustzijn, de bekken hebben het bewustzijn om te baren. En er zijn ook bekken die het bewustzijn nog niet bezitten, dus dat wordt het vaneenscheuren. Het verruimen, dat is er niet eens.

Er zijn lichamen die zouden eerst baren op vijftientwintig-, zesentwintig-, of dertigjarige leeftijd, en die moeders baren op twintig, eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig. Dus dat lichaam is nog niet eens – ook al is het mogelijk – volwassen, natuurlijk volwassen. En nu heeft de dokter er ... en nu heeft de dokter de gezonde moeder, de moeder met het blijde karakter, de moeder met het normale, natuurlijke organisme om te baren. Ziet u, dat kan allemaal, dat spreekt nu allemaal. Maar de eigenlijke, natuurlijke kern is pijnlijk, omdat elk vonkje in de natuur die uitdijing ondergaat, en dat is een smartelijk gevoel.

Want ... Nu kunt u weer dieper gaan. En dat is weer te zien, in de natuur is het stoffelijk te beleven en te zien, maar het is ook geestelijk te zien. Wat kost u een gram gevoel bewustzijn voor uw liefde aan smart en leed? Wanneer u een gram gevoel bewustzijn als liefde wilt bezitten, weet u hoeveel smart en narigheid gij daardoor hebt te beleven en te aanvaarden? Dus het geestelijke uitdijen, wordt stoffelijk eenzijn voor baring en schepping.

U kunt daar weer een boek over schrijven en hem alles ontnemen en hem zeggen: 'Meneer, wat weet u van die moeder? Is dié moeder gereed? En dít moedertje?' 'Ja.' 'Zo. Kan zij dat?'

Nu kunt u ook nog ... Nu gaan we eerst tot de natuurlijke wetten en nu komen wij tot de zelsuggestie. Dus die moeder die dwingt zich in die en die

toestand, en nu heeft zij het gevoel, zij heeft levens gekend, reïncarnatie, was wellicht in tempels, en nu kan zij zichzelf verdoven; is er ook nog bij. Dus hoeveel mogelijkheden komen wij nu tegen alleen reeds voor baring.

Maar dat elke moeder in de toekomst geen pijn meer zal hebben ... Dan is er geen aardigheid meer aan. (gelach in de zaal) Want de blijdschap, de blijdschap om dat uitdijen te ondergaan, is het vaneenscheuren van de macrokosmos.

Ja, het is moeilijk. Wat heeft Onze-Lieve-Heer gezegd? Als u in het paradijs komt ... Die dokter moet u terugsturen naar het paradijs van de Bijbel, want daar ligt zijn antwoord. Want God heeft daarin gezegd: 'En nu zult ge kinderen baren in smart.' Dat was een vloek, ziet u? En als die dokter daar staat, hoeven wij niets meer te doen, want dan keilt hij, schrijf ik in 'Jeus II', dan keilt hij het Oude Testament ondersteboven en dan kunnen de sferen van licht opnieuw ademen. En zegt Christus: 'Eindelijk zijn we zover.' Door die dokter.

(Tot de zaal): Nog één vraag. Nog één vraag.

Wat kijkt u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus?'

Ben ik een meester?

(Tot de zaal): Wie van u?

Ik schrik wellicht dat de mensen mij meester noemen. Heb ik het verdiend?

(Mensen in de zaal reageren.)

Hendrik of Piet? Wie van u?

Ik ben dicht bij u vanavond.

(Meneer in de zaal): 'Is het mogelijk dat wij zoals we hier zitten in onze vorige levens meer kennis van de wetten van de ruimte hebben opgedaan dan zich nu in dit leven openbaart?'

Zeg het nog eens.

(Meneer in de zaal): 'Is het mogelijk dat wij in onze vorige levens meer kennis van de ruimtelijke wetten hebben opgedaan, dan zich nu in dit leven openbaart?'

U hebt in dit leven meer opgedaan dan in miljoenen levens hiervoor. In één jaar, door vijf boeken, die u nu leest, kunt u meer opdoen dan miljoenen levens hiervoor. U moet het juist omdraaien. Want ... Waarom? U hebt het gevoel, maar u wist het immers niet? Als u het weet, bent u ook bezig.

Maar in korte tijd, in enkele jaren kunt u zich een miljoenen wijsheid aan gevoel, aan kracht eigen maken, in enkele jaren, indien u erg, indien u wilt. Eén verkeerde daad, een handeling, een snauw, een grauw, een hardheid slaat u reeds weer uit dat bezit; weet u ook. Dus u kunt het verdienen indien u

geen verkeerde dingen doet. Maar in dít leven, dít is uw bewustzijn; want aan uw vraag en uw voelen, weet ik, ken ik uw bewustzijn. Dat had u daarginds niet. Want u gaat immers steeds verder? Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. Ik heb één vraag nog: veronderstel dat wij in onze vorige levens, of een van onze vorige levens fakir zijn geweest ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): '...dan hebben wij toch toen meer kennis opgedaan van de occulte wetten dan wij nu eigenlijk weten, dan zich nu eigenlijk openbaart?'

Ja, maar dan hebt u stof en geen geest.

Wanneer u in het Oosten komt ... U hebt van Ramakrishna gehoord. Er kwam een fakir bij hem, en zegt: 'Meester,' – Ramakrishna die betrapt de duisternis – 'zal ik u licht geven?' En gelijk straalde uit zijn handen licht. En toen zegt Ramkrishna, en dat zegt Gene Zijde: 'Geef mij een jaar en ik leer het u af; want u staat stil.'

Ziet u, dat moet u weer verliezen. Want dat geeft u geen bewustzijn. Integendeel, u komt nu niet meer van uw niertje, van uw zenuwstelsel vrij, dat houdt u vast. U moet dus diezelfde weg terug om u de geestelijke wijsheid ervan eigen te maken; en dat gaat naar de persoonlijkheid.

Ook weer duidelijk?

(Tot de zaal): Nog een vraag?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u zegt één verkeerd woord plaatst ons weer terug, maar ...'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): '...is dat dan niet die opperpriester van Isis die eigenlijk de Grote Vleugels had, niet zoals Venry, maar die dan vol van haat was, hoe kon dat dan? Dat begrijp ik zeker verkeerd, maar, ik kan er niet uitkomen.'

Ja, nu moet u die tijd en hier ... We spreken nu vanuit de geestelijke bewuste bron. Maar dat boek werd geschreven uit die tijd. Dus het behandelt die en die karaktervorm en gevoelens. Duidelijk?

Maar wanneer we nu gaan spreken vanuit Gene Zijde, uit de eerste sfeer ... Die waren nog niet in de eerste sfeer. Dectar was maar een hummel, een klein kindje, en toch sterk in de occulte wetten. Ze wisten veel, konden denken, konden genezen. Maar wat zegt het? Dat was geen bezit, dat was geen geestelijk bezit.

Maar om ons te wapenen voor verkeerde gedachten, dat is nu het bewustzijn en het bezit van de mens, en kunt u zich eigen maken door de occulte wetten.

Maar wat is nu een occulte wet? En nu kom ik weer tot u terug, tot deze tijd.

Wees braaf, wees lief, wees zacht, kijk lief uit uw ogen. En wanneer de mens u groet: 'Dag, dame', 'Dag, meneer' ... Nietwaar? Het zijn kinderen. Kijk niet vreemd naar de mensen. U hoeft de mensen niet te dragen, zegt die sfeer, zegt uw ruimte. Maar dit leven behoort u toe.

En daar dienden wij alleen onszelf. Dus die studie was niet gericht op verruiming van geest, maar verruiming van kennis, kennis. Maar dat is geen geestelijk bewustzijn. Geestelijk bewustzijn wil zeggen: gij maakt u die wereld en die ruimte van een gedachte, een daad eigen. Wat deden wij daar? Hoe konden wij ons die wetten eigen maken? Wij studeerden en leerden voor onszelf.

Ik dank u voor uw belangstelling, mijn kinderen.

Ik ga.

Dinsdagavond 8 mei 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Voordat ik begin met de vragen te stellen, te beantwoorden, heb ik iets voor u. Althans voor mijn volgelingen die 'Jeus II' nog niet hebben. Ik heb door een mijner, verschillende adepten uit Den Haag, heb ik vijftig boeken verdiend. Die mag ik, die mag ik ... Die heeft André gekregen en André geeft ze aan mij. Ik zeg tegen André: 'Ik wil ze hebben. Want die wil ik aan de mens, mijn kinderen geven die de middelen niet hebben om 'Jeus II' te kopen.' Die het hebben ... Vanzelfsprekend wilt u dat boek bezitten. Want nu zult ge schreien. U zult ...

Belkt u door 'Jeus II'?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Nu zult ge belken.

Wie van u is niet in staat om 'Jeus II' te kopen? Het is hard gezegd. U behoef zich niet te schamen. U krijgt daar van mij een orchidee bij.

Een, twee. Nog meer?

Ja. Drie.

Steek toch even uw vinger op, wat geeft het?

Vier. Nog meer?

Wat weinig. Ik heb er nog veel meer.

Vier.

(De man van de bibliotheek vraagt): 'Meester Zelandus, mag ik een exemplaar voor de bibliotheek?'

U krijgt er twee.

Vijf, zes. Nog meer?

Zeven.

Hebt u deel I gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, die heb ik gelezen.'

Anders hebt u er niets aan.

Zeven.

Moedertje?

Acht. Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Ik wou deel I kopen zo meteen, misschien kan deel II erbij.'

Dan krijgt u er (deel) II bij.

Hoe was ik, negen of tien?

(Zaal): 'Negen.'

Negen.

U krijgt ... We hebben het over ...(niet te verstaan).

U krijgt (deel) II erbij. Nog mooier.

Nog één heb ik er; ik heb er vijftien.

Tien. Elf.

Ja, wie kan het niet? Wie is zo brutaal?

Volgende keer.

Elf.

U gaat straks naar de tafel en dan krijgt u 'Jeus II.'

Vergeet u 'Jeus I' niet te kopen?

(De meneer in de zaal): 'Nee. Zeker niet.'

Dank u.

(Er wordt gelachen.)

U niet? Hebt u het al?

(Een meneer in de zaal): 'Ik heb het nog niet.'

Waarom neemt u het niet?

(De meneer in de zaal): 'Ik wil het nog kopen.'

U krijgt het van mij. Olaf krijgt ...

Twaalf.

En nu de man die André geschreven heeft over zijn problemen. Waar ... Is die man hier?

(Meneer in de zaal): 'Die is hier, ja, meester Zelanus.'

Kijk, hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Moet u alles weten. U legt dat hele en ganse probleem maar naast u neer.

U hebt gevochten ... Ik heb vele van deze kinderen. U hebt gevochten voor realiteit en bewustwording, maar nimmer door het zwaard. Als u daar even aan had gedacht, dan kunt u ... Wij vechten ook, nietwaar? Dóór liefde. Dan had u het onmiddellijk geweten, en dan had u kunnen zeggen: nee, ik niet.

Wat u hebt geschreven, kwam uit uw eigen bron, uit uw goedheid, uit uw persoonlijkheid, uit uw gevoelsleven om de wereld te verbeteren, de mensheid geluk, liefde en vrede te geven. U hebt duizenden levens gehad en daar is wel iets bij waardoor die bezieling is opgebouwd; kunt u aanvaarden. Leg dat rustig naast u neer. Zó. En dan weg, en u begint aan een nieuwe eeuw. We kunnen er lang over praten, maar in die hoofdstukken van, waar we de mentaliteit voor deze tijd ontleden ... Het kind van Golgotha, dat kind kan alleen ontwikkeling brengen door liefde, nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Maar wordt dat niet op één lijn gesteld, zoals u daarin schrijft, met zijn soort?'

Nee. Daarmee bedoelen wij de onbewuste soort. Voelt u wel? Dat zijn de

mensen die volkomen bewust door afbraak evolutie willen brengen. En dat zei die andere soort niet.

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik ben juist daarbij geweest voor het behoud van het geloof.'

Zoals u hebt gevoeld en gedacht, hebben miljoenen mensen hun levens voor ingezet. Wij zijn mensen, wij zijn kinderen die de leeuwenkuil ingaan om te sterven voor het goede. Maar niet om het leven te vernietigen. Als u dat even had gevoeld ...

Ik heb vele kinderen van mij, die voor de oorlog onze boeken hebben gelezen ... die waren gereed, en nóg dachten zij dat ze goeddeden. Waren verkeerd. André heeft ze gewaarschuwd.

'Jij moet dit' en 'Jij moet dat.'

André zegt: 'Na de oorlog krijgt u een vreselijk pak slaag.'

Ze hebben een pak slaag gekregen. Nu weten ze dat ze verkeerd waren.

En hadden contact.

André zegt: 'Uw contact deugt niet.'

Want de geesten zeiden: 'Uw contact is prachtig, want Adolf Hitler wordt de profeet voor deze mensheid.'

André zegt: 'Het is belachelijk. Hoe kunt u dat geloven?'

Maar ze hadden contact.

Nu, die geesten zijn er niet, dat waren ze zelf. Voelt u wel? Ze geloofden het niet. Na de oorlog hadden zij dit te aanvaarden.

Maar nu is het weg, alles is weg. Evolutie. De mens heeft zich even afgestemd op het willen beleven van vrede en geluk. Maar dat kan nooit en te nimmer door kwaad.

Ja, de mensheid krijgt daardoor het bewustzijn, (door) het pak slaag. Voelt u wel? Maar de enkeling moet weigeren. De massa is dus nog niet zover.

(Meneer in de zaal): 'Maar zo(als) het gezicht door mij gezien werd, en steeds groter opgevoerd werd, was dat dan een beïnvloeding eigenlijk van de andere kant?'

Kijk, u hebt een beïnvloeding gekregen door de psychose, persoonlijkheid, aardse ontwikkeling; dus die directe bezieling ging uit van de aardse massa, de aardse mentaliteit. Die had de mens in handen. Een wezen uit de eerste sfeer had u nimmer kunnen bezielen tegenover Christus. U bedoelt de Christus. Die mensen hebben allemaal Christus bedoeld en het goede bedoeld, de liefde bedoeld. Voelt u wel? Maar ja, ze dachten: daar moet orde komen door een pak slaag. Jazeker. De mensheid wil niet anders. Maar indien u meegaat, bent u de beul. Voelt u wel? Maar de massa weet niet beter en is niet verder. Dus de massa krijgt waarlijk het pak slaag. Maar dat wil Christus toch niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dat wil God toch niet? Dat kan toch allemaal in rust en vrede?

Maar dat is niet mogelijk. Wij moeten nu, de sferen moeten hun hoofd buigen, Christus, omdat de atoomenergie weer wordt verknoeid voor atoombommen. En dat is de kracht voor de toekomst, voor geluk, voor zegen, gezondheid en alles. Ziet u?

De mens krijgt het bezit van de meesters, uit die wereld. Daardoor zijn de technische wonderen opgebouwd, kunst en wetenschappen; álles komt achter de kist vandaan. Want op eigen kracht komt de mens niet verder, niet hoger. Kunt u rustig aanvaarden. Elk verhoogd gevoel is opgebouwd door uw vader, uw moeder, en de mens uit het prehistorische tijdperk, die thans kunsten en geestelijke wetenschappen bezitten. Is het niet eenvoudig?

Dus hoe kan u, hoe kunt u nu verlangen dat ge een hoger bewustzijn krijgt, terwijl u van de wal in de sloot wandelt? Dat kan immers niet. Dus een bewust wezen kan een mens in die dingen nimmer inspireren. Maar komt u op en u wilt zich bewustzijn geven voor de massa, u trekt een volk mee, en uw leven heeft betekenis ten opzichte van dat en dit en dat en dat ...

Nu had Adolf Hitler betekenis en bewustwording ten opzichte van Christus; Caiphas tegen Christus. Die móést terug. En wanneer de „Eeuw van Christus” begint ...

Toen de Tweede Wereldoorlogbrand losbarstte, was de „Eeuw van Christus” reeds begonnen. Toen kreeg Christus het goedmaken van de mens, dóór de mens die Hem vernietigde, die het geluk, de vrede, de bewustwording, de liefde voor de mensheid mismaakte, bezoedelde en neersloeg. De Mentor maakte men kapot. En die mens moest terug? Neen – u hebt ‘De Volkeren der Aarde’ gelezen – de aarde houdt de mens gevangen. Wanneer u een moord begaat, moet u terug.

En Adolf Hitler niet? Die het hoogste vermoord heeft? Bewust? Caiphas wist immers dat hij vals handelde, de mens reeds ... als mens reeds verraadde. Voor de mens ...

Vergrijp u aan een mens, vergrijp u aan een dier, en ge zult terug ... Ge zult dat leven goedmaken, ge zult dat leven weer terugbrengen in een goddelijke harmonie. Is het niet rechtvaardig?

En nu Christus? Caiphas ten opzichte van Christus. Dus die heette natuurlijk ... Die kwam daar op aarde, juist in de kern waar het om gaat, om de massa Duitsland. Een ander volk was niet in staat in die en die tijd om oorlog te voeren. Wel Duitsland. Ziet u? Daarom is Duitsland ook de bewuste intellectualiteit voor het volk, ‘de mensheid’, Europa. Is Duitsland ziek, is heel Europa ziek. Dat kankergezwel kunt u niet meedragen, want Duitsland móét terug.

Klopt dat niet even, dat ik zei, dat we schreven: ‘Heel de wereld zal Duits-

land straks helpen'? 'U lacht mij uit', schrijf ik er nog achter. 'Héél de mensheid zal Duitsland opbouwen, want Duitsland móét mee.' Toen ben ik, toen is André uitgelachen.

En nu? En nu? Wat gebeurt er nu? 'De Duitse soldaten marcheren straks weer door uw straten.' Ziet u, dat zijn profetieën. Die zijn woordelijk, woordelijk, op de seconde uitgekomen. Niet te vroeg en niet te laat. Maar dat ligt immers alles vast.

Als u de kosmos kent, de astrale werelden, dan kunt u toch de mentaliteit, de persoonlijkheid als volk ontleden, in kunsten, voor het geloof. Eerst voor Christus.

Ga nu maar naar Rusland. Wat is Rusland? Dierlijk gedoe. China? Onbewust. Van hetzelfde laken een pakje. Van de wal in de sloot. Andere volken krijgen gevoel, hebben dit pak slaag beleefd. Uw eigen volk heeft katholicisme, protestantisme.

Ik schreef daarin: 'Uw eigen volk is niet in staat om soldaat te spelen, want u doet het veel liever niet.' Er zijn nog natuurlijk onder uw volk van die onbewuste zielen die dit gaarne doen. Maar hoeveel? De massa zegt: ga alstublieft. Dat is uw bewustzijn als massa, als volk. Daarom schreven wij, schreef ik: 'Nederland vertegenwoordigt voor de mensheid reeds een voelhoorn voor geestelijke bewustwording.'

Want uw geloof, ook al halen wij hem ...

Wij vallen dat katholieke geloof niet aan, het protestantisme niet aan, maar we halen de fouten uit die kern en zetten er opnieuw iets voor in de plaats. Nu wordt het geloof mooi. Want verdoemdheid is er niet.

Ik had van 'De Volkeren der Aarde' vijfendertigduizend pagina's kunnen schrijven, duizend. Want dan moet ik uw karakter, dan moet ik Duitsland ontleden voor geloof, rechtvaardigheid, liefde. Uw volk liegt en bedriegt niet zoals Duitsland dat deed. De protocollen die op werden gemaakt ten opzichte van Duitsland die werden verkracht en bezoedeld, maar dat deed uw volk nog niet. Ziet u? Nu dat karakter, deze karaktertrek, die, kunst, wetenschappen, muziek. Dan voelt u dat de mensheid als massa, als volk, een duidelijk menselijk, een menselijk karakter bezit – eigenschappen dus zoals ook de enkeling heeft – en zich eigen moet maken, en hierna zal vergeestelijken. Is dat zo? Ziet u hoe duidelijk?

En dat haalt u allemaal uit 'De Volkeren der Aarde.' Lees het weer, en u ziet elk volk. U kunt precies vertellen wat er over vijf, over tien jaar zal geschieden.

Ik heb gezegd daar: kijk nu naar het gele gevaar. Dat is het Oosten. Moet ik dat apart behandelen, dan had ik opnieuw tweeduizend pagina's moeten vertellen, en dat is de bedoeling niet. Het gaat erover: Christus, het ontstaan

van de mensheid te brengen, het geloof, Mozes, naar Christus, naar evolutie, door evolutie, door bewustwording, naar uw toekomst, uw koninkrijk Gods op aarde, de Universiteit van Christus, waar wij nu voor dienen.

U hebt, de mensheid heeft alleen nog uit te staan met Rusland en China, enkele Oosterse volken. Maar u ziet reeds, dat oosterse komt naar het Westen, en past zich aan aan het Westen. Waarom? Ze weten reeds: als ik oorlog voer, ga ik eraan.

En Stalin, geloof het maar gerust ... Ik heb er alleen maar in gezegd: hij zal eieren voor zijn geld kiezen. En hij weet het. Hij draait het en chagrijnt. Waarom? Hij gelooft u niet meer. Want dat volk is tien-, twintigmaal aangevallen; en zelf ook in die tijd. Men heeft dat volk wakker gemaakt. 'Dat dierlijke gedoe', schrijf ik, 'o, maak dat niet wakker.' U hebt het wakker gemaakt. U ziet nu, dat gaat eisen. Dat is de schuld van het Westen. Had u daar maar niet gekomen. Hadden de Duitsers dat niet gedaan.

En toch, in de toekomst ... Nu zal ik u iets anders vertellen, dan ziet u weer dat het goed was en noodzakelijk. Want Rusland moet naar het Westen. En als Rusland niet was aangevallen, had Rusland in dierlijke afstemming gebleven, duizenden en duizenden en honderdduizenden jaren.

Dus de mens wordt aangevallen om hem op te trekken, omdat de mens dat onbewuste moet verlaten. En dat is voor een volk. En dit geldt voor gans deze mensheid.

Waar hebt u nu voor gevochten? Waar hebt ge uzelf, uw leven, uw persoonlijkheid voor gegeven? Op dat ogenblik voor niets, want de enkeling had geen betekenis.

Duidelijk nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Leg alles maar naast u neer.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, we leerden: Jezus is Gods zoon. Maar wat bedoelt men met Jezus mensenzoon?'

Dat bent u.

Jezus mensenzoon. Was Christus dan geen mens?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja. Dus Christus was op aarde mens. Christus als mensenzoon; dus door de aardse vader en moeder geboren als mens. Zijn we er nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Dat is weinig.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, in 'De Volkeren der Aarde' daar

staat dat Jozef, dat Adolf Hitler, voordat hij ...'

Jozef Hitler?

(Mevrouw in de zaal): 'Neem me niet kwalijk. Dat Adolf Hitler ... voordat hij uitvaardigde dat er oorlog was met Polen, zonderde hij zich af en wilde door niemand gestoord worden.'

Nee.

(Mevrouw in de zaal): 'Toen zag hij in die kamer van hem na verloop van tijd verschillende demonen. Die wilde hij niet zien en hij trachtte zich dusdanig af te sluiten; en dat lukte hem ook zo, dat hij een bovenaardse stilte in zich voelde. Nu heb ik mij afgevraagd: waar kwam die vandaan? Want dit kan toch niet van hem komen?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Toch wel?'

Ja. Ja, mijn kind. In u ... Als u voor het verkeerde staat en u bent ook in een dierlijke graad ... Moet u het maar eens aan een moordenaar vragen, een bewuste moordenaar. 'Er zei iets in mij: doe het niet.' Dat is de goddelijke afstemming. Dus hij wist: ik doe verkeerd. En toen kwam die stilte. Ikzelf, ik nu, niet Jozef Rulof, ook niet André, maar ik was op dat ogenblik in Adolf Hitler, om dát vast te leggen, hoe hij zich voelde; en toen kwam de goddelijke kern boven. Hij heeft ook iets van mij gevoeld, van de meesters. Ze konden hem ... 'Doe het niet. Doe het niet. Doe het niet.' Het zou toch komen.

Voelt u wel? De meesters aan Gene Zijde en Christus stonden machteloos voor het dierlijke gedoe van de mensheid. Dus al die goddelijke persoonlijkheden aan Gene Zijde stonden machteloos voor Adolf Hitler.

Als u verkeerd wilt doen, kan geen Christus, geen God u helpen. Maar in u zegt er iets: doe het niet. En dat is altijd weer de goddelijke bescherming. En die heeft Adolf gevoeld. Voelt elk mens, voelt elk dier.

Naarmate u bewustwording krijgt ... Wanneer u ... Niet de oerwoudstadia. Maar wanneer u voor geloof, Christus en God komt te staan ...

Daarom zegt men: ja, die katholieke kerk en dat protestantisme ... Dat is noodzakelijk. Voelt u wel, we breken dat niet af. De mens zegt: die meesters van Jozef Rulof die breken alles (af)! Neen, want indien Christus, hoe dat ook is, indien Christus er niet was gekomen, had u toch niet dat houvast, dat goede, die liefde in u gehad, en de mensheid had dat nimmer leren kennen. Er zijn fouten in, en die moeten er nu uit. Maar dié kern, dié liefde, waar Christus nu voor geboren is, waar Christus alles voor gaf, waardoor het universum, de wetten zijn ontstaan, dié goddelijke kern sprak als het ware bewust tot de persoonlijkheid Adolf Hitler, tot Caïphas.

Had Caïphas ... Die heeft immers in die jaren niets geleerd. Tussen Jeruzalem, tussen het ogenblik dat Christus voor hem stond en deze beslissing

‘Ik ga dat en dat doen’, stond Caiphas weer voor die daad: het goede of het verkeerde. Hij had zich moeten buigen, en dan had de wereld ...

Als hij dat had gekund, indien hij dat had gekund, Caiphas dus, als Adolf Hitler, dan had u een dertig, veertig jaar nog vrede beleefd. Maar daarna was toch, door een ander, de opstand gekomen. Want het volk was nog niet gereed, de massa nog niet.

Dus de enkeling kan beslissen voor het goede. U ziet het zelf bij uw regering: de een zegt dit, een ander zegt: ‘Nee. Daaruit. Daarheen.’ Omdat meneer nu aan tafel zit en het recht heeft om te spreken? Nee, zijn mentaliteit. En nu hebt u wetten. Nu zeggen de anderen: ‘O nee, dan hebben we ú niet nodig.’ Dus u bent reeds als uw volk voor het goede geopend, u wilt reeds het goede.

Maar Adolf stond voor de Caiphas, en de Caiphas stond voor de ontwikkeling mensheid, maar de vermoording van de liefde, Christus. Wéér voor hetzelfde besluit. En toen kwam Hitler. En dat was Golgotha. Dat ging regelrecht ... Dat was bewust.

Dat heeft geslapen, omdat de mens sliep. Dus de aarde hield Adolf Hitler, Caiphas, vast, tot het ogenblik dat de mensheid weer voor Christus kwam te staan en een nieuwe evolutie begon. En dit was waarlijk, en dit is de nieuwe evolutie, het begin van het koninkrijk Gods op aarde.

(Tot de meneer die de vraag stelde): U hebt ‘De Volkeren’ gelezen.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ik merk dat u ‘De volkeren’ goed hebt beleefd. En u ziet het nu, wij schrijven over: de volkeren der aarde komen tot eenheid. Wat was er in 1914-1918 toch voor eenheid te beleven? 1939-1945 bracht u die eenheid. Maar wij hadden het boek vóór de oorlog al gereed. Dat kunt u in de sferen zien. U kunt de mensheid volgen. Maar vanaf de aarde is dat niet zo eenvoudig, omdat u de diepe geestelijke bewustwording van een volk niet kent, en die is toch volkomen open en zichtbaar waar te nemen, die staat voor u. Maar dan moet u even achter de kist kunnen kijken, en u weet het.

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja. U zei daarnet: “De meesters die waren bij Adolf Hitler en die zeiden: doe het niet, doe het niet.” Maar een feit is dat, juist door deze oorlog, hebt u ook net gezegd, is de eenheid van de volkeren tot stand gekomen ...’

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘...is Rusland wakker geschud, uit zijn onbewuste graad naar boven geduwd. Dus wat ik nu wou zeggen, is: ik begrijp niet dat de meesters dan kunnen zeggen: “Doe het niet”, als ze weten dat het toch voor het heil is.’

Als u nu, als u hier een wandeling maakt, en we weten dat daar een sloot is en we zeggen: rechtsaf, doe dat niet, loop daar niet heen, maar daar moet u heen, dit is de weg, voelt u wel, dan gaan we u waarschuwen voor uw fout. Is toch de winst?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dus altijd, wanneer de mens, wanneer de enkeling voor het verkeerde staat, zegt het innerlijk: doe het niet. Als u geestelijk gaat voelen: ik wil het goede in mijzelf en door mijzelf beleven. Een ander mens uit het oerwoud, of daar in die stad, die zegt: wat kan mij dat schelen. Die leeft maar raak.

Dus altijd weer zegt men: doe het niet. Dat is toch de eerste winst? Dus het goede staat direct naast u om u te waarschuwen en op te vangen; ook al weten wij: dat kunt u toch niet beleven, dat zult u toch niet doen. Maar dat woord is er, om de mens, om nu, door die strijd ...

U krijgt gevoelens, ik krijg gevoelens om het verkeerde te gaan doen? Dan legt het goede daarvoor een fundament, en dat heet: doe dat niet. En dan is dat een fundament, waar ik later op sta, en bewust weet: ik had het niet moeten doen, want ik ben gewaarschuwd. Dus men waarschuwt altijd. Dat is toch de hulp, dat is de kracht van haat tegenover liefde.

De liefde staat direct naast en tegenover de haat. Dat maakt de enkeling mee. Dat maakt u het mooist en het machtigst mee als man en vrouw.

Als u geslagen wordt door uw man, dan trekt u zich terug. Maar hij, als hij gevoel heeft, geloof heeft, dan zegt hij: 'Ik had het niet moeten doen.' Zie, dan komt onmiddellijk dat goede omhoog en doet ...

Kan de mens dat niet overwinnen? De mens móét dat overwinnen, of u houdt altijd die kuil. En dat worden duizenden kuiltjes, en ten laatste is het een groot gat waarin u wegzinkt, en zegt: 'Ik kan niet meer met die mens leven, ik ga heen.' En dan verbreekt u die band. Is het niet zo?

Dan krijgt u een vreselijk ... één pak slaag ... maar u krijgt er duizend. Omdat de mens die verkeerde daad, dat snauwen, dat grauwen, dat haten, dat mismaken, dat bezoedelen niet wil goedmaken.

En dan kunt ... Dan sluit uw goedheid, uw persoonlijkheid sluit zich af. Waarom? Omdat u in zo'n toestand niet verder kunt leven. En dan zegt u, de wereld zegt dan, de meeste mensen zeggen dan: 'Ik ga heen, want met die mens is niet te leven.'

Wij zeggen u, wij hebben u dat geleerd: maak het (af) – zo lang mogelijk – indien ge kunt, maak dit af. Waarom?

Indien de mens zegt: 'Ga, ik wil u niet meer zien', dan bent u voor de kosmos gereed. Indien de mens u bewust bedriegt met een ander, dan bent u van uw karma vrij en dan kunt u zeggen: ga nu, ik wil mijn rust en mijn vrede.

Ja, daar hebben we het nog niet over gehad, omdat u die problemen nog

niet hebt gesteld. Maar dan zult u eens zien wat u door één woord mismaken kunt. En dan zijn de rekeningen vereffend.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. De geestelijke gesteldheid van ieder volk, staat ook in de 'De Volkeren der Aarde', dat Nederland zover is, dat het niet meer kan moorden en roven. Maar ik kan toch ...'

Nee, dat heb ik niet gezegd. Ik heb gezegd: uw volk heeft gemoord en gebrandsticht in een dierlijke graad. Hoewel uw volk als massa momenteel grofstoffelijk is, nog niet eens stoffelijk. Want als het erop aankomt, dan gaan al uw kinderen, uw mannen gaan weer vechten. Dat kan ik niet daarin beschreven hebben. Staat er ook trouwens niet in.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, daar ...'

Hebt u verkeerd begrepen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ...'

Maar de enkeling is in staat om te zeggen: ik weiger. Ik ben niet van plan om voor mijn koningin, voor mijn volk, voor mijn vaderland ... Ik heb een God, en geen vaderland.

Maar die mensen die hebben niet meer dan een volk, een vaderlandje. Zo veel ruimte hebben ze in de géést, want ze gaan hun vâderland verdedigen, nietwaar? U hebt in de oorlog mensen gekend, die hebben alles en alles van zichzelf ingezet, voor de mens te helpen. Ja. Na de oorlog stonden ze daar. De moordenaars die hebben nu het bestuur in handen, en die waarlijke helden en die heldinnen ... Waren ze niet. Ze knalden maar raak. Ze knalden de mensen neer. Dus het zijn bewuste moordenaars. Voor Gene Zijde zijn het geen heldinnen en geen helden, want Christus kent geen helden. Wél indien u sterft voor de liefde. Maar hoe kunt u dan aan zo'n ding trekken en een mens doodmaken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja ...'

Ziet u? Maar de enkeling, straks wanneer de massa, de massa, wanneer uw koningin waarlijk een geestelijke persoonlijkheid was en een God bezat – vertelt u het haar maar, want ze heeft geen God – dan kon zij het toch niet goedvinden als moeder, dat haar kinderen daar zouden gaan moorden? Maar wat zegt men? 'God heeft gezegd: vecht voor uw land.' Dat zegt immers God, dat zegt de Bijbel. Nou voelt u wel hoe mooi en hoe heilig en hoe rechtvaardig de Bijbel is ten opzichte van dat ándere kind.

Ja. Wanneer een meester uit een hogere bewustwording moet gaan handelen, dan voelt u toch wel, dan is er niemand meer van uw volk in staat om nog een geweer te nemen? Die gaan zo de zeeën in. En we zeggen: Stalin, komt u maar; want wij willen niet vechten, wij houden van u, als u ons goed behandelt, dan behandelen wij u goed.

Neen, u aanvaardt dit als karma, en dan gebeurt er niets. Indien uw volk had kunnen zeggen: 'Adolf, kom. Wat wilt gij eigenlijk? Wij hebben u gezegd: wij willen geen oorlog, geen moord, geen brandstichting, geen vernietiging. Kom binnen, u zult voor ons zorgen.' In vijf dagen is het geschied, nietwaar?

Hoeveel mensen hebt u verloren? Moord door moord.

Wat zei Christus tegen Petrus? 'Sla niet en vernietig niet Mijn goddelijke fundamenten.'

Is dat God dienen? Dat is een gezag dat aan Gene Zijde geen cent waarde heeft. Ik noemde pertinent 'geen cent'; maar geen bloem, geen roos, geen orchidee.

Ze zetten André in uw gevangenis als ik doorga. Gaat u mij verraden? Willen wij gaarne. André wil het ook. Maar waarom zouden wij dat onbewustzijn uitdagen ten opzichte van Christus? Dan zit André. Die kan veel meer nog dan dit: die gaat zo in uw straten lopen met heel het universum achter zich aan, een lange sleep, en daar staat God op, Christus op. Hij zegt: trap eens op die sleep.

Ja, hier kunt ge geen medailles verdienen. Alleen door liefde en uw bloed. Ja. Dan alleen door baring. Wat dacht ge, wanneer het koninkrijk Gods komt en de meesters kunnen door de directe-stem spreken, dacht ge dan niet dat al uw koninginnen en keizers van hun troon worden geslingerd?

Dan komt toch de stem vanuit de ruimte door het instrument en zegt: 'Zoals jullie hebben geregeerd, dat was voor een dierlijke mensheid. Maar nu gaan we naar de geestelijke en daar hebt u het gevoel nog niet voor.'

Wat blijft er van uw regering over, wanneer Christus zegt: bouw aardappelen, eten en drinken voor al uw geld. En nu wordt het weggegooid, verbrast en bezoedeld door kanonnen en mooie bootjes, waar uw goddelijke naam op staat. Die door uw naam gaan schieten? 'Hare Majesteit', die en die boot, heeft daar achtduizend Chinezen vermoord. En al die mensen komen met zulke grote medailles naar huis terug. Van Onze-Lieve-Heer? U voelt wel, dat is allemaal aards gedoe.

Hoe hoger u stijgt ... Word nu maar generaal, dan ziet Gene Zijde u ook als een generaal-majoor-moordenaar. Lees 'Jeus II' maar, dan kunt u horen wat ik ervan zeg in dienst, wat Jeus zei. Hij zegt: 'Crisje, hoe hoger dat ze komen, des te meer weten ze af van moord en vernietiging. Wat nu onze goeie pastoor tot God bracht, dat praten ze er hier weer uit. En het is nog goed ook, want je krijgt strepen op je jas. Maar die moet ik niet.' Dat is toch uw chaos?

Heb geen ontzag voor zo'n kenner die weet hoe onfeilbaar hij een kanon afschiet. En dan moet hij naar het hoogste gezag van uw volk en dan stoppen ze hem daar zo'n prachtig etiket op zijn borst; zoals Hermann Göring heeft beleefd, zodat hij een stalen plaat moest gaan bouwen om zijn orden te kun-

nen dragen, of Hermann was in elkaar gezakt.

Aan Gene Zijde zijn ze nu niet te zien, geen Goebbels, geen Hitler, geen Adolf, niemand van die heren, van die zielen, van die bewustzijnsmensen, die de aarde, Europa, geluk hebben kunnen geven. Ze hebben zich allemaal uitgeleefd. Er zijn geen koningen en geen keizers in de eerste sfeer te zien, want zij dienen voor het kwaad.

En dan kunt u wel zeggen: 'Ja, ik wil dat niet. En ik pik ... En, Vader help ons.' Moet u het bewijzen. Die Christus van de Bijbel die bestaat immers niet. En de God uit de Bijbel is immers geen God van haat, noch wraak. Het Oude Testament dat drijft nu in de straatgoten van uw stad; lees 'Maskers en Mensen' maar.

Moeten we dié boeken gaan schrijven? André, Jozef, Dectar, is de geestelijke rebel in Europa. Er is er niemand zo, schoner dan hij. Want die leer is hard? Neen, die leer brengt u de waarheid. Een koningin, een keizer, een koning – kijk maar naar het dierlijk gedoe, wat die in de vorige eeuwen hebben klaargemaakt – heeft aan Gene Zijde, op Golgotha geen betekenis. Verlang maar niet naar zo'n mooi gewaadje en zo'n kroon op uw hoofd, want u besmet uzelf. Alleen wanneer u de liefde uitstraalt, wanneer u zei: 'Eerst dan zult gij vechten, maar over mijn lijk.' Waarom durft ge dat niet? Waarom durven ze dat niet?

Wat zou het schoon zijn indien uw koningin kon zeggen: 'Onder mijn regering zal er niet een sneuvelen door haat, door haat en kwaad ten opzichte van een kind dat een ander volk toebehoort, dan over mijn lijk.'

Hè hè, ze drinken thee, eten koek. Ze hebben visite en ze spelen en ze draaien en buigen. Geen sfeer, geen bloem, geen insect aan Gene Zijde heeft ontzag voor uw paleizen, voor die gewaden en die smile-tjes. Hèhè. Heel de sferen, al die miljoenen mensen maken u belachelijk. Ik ga ... Als ik daarop inga, dan, zult u zeggen, heb ik met een toneelspeler te maken. Maar zo fel gaan we op dit bewuste onnozele menselijke bedrog in.

De mens behangt zich met edelgesteenten en diamanten, en vanbinnen hebben ze niets. Ze breken hun rug bijna van de insignes. U zegt het zelf: weer zo'n vetleren medaille. U zei het niet, maar wij zeggen het.

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ik was heus niet boos.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, meester Zelanus, u raakte daar de kern van de zaak, dat u zei dat de koningin, als zij dusdanig sprak als u, dan kwam er geen oorlog. Maar ik voel mij net zo schuldig. Want deze mensen van vijftwintig procent onbewusten, die toch durven de doodstraf te ondertekenen, dat onze medemensen worden doodgeschoten voor een feil(en) en voor een

kwaad wat ze hebben gedaan ... Ik voel mij net zo goed medeschuldig. Want wij die door uw leer dat moeten, waarom staan we niet op? Ik vind dat zo ...'

Kunt u toch niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Waarom niet?'

U kunt niet opstaan. André zou zijn bloed, zijn leven ... en zou losbarsten ... Hij heeft naar (koningin) Juliana geschreven: 'Houd op. Schrijf in vredesnaam toch geen handen (handtekening) onder moorden.' Uw koningin. Naar de hemelen? Hè hè ... Ik zal het haar maar niet vertellen wat er gebeurt aanstonds; 'de kist' spreekt. Magere Hein zegt: terug. Dat is Magere Hein niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar u is toch ook niet tevreden over ons, dat wij niet opstaan? Dat wij niet ...'

Wat kan mij schelen wat u doet, mijn kind.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, wij allemaal, van uw leer, wij moeten dan toch een ...'

Moet u maar bewijzen. Ik ga niet in uw denken. Als ik in uw denken moet gaan, ren ik weg.

Kijk, we leggen geen dwang. Maar waarvoor kwam Christus naar de aarde? Wat heeft Christus gezegd door de tien geboden? Gij zult niet doden. En wat doet nu uw ontzag? Gij zult niet doden. Wat is dat voor een God die men aanvaardt? Waar blijft dan dat gebod van God, van Christus, van de ruimte: gij zult niet doden. Gij zult uw naaste liefhebben?

Alleen voor vandaag? Zomaar voor de ruimte? Of was Christus dol? Hij zei dat zomaar. Hij meende het niet, hoor. Hij meende het heus niet. Hij dacht alleen maar: ik zal ze eens bang maken op aarde.

Wij maken de ruimte belachelijk. Dacht u waarlijk dat Gene Zijde zo, met zo'n hoge hoed van u, en met zo'n gestreept broekje aan, door de sferen wandelde? Daar gaan we, rrtss, de ruimte in. En we hebben pret door die hoge mensen.

Wij staan naast het arme, eenvoudige, natuurlijke kind en zeggen: 'Linksaf.'

'O ja, meneer?'

'Nu rechtsaf.'

Herkent u de maskers niet?

'Daar links. Even die straat over', als u straks 'Jeus III' leest, nog mooier, 'en dan achter dat plein weer linksaf. En dan staat u voor een machtig groot beeld, of een handwijzer, en die wijst u regelrecht naar Onze-Lieve-Heer. En dan hebt u niemand meer nodig.' Alleen dan, wanneer u liefde in u hebt.

Er zijn duizenden boeken te schrijven, maar u hebt er eigenlijk al genoeg. Maar voelt u hoe eenvoudig of het wordt? En hoe die dikdoenerij, dat gebluf,

dat gedraaf, dat gepraat van 'O, geef ons vrede' ... En die mooie persoonlijk-heden bidden en zeggen mooie woordjes.

Ooo. Onze-Lieve-Heer doet de ogen dicht, zo. De engelen zeggen: 'En nu maar zingen.' In de sferen zegt men: 'Denk erom. Pas op. Nu beginnen ze in Europa te zingen.' En alle kerken zingen. En ze zijn stil. Ze houden twee seconden, twee minuten zijn ze stil. En op de graven gaan de koppen naar beneden en treurt men en legt men bloemen. 'Huichelaars', roept men van daaruit. 'Bespot ons niet langer, onbewuste vlegelen.' Daar staan wij, de Jan generaals staan daar. En hij durft nog iets tegen deze kinderen te zeggen die ze onbewust de verdierlijking hebben laten ondergaan.

Waarom schreven wij over 'De Grebbelinie naar het eeuwige leven'? Voelt u wat een vieze, smerige, verschrikkelijke, afschuwelijke mentaliteit het is waardoor gij geregeerd wordt? Ja?

Nou, buigt u zich maar en loop dat scharlaken bewustzijn, dat satijnachtig gevoelsleven maar achterna, en zeg: 'Hoera, van mij ook bloemen.' Waarom doet u dat niet?

Doen wij alleen voor Christus. Dat doen wij alleen voor een arm moedertje die liefde heeft. Dat kan alleen Christus goedvinden wanneer ge u binnenstebuiten keert en afstemt op de natuur, de kosmische wetten, op zon, maan en sterren, en regelrecht terugvoert naar uw goddelijke ik in uw innerlijke binnenste, dat afstemming heeft op de oerbron waarvandaan ge zijt gekomen. Hard? Is dat allemaal hard? Het is juist.

Nou praat ik zesentwintigduizend jaar om gelijk te krijgen, want ik zal u het goddelijke antwoord geven. Ik krijg gelijk. U kúnt God niet dienen door een doodstraf te ondertekenen.

Waarom hebt ge die arme Mussert en die hummels niet in uw mijnen gestuurd? Of waarom hebt ge van die geleerden geen boer gemaakt, zodat ze aardappelen voor u konden bouwen? Maar waarom moet ge dat kind vernietigen? Het is toch een kind van een vader en een moeder? Die kinderen hebben toch maar één God? Neen, nu moet ... Nu nog erger, nu worden ze opgehangen. Adolf Hitler? Maak u maar niet bezorgd. Göring? Die had ik stratenveger gemaakt. En u en een dame, twee moedertjes naast hem: 'Vooruit, opschieten, want we willen een mooie straat hebben morgen. Morgen komt mijn moeder hier voorbij. Morgen kom ik met mijn kinderwagen en dan moet het schoon zijn, Hermann.' (gelach)

Jazeker.

Zullen we vanavond een nieuw boek schrijven?

(Er wordt gelachen.)

Had u nog iets?

Ik foeter maar wat.

(Tot een mevrouw in de zaal): Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, mag ik nog even terugkomen op de vraag hier van mevrouw over de Godszoon en de mensenzoon?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Abd-ru-shin, de leider van die beweging van de graal uit Beieren ...'

Als u van graal gaat spreken, dan schrik ik al.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Nee. Die zegt dat Jezus alleen de Godszoon is.'

O ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat hij de mensenzoon is.'

Ziet u wel, Bijbels.

En wij kunnen ... Ik zal het nu zeggen. U moet niet schrikken.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Voor zoals ik tekeer moet gaan in 'Jeus II' en 'Jeus I', hè ... Wij kunnen stikken. Wij zijn geen godskinderen, wij zijn geen godszonen. Bent u ook als moeder. Ziet u, de graal; weer uit die Bijbel, weer uit het katholicisme. Even afgedwaald, en een nieuw geloof.

(Mevrouw in de zaal): 'O ja.'

Ja. Voor de rest van de wereld zegt die graal, die sekten, zeggen die sekten ... Voor de rest van de wereld heeft Christus geen betekenis.

(Mevrouw in de zaal): 'Jawel, daar heeft wel de Christus betekenis.'

Daar heb ik het niet over. De katholieke kerk zegt immers: alleen door ons kunt ge zalig worden?

Poeh. Over vijfenzeventig jaar zult ge eens kijken waar al die zaligmakenden blijven. Dan kan de paus met een – ik zal nu iets hardz zeggen, ik ben vanavond dicht bij u, ik zit nog in 'Jeus'; als u dat 'Jeus' hebt gelezen, dan kunt u dat begrijpen – maar dan zenden de meesters hem over de straat met een wagen, en dan kan hij in de eerste plaats zijn gewaden verkopen, verkopen, om er iets goeds mee te doen.

In de sferen leven geen pausen. Die moeten allemaal terug naar de aarde; want hij heeft zijn schepping 'verplast'. De pastoor ... Hoeveel pastoren heeft de katholieke kerk? Kapelannen? Bisschoppen? Kardinalen? Nonnetjes?

(Er wordt iets gezegd in de zaal.)

Ja, wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar deze zijn niet bij de katholieke kerk.'

Ik neem maar de katholieke kerk.

(Mevrouw in de zaal): 'O ...'

Die graal heeft weer heel iets anders. Maar daar liggen weer te veel franjes in. Elke sekte heeft franjes opgebouwd, ziet u? Gaat u maar naar de sofie, de Rozenkruisers, theosofie: allemaal franjes.

Als u ons ... Als u die twintig boeken, die negentien, en vooral straks de kosmologie – André heeft de middelen nog niet – maar als u dat allemaal hebt gelezen, dan weet u: dit is het allerlaatste.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik ben het er ook niet mee eens. Maar ik wilde het u alleen maar vragen.'

Ik dank u.

Ja, zo is het. Wij zijn het allebei eens.

(Tot iemand in de zaal): Had u nog iets daar? (gelach)

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, u heeft ons hier geleerd, dat Jezus nooit gezegd kan hebben "Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan." Maar dan begrijp ik niet, waarom schrijft u in 'De Volkeren der Aarde' dat Hitler die beker evenals Christus aan zich voorbij wou laten gaan?'

Hitler vergeleken met Christus?

(Meneer in de zaal): 'In het begin, in het eerste deel is het, meen ik.'

Zou ik Adolf Hitler in vergelijking kunnen brengen met Christus? Ik zou Adolf Hitler die woorden niet eens in zijn mond willen leggen. Dat heeft dat arme bewustzijn niet verdiend.

(Meneer in de zaal): 'Ik wil het opzoeken.'

U zult het weer moeten gaan lezen.

(Meneer in de zaal): 'Ja. Ik heb het tóch gelezen. Ik heb er juist vermeld over gestaan.'

Ja, maar dat bestaat niet. Dan leest u het verkeerd. Dat komt erop aan: wat hebt u nu gelezen? Wat u daar vraagt, kan ik nooit schrijven, dat bestaat niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Die gedachte had Hitler dan, zo van "Laat deze drinkbeker aan mij voorbijgaan", met de gedachte dat Christus dat gezegd zou hebben.'

Met zijn verwaandheid in zich? Laat dit aan mij voorbijgaan? Dan is het mogelijk. Maar dan is het een beschouwing, voelt u?

(Mensen in de zaal): 'Ja.'

Dan ben ik bezig om te beschouwen. Dan komt zijn hoogmoedswaanzin omhoog. Hij zegt: 'Laat dit alles aan mij voorbijgaan.'

Ja, toen hij mediteerde, toen dacht hij eventjes dat hij een nieuwe profeet was, en toen kwam het goede omhoog; in die zin is het weer waar. 'Laat dit aan mij voorbijgaan.' Toen kwamen de goede gevoelens, zijn liefde, of zijn denken en voelen ten opzichte van de mensheid en God kwamen omhoog, en kon hij zeggen: 'Laat dit alles aan mij voorbijgaan.' Toen klampte hij zich aan de Christus vast.

Ziet u wel? Dan is dat zó. Maar ik ga ... Ik kan u dat wel verklaren uit dat boek, maar ik wil weten wat ú zegt. Anders ga ik weer nieuwe pagina's schrijven; dat wil ik niet.

Nog iets?

(Tot iemand die reageert): Ja.

(Tot iemand in de zaal): Had u 'Jeus II' reeds?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nog niet.'

Waarom hebt u het niet gevraagd, want ik wilde het u juist schenken.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Neemt u het?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik heb u al eerder, voor een tijd terug gevraagd.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Hebt u al andere boeken?

(Meneer in de zaal): 'Jawel. Alles.'

Dan krijgt u ... Ik had u gezien. Ik heb u gezien. En ik dacht zo-even onder het spreken: mijn vriend heeft niets gevraagd.

U neemt hem mee?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Hoe is het leven op de ... het eerste stoffelijke lichaam op de Vierde Kosmische Graad ontstaan? Even wachten. En aan dat lichaam, als het gaat sterven, wordt het dan begraven, of wordt het gedematerialiseerd en aan de natuur prijsgegeven?'

Dat wilt u weten?

(Meneer in de zaal): 'Ja, graag.'

Op de Vierde Kosmische Graad?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Als u nu meegaat met mij, en als de tijd is gekomen, dan sterft man, en vrouw, tegelijk. Weet u dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar dat is geen sterven.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dan gaan we in de natuur. Wij zeggen, de natuur neemt ons op. We zeggen onze vrienden, onze meesters, onze zusters en broeders goedendag en we wandelen zo door de ruimte. Of we nemen een vaart door de ruimte. We gaan bijvoorbeeld naar de tweede graad, de derde graad. Want nu hebt u ...

De Vierde Kosmische Graad heeft: eerste planeet, tweede planeet, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende. De zevende is de moederplaneet. Dus nu krijgt u, dit universum, moederplaneet, dáár een planeet, daar, daar, daar, daar. De zonnen staan erboven. U krijgt vier, vijf, zes, zeven zonnen. En nu krijgt u daar natuurlijk vanzelf weer die planeten. Machtig schouwspel om dat waar te nemen. Nu krijgt u daar geen nacht meer, er is geen nacht, nooit meer

nacht, want u gaat naar eeuwigdurend bewustzijn. U slaapt niet meer. Er is ook geen ziekte meer.

(Meneer in de zaal): 'Maar op de eerste graden toch wel.'

Er zijn ... Aan Gene Zijde bent u geestelijk rein en zuiver, in de eerste sfeer. Nu nog ... Nu in de zevende sfeer. U bent daar stoffelijk rein en volmaakt. Want de mens begint immers niet meer aan de verkrachting, de bezoedeling van het organisme. U krijgt toch uw eigen kern naast u en uw graad? Dat hebt ...

Begrijpt u dat niet?

In het oerwoud – u hebt toch 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen? – in het oerwoud gingen wij daarheen, daarheen, daarheen. Het was zes met vijf, en drie met een, en twee met vier; omdat er zeven graden, lichamelijke graden zijn geschapen.

Maar op de Vierde Kosmische Graad hebben we dat bewustzijn in ons, dus ik heb mijn graad, de allereerste graad, voor die eerste graad als planeet.

En dan gaan wij, dan kunnen we ons nog niet leviteren ten opzichte van de macrokosmos – moet u eens luisteren – maar wel kunnen we het bezit nemen, het bezit in ons nemen, dat die eerste graad als planeet ons geeft.

Komen we op de tweede, dan kunnen we ons met de ruimte verbinden, met ál de sterren en planeten, en dan leviteren we ons door de ruimte; u hebt daar geen vliegtuigen meer nodig, geen technische wonderen meer nodig, geen licht meer nodig, geen stoffelijk licht, alles is nu geestelijk verstoffelijkt.

En dan wandelen wij tezamen in de natuur, lossen voor uw ogen op en keren terug zo naar het embryonale leven en worden (na) zeven uur volgens uw aardse tijd opnieuw geboren in de mens.

En als ik dan, als we dan in de moeder komen, en u bent daar in de moeder en ik ben hier, dan roepen we elkaar al: 'Hoe laat is het bij u?' Ik ben zeven uur oud, en we spreken reeds met elkaar, want wij behouden het menselijke geestelijke kosmische bewustzijn.

En weet u wat dat is, dat de moeder in zich hoort spreken? Dan krijgt de moeder ...

Dat krijgt de moeder nu ook al, hoor. Een sensitief moedertje, leest u al de andere boeken maar, leest u maar 'Een Blik in het Hiernamaals', een sensitief moedertje die hoort haar kind spreken. Die hoort die tik ook. Maar het woord spreekt ook, want zo nu en dan moet het bewustzijn wakker worden; dan spreekt het verleden, de reïncarnatie spreekt in halfwakend bewustzijn tot de moeder. En dan zegt het kind: 'Lieverd, lieverd, ik ben komende.'

Maar heeft de moeder ruw, hard, hatelijk bewustzijn, dan weet u het zeker? (Meneer in de zaal): 'Ja.'

Is de moeder liefdevol en schenkt ze u in alles, door alles, door elk woord

de moederlijke kus, de orchidee, dan weet u het ook. Want dan zingt er iets, dan speelt er iets onder haar hart, en dat is te beluisteren in haar innerlijk. En dan zegt ze: 'O, man, ik ben zo gelukkig. Het kind, het kind ...' En daar is dat allemaal bewust.

Dat heeft André beleefd met meester Alcar en mij, hand in hand, op de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde en de Zevende.

(Tot de meneer in de zaal): U denkt aan het boek?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee, voorlopig niet.'

Al ... Geef mij er duizend, ik ben ze binnen een half uur kwijt.

Toen het eerste deel 'Een Blik in het Hiernamaals' uitkwam, toen sprong André zo gelukkig van het dak af. In twee weken was hij ze bijna kwijt. Toen zegt de Wienerin: 'Maar waar zijn de centen?'

'Centen? Ik ben ze toch kwijt!' (gelach)

Ja, toen stonden we stop. En toen moest meester Alcar zeggen: 'Stop, André. Nu moeten we weer beginnen.'

En toen waren al onze kwartjes en dubbeltjes weg. En toen moest André weer beginnen. Maar het liefste zouden we ze uitdelen. Ja. Het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap, weet u in welke handen dat ligt, dit?

(Meneer in de zaal): 'Nee, weet ik niet.'

Wilt u het gaarne weten?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Van wie zou u denken? Wie?

Dit weet, hier, onze bankiers van André die leven ergens. Weet u wie dat is?

(Meneer in de zaal): 'Alcar?'

Nee.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Neen, dat zeg ik u niet. (gelach)

U zult vreemd opkijken, weet u? Dan zult u zien, dan weet u hoe angstig André over de ... In zijn handen gaat ook alles goed. Komen er ... Geeft hij iets aan de mensen ... Er komen mensen: 'Ik wil, ik wil, ik wil'; over twee, drie maanden zakken ze in elkaar, rennen ze weg. Dan wordt hij leeggescholden en wordt er gesnaterd. En dan heeft hij weer ongelijk. Nietwaar?

U hebt het gescheld gehoord?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Zijn wij veranderd? Waren we veranderd?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

O. Dank u.

Christus is de bankier van André. Geen meester Alcar, noch meester Cesarino. Dat genootschap, mijn vriend, wat daar ligt, komt uit de Universiteit van Christus. Vergrijp u eens. Daarom, als u het boek kunt kopen, neem dit van mij dan, maar koop er dan een voor uw vrienden. Want daar kijken miljoenen mensen naar uw persoonlijkheid. En als u dat boek koopt en u geeft het aan een ander, en een ander laat er één traan door vallen, is dat aan Gene Zijde en achter de kist, niet alleen een pan op uw geestelijke woning, maar ook de orchidee voor uw levenstuin.

Ik wil er graag duizenden weggeven, maar ik mag er niet aankomen. Ik ploeter mij, ik ploeter en beul mij af, ik doe alles om het u gelukkig te maken, om u wijsheid te schenken. En ik zou ...

Verleden had ik de mensen gaarne boeken gegeven, maar ik werd op mijn vingers getikt door meester Alcar. Toen zegt hij: 'Die zijn niet van u.'

Ik durf niet één boek weg te geven zomaar aan u – ik zou het gaarne doen – want er is geen winst. Maar ik mag het ook niet. Ik heb iets te vertellen, nietwaar, als meester. Ik ben de hoogste adept voor dit universum. Ik ben het spreekorgaan voor biljoenen mensen. De wereld zal ons eens aanvaarden, en ge zult dat niet hier, maar ge zult het achter de kist beleven, dat ik het spreekorgaan ben voor alle sferen aan Gene Zijde, voor de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad. En ik mag geen boek in mijn handen nemen om het u te geven. Maar vanavond wel, want ik heb ze verdiend. Ik heb ze door mijn adepten gekregen in Den Haag en ik deel er gaarne duizend uit. Maar ik kan ook tegen meester Alcar zeggen: 'Hier zijn de centjes.' Geloof u dat?

Als Gene Zijde, als dat nu zo hoog ging ... voelt u dat uiteindelijk stof, het bezit van de aarde, betekenis krijgt? Als u het maar eerlijk verdient. Dan spreekt Christus. Want Christus had ook Zijn bankier naast zich, en dat was Judas. De mooiste verhalen en de mooiste beeldspraak, het machtigste goddelijke eenzijn was dagelijks met Christus.

In het nieuwe seizoen, wanneer we terugkomen, dan moet u maar eens die vragen stellen.

En dan zei Christus 's avonds tegen Judas: 'Hebben we vanavond nog te eten? Hoeveel geld is er nog in de portemonnee?' En dan had ... Judas had zo'n klein zakje, zo'n buidel van een sik, een geit. Zo'n oosterse sik, ziet u? En dan keek Judas en dan zegt hij: 'Ja.' Als ik het u uitreken volgens uw geld, had hij één gulden vierenveertig, met zijn twaalfen. Ja, toen hebben ze maar dadels gekocht. En indien het wonder zou gebeuren ...

Christus deed niet elke dag wonderen, want dan was Hij zo goedkoop. En dan regende het geen gevoel meer. Dan vielen de apostelen in slaap; hij zegt: 'Hij zorgt toch wel voor ons.' En dan werd die droge koe gemolkt, gemolkt.

Hoe zegt u dat?

(Zaal): 'Gemolken.'

Uit 'Maskers en Mensen.' Die droge, ziet u wel? En toen dachten de apostelen allemaal iets te krijgen, toen zegt Christus: 'Vergis u vanavond maar eens, want dit is een droge.'

(Er wordt gelachen.)

Want ze dachten elk ogenblik: de Meester doet wonderen. Maar toen liet Christus hen in de steek. En toen zeiden er drie: 'Geloof jij Die nog langer?'

Hij werd van voren en van achteren verraden. Toen het erop aankwam, om te zeggen ... 'Petrus, Petrus, weet, morgen is de dag.' 'Ik heb die Man nooit gekend. Ik heb met die Mens niet te maken.'

En Christus zei: 'Eer de haan kraait, zult ge me driemaal verloochenen.'

André heeft vroeger tegen zijn adepten gezegd – kwam hij binnen 's avonds –: 'Eer de haan kraait, zult ge mij driemaal verloo ...'

'Voor mij?'

'Ik zeg niets, het viel over mijn lippen.'

Volgende week: 'Eer de haan kraait ...'

'Voor mij?'

'Nee.'

Drie weken daarna toen was het gebeurd.

Dat deed meester Alcar niet; dat deed de mens zelf, om zichzelf te beschermen. De goede kern in de mens zei: 'Eer de haan kraait, zal ik u straks verloochenen.' Hij kraaide zo hard, dat gij het in Rotterdam, of waar dan ook hebt kunnen beluisteren. Maar deze mens hoorde het niet. Want hij kreeg een baan, een rijke baan door de katholieke kerk, en verloochende Christus, God, de boeken van Jeus. Maar dat nemen wij allemaal? Rent u maar weg; als u dít maar uitdraagt.

Hebt u mij soms eenmaal gehoord, dat u zegt: 'Nu, dat is twijfelachtig?'

(In de zaal wordt gereageerd.)

Dank u.

Is er nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Als ik aan u twijfel, twijfel ik aan mijzelf, hè?'

Is niet waar. Klopt niet. U moet eerst voelen: ja.

En als u de Bijbel nu hebt gelezen, dan kan ik u bereiken. Hebt u geen Bijbel, geen geloof, hoeft ik nergens aan te beginnen, want u zult Christus aanvaarden. En dan kunnen we praten.

Is er geen houvast, heb ik geen houvast. Hebt u die kennis? Daarom, het is goed dat u aan theosofie hebt gedaan, Rozenkruisers, al die verschillende sekten. Ik heb contact met de katholieken, het protestantisme, de sekten, de Rozenkruisers, de theosofen. We hebben meer katholieken dan theosofen.

Want eenmaal stijgt ge tot aan de haan van de katholieke kerk en dan krijgt u vleugeltjes. En dan wil mijnheer pastoor u wel vasthouden. Dan zegt u: 'O, nee, ik hou niet van verdoemdheid. Psssttt.' Nietwaar?

Had u nog iets, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester.'

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik nog iets vragen?'

U kunt altijd ... U hebt nog niets gevraagd. U zegt: 'Mag ik nog iets', maar u bent nog niet begonnen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Door u hebben wij geleerd dat ... die evolutie van de dieren, die gevleugelde soorten te aanvaarden. Maar u schrijft ook, in de Vierde Graad, de Vierde Kosmische Graad, vindt u paarden. Hoe komen die paarden daar?'

U kunt voor elke graad – moet u goed luisteren – voor elke bestaande diersoort ... U kunt ook een paard aan Gene Zijde zien, een hond ook. Hebt u dat niet gelezen, van meester Alcar? Dus u kunt die dieren, de hoogste soort, in de sferen zien. Maar ze lossen toch uiteindelijk op en zullen tot de hoogste soort terugkeren. Dus die ruimte houdt die hoogste soort als enkeling gevangen, vast. En aan Gene Zijde ziet u uit alle bestaande diersoorten en menselijke graden één wezen. Dat is kosmologie.

Kijk, de verklaring die wij u geven in 'Een Blick in het Hiernamaals' – want daar staat dat in – gaat en voert u naar de kosmologie. En wat daar in dat boek staat, is geen kosmologie, dat zijn menselijke, geestelijke problemen ten opzichte van Gene Zijde ontleed.

Maar een paard is het allerhoogste dier in de natuur, en dat heeft, indien het wil leven ... U voelt wel, dat dier moet zich losmaken. Die groepsgeest maakt zich vroeg of laat, over duizenden jaren los, en gaat hoger voor een nieuw organisme, een hogere levensbron. Maar is tijdelijk te zien. Dus dat is tijdelijk.

Begrepen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Daar kunt u weer de rechtvaardigheid zien van de natuur. Dat dier krijgt een tijd, dat dier krijgt evolutie, is zichtbaar, is in de sferen te zien; uw mussen zijn te zien, uw vogelen zijn te zien. Alleen geen katten. Kat is daar niet op te trekken. Een hond wel. Want alles wat gemeenheid bezit, een tijger, een leeuw, dat blijft op aarde en is niet tot geestelijke ontwaking, bewustzijnssferen op te bouwen, op te trekken.

Maar een paard is ten opzichte van elke menselijke gedachte, hoe dan ook, dienend. Een paard is het hoogste dierlijke wezen in de natuur, want het doet meer dan uw koe; ook al eet gij uw koe, en uw melk, en alles op. Maar het

paard dient nog, trekt nog, doet dat, doet dit.

Er zijn natuurlijk meer soorten. Uw doodeenvoudige kip heeft kosmische betekenis. Daarom schreef ik in 'Jeus I': 'We eten, zondag eten we tutesoep.'

(Er wordt gelachen.)

Had u nog iets?

Ja, ik heb die boeken geschreven. Ik zit ... Ik ben nu geen persoon uit Frankrijk, geen beeldhouwer meer, geen Italiaan, ik kom nu uit de Achterhoek. Want ik heb het leven van Jeus moeten volgen. Anders had ik die boeken voor u niet kunnen schrijven. Ik was de José uit zijn jeugd. En nu spreken we weer met elkaar. We spelen vanavond met elkaar, laten u glimlachen, geven u wijsheid, kosmisch geluk en de liefde; weer Jeus en José. Maar nu André-Dectar en Lantos Dumonché-Zelanus. Is het niet eenvoudig?

Dat is nu het bezit van meester Alcar. Dat heeft hij: liefde, wijsheid tot de mensen. En daar, hier ergens, is hij. Wanneer wij bloemen hebben gekregen, dan gaat de overheersende meerderheid altijd naar Golgotha. Maar altijd en eeuwig nemen wij er een voor onszelf af en die leggen we zo stiekem en stil in de handen van meester Alcar. Die drukken wij achter in zijn jasje.

En Jeus zegt nu, toen Crisje aan Gene Zijde kwam, na de oorlog ... Crisje ging in januari. Hij zegt: 'Crisje, ik zal de bloemen thans ... De tijd komt dat ik de bloemen verdien.' En nu gaan er, een stuk of zeven gaan er regelrecht naar de Lange en naar Crisje.

Ziet u, dat kunt u allemaal verdienen. Verdienen is mooier, heerlijker dan dat u geld genoeg heeft en u koopt ze.

Ja, ik ben dankbaar voor die bloemen die ik krijg. Nu schrikt de mens toch zeker niet dat ik zeg: 'U hebt geld en ik heb niets'? Wij zetten ... Ik geef u de geestelijke bloem en u geeft mij de stoffelijke. Ik doe er elke avond iets mee. Dat doet ... Die staan daar niet zomaar, die gaan zomaar niet mee. Van tevoren hebben wij ze al verdeeld. Als u hier iets machtigs tot stand brengt, haal ik ze eruit.

Hebt u dat op een avond niet gezien? Toen nam ik die bloemen van een ander en ik gaf ze hier aan een kind in de zaal. Dat kind is er nu weer. Als gij uw best doet en alles kunt opvangen, krijgt u ze opnieuw. Maar daar is het kind waarvan ik ze krijg niet boos om.

Er was eens een dame in Den Haag. Dat wist die dame natuurlijk niet. Mijn adept, dat kind, die moeder, had me prachtige mooie bloemen gegeven, zulke grote witte bloemen. Maar ik had iets moois ontdekt tijdens de lezing en ik gaf ze aan een kind in de zaal. Toen zegt ze: 'Die krijgt nooit van mij bloemen meer.' Ik wil ze ook nooit meer hebben. Ziet u? Ik had ze onmiddellijk. 'Mevrouw, heb ik die bloemen verdiend? U bent geen zuster meer, maar u heet nu dame.' 'Ja, dame.' Als u straks het deel III krijgt van 'Jeus', dan

hoort u niets anders dan: 'Ja, dame.'

'Wat een beleefd kereltje is dat.'

'Jazeker, dame.'

(Er wordt gelachen.)

'Waar komt u vandaan?'

'Ja, dame, daarginds.'

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus, bent u dan ook Casje?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Was u dan Casje, in het tweede deel, of was dat meester Alcar?'

(Er wordt gelachen.)

Casje?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Hebt u het uit?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.' (gelach)

Niemand mag dat zeggen. Gaat u het nog maar eens lezen, voor straf.

Als Jous Fanny begraaft, niet? en hij zegt, hij zit daar, en hij foetert tegen Fanny: 'Ik had ow kneuk moete breke. Gij het alleen moar an ow eiges gedacht.' 'Gij heb gin minuut an mie'n gedacht', zegt Jous. En dan komt daar: 'Wat mot gij hier doen?' zegt hij tegen Casje. Dat was de Casje die binnen in hem sprak, dat was het nieuwe contact van de Lange en meester Alcar.

Hebt u dat er niet uitgehaald? Dacht u dat ik dat was?

Ik was niet zo heldhaftig daar, in die tijd. Moet u maar eens voelen hoe de werking van meester Alcar ... Nu de Lange Hendrik al. Daar schrijf ik: 'Goed zo, Lange. Prachtige viool, prachtig timbre.' Want Jous wilde zich van kant maken.

Nu Crisje nog. Dan kruipt Crisje de trappen op, weet u wel? 'Ik proat niet meer tegen um.'

Toen was de Lange Hendrik er weer, en zegt meester Alcar: 'Prachtig, Lange Hendrik, dat is mooi werk.' Ziet u? Een orchidee voor Onze-Lieve-Heer. Ja.

(Tot de mevrouw die de vraag stelde): En dacht u dat ik Casje was?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u of meester Alcar.'

Poe. Lees het nóg maar.

Nee, ik ben het niet.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelandus?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, wat moet een moeder doen als de

dokter tegen haar zegt: u mag geen kinderen meer krijgen, want het is uw dood?’

Dan moet u hem zo vlug mogelijk de deur uit jagen.

(Meneer in de zaal): ‘Dank u.’

Merci.

Die hebt u, die dokters.

(Zaal): ‘Ja.’

Als u sterft, als u, ja ... De maatschappij zegt ... U voelt wel in welke chaos ten opzichte van de macrokosmische wetten, de goddelijke rechtvaardigheid, de Alwetendheid ... De mensen die mij jarenlang hebben gevolgd, weten dat wij de Alwetendheid bezitten. Want ik dien de Universiteit van Christus. En als dat kind kan baren, ook al is ze ziek, dan zal ze gezond worden door de baring en niet sterven. Als ze moet sterven, zal ze sterven. Dan is het toch de machtigste, mooiste overgang? Om een nieuw leven te geven? Als er bijvoorbeeld, nee, daar ga ik niet op in. Iets anders ...

Dus, als het u gebeurt, dan zegt u tegen de dokter: ‘Wij dachten dat u de goede was. Maar uiteindelijk, nu u het woord hebt gesproken, moet u gauw maken dat u wegkomt, want u drijft ons van Christus af. U bent niet de goede. Ga uw geestelijk schoolgeld maar terughalen. U hebt zeker geen God?’

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Hè, wat zei u?

Had u nog meer?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelandus.’

Ja, er is natuurlijk veel over te zeggen. Maar ... Want u voelt wel, er zijn mensen die hebben veertien, vijftien, zestien, zeventien kindertjes, en de maatschappij, het normale maatschappelijke bewustzijn zegt: ‘Ziet u daar dat konijnenveld?’ Dan vergelijken ze een moeder met een konijnenfokkerij. Dat zegt de maatschappij. Maar voelt u ... Ik heb u de wetten verklaard, dat de ene moeder tien en twaalf kinderen moet baren, en de andere moeder het kind vernietigt. En dat de mens te vroeg naar Gene Zijde wordt gestuurd, naar de wereld van het onbewuste. Dus die ... Er wachten nu honderdduizenden zielen op één organisme. Dat zijn natuurlijk weer nieuwe problemen.

U houdt u aan die vraag. Als u die moeder tegenkomt en ze heeft nog kracht om te baren, laat de baring dan maar rustig doorgaan. U kunt het tenslotte uiteindelijk toch niet tegenhouden. Wanneer er baring zal zijn, dan is de ziel zo krachtig en bewust, om de man de kracht te geven, en ook de moeder, om te baren en te scheppen.

Nog meer?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelandus. In ‘De Volkeren der Aarde’ schrijft u dat, in de toekomst zullen, zieke mensen zullen niet meer mogen

huwen. De staat zal voor hen zorgen. Maar wordt dan de natuurlijke werking in die mensen niet kunstmatig onderdrukt?’

Kijk, in de toekomst zal ... Kijk, nu gaat het hierover. Als u ... Dat wordt wetenschappelijk-kosmisch ontleed. En nou moet u goed luisteren, dan ziet u een toekomstbeeld, en dan weet u tegelijk wat wij bedoelen. Als deze moeder ziek is, tbc, zware kanker, de hoogste graad, dan weet u pertinent, en ook in die en die graad, dat er een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven opvolgende graden zijn besmet. Geen kinderen. Daar zal iets anders komen ook nog.

Maar deze moeder zal haar kind baren, voor haar. Omdat, zij wordt onderzocht ... U baart, baart, baart. Vier kinderen. U krijgt er tien; want wij zorgen voor u, u hoeft niets anders te doen dan te baren. Zij trekt het zieleleven aan. En nu krijgt men langzaamaan een kern gezondheid op aarde, in de mens, door de mens, door het lichaam. Dat komt. Dat is hard voor haar, maar zij moet uit die besmetting; die ziekten moeten oplossen uit dat lichaam, want u krijgt nooit en te nimmer een gezonde mensheid. Is dat rechtvaardig?

Maar zij baart en zij baart – geen twee kinderen – zij baart totdat er niet meer te baren en aan te trekken is. Dat zijn wetten. En die komen. En is heel eenvoudig. Want het is waar. Hier is de moeder en daar is de moeder. U krijgt een familiekarma. En dat wil zeggen, als u uit karma voortkomt, dan baart ge en schept ge kanker, tbc. En die ziekten ondermijnen het menselijke gezag. U hebt geen bezit. Een bestaand, gezond organisme is er niet.

Dus u krijgt in de toekomst in de allereerste plaats te zorgen voor een normaal menselijk organisme, met een gezonde geest erin. En dan lost onmiddellijk de verdoemdheid op al in de eerste plaats, en dan zijn er in uw krankzinnigen(gestichten) geen godsdienstwaan-zinnigen meer te vinden. U krijgt dus een pracht van een mensheid over tien-, twintigduizend jaar, vijfduizend jaar. Maar nu over honderdduizend jaar?

André sprak erover in de wagen. ‘Wat dan?’ zegt hij.

Ik zat achterin. O, de mensen voelden mij lekker niet.

Hij zegt: ‘Maar, dame, over honderdduizend jaar, hoe is dan de mensheid?’

‘Ja’, zegt het kind, ‘het is mooi. Dan zou ik, ga ik terug.’

Ja, dan is het leven een paradijs. Dan wordt ge op aarde gedragen door de staat. Want gij zelf zijt staat. U leest het trouwens in ‘De Volkeren der Aarde.’ Verlang om terug te keren. Dan hoeft u niet te praten over: er is geen dood. Dáár ligt het. Geloof het en aanvaard het, wat daar leeft.

De boeken van André die komen in elk huisgezin te staan, want dat zijn de boeken voor de nieuwe Bijbel. En die moet de mensheid aanvaarden, want ze komen uit het koninkrijk Gods, uit de Universiteit van Christus.

Had André dat gekund, uit 's-Heerenberg, uit de klei, uit de Achterhoek? Ziet u? Dat hoort er niet toe. En nu gaat u maar lezen. U weet het trouwens.

Had u nog iets?

Onfeilbaar is dit. En dat kunnen de studenten straks aanvaarden en lezen. Maar dat zijn zo de romannetjes om de eigenlijke kern heen. Want wanneer we aan de kosmologie beginnen, dan beginnen we eerst: de Alziel, de Almoe-der, het Allicht, het Alleven, de Algeest, de Alpersoonlijkheid, het Alvader-en -moederschap te ontleden, de Alwetten, de elementale wetten. En dan gaan we langzaam door.

André heeft de eerste vijf boeken voor de nieuwe Bijbel, op kosmische afstemming. De mensheid, geboren in het embryonale stadium op de maan. De eerste zijn klaar. Wie heeft de centjes?

Aan Gene Zijde hebben wij briefjes van tien miljoen. En die kunt u hier niet wisselen, anders had u het geld van de meesters gekregen. Wij moeten het op aarde met bloed, met tranen, met zweet, met gevoel, met liefde verdienen, of het had wéér geen betekenis.

En Christus zegt: 'Nu ben Ik niet meer te koop.' En daarom is het rein en zuiver wat u daar in handen krijgt, want het is eerlijk door het kind André verdiend, Jeus van moeder Crisje.

Had u niets?

(Tot de zaal): Wie nog van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, weet men aan Gene Zijde van de leer van Bahá'u'lláh?'

Wat? Van wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Van Bahá'u'lláh?'

Van Bach ... Van Bahoehoelang?

(Er wordt gelachen.)

Ik ken die naam niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Want ...'

U kunt me nu iets leren.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, het komt zo.'

Bahoeahola. (gelach in de zaal.)

(Mevrouw in de zaal): 'Bahá'u'lláh.'

Bahahoela.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, want ik heb eerst een uitnodiging gekregen om ...'

En wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat is een profeet die na Mohammed komt.'

Die na Mohammed komt.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. En nu hadden ze me gevraagd om zo'n lezing bij te wonen, of zo'n bijeenkomst. Ik ben geweest. En die volgelingen heten Baha'i.'

Baha'i.

(Mevrouw in de zaal): 'En die hebben hier ...'

En hoe heet het?

(Mevrouw in de zaal): 'Baha'i.'

Maar wat, wat ... Heeft dat nog meer betekenis, dat Baha'i?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat is een afkorting van Bahá'u'lláh.'

Ja, maar kunt u dat begrijpen, wat Bahahoela is in Amsterdam?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat wordt ...'

Ja, maar dat weet ik ook niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar ...'

Nu weet ik het. Want alles wat u zelf maakt, weten wij niet, kennen wij niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat wou ik juist weten.'

André zegt: 'Er wordt vandaag een *résital* gespeeld daarginds.' En meester Alcar die zegt: 'Moet je goed luisteren, Jeus, dat heet *recital*.' En dan zegt André: 'Wat heb ik daarmee te maken?'

Verleden week heeft André – dat was André – heeft hij de mensen laten lachen. Hij laat ze in Den Haag lachen. Dat zijn zijn avonden, komen wij niet aan. Hij zegt: 'Daar liep ik door de straten.'

Alles wat met geest, ziel en leven, ruimte, God te maken heeft, daar zijn wij voor gereed. Maar we zijn niet gereed voor uw naam.

Maar daar stond op een raam ... Hij zegt, Jeus, Jozef die zegt: 'Wat is dat 'kuizenier' (cuisinier, iemand die maaltijden klaarmaakt)?' (gelach) Toen zegt hij tegen een jongen: 'Weet jij dat?' Toen zegt die: 'Meneer, ik weet het ook niet.' Maar daar stond onder: 'uitzending van dinners'. En dat begrepen ze. (Er wordt gelachen.)

Wat is dat nu, kuizenier?

U kunt alles opbouwen en namen geven, indien het met de natuurwet, Gene Zijde, Christus, kosmos, het ontstaan van God te maken heeft. Indien het daar geen afstemming op heeft, dan heet het allemaal voor ons kuizeniers en *résitals* en newrok.

(Mevrouw in de zaal probeert iets te zeggen.)

En dan maken wij het belachelijk. Waarom? Kom toch! Als u hier in Holland ... Als wij naar het Oosten moeten, dan zullen we een taal spreken die ze daar kennen. En moeten we hier spreken, dan is het beter dat ge plat spreekt, want dat bestaat tenminste.

Maar Hoelahoelahoela dat kent geen mens.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar moet ik het u nu even uitleggen?'

Ja, wat betekent het?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, ik ben daar geweest, en het was zo, dat ... Ik

kreeg het tamelijk benauwd, want ...'

En had die Hoelahoela een hoed op? (Er wordt gelachen.) Was het een gewoon mens?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, die is dood.'

Is die al dood?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar dat wil zeggen ... Deze leer die beoogt zo, dat Christus eigenlijk, nou, niet veel was.'

Dat was niet veel soeps.

(Mevrouw in de zaal): 'Toen ben ik niet meer gegaan. Maar nu wordt ik nog steeds achtervolgd met briefkaarten met uitnodiging. En toen dacht ik: dan moet u daar toch ook wel wat van afweten, van die Bahá'u'lláh.'

Nee. Nee. Van die Bahoela ... Hoe heet hij ook alweer? (gelach) Bahoela-bahola. Nee, van die Bahoula's kennen wij niet. En die is ook niet te kennen aan Gene Zijde, want dat luchtkasteel bestaat er niet.

(Mevrouw in de zaal): 'U hebt hem niet ontmoet?'

Die Bahoelahoe?

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Die Bahoela's die kennen wij niet.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Alleen ...

(Tot de mevrouw in de zaal): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ik heb u geloof ik nog nooit zo laten lachen. Maar ik ben vanavond dicht bij u, want ik ben in Jeus.

(Mevrouw in de zaal zegt): 'Ja, maar dat was de naam van die brief ...'

Daarvan zeg ik, leefde hij op aarde met een hoed op, of had hij een mooi gewaad aan?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, een witte baard.'

Witte baard. Zie, dat is nog heiliger.

Nee, wij kennen die Bahoela niet. (gelach) We hebben die Bahoela's aan Gene Zijde niet ontmoet. En al die Bahoela's hebben voor de eerste sfeer geen betekenis. Daar heeft alleen maar één mens betekenis, en dat is?

(Mevrouw in de zaal): 'Christus.'

Christus. En die kent elkeen. Maar Hoelahoe kennen wij niet.

(Mensen in de zaal blijven lachen.)

Had u nog meer?

(De geluidstechnicus heeft al gewaarschuwd.)

Ik ben gewaarschuwd.

Hier hebt u mijn kus. Ik vind u erg lief.

(Tot de zaal): Wie nog een vraag voor mij?

Ik kom nooit meer zo dichtbij. Ja, misschien de laatste keer. Ik kan immers direct mens zijn, en dan schrijven we 'Jeus', spreken we plat. Ik ben vanavond in het dialect.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Zondagmorgen zult u mij anders zien.

(Mevrouw in de zaal): 'Kunt u ons nu nog vertellen ...'

Ik moet nog even terug. U krijgt dan duizenden persoonlijkheden. Hoeveel persoonlijkheden hebt u gekend deze winter? U was er toch ook bij, in Diligentia?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Hoeveel persoonlijkheden heb ik u laten zien?

(Meneer in de zaal): 'Verschillende.'

Vierentwintig?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

(Tot iemand anders in de zaal): Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, zou u ons nog iets willen vertellen over het natuurlijke stervensproces?'

Ja, volgende week, over veertien dagen. Dat duurt mij te lang. Ik ben gewaarschuwd. En het natuurlijke stervensproces, daar moet u allemaal een vraag over stellen. U krijgt nog één lezing.

Mijn kinderen, nog één vraag om vrij te komen, want ik ben te dicht bij u gekomen.

Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'We hadden nog een vraag. Hoe komt het eigenlijk dat een dier, een duif of een hond, zich zo goed oriënteren kan, om van een grote afstand de weg naar huis terug te vinden?'

Ja, en dat kon de mens ook.

Hebt u 'Geestelijke Gaven' gelezen? Daar staat het in. Hebt u 'Jeus I' gelezen 'van moeder Crisje'? Dan krijgt u 'Jeus II' ook, want aan u heb ik ook gedacht. U was er niet zo-even, ziet u? Ik vergeet toch lekker geen mens vanavond.

Mijn kinderen, nog één vraag en dan trek ik weg. Ik kom nog niet los. Weet u wat dit is? Ik ga dicht bij u, en dan kan ik niet loskomen. Als ik het doe, slaat André voor de grond. Nou moet ik terug in mijn eigen wereld. Ik moet u afsluiten door een vraag. Onder het praten doe ik dat.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'In 'Het Ontstaan van het Heelal', het derde deel, daar schrijft u over duizenden machines. Wat hebben die te betekenen?'

Duizenden?

(Meneer in de zaal): 'Machines.'

Aan Gene Zijde?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Daar wordt eerst de geestelijke machine opgebouwd, om hem stoffelijk te vertolken op aarde.

(Meneer in de zaal): 'O ja.'

Dus dat is allemaal ... Een huis hebben we daar, we hebben bomen, we hebben vogelen, we hebben alles. Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja ja.'

Dan is dit het antwoord.

Tot over veertien dagen.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Ik dank u ook, want u was erg lief. Ik kreeg een mooie aura. Als u opstaat en waarlijk bent, lief bent, en uw leven kunt inzetten, dan gaan we naast u zitten en nemen plaats en eten met u aan tafel. Wat wil dat zeggen? Breken wij de wijsheid, als brood, doormidden.

(kus) Tot kijk.

Dinsdagavond 22 mei 1951

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

Wij hebben vanavond de laatste avond voor dit seizoen. En indien de wetten en de krachten en de machten het wensen en willen, dan ziet u ons in de tweede week van september terug.

Ik dank u voor al dit schoons hier, een vreselijk verwennen. Meester Jongchi is ook aanwezig.

Wie van u is gereed met de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Ik zal eens even gaan staan. Ik zou u graag iets willen vragen. Ik ben bij voorbaat overtuigd dat u er helaas geen antwoord op zult geven, maar ik zou het toch graag willen vragen.'

U heeft ons bij herhaling gezegd: "Noem mij geen meester, want dat doet mij pijn, dat verdien ik nog niet." Maar nou, de laatste keer toen zei u: "Ik ben de meester, de spreekbuis voor heel Europa en Azië." Hoe moeten we dat opvatten?

Kijk, men heeft André gevraagd, verleden, de mens: Is André-Dectar een meester? Dat moet u zelf maar bepalen. Wij moeten ons meester noemen, indien u het bewustzijn bezit voor de ruimte. Wanneer u het bezit van de eerste sfeer in u hebt; weet u wat dat is, wat dat zeggen wil? Weet u dat nu? U hebt toch de boeken gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Als u het bezit ... Als u in de eerste sfeer komt, dan is die eerste sfeer uw bezit nog niet. Maar wanneer u die zeven overgangen hebt beleefd, die elke sfeer bezit, dan kent u al het leven onder die sfeer, en dan bent u een meester in die sfeer, in die omgeving, in die wereld. Dat, zeggen wij, dat heet: geestelijk bewustzijn, op menselijke afstemming. Maar nu kunt u ook het geestelijke bewustzijn bezitten op kosmische afstemming. En eerst wanneer u de hele sfeer ...

U kent alle kunsten en wetenschappen van de aarde, u kent alle godsdiensten, sekten, u kent heel de Bijbel, elke boom, elke bloem, elk insect, de vis, het dier, de mens, alle karaktereigenschappen. U kent de krankzinnigheid, u kent de wedergeboorte, u weet waarom er een drieling, een vierling, een vijfeling en waarom er een misgeboorte ontstaat. U kent zon, maan en sterren; wanneer de zon in dat en dat tijdperk heeft geleefd en zich heeft verdicht ten opzichte van maan, Jupiter, Venus, het universum. U kent de Almoeder, de Albron, het Alleven, het Alvader-, het Almoederschap, de elementale wetten, de zwaartekrachten voor de ruimte, de uitdijingswetten. Dat is het bezit van

de mens die meester is, die bewustzijn heeft op kosmische afstemming aan Gene Zijde.

U kent alles wat de mens op aarde heeft geschreven, vanaf het ontstaan af, u kent elke mystiek, alles. Want, kortom, u bent bewust in deze ruimte. En dan draagt u het meesterschap. En elk insect, ieder mens in die wereld moet u aanvaarden; u bent de meester.

Maar wanneer wij dat zijn in die wereld, dan hebt u mij of een ander te aanvaarden. Maar voor hier deinken wij altijd weer terug om ons hier voor u meester te noemen. Het is hier zo goedkoop, het kost hier niets.

Indien u kunt aanvaarden – en nu krijgt u het woord – dat wij, dat ik en André door de boeken, door de lezingen ... We hebben nu een achthonderd lezingen gegeven en ik moet eigenlijk nog aan de stelsels beginnen. Ziet u? Achthonderd. Wij hebben vierentwintig boeken afgeschreven, maar we hebben er vierentwintigduizend beleefd. Vindt u mij nu een meester?

Voor hier. Kijk, indien u dat voelt en begrijpt – want dit, deze wijsheid, is niet van deze wereld – dan wil ik dat van u aanvaarden; maar niet van uw maatschappij, want die begrijpt dat niet. Is het nu duidelijk? En daarom zeg ik: voor dié wereld. Dan komt u tot mij, komt u tot André, dan komt u tot de boeken, dan komt u maar over één weg, één weg. En hij gaat links en rechts.

Maar er is maar één weg tot de Messias, tot de werkelijkheid, de rechtvaardigheid, de ontleding, het ontstaan, vader- en moederschap; één weg. En die weg hebben wij behandeld voor de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer. Voor de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad hebt u stof ontvangen door de hoogste meesters. Ik ben weer instrument voor meester Alcar, meester Alcar voor meester Cesarino, dokter Frans, Damascus, Halve Maan. Die kent u wel niet, maar daar kunt u al enigszins van lezen in 'Een Blick in het Hiernamaals'. Dan zijn we instrumenten ... Dan zijn die meesters de instrumenten voor de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde en de Zevende. We zijn dus in staat om van mens tot mens het Albewustzijn te ontvangen.

Duidelijk? Tevreden?

(Meneer in de zaal): 'Nog één vraag. Hoe moeten we u aanspreken als we vragen aan u stellen? Hoe moeten we u aanspreken?'

U blijft maar bij uw oude ... vraag.

U gaat me toch zeker niet Piet noemen, niet? (gelach)

Ik heb het wel gezegd, maar ...

De man op de kleuterschool noemt men vader of meester. We zijn aan het meesteren, nietwaar? Geef me maar een naam. Maar geen Fransen en geen Pieten, zoals in 'Jeus II' staat. En ook geen Gerardsen, zegt meester Alcar, want dat zijn jatters.

(Tot iemand in de zaal): U daar.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wou u vragen: gaat het vaderschap in het moederschap over? En is dat een eeuwige kringloop in alle toestanden in het heelal?'

Die vraag hebt u mij verleden jaar reeds gesteld.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb het toen niet duidelijk begrepen.'

Maar u hebt hem gesteld. Is dat niet zo?

(Meneer in de zaal): 'Enigszins anders.'

U zat daar.

Nee, enigszins wel. Die vraag hebt u in de jaren dat ik uw ziel heb opgenomen zeker twee-, drie-, viermaal gesteld. Weet u het nu nog niet? U weet het wel.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Weet u het nu?

(Meneer in de zaal): 'Nog niet goed genoeg tot me doorgedrongen. Er zijn verschillende toestanden die ik nog niet begrijp.'

Welke niet?

(Meneer in de zaal): 'Het vaderschap, of het scheppende in de stem bijvoorbeeld.'

O. O. Wat is dit schilderij, vaderschap of moederschap?

(Meneer in de zaal): 'Ik zou het niet kunnen bepalen eigenlijk.'

U kunt het weten.

Wat is dit?

(Mevrouw in de zaal): 'Alle twee.'

Wat is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Schepping.'

Schepping? Waarom schepping? Ik heb hier verleden over de bloem gepraat en gesproken, het ontstaan van de kinderen in Moeder Natuur. Wat is dit? Wat doet een schilder wanneer hij zijn inspiratie wil beleven?

(Meneer in de zaal): 'Door schepping ontstaan.'

Baring, hier baring. En nu schepping. Dus dat schilderij is mannelijk. Het is niet onzijdig. Ziet u? Voor de scheppende, barenden wetten is dit schilderij mannelijk. En dat is in strijd met uw terminologie.

En wat had u over de mens?

(Meneer in de zaal): 'Ik vroeg over de stem, meester Zelanus.'

De stem?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Wat is nu de stem? Nu hebben we de sopraan, de alt, de mezzo, nietwaar, u hebt de bas, de tenor, bariton. En er is nog een overgang, u noemt dat, geloof ik, heldentenoren, is het niet zo?

En nu wilt u weten wat vaderschap en moederschap is van die twee?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Daar is de moeder en daar is de schepper. U kunt de bariton bezitten, nietwaar? Maar dat is dagbewustzijn. Dus de mens die zingt, de moeder die kan zingen, bezit haar natuurlijk timbre.

Over een tijd hebt u miljoenen mensen ... Hoe hoger de mens stijgt, het organisme, des te mooier en klankvoller wordt het menselijke timbre. Want dat is het bezit van de organen. Neemt u aan? Moet u aanvaarden.

De man, de scheppende kracht, bezit de bariton, zoals ik zei, de tenor en de bas. Maar dat is dagbewustzijn. Dat begrijpt u natuurlijk niet. Want de stem manifesteert zich precies zoals dat schilderij en die bloemen.

Is de bloem, is dit moederlijk? Voor uw aarde is dat moederlijk, nietwaar? Voor uw terminologie en de wetenschap is een bloem 'zij', moederlijk, nietwaar? Maar voor de ruimte is dit scheppend. Want dit is ... Alles wat onzichtbaar is, is baring. Maar het zichtbare ... De zon is moeder voor uw ruimte, voor de aarde, voor de wetenschap, maar de zon is vader. De maan is moeder.

Alles dus dat baart – maar dat is innerlijk – is in de bodem. Dus de bloem ... De steel is nu de ruimte, het universum van dit leven. Dat is de ruimte, dit. Voelt u wel? Nu krijgt u de dierlijke ruimte. Dit is de ruimte van een bloem. En de mens heeft de makrokosmos. Het dier heeft niet meer (dan) om te eten, om te kijken en om te leven; maar later het gevleugelde bewustzijn.

Nu krijgt u dit voor de mens, dat de stem reeds dagbewustzijn betekent, en u als het ware zegt: ja, dat is de mannelijke stem. Nietwaar? Maar is dat de mannelijke stem voor de kosmos? Dat is een scheppend timbre. Dus dat timbre heeft te maken met de stelsels voor scheppende kracht, en de Albron in u. Niet de stem als zichtbare, hoorbare klank, maar de organen die u bezit.

Nu moet ik helemaal terug naar het begin van de schepping en de plaats, de omstandigheden, de mogelijkheden waardoor gij scheppende zijt. En weet u nu dat in die cel ... Dus ik spreek en ik zing op dit ogenblik, ik spreek, mijn timbre hoort u. Maar in de menselijke cel, daarin leeft de Alkracht als scheppend vermogen.

Dus u gaat naar uw baring. De moeder zingt vanuit haar baringsproces, en u zingt vanuit uw scheppende kracht.

Dit is een kosmische ontleding, die moet u aanvoelen, of u kunt het niet begrijpen.

Zo diep liggen de menselijke eigenschappen voor de schepping afgesloten, verborgen, maar hebben te maken met dagbewustzijn, met uw persoonlijkheid. En nu spreekt u vanuit uw gevoelsleven, nietwaar? U zingt vanuit uw gevoelsleven, u zet de klank uit en hij komt door de organen heen. Slaat terug, gaat weer terug door het zenuwstelsel – dat heeft er nog niets mee te

maken, maar zo gebeurt het – dat maakt een kringloop, en eindelijk slaat de stem terug vanuit de zonnevlecht en u hebt het timbre. Dan hoort u de klank. Maar vanuit de scheppende bron die u als man, als schepper bezit. En dat is nu de kosmische ontleding, die elk insect bezit aan klank, aan gevoel, aan denken, aan wijsheid en persoonlijkheid. En nu kunt u als mens de macrokosmos beleven.

Nu zijn daardoor natuurlijk weer verschillende graden ... De stem heeft weer bewustzijnsgraden. Want, gaat u maar terug naar het oerwoud, dan hoort u een zacht timbre, een ijl timbre. Maar komt u tot de directe natuur, dan krijgt u ook de natuurlijke klank als een timbre te beleven, die volkomen, regelrecht vanuit het organisme zich manifesteert.

En naarmate de mens organisch opstijgt naar hogere graden ... Daarom zeg ik: straks, na zo'n honderd ... over honderd jaar niet, maar over vijfhonderd jaar, dan krijgt u eerst de machtigste – vijfduizend jaar – de machtigste timbres voor de aarde, voor de moeder, en voor de man. Want de stem die is nog niet geestelijk verantwoord. Die heeft de geestelijke hoogte nog niet bereikt. Want vanuit het oerwoud krijgt u meer kracht, meer timbre, meer klank. Dus naarmate de mens, de ziel, de geest vanuit het oerwoud naar het blanke ras opklimt, het hoogste organisme ... Dat hoogste organisme bezit ook het timbre. Voelt u dit?

En dat klopt weer met al de gaven, die u leest in 'Geestelijke Gaven'. Daar vindt u alle geestelijke gaven, maar ook de kunst, helderziendheid en al die gaven meer. Maar dit is stoffelijk, lichamelijk bezit.

Ik kan er wel meer van vertellen, maar het wordt steeds moeilijker. Ik ga steeds verder van u weg. Voelt u wel?

Maar begrijpt u het nu? Voelt u het enigszins aan, dat de kern 'stem' het bezit is van uw organisme? En naarmate dat organisme in harmonie komt met Moeder Natuur ...

Want uw lichamen zijn nog niet af. Neemt u dat?

U hebt onder de volken enkele lichamen reeds, dat zijn, heb ik u verleden verteld, dat zijn reeds adonissen. Dat lichaam is mooi, dat organisme is volkomen af.

Want de massa als organisme heeft nog duizenden jaren nodig om die evolutie als lichaam, als organisme te bereiken. Met andere woorden: u bent nog lelijk. Neemt u natuurlijk niet.

(Mensen in de zaal): 'Ja, hoor.'

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Heeft dan die stem iets met het karakter te maken?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Er zijn mensen die een heel prettige stem hebben, en mensen, als men die hoort spreken ...'

Dan ril en beef je.

(Mevrouw in de zaal): 'Juist.'

Heeft de stem met het karakter te maken? Nu komen we tot de persoonlijkheid, wat ik daar zei. Nu hoort u de mens zingen, en nu zingt de persoonlijkheid. Heeft de persoonlijkheid veel gevoel ... En dat ziet u nu weer terug in alle kunsten, niet in de wetenschappen, maar in alle kunsten. Hebt u een viool, gaat u maar aan de piano zitten; de een is gevoelig, en de ander slaat op dat orgel, dat ... doet u de oren dicht, kunt u niet beluisteren. Dus u krijgt nu het gevoelsleven te zien door kunst.

Duidelijk?

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u had ons vorige keer beloofd, u zou iets vertellen over natuurlijk sterven.'

Waarvan? Het natuurlijke sterven?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Heb ik u dat beloofd?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heeft u beloofd, ja.'

Ik ben het vergeten.

Als u natuurlijk sterft, dan bent u vrij, van elke ziekte natuurlijk. Natuurlijk, nu moet u opletten, want 'natuurlijk sterven' en 'natuurlijk' zijn twee woorden in één toestand. Maar dat bedoelt, dat de natuur spreekt in uw leven. De eigenlijke natuurlijke dood is het oplossen. U bent nog niet zover. Moeder Aarde heeft dat bezit niet. Dus u krijgt weer, wat ik daar weer zei, een verhoging van organen.

Op de Vierde Kosmische Graad lost u rustig, wandelend lost u met elkaar op, en uw lichaam verdwijnt zoals het lichaam van de Christus is opgelost toen men Hem daar in die kelder had gelegd. Toen hebben de meesters het lichaam gedematerialiseerd. Maar de Christus zelf had zich ingesteld op Zijn lichaam en trok het onmiddellijk met zichzelf terug in de wereld aan Gene Zijde. Dus dat lichaam loste op zoals al het leven eens, zoals de maan en de sterren, en in de natuur, en ál het leven dat door die evolutie een aards stof-felijk beleven verlaat, oplost. Dát is de natuurlijke dood.

Maar nu bent u aan duizenden wetten gebonden. In de eerste plaats sterft u door ziekten. Dat is geen natuurlijke dood, weet u dat? U sterft reeds door een ongeluk. Hoeveel ongelukken geschieden er niet? Hoeveel mensen sterven er niet? Dit is heel machtig; begrijp goed, dit komt eens op aarde. Dus de mensheid, de kosmos evolueert, maar ook het bewustzijn van de mens. Dus u komt vrij van ziekten. Een menselijke ziekte-dood is over tien-, hon-

derdduizend jaar niet meer te beleven. U blaast ... u verdwijnt, u verwaast langzaamaan voor de ogen van de mens, en dan sterft u.

Een hartverlamming, een korte dood is geen normale dood. Dat is alweer overspanning. Elke dood op aarde is momenteel nog abnormaal. Ook al krijgt u langzaamaan, een langzaam sterfbed, is het altijd nog disharmonisch, want u moet volgens de natuur, de ruimte, volgens de goddelijke wetten harmonisch kunnen sterven. En dan kunt u mij een vraag stellen over welke dood, dan zal ik u aantonen en ontleden dat dit een disharmonisch sterven is.

Neemt u dit aan?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dat is een machtige wet. Daaraan kunt u zien – we hebben er hier nog nooit over gesproken; nee, bijna niet – maar u kunt zien, willen wij die boeken beschrijven: elke vraag is een kosmische wet. En die kan ik dierlijk, voordierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk ... En dan ga ik met u naar een geestelijke wereld, de kosmische wereld voor uw ruimte. Maar nu krijgt u het goddelijke sterven voor de mens. Dat kunt u bereiken. U kunt de geestelijke dood ... dat is geen dood, maar het geestelijke evolueren kunt u beleven. En dat is dan langzaam ... U weet van tevoren ... U voelt ... U legt zich neer en u slaapt in. En dan kan men, uw lichaam kan men wegbrengen. Maar u hebt de geestelijke dood en het sterven beleefd.

Er zijn enkele mensen, zeer zeker. Crisje ... Als u het derde deel leest straks van 'Jesús III', dan zult u de geestelijke dood van Crisje beleven. Ik heb hem reeds beschreven in 'De kosmologie.' Zij wist twee dagen van tevoren ... En toen ging ze neerliggen, en ze stond weer op. En ze ging de mensen nog goedendag zeggen. Ook in haar ... Ze trad al uit. U treedt eruit, u beleeft geestelijke wonderen. Die eigenschappen, die u leest in 'Geestelijke Gaven' ... U bent geestelijk bewust. Dus die, dat lichaam heeft niets meer te betekenen, u beleeft uw loskomen zelf. Is dat niet mooi?

Het sterven is het machtigste wat u hebt. Bent u nu hatelijk, bent u trappend, bent u snauwend, bent u grauwend, bent u klein, bent u zielloos, hebt u geen liefde, dan remt dat alles de geestelijke overgang.

U moet maar eens een mens ... U moet nu maar eens met mensen beleven, gaat u maar eens de dood beleven, dan leert u veel, indien u die wetten kent.

Het mooiste dat meester Alcar André heeft laten beleven tijdens zijn genezen was, de verschillende overgangen van de mens. Wat heb ik weer geleerd, zegt André. Had u nu maar geen haat, en had u maar niet dat bezit bij u, en had u dit maar niet, en dat maar niet, dan zult ge geestelijk verantwoord, harmonisch met Moeder Natuur en de ruimte uw overgang, de nieuwe evolutie beleven.

En hoe sterft de mens? Angst voor de dood. Angst voor de dood is er niet, moet niet in u zijn. De dood is geen angst, de dood is er niet. Er is alleen evolutie. Bidden, en nu ...

Altijd is de dood nu nog narigheid. U aanvaardt die evolutie niet. Welke mens kan blijmoedig zeggen: 'En vanavond, morgenavond ga ik sterven. Heerlijk'? Dat is het. 'Ik heb zondag feest. U moet al de vrienden en de mensen en de maatschappij uitnodigen op champagne', want gij gaat 'de kist' in. Dat doen wij. Dat doet André aanstonds. Hij zegt: 'Dan hou ik nog zoveel kracht over om nog even vanuit 'de kist' de mens goedendag te zeggen.'

U kunt het zo belachelijk maken als u wilt, wij doen dat aan Gene Zijde indien we voor die wetten staan, indien we een mens hebben die we kunnen overtuigen. En dan zeggen we: kijk, hoe hebt u de dood beleefd?

Ga nu eens naar het Oosten, wandel eens over de wereld, ga eens naar Brits-Indië (India), en dan moet u eens kijken hoe daar nog de angst leeft, met dat machtige bewustzijn van het Oosten. Maar hoe armoedig die overgang, die evolutie, die nieuwe wetten worden beleefd: óf terug naar de aarde, naar de wereld van het onbewuste, een nieuwe geboorte, vader zijn, moeder zijn, óf naar Gene Zijde. Waar u ook komt, hoe wil de mens dat alles beleven indien er duisternis in hem is? Alles nu onder de eerste sfeer beleeft een disharmonische dood. Sterven. En de dood ...

Als u ... Bereid u voor. Als u straks voelt dat de spijkers op uw kistje reeds bezig zijn om daarin af te dalen ...

André zegt: 'In de eerste plaats leg ik al mijn boeken om mij heen. Als ze eens mijn beentjes zien voor het laatste oordeel, dan weten ze tenminste waar ik thuishoor.'(gelach)

En als u dan geen rozenkrans wilt bezitten, leg dan 'De Volkeren der Aarde', of 'Een Blick in het Hiernamaals' met u mee. Over duizend jaar, wanneer men uw geraamte weer opborrelt, nietwaar, het zal wel zoiets wezen, dan weten ze tenminste waar u hebt geleefd en tot welke 'sekte', tot welk bewustzijn gij behoort. Dat is een orchidee. Elk boek is een orchidee.

U zult wel denken: dan verkoopt u er zeker weer veel. Maar dat is het niet. (Tot de zaal): Nog meer over dat sterven?

Ik kan doorgaan nog.

Nu moet u eens teruggaan naar elk mens; alles dus wat afbreekt, dat haat, wat niet in har(monie), wat geen ... De mens die geen liefde bezit, kan geen geestelijk sterven beleven. Is dat niet rechtvaardig? Dus u hebt uzelf in handen. Nu sterft u een ziekelijke dood, een geestelijke disharmonische dood. Die is veel erger dan de ziekelijke. Wist u dat? Want de mens is disharmonisch ingesteld voor Gene Zijde. Dus geestelijk moet u de dood beleven. Stoffelijk heeft het lichaam geen betekenis meer. Dus alles krijgt u geestelijk

op uw dak. En dat is veel.

Blijmoedig sterven nu, blijmoedig vertrekken van elkaar en zeggen: tot aanstonds. Had ik u maar zover. Als u blijmoedig kunt sterven, staan we naast u, en anders laten we u schreeuwen.

(Tot een mevrouw in de zaal): Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, in 'Een Blik in het Hiernamaals' schrijft ... Gerhard, toen hij in de ... (onverstaanbaar) afgedaald was, en die oude arme man wegbracht, toen had hij niet gezien dat het zijn helper was. En toen heeft die hem gezegd: je had het kunnen weten als je je concentratie goed gebruikt had en je kracht. Wat had hij nu, als hij niet zoveel aan die mensen daar gedacht had, wat had hij nu moeten doen om te kunnen weten dat het zijn meester was, meester Zelanus?'

Ja, wat had hij moeten doen?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zou ik ook graag willen weten.'

Ja, wat had hij moeten doen? Net wat ik zeg: hij had zich binnenstebuiten moeten keren. En hij had ... Als de demon voor u staat en u gaat de Christus in een demon, in de moordenaar zien, en u houdt die ogen vast, dus u blijft dat leven peilen, komt de waarheid, indien u liefde bezit, omhoog. Dat had hij moeten doen.

Kunt u dat ook? Dat moet u in de maatschappij doen. Als de moordenaar voor u staat, en u zegt: 'In uw ogen zie ik de Christus, ook al zult ge me neerknallen. Altijd en eeuwig blijf ik u liefhebben', dan gaat de hand naar beneden, en komt de geestelijke waarheid van de Christus tot u.

Hebt u zoveel vertrouwen?

Dit is geen geloof meer, dan wordt het bezit. Dat is het bezit. Ik hoop dat u deze winter iets geleerd hebt.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, enkele lezingen terug hebt u het verschijnsel kindsheid verklaard. Nu wilde ik u vragen: wat kunnen de oorzaken zijn dat dat verschijnsel optreedt? Kan het ook een stoffelijke ziekte zijn?'

Kindsheid?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

O, van ouderdom?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik heb u verleden de duidelijke kern verklaard. U gaat er weer op terug.

Wanneer een mens ... Ik heb u verteld, het kan een tumor in de hersens zijn, een zenuwstoornis, waardoor het gevoelsleven het dagbewustzijn moet verlaten. Dus er is hier een lichamelijke stoornis. Dus het gevoelsleven kan niet op volle kracht in dagbewustzijn denken en sluit de geest, de persoon-

lijkheid voor normaal maatschappelijk denken af. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meer is er niet.

Kunt u nu doordenken?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Dank u wel.'

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik heb een brief van de jonge vrouw die altijd naast me zit. Die heeft me gevraagd ... (onverstaanbaar) met een paar vragen.'

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb een paar vragen van die jonge vrouw die altijd hier zit en die vanavond ziek is. Mag ik even voorlezen, de vragen?'

Als het niet te lang duurt.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. "Daar het hedenavond de laatste avond van uw lezingen is, en ik de komende vier maanden niet kan komen, wil ik u langs deze weg enorm ..."'

(De tram klinkt door vanbuiten.)

Gaat u daar voor die microfoon staan. Dan hoort (u) dat ook. Want dat gaat mee. Gaat u maar rustig, en spreekt u zo luid mogelijk, dichtbij.

(Mevrouw in de zaal): "'Ik kom u", bij monde van mij dan, hè, "danken voor al uw mooie avonden. De reden dat ik niet kan komen, wilde ik u toch even zeggen. De dokter heeft namelijk een stuk van het weefsel van de baarmoeder genomen om te constateren of ik al dan niet kanker heb. Mag ik u enkele vragen doen?'

Ten eerste: Ik las namelijk in het boek van het genootschap 'Natura', Den Haag, dat, zoals u ook ons vele malen gezegd hebt: pas op het gele gevaar. Nu zegt dit boekje in verband daarmee dat het Oosten, Japan, China, Rusland, een zekere meerwaarde zal verkrijgen boven het Westen, in dier voege dat het Oosten dan zal regeren over het Westen, zoals het Westen tot nu toe over het Oosten regeert. Wil dat zeggen dat wij weer onder Russen zullen wezen, of is hier alleen een geestelijke betekenis bedoeld, wat mij twijfelachtig voorkomt." Dat is de eerste vraag.'

U vraagt, of het gele gevaar ... U kunt het veel eenvoudiger uitdrukken: komt er een nieuwe wereldbrand? Dan is dat alleen tegen het gele gevaar, tegen Rusland en China, en enkele andere onbewuste volken die daar zo in deze omgeving van dit gevoelsbewustzijn leven. En die komt er niet. En maakt u maar geen angst, het gele gevaar krijgt de wereld niet in handen.

En nu de volgende vraag.

(Mevrouw in de zaal): 'De volgende vraag is over de pokkeninenting.'

Dus u wilt mij vanavond dokter maken?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet ik, hoor, maar ...'

Nee, dat is niet uw ik, dat is een ander ik.

(Er wordt gelachen.)

(Mevrouw in de zaal): "Over de pokkeninenting. Dit boekje is er finaal tegen, zeggend dat er in het lichaam dan diverse reacties optreden: koorts en soms de dood, door hersenvliesontsteking. Bovendien zegt men daarin: men weet niet wat voor andere infectiekiemen er door deze entstof ons lichaam binnentreedt, vaak tbc, epilepsie en nog veel meer. Is dat juist?"

U kunt, door deze inenting kunt u dezelfde verschijnselen beleven die u krijgt door uw doodeenvoudige natuurlijke bloedtransfusie. Nu is deze inenting bewuster. Dat wil zeggen, de bloedtransfusie die kan zich over twintig, vijftig jaar in de mens openbaren, en dan krijgt u verschijnselen door het bloed van een ander.

Ik heb eens verklaard dat uw leven te kort is. Er zijn eigenlijk honderd vijftig jaar voor nodig, voordat ...

Kijk, het bloed maakt een kringloop. En in die kringloop ligt weer dezelfde wet van gevoel – het bloed is een persoonlijkheid – als de homoseksualiteit, als de mens beleeft als persoonlijkheid vanuit het vader- naar het moederschap. En dan komt u in de derde en de vierde graad, en dan bent u noch moeder noch vader. Want u weet met het lichaam geen raad. Waarom niet? Omdat u eerst het moederschap moet ondergaan.

Nu krijgt u door de bloedtransfusie deze zelfde wetten. Dus u voelt reeds, dat dijt uit in tijd, en dan is uw leven te kort voor de aarde, zodat zich die transfusie, als er een kern van kanker of tbc aanwezig is, niet kan manifesteren. U hebt er geen leven voor.

Maar deze injectie, deze afstemming is bewuster. En er zijn in de aller-eerste plaats, voor jaren terug – u kunt dat uw dokter vragen – zijn er verschijnselen ontstaan, nevenverschijnselen, omdat die injectie, deze krachten, andere organen, als eigen substantie en omgeving, als cellen wakker maken. Dus u krijgt nu het optrekken van andere verschijnselen.

Nu is het zo, wanneer u ingeënt wordt voor uw pokken ... dat wanneer er een halfwakend bewuste ziekte in uw nier aanwezig is, die naar voren dringt. En dat is dan niet ... U krijgt dat, maar u kunt eigenlijk blij wezen, want nu wordt die ziekte, die u toch later krijgt op vijftig-, op zestigjarige leeftijd, die wordt nu wakker gemaakt, en dan kan de dokter u ook daar weer voor helpen.

In de eerste plaats is die injectie gegeven door die en die wereld, door inspiratie. Alles is door inspiratie ontstaan.

En het is ... De eigenlijke ziekte als kern moet u terug gaan zoeken naar het Oosten, want het heeft met pest en cholera te maken. Dit is het schaduwbeeld van pest en cholera. Dus u voelt wel, we krijgen hier weer een evolutie, een uitdijning te beleven voor die ziekte. Dit is hoger bewustzijn van de cholera en de kanker en andere verschijnselen.

Deze normale loop voor de ziekte bewijst reeds dat hij sterk is en andere organen wakker maakt. En daar zie ik geen gevaar. Maar u moet mij niet aanvaarden, u moet nu bij uw dokter blijven. Want ik ben niet van plan om voor u het leven ... Ik wil die vragen wel ontleden en u een beeld geven, maar ik wil niet, ik mag niet voor dokter gaan spelen hier. Dus dat neemt u niet.

Is dat duidelijk?

Maar het is duidelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan moet ik u zeggen: "Dank u voor alles. En tot ziens, meester Zelanus. U zal me toch opvangen achter de kist?"'

Dat is waar. En de groeten van meester Zelanus. Met de liefde. Zij heeft mooie vragen gesteld en ik hoop dat ik haar straks terug ontmoet, hier. Ik hou van deze mens, van de mens die denkt.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Ja, gaat u maar.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wou u vragen: er zijn bijvoorbeeld mensen die heel goed zijn of goedaardig zijn, en toch altijd bezocht worden door verschrikkelijke ziektes. Is dat ...'

Er zijn mensen die goed zijn en er zijn mensen die heilig zijn voor de aarde, mensen die zo ontzagwekkend veel goeddoen, en toch met ziekten hebben te maken. Nu moet u eens goed luisteren hoe heilig deze verklaring is en hoe normaal en rechtvaardig.

Er zijn door God geen ziekten geschapen. Maar u beleeft nu uw familie karma. Begrijpt u dit? Als u dus uit die familie komt, uw vorige familie die heeft werkelijk die ziekte, die kern in zich van grootvader ... Dat is de erfelijkheidstoestand. Er zijn doktoren die nemen dat reeds niet meer aan en zeggen: dat is onzin, want de mens in zich is goddelijk. Jazeker. Dan moeten we terug eerst naar de afbraak, want dit is afbraak, en die krijgt u nu door uw overgrootvader of door uw eigen familie, als kern. Is dat niet eenvoudig?

Nu bent u gelovig en gevoelig en goed en zuiver, rechtvaardig, u doet goed; dat is uw persoonlijkheid.

Dus dat lichaam, die ziekte die heeft niets met uw persoonlijkheid uit te staan. Dat hoort er nu eenmaal bij, omdat u nog in een chaos leeft. Was de

mensheid lichamen reeds genezen, dan had u die lichamelijke karma – u kunt het karma noemen; is het niet eens, het is een oorzaak en gevolg – had u die niet meer te aanvaarden en niet meer te beleven. Is dat niet eenvoudig? En daar struikelt nu de hele mensheid op.

De mens bidt nu en de mens (zegt): ‘Hoe kan God dat goedvinden?’ Maar God heeft immers het leven volmaakt geschapen. Wij zijn in de oerwouden aan de afbraak begonnen. Maar in deze maatschappij is er veel lichamelijke afbraak tot stand gebracht.

En nu kunt u bidden, u kunt alles doen, nu komen de geleerden weer. De meesters hebben gezien hoe dat karma, hoe die ziekten zijn opgebouwd. Dus van Gene Zijde, uit de Tempel der Medici, u leest dat in ‘De Volkeren der Aarde’, is, spreekt vanzelf ... Men heeft veel meer aan de wijsheid van Gene Zijde. Maar dat is eerst duizenden jaren, een paar duizend jaar oud in vergelijking met Moeder Aarde.

Wat wil dat betekenen? Indien de aarde nu eens in dit bewustzijn een miljoen jaar verder is ... Maar het is niet nodig. Want u krijgt straks over twee-, driehonderd jaar, dan hebt u alle middelen, dan lossen al die ziekten op, want u krijgt de instrumenten. En dan is er geen karma meer. Ziet u wel?

Bent u nu geestelijk, bent u geestelijk hatelijk, afbrekend, dief, een dief, een moordenaar, al die dingen meer, dat is veel erger dan cholera, pest en kanker.

Als de mens nu geestelijk rein en zuiver het leven gaat beleven, en is in harmonie met Moeder Natuur, met de wetten voor leven en dood en voor alles, dan voelt u wel, dan bent u vrij, direct, achter de kist van uw stoffelijke ellende. En dat is dan uw bezit. Maar God heeft het niet geschapen. Is het niet rechtvaardig? Eigen bezit.

U voelt wel, er zijn zoveel mensen, moeders, vaders ... U komt in die en die familie en daar leeft de kanker, en daar leeft de tbc, en daar leeft dit. En nu hebt u nog eigen tbc en eigen kanker.

André heeft verleden verteld – er waren mensen bij die namen dat niet meer – hij zegt: wij hebben familiekarma als tbc. En dat is waar. Maar we gaan nog verder. Wanneer u tbc hebt en u trekt het kind aan, krijgt het kind tbc, van u, omdat uw cel het kind overheersend beïnvloedt. Nu trekt de man een kind aan en het kind is vrij van tbc.

Zo hebben wij André duidelijk gemaakt: kijk daar, naar die mensen. Er zijn daar zeven kinderen, en drie, vier hebben tbc. Maar u ziet op het gelaat van het kind dat de vader die kinderen aan heeft getrokken, en ze zijn vrij van tbc. Wetenschappelijk reeds lang vastgelegd. De doktoren wisten het niet, begripen de kern natuurlijk niet.

Dat de vader in staat is om het kind te vrijwaren – door toch de geboorte

van de moeder – voor tbc, is wetenschappelijk verklaard. Maar de diepe kosmische kern, die ontleding, kent men niet. Maar de wetenschap weet reeds: merkwaardig, dit leven is blijkbaar door de man ontstaan. Nee, zover kunnen ze niet denken, want dan zit u onmiddellijk achter de kist, en dan krijgt u de wedergeboorte, dan krijgt u de reïncarnatie.

Maar nu het wonderlijke. Nu krijgen we de ‘derde dimensionale’ voor die ziekte. En dat is, nu bent, en bent u vrij van tbc, en de man is vrij, dus beiden bent u volkomen rein en zuiver, en in het diepe bloed van dit kind komt de overgrootvader naar voren, waarvan u vrij bent. Maar die cel ontwaakt nu in dat leven. Dus dit is nu tbc en kanker door eigen zelfstandigheid, en bent u zelf buiten.

Nu kan zich zevenmaal de eigenlijke kern manifesteren als het schaduwbeeld van uw bezit. U bent vrij, u voelt niets. Maar daalt u even uit die natuurlijke kracht af, dan staat u weer, en beiden weer, voor de eigenlijke tbc, die dan stoffelijk zichtbaar is en te voelen.

Kunt u dat voelen? Kunt u dat begrijpen allemaal?

Dus nu hebben wij dat: mensen, vader en moeder scheppen nu tbc. En er zijn andere mensen die hebben geen kern, vader vrij, moeder vrij, en het kind komt met tbc. Waar is die bron ontstaan? Het bloed van de moeder? Neen. In dagbewustzijn? Ja, ook weer wel. In dagbewustzijn bezit de moeder niets. De vader ook niet. Maar nu gaan we dalen, nu komen we op de zeven graden van bewustzijn voor dat bloed: de zeven, zes, vijf: hier leeft het in. Nu heeft het kind ... Komt de vader en de moeder dus tot zwakte, komt de tbc omhoog. Bent u natuurlijk abnormaal, dus in disharmonie met de natuurlijke kern aan kracht voor elk weefsel, treedt de zwakte omhoog. Is dat niet zo? Als u het normale krachtige voor uw organisme moet afleggen, verliezen, door een kou, komt de koude, de afbraak omhoog, en uw gezondheid, de natuurlijke afstemming als weerstand, die wordt gebroken. Is dat duidelijk? En zo manifesteert zich nu een kern, die u niet eens bezit; en is dat ook nu nog familiekarma, in dat, in dat en dat stadium. Zover gaat dat.

André kon maar een korte verklaring geven. Als u het hoort, die van Den Haag hier zijn, dan weet u het nu, dat gaat diep. Waarom? U kunt zeven geslachten terugkeren en dan nog staat u voor de eigenlijke graad waar het is opgebouwd. Het is een verzwakking van de weefsels. En die bacil, of vloeïng, en wat dan ook, hoe u, welke naam u dat ook geeft, die kern is verzwakking van die en die en die bron. Eigenlijk niets anders dan een geestelijke of lichamelijke rotting, afbraak. Duidelijk?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘Meester, er is me eens verteld van iemand die blijkbaar ...’

Moet u over nadenken, over dit.

(Meneer in de zaal): ‘...blijkbaar een gevoelig mens, die om een hard woord, of een hard woord, of een andere, daar piekert hij ontzettend veel over na en kan daardoor niet slapen en krijgt hoofdpijn. Is dat een stoffelijke stoornis?’

Dat is zwakte van persoonlijkheid.

(Meneer in de zaal): ‘Zwakte van persoonlijkheid.’

André wordt altijd uitgekafferd. Hij is met miljoenen er al tussenuit geweest, en ik weet niet wat ons instrument allemaal is, maar het zegt ons niets. Ik, wij slapen lekker. U kunt ons over de kerktoeren voeren ...

Daarom, ik ril voor dat meesterschap hier, wij beven een beetje. Maar wij moeten wel ... Ik kan uw ‘Piet’ toch niet aanvaarden. Maar het bewustzijn, en handelen en voelen is er. Wij laten ons niet over de kerktoeren van uw stad heenvoeren, maar ook er niet onder neerleggen; wij gaan rustig voort. Wij denken maar, de mens die scheldt, die schreeuwt en die afbreekt, ze zijn nog niet zover. Wij waren vroeger ook zover.

Maar nu zien wij hoe het eigenlijk moet. En de mens die er niet tegen kan, die heeft dat nog te overwinnen. Waarom? U leeft in een chaotische wereld. U leeft nog in een grofstoffelijke dierlijke afstemming. Wat wilt u? U leeft in uw eigen karma, in uw oorzaak en gevolg. Maar die mens heeft te leren zich te wapenen tegenover dat geestelijke geweld.

Duidelijk?

(Tot een meneer in de zaal): Zeg het maar.

Maar, probeer het eens.

We zijn jaren en jaren en jaren aan het praten en boeken schrijven wij; heeft de mens iets geleerd? Hebt u iets geleerd?

(Mensen in de zaal): ‘Ja.’

Ja? Ik ben bang en angstig om het te aanvaarden.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Iemand in de zaal reageert.)

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘Vorige keer heeft Jozef tegen me gezegd ...(niet te verstaan) u leest mijn boeken. Ik vind het zo verwarrend, het leven van Jeus in dit boek, en van ‘Een Blick in het Hiernamaals.’ Hij heeft toen gezegd, ik mocht het aan u vragen.’

O ja. Toen Jozef ... Er zijn nu mensen die ‘Een Blick in het Hiernamaals’ hebben gelezen, en dan staan ze voor André en Jeus, nietwaar?

Toen wij begonnen te schrijven, meester Alcar begon te schrijven met ‘Een Blick in het Hiernamaals’ ... En hij begon: ‘Hoe voelt ge u vandaag, Jozef?’ Wakker.

Jozef: 'U hebt me geroepen. Wat is er?' Wakker.

Meester Alcar die begon anders. André gaat weer in trance, begint weer te schrijven. 'Hoe voelt gij u, André?' Niets. Hij gaat door. Maar hij gaat even verder, een paar pagina's legt hij vast. En daar komt de moeder van André, en zegt: 'André, wat is er toch?' Komt de vader. Maar nu zegt, meester Alcar die zegt – hij moet dat instrument opbouwen –: 'Jozef, hoe voelt u zich?' Of de vader zegt: 'Hoe voel jij je vandaag, mijn kind?' Jozef Rulof ontwaakt. Het instrument trekken wij naar het dagbewustzijn, want die naam, dat woord, dat gevoel heeft met die persoonlijkheid te maken, en dat woord Jozef leeft hier. Wakker! Dus een stoornis voor het schrijven.

Toen zegt meester Alcar: 'Vindt u het goed dat ik u een andere naam geef?' Toen begon meester Alcar met 'André'.

Nu kreeg u ... Nu schreef hij vast om die persoonlijkheid ... Om dat instrument heen legde hij een verhaal neer, als wetten, als toestanden, als hellen en hemelen, maar door een andere persoonlijkheid. Dus dat instrument hier moeten wij volkomen uitschakelen, wil ik spreken.

Dat is wel ontwikkeld. Wij kunnen het nu bewust doen, halfwakend bewust, dat wil zeggen, hij kan in het lichaam en uit het lichaam, we kunnen dat delen. We kunnen dat door tien, twintig mogelijkheden nu tot stand brengen. We kunnen bewust schilderen en bewust spreken en bewust schrijven, dat is nu mogelijk, omdat die André heeft geleerd hoe hij moet denken wanneer wij komen.

Als Jozef Rulof nu zou denken, sta ik al stil. Of hij moet gaan praten. Ja. Maar komt hij nu ... Nu stelt u een vraag, en hij zou ... Nu kan ik al niet denken, want ik laat me splitsen. Nu weet ik al niet, nu kan ik niet meer praten, ik kan niet meer denken, want ik kom tot de aarde, en nu laat ik hem terugkomen. Nu verwaast mijn blik, mijn concentratie en alles. Ik krijg hoofdpijn, nu komt er al hoofdpijn hier, het bloed krijgt stoornis, zenuwen reageren en we slaan zo voor de grond. Waarom? Nu ga ik eruit, en nu zegt André, als André ... Er komen al pijnen in de rug. Als we nu, als ik het even loslaat, slaat dit lichaam al voor de grond. Dat is geen normale geestelijke en geen stoffelijke concentratie meer. Ziet u? Dat is opgebouwd in Egypte. Maar gaat ... Ben ik eruit, en wij gaan door bezieling, inspiratie spreken ... Kan. Maar niet hoger dan het gevoelsleven van André. Gaat hij hoger, dan slaat hij weer voor de bodem, omdat hij nu te ver en te diep oplost in dit lichaam; en dan weigert er iets.

En wat is dat? Wat is dat nu? Dat is de bloedsomloop. Dat hartje zegt hop hop hop ... Bom, daar liggen wij.

Zo heeft meester Alcar dat allemaal moeten uitbalanceren om die boeken te schrijven. En nu gingen wij om ... – u leest daar van zijn moeder, nietwaar,

dat is de goeie, lieve Crisje – maar nu gingen, moest meester Alcar eromheen. Het sterven van tante – Tante Trui was niet zo mooi – maar dat was het sterven van Crisje; uit die bron. André heeft die mensen beleefd als overgang. Ziet u? Zo heeft meester Alcar de kern van dat sterfbed, die, die kern, voor Crisje, regelrecht toch naar 's-Heerenberg teruggevoerd, voelt u wel, om straks ook weer dat leven met Jeus te kunnen verbinden.

Maar door dat schrijven van de naam, loste de trance, het bezit, het eenzijn met dat organisme en zijn geest op, en begon meester Alcar met 'André', en schreef hij de boeken.

Nu hebt u de geestelijke boeken. Maar nu krijgt u de romans. Voelt u wel, hoe alles is ontstaan. En direct ... En nu het mooie. Nu, na al die jaren dat wij tezamen zijn en één zijn, is Jeus opgetrokken naar André. En nu zijn ze één. Maar door, eerst door de kosmologie.

Begrijpt u het nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Maar u leest het in het derde deel van 'Jeus', daar krijgt u de volle, reine, duidelijke verklaring en dan begrijpt u alles. Het staat natuurlijk in deel III.

Wanneer wij gaan schrijven door Jeus ... daar praten wij altijd maar over Jeus, Jeus, Jeus, Jeus, en zo nu en dan gaat André aan de kant, maar Jeus krijgt nu de volle honderd procent. Want 'Jeus van moeder Crisje' heet dat boek, en Jeus heeft dat beleefd, maar André is door Jeus ontwaakt.

André is de priester uit het oude Egypte. En nu lost Jeus in André, en Jozef, die twee, die twee Gelderlanders ... Jeus is de Gelderlander, Jozef is de, wij noemen Jozef in de kosmologie 'de stadse', en André-Dectar het instrument waardoor wij spreken, schrijven, schilderen en hebben genezen. Lost allemaal op. U krijgt uw volle waarheid.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Daarachter. Ja?

(Meneer in de zaal): 'Ik wou u vragen, meester Zelanus, er zijn zoveel duizenden mannen en vrouwen ... (onverstaanbaar) de katholieke kerk verbonden, die niet huwen, die er tegen zijn. Ik vind: ze sluiten zich af natuurlijk voor de bevruchting. Zondigen zij tegen de wetten van God?'

En wat wilt u daarvan weten?

(Meneer in de zaal): 'Of ze tegen de wetten van God zondigen?'

U bedoelt de pastoor, de kapelaan, de nonnetjes, de bisschoppen, de kardinalen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Die bewandelen een dood punt. De katholiek, de mens die zich heilig gaat voelen en zuiver, en denkt dat hij kuis moet leven en zo zijn God moet beleven, staat stil, staat waarlijk stil. Die mensen van de katholieke kerk, die

nonnetjes en die geestelijken, moeten allemaal terug. Want u voelt wel, u hebt hier ook mensen in normale toestand die niet kunnen baren. U hebt moeders die een kind verlangen en krijgen het niet, dat is een oorzaak. Of dat disharmonie is, of dat het niet nodig is; ik moet die persoonlijke toestand zien. Voelt u wel? Maar die zijn er ook. Maar wanneer u bewust naast de schepping wandelt, en baring en schepping weigert door kuis te zijn, rein te zijn, een geestelijkheid te beleven, dat is naast de wetten van God wandelen. En nu bewandelt u een doodlopende weg.

Ja, die mensen gaan ook verder. Maar u voelt wel – ik heb dat zo verklaard, en zo zijn de wetten –: nu kan een andere moeder vijftien, zestien, zeventien kinderen baren, om die straks weer de mogelijkheid te geven om terug te keren naar de aarde. Want volgens de kosmos en God zal de moeder en de vader slechts twee kinderen baren, en geen tien. Dit is ook voor de ruimte disharmonie.

En weet u waar u die disharmonie in terugvindt, in beleven kunt? Door moord, doodslag, verkrachting van de wetten. Een mens die daar doodgeschoten wordt, is te vroeg uit zijn leven geslingerd. Voelt u wel? Dat is dus nog erger. Dat is de vermoording, de verkrachting van de goddelijke wetten voor baring en schepping en wedergeboorte, evolutie, door oorlog.

En deze mensen doen dat door heilig te zijn; bidden, bidden, bidden maar. Maar door bidden alleen komt u niet tot het Al terug. Want u hebt, u zult, u moet vader- en moederschap aanvaarden, want dit zijn de goddelijke wetten voor de evolutie. Is dat duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Tot een meneer in de zaal): En u?

(Meneer in de zaal): 'Meester, het grote hoofd van René, dat was toch een stoffelijke stoornis?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Het grote hoofd van René, bij de geboorte, uit 'Maskers en Mensen' ...'

Wat wilt u daarmee beleven?

(Meneer in de zaal): '...was dat een stoffelijke stoornis?'

En geestelijk. Ja. Overheersing van de geest en enigszins een stoffelijke toestand. Dat wil zeggen: zijn innerlijke leven overheerste. U kunt het geestelijk beleven, maar blijft u maar bij de stoffelijke toestand. Frederik zag het: het kind lijkt wel, heeft wel een waterhoofd, nietwaar? Maar dat leven van René was reeds uitdijend.

Daar gingen wij natuurlijk niet op in. Waarom niet? Omdat u dan een kosmische verklaring moest hebben en dan moesten we terug naar vele vo-

rige levens. Dat is van 'Maskers en Mensen'.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wil graag nog iets vragen over het sterven, waar u het vanavond over had.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb een mens gekend die volgens mij veel liefde gaf en niet bang was voor de dood en toch zo moeilijk kon sterven.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Wat kan daar de oorzaak van zijn?'

Bent u bewust? Ik wil het u zo vragen: leeft uw onderbewustzijn bewust in u?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

De mens zegt: 'Ik ben prachtig' en 'Ik ben klaar', 'Ik ben dit.' Maar er gebeurt iets ...

Hebt u bijvoorbeeld ... Van de week in Den Haag kreeg André iets leuks te beleven. Mijn vriend en volgeling, die André heeft geschreven, is hier vanavond, voel ik, zie ik.

Iemand leest 'Maskers en Mensen' tienmaal, twintigmaal. 'O, wat is dat prachtig. Ik wil met Karel niet meer te maken hebben.' Maar plotseling staat u voor uw gevoelsgraad aan kracht, en men zegt u iets, u aanvaardt het niet, u wordt boos en u bezwijkt. En dat ... Maar u bent hier zuiver, en u wilt zó leven, en u zult zó handelen, en toch overvalt u die geestelijke, innerlijke, persoonlijke narigheid. Want u breekt uzelf. Dat beleven we nu weer.

U kunt wel zeggen: ik wil, ik wil, ik wil ... Dan moet u dat op honderd procent bewijzen kunnen, en beleven. En eerst dáárna kent ge uzelf voor die handeling, en die toestand, en die daad.

Dus de mens leeft in dagbewustzijn heilig en zuiver en 'ik ken de dood'. Maar kent gij uw innerlijk? Weet u waar uw afstemming op leeft? Toen u ...

Die persoon die ging dalen in de dood, dus dat is het dagbewustzijn verlaten, die had karaktereigenschappen in zich waardoor die werelden tot die persoonlijkheid, die mens kwamen, en dan krijgt u wellicht disharmonie. De sferen van licht zullen u niet storen. Daarin moet u terug.

Bijvoorbeeld: u neemt daar zo'n heilige pastoor, die niets anders doet dan bidden. Wat weet dit kind van zijn verleden af? En wat weten de mensen van hun verleden, hun duizenden levens, hun onderbewustzijn, dat macrokosmisch diep is, af, ten opzichte van het sterven, het overgaan, die evolutie voor de nieuwe geboorte? Niets, überhaupt niets. Dat is Duits.

Nog iets?

Dus daarin ... Nu gaat u maar eens denken, voelen; er moet dus toch nog

in die persoonlijkheid, in die goede ziel iets zijn, dat het loskomen van dit dagbewustzijn, de aarde, heeft gestoord, men heeft kunnen aanvallen.

En nu nog dit, meneer, mijn vriend, mijn broeder: men heeft bewust weten, en men heeft onbewust bezit. In dagbewustzijn, als de zon schijnt, heeft men geen angst, maar in diepe kilte en duisternis, wanneer u dit dagbewustzijn gaat verlaten, dan komt het geestelijke daglicht, of een andere wereld omhoog, en die kent u niet. U kent de macrokosmos, de geestelijke macrokosmos kent u niet. Dus er komen door het sterven miljoenen levenswetten op u af, die u geestelijk moet beleven. En wat u niet kent, dat maakt u dan angstig. En dat bewijst dat die persoonlijkheid nog geen ruim duidelijk geestelijk bewustzijn bezit.

Goed-zijn, lief-zijn is geen bewustzijn. Er kunnen mensen ... Als u uw hele leven, uw ganse leven goeddoet, en werkt, dat u het licht van de ruimte bezit, hebt u die wijsheid nog niet. Is dat niet duidelijk? Die moet u zich eigen maken. Zover gaat dat.

Nog meer?

(Tot de zaal): Van wie krijg ik een vraag?

Het zijn altijd dezelfde.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik heb beleefd dat er in mij twee stemmen spraken, de een met de ander. En die twee die spraken zo eenvoudig en zo waar. Ik heb altijd verlangd: ik wou dat ik zo waar en zo eenvoudig was. Waarom kan ik dat niet?'

Die twee stemmen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U hoorde duidelijk twee stemmen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En waar spraken die stemmen over?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat kan ik u niet meer ... Dat spijt me. Ik wou dat ik het opgeschreven had. Maar het was zoiets prachtigs.'

Het doet er niet toe. Welk gevoel hadden die stemmen? Goed? Heerlijk?

(Meneer in de zaal): 'Lief. Lief. Goddelijk. Het einde. Heerlijk.'

Twee stemmen hebben tot u gesproken. Op de dag, of in de slaap?

(Meneer in de zaal): 'Ze spraken met elkander. De ene die vroeg, en de ander gaf antwoord.'

En was dat in de slaap, of was dat ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, nee ... nee, ik was er toch vlakbij.'

U was er bewust bij?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U was er dichtbij?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U wandelde in de natuur, u was ergens, maar u was wakker?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat is het.

En u zegt: waarom kan ik dat niet krijgen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, waarom kan ik niet zo eenvoudig wezen? Waarom kan ik niet eenvoudig zijn?'

Waarom kunt u dat niet?

(Meneer in de zaal): 'Want in ... de waarheid ligt voor mij in de eenvoudigheid. Waarom kan ik nou niet eenvoudig waar zijn?'

Dat is mooi gezegd, mijn vriend. Eenvoud is eenzijn met alles.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Kijk, wat wil eenvoud u schenken? Het volgende seizoen, indien de meesters mij die mogelijkheid geven, begin ik aan: wat is eenvoud? Wat kan de eenvoud u schenken?

Gaat u maar zitten, dan zal ik het u verklaren. De eenvoud is: als u zich eenvoudig voelt, voelt u en denkt u nimmer boven uw bewustzijn uit. En dan gebeurt er ook nooit iets verkeerd. Voor de maatschappij hebt u nu geen hoogmoedswaanzin. U hebt geen haat, u hebt geen disharmonie. Want de eenvoud maakt de mens klein.

Al de karaktereigenschappen komen dus al naar die eenvoud terug en worden door de eenvoud bezielde, bestuurd, die krijgen vader- en moederschap. Maakt u een grote drukte van uw vaderschap, dan bent u niet meer eenvoudig. Dus alles krijgt het fundament om op te staan voor al de goddelijke wetten.

Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En nu hebt u in u stemmen gehoord.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik kan dat natuurlijk niet controleren, maar er zijn enkele mogelijkheden. En dan hebt u het vaderschap tegen het moederschap horen spreken. U hebt Gene Zijde buiten u om horen spreken, en dat gaat ...

Hebt u 'Jeus II' al gelezen nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

...dat gaat, zoals Jeus beleefde toen meester Alcar zich – nadat hij 'Lange' was, voelt u wel, maar nu in André – in Jeus zich manifesteerde door het gesprek. Toen zegt Jeus ... Toen zegt meester Alcar, als Casje; hij was nog geen Casje ... Had Jeus even teruggedacht ... Maar dat kon hij niet, want Jeus die moest voort. En meester Alcar mocht zich niet laten zien als de 'Lange', want dan was Jeus in die toestand gebleven en was het innerlijke spreken nimmer ontwaakt.

Dus die eerste toestand van vijf, van vier, van een, tot twaalf, is de onbewuste, bewust beleven. Maar nu werd het helemaal, voor honderd procent, bewust, hoorbaar, voelen. En toen zei meester Alcar: 'Nu praot ik.' 'Jao', zegt Jeus. En dat hoort u. Dat is helderhorendheid direct vanuit de zonnevlucht.

Dus het is mogelijk dat men u in die tijd heeft aangeraakt en u een machtig beeld heeft gegeven, hoe het nu ten opzichte van man en vrouw, maatschappij en wat u allemaal heeft beleefd, moet geschieden en zal gebeuren. U hebt dus een contact beleefd, óf de eigenlijke wetten spraken tot u. Dat kan ook; dan spreekt een bloem, twee bloemen spreken tot elkaar. U had moeten gaan kijken ... Nu komt de helderziendheid, nu komt het bewustzijn van de mens, het universele eenzijn, en dan had u onmiddellijk geweten: hé, ik ben met die en die bewuste levensgraden verbonden.

Maar wat u hebt gevoeld, dat voerde u naar geluk, leven en liefde, nietwaar? En daar kunt u dankbaar voor zijn. Dus het is een bron van eenzijn, óf met een mens uit het leven achter de kist, óf uw eigen levensbron was wakker en sprak. Dat kan vanuit uw goddelijke kern, de geestelijke kern, maar meestal moet men dat wakker maken.

Daarom vraag ik: heeft men u dat in een droom gegeven? Dan bent u onbewust, dan is het ontvangst. Maar wanneer u het bewust hebt gehoord nu, in dagbewustzijn, is dat, slaat dat dieper op uw gevoelsleven in en is het ook bezit, direct bezit. Want dat vergeet u nooit meer.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Maar wanneer u slaapt, is het het schaduwbeeld van het dagbewustzijn, en niet zo sterk in u als dat gij dat op de dag kunt beleven; en dan kunt u dat in u opnemen. Is dat niet duidelijk?

Had u nog iets?

(Tot de zaal): Wie nog?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, de Piramide van Gizeh, die is gebouwd op het middelpunt der aarde. Nu wilde ik u vragen: de verharding van de aarde, is die daar ook voor het eerst aan de oppervlakte gekomen?'

De verharding van de aarde ten opzichte van de piramide?

Als u honderd miljoen, biljoenen eeuwen en tijdperken teruggaat in de geschiedenis, toen was de aarde al als staal, en verhard. En nu die zwakke, die kleine piramide?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat bedoel ik niet.'

Dat, dat ... U bedoelt ... De piramide staat op een verharding, nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar ik bedoel niet direct de plek van de piramide, maar het land waar de piramide staat, is daar de verharding ...'

Heb ik u nu niet gezegd ... Dat bedoel ik niet. Maar ziet u dat u langs mij heen praat? En daar moet u mee opletten.

Ik verklaar het u ineens: voor miljoenen eeuwen en tijdperken terug was die staal, die verharding reeds aanwezig. Daarom zeg ik, wat willen die piramiden in uw tijd? Wat is nou twee-, vier-, vijf-, veertigduizend jaar? Begrijpt u het nu?

Ziet u dat ú naast me heen praat?

(Meneer in de zaal reageert.)

Dank u.

Dat is het gevaar voor André, als André bezig is, en de mens: 'Ik, ik begrijp het niet.' Nee, de mens gaat veel verder en zegt: 'Dat neem ik niet.' Nu staat u direct met beide benen en persoonlijkheid voor die toestand in de duisternis.

Aan Gene Zijde nemen wij uw 'dat neem ik niet'; dan laten we u alleen. En als u goed kermt en een waarachtige pijn innerlijk hebt en diep smeekt, en honderd procent smeekt om het woord te ontvangen – nu wordt het een baring – dan laat de meester zich zien.

Verleden is er een kind overgegaan, een volgeling, een adept van mij uit Den Haag. Het kind schreeuwt nu al op vijfentwintig procent. Maar ik moet honderd procent hebben, want hij heeft vierhonderd, vijfhonderd lezingen van meester Zelandus meegemaakt. En is nu in mijn wereld. Maar ik wil nog niet dat hij hier komt. Als het kind hier komt, jaag ik hem terug naar Gene Zijde. Hij komt hier niet eens in.

Vroeger kon hij een kaartje kopen, nietwaar? Wat kost u een kaart hier? Aan Gene Zijde kunt u die kaart niet meer kopen. Weet u dat? En nu schreeuwt dat kind: 'Meester Zelandus.' Is wakker nu. 'En waar is meester Zelandus?' Ja, schreeuw maar. Eerst nu baring, schepping; en dan staat het bewustzijn naast u. Indien u daar niet voor honderd procent smeekt en verlangt, heeft het leven achter de kist geen betekenis, en dan raken wij elkaar niet.

Het is voor mij aan Gene Zijde veel makkelijker en eenvoudiger om tot u te spreken, om u mee te nemen, dan hier. Want u hebt toch altijd weer: u moet uw eigen 'Gedanken' (gedachten), uw eigen voelen en denken, u hebt toch altijd weer met uw maatschappelijk, stoffelijke wereld te maken, en dan kunt u niet vrij denken van de stof.

En nu honderd procent, honderd procent gevoel te bezitten om te aanvaarden, te buigen.

Dat neemt niet één meester uit het Oosten, in een tempel. In Ra, Ré en Isis, als u zegt 'ik neem dat niet', dan werd u zo de tempel uit gebonjourd en dan kon u vertrekken. Of men smeedt u voor de wilde dieren. Dan zegt de meester, de hogepriester die zegt: 'Laat die tijger of die slang het u dan maar verklaren.' En dan moet u bewijzen of u dan waarlijk de waarheid, de werkelijkheid, de concentratie bezit om die lagere graad te kunnen overwinnen. Want u was laag. Ziet u?

Maar die straffingen die zijn er nu niet meer, wij laten u alleen alleen. Wij laten u alleen, nu werkelijk alleen. Wij gaan u voorbij. Of u moet het eerst goedmaken.

Als u dat duizendmaal goed hebt gemaakt, dan wordt u door de wet 'liefde' en de wet 'wijsheid', de wet 'realiteit' en 'rechtvaardigheid' aanvaard, of wij verkrachten de wet 'liefde', 'rechtvaardigheid', 'harmonie.' Voelt u dit? Wij kunnen niets meer doen in(dien) u, de mens aan Gene Zijde, of hier, zegt: neen. Dan staan wij stil. En wanneer u weer smekende bent en de liefde uitzendt, dan zal de wet 'liefde' u weer aanvaarden. Maar heb ik niets over te zeggen. Voelt u wel? Dat moet u uitzenden; en dan komt de kern tot uw leven terug. Is het niet eenvoudig?

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, mag ik u nog even iets vragen?'

Harder. Daar. Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik had, laatst had ik een heel typische droom. Nu wilde ik juist vragen over dromen, bewust of onbewust. ... (niet te verstaan)'

Vertel, verklaar uw droom.

(Mevrouw in de zaal): 'Laatst zat ik op de boot met prins Bernhard.'

Wie is prins Bernhard?

(Mevrouw in de zaal): 'Onze koning ...'

Uw koning? Uw koning?

Ja, ik weet het wel wie die persoonlijkheid is. Want ... Wij, ik, ik geef u een kort beeld. Als ik wil, als ik moet ... Ik moet ... Kijk, wij moeten ... André vertegenwoordigt ons, nietwaar? Ik weet alles van uw maatschappij af. Wat u gisteren heeft uitgedacht, en het komt tot André, weten wij het ook. Want ik moet het weten, omdat ik hem dat alles moet verklaren als het nodig is. Hij geeft zich voor onze wereld, krijgt alles, en wij moeten, wij moeten, ik moet uw wereld – meester Alcar heeft dat niet meer nodig – maar ik moet uw wereld kennen en aanvaarden. Anders zou ik u geen antwoord kunnen geven op ziekten en op niets.

(Tot de mevrouw in de zaal): Maar gaat u nu maar door met uw prins Bernhard.

(Mevrouw in de zaal): 'En toen had ik met hem een heel gesprek, en toen stelde ik ook voor dat hij iets meer op sociaal gebied voor de arbeidersbevolking zou doen. En dat stemde hij ook met me in. En toen, op een gegeven moment werd de droom afgebroken. Maar heeft het iets met het innerlijk te maken of ...'

Ik zou u eenzelfde droom verklaren die André heeft gedroomd. André die wordt op een goede dag ... Droomde. André wordt op een goede dag gevraagd om naar uw Loo, nietwaar, Het Loo, waar de oude, of oudheid

bestaat er niet, maar waar de vorige koningin, uw prinses Wilhelmina leeft. En ze zei: 'O, ik heb van uw leven gehoord en ik heb een paar boeken van u gelezen. Zoudt u eens tot mij willen komen om mij de kosmologie te willen verklaren?' En toen is André naar Het Loo gegaan, en stapt binnen. Hij zegt ... De portier ... Is dat een portier? Nee. Die man daar, die butler, of een van haar koninklijken zegt: 'Komt u maar binnen, want Hare Majesteit, de prinses, verwacht u.' Toen kwam André binnen en zegt dadelijk: 'Dag, mevrouw. Zegt u maar gerust jij en jou tegen mij, want dat kunt u tegen mij rustig zeggen, dat zegt niets.'

'Ja', zegt ze, 'maar weet u dan wie ik ben?'

'Ja', zegt André, 'maar aan Gene Zijde is er geen u meer en geen jij.' Hier zijn we dicht bij elkaar als we jij en jou praten, zeggen zij.

Toen heeft André twee uur gesproken. Hij voerde haar door Gene Zijde, de hellen en de hemelen. Hij zegt: 'Zet nooit meer een hand(tekening) onder een doodstraf, want ge moet terug naar de aarde; ge zult aan dit leven weer goed moeten maken.'

'Is dat waarlijk waar? Waren al die prospectussen van u die ik kreeg: 'Golgotha verbiedt de doodstraf?'

'Ja', zegt André, 'die waren van mij.'

'Ik heb tien 'Volkeren der Aarde' gekregen van de mensen. Waren die ook van u?'

'Ja', dat is mijn boek, 'ik heb er nog een paar. Hebt u 'De Kringloop der Ziel' gelezen: doe geen zelfmoord, en doe dit niet?'

Hij ging met haar door Gene Zijde, de hemelen, naar de macrokosmos. Hij verklaarde haar krankzinnigheid, psychopathie, hoe God was, dat de Bijbel met onwaarheid begon. En toen was ze zo dankbaar, dat zij zegt: 'André, hier heb jij twee miljoen om de tempel, de Universiteit van Christus te bouwen.'

En toen is André naar huis gegaan met twee miljoen in zijn zak. En 's morgens werd hij wakker en toen kwam de Wienerin naar hem toe om thee te brengen. Hij zegt: 'Verdwijnt uit mijn omgeving, want ik ben twee miljoen kwijt.'

(Er wordt gelachen.)

Ik vertel het u net zo.

Hij zegt: 'O, mijn God, ik dacht dat ik twee miljoen had, en ik heb slechts gedroomd.'

Ziet u, dat zijn goede, mooie verlangens, die zou hij willen beleven, en dan zou hij twee miljoen krijgen. Maar omdat de majesteit het niet verlangt, is dit slechts eigen verlangen. Dag, prins Bernhard.

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Is dit de waarheid, of niet?

(Tot de zaal): Had u nog iets?

Wie helpt ons aan twee miljoen? Dan bouwen wij de Universiteit van Christus.

(Tot iemand in de zaal): Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb eens gelezen dat in de plantenwereld, dat daar zeker elfen en aardmannetjes bestaan. Wat zijn dat dan voor wezens?'

Nu ga ik slapen. (gelach)

In de planten- en dierenwereld?

(Mevrouw in de zaal): 'In de plantenwereld.'

Maar in de plantenwereld, in Moeder Natuur bestaan elfjes en ...

Kaboutertjes ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Kabouters ...'

Kaboutertjes. Ja, dat is, die, die bestaan ook. Maar ook hier, innerlijk. Mooie dromen, mooie fantasie.

Nee, die bestaan niet.

(Mevrouw in de zaal): 'O, nee?'

Nee. Ja, ik weet niet of u het aanvaarden kunt, maar kaboutertjes bestaan niet en elfjes ook niet. Ja, ze zijn er wel. Dan gaan we door het sprookje, en dan ziet u een elfje van blad tot blad, over de wateren vliegen en dan komt u tot het insect. Maar als ... Die werkelijke diertjes, met menselijke gelaten, die mooie kleine gezichtjes, nietwaar, die zijn er niet.

En toch is er wel een waarheid in, een realiteit in. Weet u waarom? Kijk, de mens, de dichter die dat aan de wereld heeft geschonken, had bijna het universele gevoel voor elk insect; en dan kijkt het dier en dan krijgt u ruimte, en dan krijgt u dit teruggevoerd, opgetrokken tot het menselijke bewustzijn. En toen schonk hij dat insect een goddelijk gelaatje. Hij ging er zo omheen, precies zoals Darwin de mens en de aap heeft beleefd: hij was erin en hij stond ernaast. Maar als kern en wezen bestaan deze diersoorten niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik had het in een spiritistisch blaadje gelezen ook nog eens.'

U kunt zien hoe mooi, hoever die spiritisten hun eigen dingen beleven.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb er foto's van gezien, meester Zelanus, van die boeken met die elfjes erop ... Foto's van Sir Arthur Conan Doyle (1859-1930, Brits schrijver, schepper van Sherlock Holmes).

Mooi getekend, ja.

(Meneer in de zaal): 'Nee, niet getekend; echte foto's.'

Als ...

Geestelijke foto's? Ja, kijk, nu komen wij natuurlijk in conflict.

In de kosmos, in de natuur bestaan die diersoorten niet, diertjes, elfjes,

kaboutertjes. Dan moet u een pygmee nemen, of u neemt die kleine mens; maar dat is een bewust mens. Maar kaboutertjes en elfjes, dat is weer heel iets anders. En men heeft nu, helaas, moet ik u dan maar zeggen, dan heeft men Conan Doyle bedot. Want in de natuur ...

Moet ik mij, moet ik u zeggen: ja, het zou mogelijk zijn, maar het is niet te vinden en niet te beleven? Dus nu zou, nu moet u verdergaan, om het voor uzelf tot bewustzijn te brengen, of er werkelijk iets bestaat. Maar dan krijgt u van de wetenschap: 'Nee, meneer.' Het raakt nog altijd het sprookje. Maar dan heeft men Conan Doyle bedot. Maar in die tijd heeft men veel metafysische geleerden bedot.

Maar als geboorten en als insecten en als levensgraden, lichamelijk en geestelijk, zijn die dieren niet geschapen. Ze leven niet.

(Tot iemand in de zaal die die foto's had gezien): Ik aanvaard u, kunt u mij ook aanvaarden?

Wij zullen het beleven, de toekomst, de wetenschap zal het u wel vertellen. Maar u kunt ze niet beleven, nergens op aarde, in welke graad ook. Niet in de wateren, noch op het land, noch in de ruimte.

(Tot de zaal): Nog iets?

Dan daarachter.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb gehoord dat de vissen een groepsgeest hebben. En, gaat de vis nu door, of is er ook een evolutie onder? Of ...'

Van wie hebt u gehoord dat de vis een groepsgeest heeft?

(Meneer in de zaal): 'Van deze meneer.'

Van die meneer. Heeft die meneer dat hier gehoord?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik geloof het wel, meester Zelanus.'

De vissen in de wateren sterven eens uit en hebben hun ruimte beleefd. Nu hebt u de hoogste graad van de vissoort, dat zijn die waaiervisjes, die mooie visjes in het Oosten. Dat is de hoogste graad. Die u in een aquarium doet, nietwaar? Die kunt u aan Gene Zijde terugzien in de wateren, want aan Gene Zijde zijn er wateren. U kunt ook uw appelboom, uw paradijsboom beleven, u kunt uw appeltje eten daar in een sfeer. Welke sfeer? Is er ook.

Maar die groepsgeest als lager bewustzijn, lost volkomen op. Maar de hoogste graad blijft. En dan krijgt u van elke graad één soort. Dus u kunt die vissen ook in een geestelijke toestand beleven. En zijn er ook, net zo goed als de mens, de bloem, de boom, de natuur, de ruimte aan licht, aan kracht, aan bewustzijn, aan ziel en geest bezit. Alleen nu ... Ook de gevleugelde soort gaat mee, hoger tot God terug. Dus die soorten hebben reeds geestelijke zelfstandigheid. Dus elk organisme, die een zelfstandigheid is ...

Wat is nu een zelfstandigheid? Wat is nu bestaande schepping, en wat is naschepping?

Nu moet u de zelfstandigheid als naschepping beleven; dat blijft op aarde. En de realiteit, dat wil zeggen, een bloem, een boom, een mens, een dier gaat verder, terug tot God, in het Al. Maar welke diersoorten zijn dat? Dat moet u nu uitmaken. Dat is de kosmologie. Al de lagere insecten, een schorpioen, een inktvis, een zeeleeuw en al die dieren meer, die lossen op, en dan krijgt u alleen dat kleine, mooie diertje in verschillende graden te zien, als kleur, afstemming ... En die soort, die graad die vindt u terug in de levenszee aan Gene Zijde.

Weet u het nu?

Daarover kunt u, alleen over de bestaande soorten en de zelfstandigheid voor de wateren – en die is ook voor het landelijk bewustzijn – kunt u zeventienhonderd boeken schrijven. Als u elk diertje volgt, hebt u een boek van duizend pagina's. En er zijn duizenden soorten. Elk diertje heeft een levensruimte te beleven. Begrijpt u het?

Dus u krijgt, de lagere soorten lossen op in de hogere, en alleen die kleurensoorten, die u ziet door de bloemen, die vissen, die visjes, zo groot, zo groot, zo groot, die alle, die de waaiing, die de vleugelen ook als waaiing, verspreiding ...

(Tot de zaal): Hoe heten ... Welke namen hebt u ervoor?

(Zaal): 'Sluivervissen.'

Sluivervissen, zegt u. Dat zijn de zwemvliezen die de vogel bezit voor de ruimte. Dus dat diertje heeft reeds landelijk en ruimtelijk bewustzijn. En omdat dat de hoogste soort is – voelt u wel? – in de ijle klaarte, het kleurenrijk zich voor de ruimte manifesteert door dat wezen, en dier, krijgt u die sluiering. En dat zegt: dat dier heeft de hoogste bewuste graad voor de wateren bereikt, als een zelfstandigheid.

En nu kunt u het dier niet meer eten en niet meer drinken. Maar de lagere soorten die dienen nog voor de nieren en voor uw hart en voor uw lever en voor uw zenuwstelsel. Zijn uit uw hersenen ontstaan. Alles is uit de mens ontstaan. En dan kunt u zo de lichamelijke delen voor het menselijke organisme, met het innerlijke bewustzijn, voor het waterlijke dier volgen, beleven en bepalen. Helaas ... Daarom zijn er zoveel boeken over te schrijven.

Daarginds moet ik nog een vraag beantwoorden.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester, die heeft betrekking op een van de vorige vragen, van die meneer. Die meneer die vroeg ...(niet te verstaan): bestaat er verband tussen de Piramide van Cheops en het ontstaan van de aardkorst? En dan bedoelt die meneer, naar ik begrijpen kan: daar, op die plaats waar nu de piramide staat, of daar de celvorming van leven in vaste stof overgegaan is?'

Ja, kijk, wanneer u de biologische wetten wilt volgen, dan is, u voelt wel,

ik ga terug, even miljoenen jaren terug, daar is de verharding begonnen voor de korst aarde. Neemt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Op de plaats waar de piramide nu staat?'

Nee, over de ganse aarde heen. Want de aarde heeft zich in die vorm ontwikkeld. Atijd met de baan mee is de ontwikkeling. De vaart voor de aarde, is het bewustzijn tevens. Dus de baan aan snelheid die de aarde beschrijft, is het bewustzijn van de macrokosmos, omdat de zon die kracht aan de aarde geeft.

Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar hij begon te draaien.'

Nu moet u wachten.

Dus nu heeft de aarde ... Er zijn geleerden die zeggen: er is een tweede schepping ontstaan. Want de aarde was eerst vuur. Toen zijn de ijstijdperken gekomen, nietwaar? Maar wij zeggen: er was geen tweede schepping, want in de wateren is al het leven geboren en heeft het landelijke leven zich verdicht. En naarmate die groeiing, die broeiing kwamen, die verhitting en die afkoeling, is de verharding ontstaan en geboren. En dat ligt reeds miljoenen jaren terug.

Dus wat u nu vraagt, of de piramide daar reeds als fundament die verdichting heeft ontvangen, dat heeft geen betekenis meer, want over gans de aarde vindt u die verdichting en verharding terug. Dus die vraag, ik heb die vraag beantwoord, maar die vraag raakt geen wetten. Voelt u dit nu?

Ik had dadelijk kunnen zeggen, die vraag heeft geen betekenis, maar dat doe ik niet, omdat ik u altijd weer mee wil nemen naar iets nieuws. Dus ... Want uw vraag was eigenlijk onbewust. Want die vraag ... Als u even door-denkt, was de aarde al verdicht vóór de piramide. Wat ... Hoe sterk, hoe zwaar is die kleine piramide? Wat hebt u voor een begrip van dat stenen gebouw ten opzichte van de aardkorst, de aarde? Is immers niets. Dat is precies hetzelfde alsof u een mugje, een vliegje op de rug van een olifant zet, en nu moet die mug de olifant te pletter drukken. Daar gaat het heen. Maar die verdichting van de aardkorst is reeds miljoenen tijdperken oud.

Wat heeft dit nu te betekenen ten opzichte van de piramide? Dat hebt u gevraagd. Heeft dat nu betekenis?

(Meneer in de zaal reageert.)

Dank u.

Begrijpt u het ook?

(Er wordt gereageerd.)

Dan zijn we klaar.

Ik doe de moeite om het voor u te ontleden. Doet u nu, naarmate u thans de vrijheid krijgt ... Denk door, doe moeite om u die wetten eigen te maken.

U hebt daar de boeken. Dit is kosmologie, ziet u? Dit zijn de biologische wetten. Maar komt u tot realiteit, sferen ... U hebt daar nu, u hebt in uw bezit negentien boeken; maak die wetten u eigen. Alleen door te lezen komt u er niet, indien u geen liefde aan de daad geeft, aan uw eigenschappen, nietwaar? En u hebt achter de kist de meester naast u, maar tevens licht, leven en liefde, en vooral kosmisch, geestelijk geluk. U bent daar nimmer alleen.

Nog één vraag.

(Tot de zaal): Wie wil nog één vraag beleven?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, die kabouterijtjes die brachten me aan het denken. Hier op de aarde zijn de mensen van verschillende lengtes; blijft dat zo aan Gene Zijde ook, of ...'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Hier op de aarde hebben de mensen verschillende lengtes.'

Mooi.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar blijft ... Is dat ...'

U bent hier op aarde verschillend groot, nietwaar? U hebt kleine mensen en grote mensen; allemaal disharmonie. U hebt een kosmische tijd om te leven. U hebt een kosmische lengte, grootte. U hebt een kosmisch gewicht. U hebt een kosmische tijd.

Weet u hoe oud of u eigenlijk moest worden voor de kosmos? Ik, we hebben het gehad over te vroege dood.

(Mensen in de zaal reageren.)

Honderd vijfenzeventig jaar. Honderd vienzeventig jaar, vijfeneenhalf uur, tien minuten en zoveel seconden. Dat is uw kosmische tijd. En als de laatste seconde voorbij is, slaapt u in en u vertrekt. Honderd vijfenzeventig jaar.

De mens dus die over een miljoen jaar leeft, die wordt ouder, ouder, ouder, want krijgt zijn natuurlijke leeftijd te beleven. Want elke ziekte smoort uw tijd, uw leeftijd, uw bestaan. Elke verkeerde gedachte, mijn kind, maakt u geestelijk onbewust, en u beleeft ... en brengt u naar de disharmonie voor denken, voelen, bezieling. Want u moet door uw geestkracht het lichaam weer bezielen, door de natuur, door de ruimte, door de wetten. Is dat niet eenvoudig? Zo rein en zuiver wordt de mens. En zo disharmonisch is elk mens op aarde, iedereen. Want u bent niet meer normaal en rein en zuiver voor de macrokosmos. Want elk mens heeft lichamelijk karma en is geestelijk onbewust ten opzichte van zijn koninkrijk Gods, zijn goddelijke afstemming.

Kunt u dat in de Bijbel leren? Kan u dat de geleerde wereld geven? Dit is de kosmologie. Dit is de wijsheid voor het koninkrijk Gods op aarde.

(Meneer in de zaal): 'Dan moet je kind worden, meester Zelanus?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dan moet je een kind worden?'

Ja.

Er was een groot geleerde. André zegt: 'Meester Zelanus, kijk eens, dat is een groot geleerde, dat is een groot literair mens op aarde.' André heeft hem enkele boeken gestuurd. Ik ben naar die persoonlijkheid in Afrika heen gegaan, ik heb dat leven opgezocht, om te kijken wat hij nu wel van 'Maskers en Mensen' zou zeggen. En toen stuurde André hem 'Jeus I, van moeder Crisje'.

Die mens zegt aan deze wereld: 'Dat vervloekte kind moet in ons sterven, want dat maakt het dagbewustzijn kapot.' Dat is uw literaire geest.

En wij zeggen ... En wat zei Christus: 'Laat dat kind tot Mij komen.'

Nee, geleerden, nee, literair bewustzijn, dat kind móét in u blijven leven, maar nu volgens de leer van de Messias, alléén in de liefde; en u bent kind, u bent eenvoud, u bent harmonisch, u bent liefdevol. U wordt uiteindelijk liefde, als kind. Want menselijk dagbewustzijn, volwassen voelen en denken ten opzichte van de maatschappij, moet het kinderlijke, eenvoudige ondergaan en aanvaarden en uitzenden, eerst dan is de mens een kind van God. Is het niet zo? Maar uw geleerden zeggen: dat kind moet kapotgemaakt worden.

Ik heb nog vanavond, door André hebben wij weer tien boeken gekregen van een uwer, voor de mens die 'Jeus II' niet kan kopen. Kan ik er nog een paar kwijt?

Bent u niet in staat om 'Jeus II, van moeder Crisje' ...

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat een op zichzelf staand deel, of is ...'

Dat is het vervolg van 'Jeus van moeder Crisje, deel I'.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat deel I heb ik nog niet van u, meester Zelanus.'

Hebt u dat dan niet gelezen? Dan kunt u deel I nemen en dan koopt u later maar deel II erbij. Dus als u deel I wilt hebben in plaats van deel II ... Ik geloof wel dat de Wienerin in staat is om het u te schenken.

(Tot de zaal): Zijn er nog?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Hebt u ze nog?

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Of praat ik uit een wereld die de mijne niet is? U ... Gaat u dan daar naar de tafel. En hebt u dat niet, en zij kan dat in harmonie brengen ... Wellicht hebt u, wanneer het boek niet weg is ...

(Tot iemand anders in de zaal): U hebt het al; nog beter. Het is voor de mens die de middelen niet bezit, voelt u? Die neemt het. En anders neemt u een ander boek.

Mijn zusters en broeders, ik ga. Ik dank u voor de schone kinderen. Kijk eens, wat een verwennen. Ik hoop dat ik u deze zomer met André iets heb mogen schenken voor uw gevoelsleven, voor uw bewustzijn, maar vooral voor uw persoonlijkheid als man en vrouw. Ik zou u willen vragen: word liefde.

U hebt het allemaal in handen. Ik kan u niets leren. Ik heb u alleen dat willen geven wat wij ons eigen hebben gemaakt en waardoor wij het bewustzijn kregen voor God en de ruimte. U moet er, met andere woorden, zelf aan beginnen. Is dat zo?

Ja, ik moet weg. Ik moet weg.

Ziet u, er is iets. Nu moeten wij ons loskraken. U weet, het duurt weer. Dit gevoelsleven ... is nu moeilijk om uit dit organisme te komen. Ja. Nu moet ik het op een heel voorzichtige manier doen, dat u er geen erg in heeft; praten we met elkaar en we hebben misschien nog een vraag.

Is er nog een vraag? U kunt er nog een vragen.

(Mevrouw in de zaal): 'Gaat u dan nu weer rechtstreeks naar de maan, meester Zelanus?'

Naar de maan? Ik krijg van Onze-Lieve-Heer mijn vakantie nog niet, want ik ben in Den Haag nog niet klaar. Maar dan krijg ik universeel vakantie en dan leggen wij ons, meester Alcar en ik, op een prachtige wolk in de ruimte neer en laten ons door de ruimte voeren. En dan ontwaken wij weer wanneer u weer begint.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Of we mee mogen?' (gelach)

Koopt u maar een paraplu en dan zullen we u ophalen.

(Er wordt gelachen.)

Ja, ik ga naar de maan, natuurlijk, ik heb mijn leerlingen. Nog geen seconde zijn wij met rust. Wij moeten onmiddellijk weer beginnen. Nu schilderen we niet, we schrijven niet; André heeft nu de rust. Wij hebben een vierentwintig schilderijen gegeven in zes, zeven weken. We hebben eerst de drie boeken van 'Jeus' afgemaakt. Er liggen vijf kosmologie-boeken voor de nieuwe Bijbel gereed. Maar ja, meester Alcar zegt: we hebben geen centjes. En meester Cesarino zegt: aan Gene Zijde betalen wij met briefjes van tien miljoen. Die zijn hier niet te wisselen. Dat wil niet zeggen dat u de boeken moet uitgeven. Die komen toch, want het moet langzaamaan voortgaan. U kunt niet alles ineens krijgen, u kunt het toch niet beleven. Indien wij u zouden dooddrukken met al die wijsheid ... Het komt toch. Neem aan: de

innerlijke tempel, de Universiteit van Christus is reeds op aarde.

Ik heb u verteld verleden, André kan er zo uitgaan; indien hij wil dan kan hij zo vertrekken, want ons werk is eigenlijk nu af. Wat u nog krijgt is winst.

Ja, ik ga naar de maan, ik ga naar Jupiter, Venus, Saturnus; we maken een vaart door de ruimte, in slechts enkele seconden ben ik op Moeder Maan, waar de geleerden naartoe willen door hun raketten. Wij gaan met die raketten mee. In één seconde ben ik op de maan. En ik ga zo in mijn adepten over. Er zijn er tien miljoen, twintig miljoen, en wachten daar, staan om mij heen en ze sluiten hun ogen, zoals u leest in 'Het Ontstaan van het Heelal.' Ik verbind hun met die en die wet. Wanneer de meester daar, mijn adept sprekende is daar, en hij voelt mij in de ruimte, en ik zeg hier: ik kom, stuur het woord naar mij, dan neem ik het van hier over en dan verbind ik mij met mijn kinderen daar en dan ontleed ik het embryonale stadium voor vader-, voor moederschap, voor het levenslicht in uw ogen, voor uw gehoor, uw smaak, uw kleur, voor alles.

En dan ... Alles is bewustzijn, alles behoort ons toe, want die ganse ruimte leeft onder mijn hart. Dat krijgt u door de boeken, dat krijgt u achter de kist, nogmaals, als u liefde uitstraalt en liefde wilt zijn.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

(Het blijft even stil.)

Ja, nou ben ik er lekker weer.

(Zaal): 'Ja.'

Hèhè.

